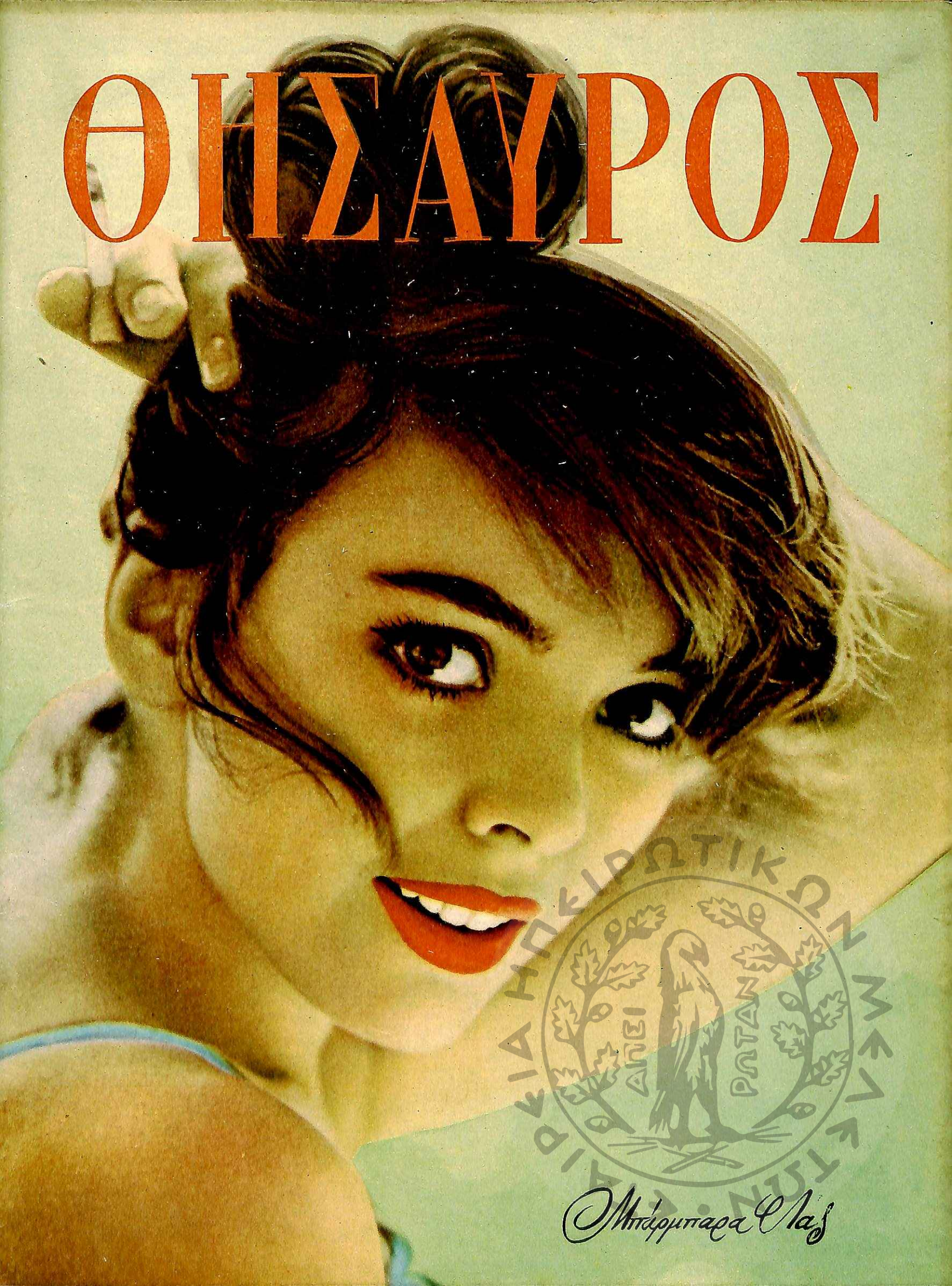

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Μαρίτσα Νας

Απόφοιτος γυμνασίου ζητεί θέσιν...

ΑΧ αυτό το Γυμνάσιο... Μεγάλη πηγή βασάνων. Και πόσες οι ζημιές που προκαλεί! Διπλό το δράμα. Τό ένα, οι μυριάδες τών παιδιών που τελειώνουν Γυμνάσιο και περιφέρονται με το «ζητείται θέσις». Δημοσιεύσεις στις εφημερίδες. Τα νεύματα που προσφέρονται να εργασθούν, και δουλειά δε βρίσκουν. «Νέος απόφοιτος Γυμνασίου, ζητεί ολιγήμερη θέσιν». Πρέπει να είναι πολύ ατελείωτος για να της έκανε το κοιτώνδητο θέσιν».

Αλλοιώς ξεκίνησαν, αλλοιώς προγραμματίστηκαν, άλλα τα όνειρα που έπλασαν όταν κάθονταν στα γυμνασιακά θρανία. Ο κάθε έφηβος με τα σχέδιά του, ή κάθε κοπέλλα με τις λαχάρές της, με χαμόγελο αντικρούει τη ζωή στα πρώτα σου θήματα. Βλέπεις τις δυσκολίες που συναντούν οι άλλοι. Έκείνοι όμως είναι... Άλλου. Έσύ είσαι εσύ. Θα σε εύνοησαν έστω ή τύχη και οι περιστάσεις. Είσαι τόσο βέβαιος γι' αυτό... Τελειώνεις όμως το Γυμνάσιο και βρίσκεις παντού όμηρους τοίχους. Διαγωνισμός για δυο θέσεις. «Εφτακόσιοι οι υποψήφιοι. Πώς να ελπίσης σε επιτυχία; Δυσκολεύεται και για τις νέες κλητήρα ά- κόμα.

Κάθε χρόνο, μόλις θγούν οι νέες φουρνιές τών αποφοίτων, αρχίζουν και οι επιστολές τών απογοητευμένων. «Ήμουν βέβαιος—γράφει ένας απ' αυτούς— πως μόλις έπαυσα το «χαρτί» κόμμι θα διορίζονταν. Τρέχω έγω, τρέχει ο πατέρας μου σε γκαζόνες και φίλους. Κανένας όμως δεν κάνει τίποτα. Και είναι ανάγκη να εργαστώ για να θωπώσω τών πατέρα μου, που είναι ένας φαχός υπάλληλος και δυσκολεύεται πολύ να μάς συντηρήσει».

Αισθάνεται άσχημα το παιδί που είναι υποχρεωμένο να περιμένει από τόν πατέρα του κι' αυτά ακόμα τα μικρά του έξοδα, το εισιτήριο του τρένου, που λέει ο λόγος. Αλλά που δουλεύει; Μια άλλη επιστολή που προέρχεται από κοπέλλα. Τα ίδια κι' αυτή. Με μια όμως διαφορά: ότι αυτήν την δέχονται με άρισμένες προϋποθέσεις. Καταλαβαίνετε ποιές... «Με βρίσκουν νόστιμη, μου φέρονται με προθυμία... Ένας κύριος, πριν με προσλάβει στην υπηρεσία του, με κάλεσε να θωώμε πρώτα έξω κανένα θράδυ, για να τὰ πούμε». Η της λένε το «δυστυχώς δεν υπάρχει θέσις» ή, αν φανούν διατεθειμένοι να την χρησι- μοποιήσουν, είναι ολοφάνερο ποιοι είναι οι σκο- ποί τους. Και το κορίτσι δεν είναι από κείνα που δέχονται συμβιβασμούς.

Αναριθμητές οι περιπτώσεις! Δηλητήριο στις ψυχές τών νέων παιδιών από τα πρώτα θήματά τους. Δεν ήταν έστωτες τόσες οι δυσκολίες. Σε παλιότερους καιρούς το άπολυτήριο του Γυμνα- σίου σου άνοιγε πολλές πόρτες. Τώρα δε δίνει με- γάλες δυνατότητες. Έσως επειδή πικνωθηκαν πο- λύ οι τάξεις των αποφοίτων. Έσως ακόμα επειδή τα έρόδια που δίνει το Γυμνάσιο δεν ανταποκρί- νονται στις ανάγκες τών επαγγελματιών. Λίγα χρήματα σου δίνουν πολλά προσόντα σου ζητούν. Αντίθετα, το Γυμνάσιο πολλά χρόνια σου τρώει, λίγα γραμμάτια σου μαθαίνει. Υπερφορτωμένα τα προγράμματα. Τα περισσότερα όμως περιττά. Δεν είναι απαραίτητα τα λατινικά και τα αρχαία, για να πάς υπάλληλος σε μια Τράπεζα.

Άλλα είναι εκείνα που θέλουν: Γλώσσες, γρα- φομηχανή, λογιστικά, στενογραφία. Τούλαχιστον, να μπορείς να γράφεις σωστά μια επιστολή. Για τί και σ' αυτό σκαντάλουν μερικοί. Η πολυ- γλωσσία — λατινικά, αρχαία, δημοτική, καθα- ρεύσασα — υπερβεί το μυαλό και προκαλεί σύγ- χυση. Χρειάζεται καινούργια προσάθεια για ν' αποκτήσης νέες γνώσεις. Σά να είναι λίγα τα δώδεκα χρόνια που σπατάλησες στο Δημοτικό και στο Γυμνάσιο.

Υπάρχει όμως και το χειρότερο. Θα το όνο- μάσουμε σύμπτωση ανωτερότητας. Αυτό που κυ- ριεύει τους απόφοιτους Γυμνασίων. Από τη στι- γμή που παίρνουν το πτυχίο, απευθύνουν στον ίδιο τόν έαυτό τους τὰ φόντα. Αυτότοποθετούνται ά- μάμεσα στους διανοούμενους, τους ανώτερους μ' αυτούς πνευματικούς ανθρώπους και θρίσκουν ά- κατάλληλα για την αξιοπρέπεια τους όποιοδήποτε επαγγελματιό που δεν είναι επαγγελματίας γραφείου, γραβάτας και κολλάρια...

Μη βλέπετε που όταν οφείζουν τα πράγματα δέ- χονται τα πάντα θα συναντήσετε απόφοιτους να πουλούν μπανέλες και τσατσάρες στους δρόμους τών πόλεων θα συναντήσετε κλητήρες με δίπλω- μα. Σε κανένα όμως απ' αυτούς είναι και μια ψυχή τραυματισμένη. Η πίκρα του νέου που άδι- κήθηκε. Νά διδάχθηκε «Όμωρο και Πλάτων», για να κάνει εφελκυσμό ή να διαλαλήσει κορδόνια τών παπουτσιών και λαχεία στα Χαντζά! Νέοι θλι- μένοι που συχνά γίνονται και αντικειμενικά στοι- χεία.

Έχουμε όπ' όμι μια επιστολή. Κοπέλλα δεκα- εννέα ετών, αυτή που μάς γράφει. Φέτος τελείωσε το Γυμνάσιο. Κάποιος μακρινός συγγενής της ελ- γε υποσχέθηκε πως μόλις αποφοιτούσε από το σχο- λείο θα την έπαιρνε στο γραφείο του. Χωρίς πα- τέρα, με ελαττωματική την όγεια της μητέρας,

«Μου είπε καθαρά πως ή θα θγαίναμε μαζί ή να φροντίζα να θρω άλλο θεία...»

και με δυο αδελφια νεότερα απ' αυτήν, πρέπει ο- ποσδήποτε να εργαστή για να βοηθήσει την οικογέ- νειά της.

Το Σάββατο να πούμε τελείωσε τούς διαγωνι- σμούς, τη Δευτέρα ήταν κιάλας στο γραφείο του συγγενούς. Όταν μια μέρα για ν' άναμνέσει. Πριν όμως τελειώσει η πρώτη έδομάδα, ο καλός συγγε- νής φανέρωσε τούς σκοπούς του. Κερσίδες στο κεφάλι της νέας. Έκανε πως δεν κατάλαβε. «Τί- σως ή σάσι μου —σκέφτηκε— τόν κάνει να μη έ- τιμειν». Έπίμενε όμως, και όσο σπανιότατες αν- τίστασι έκ μέρους της τόσο γινόταν περισσότερο όρμητικός. «Ένα θράδυ μου πρότεινε να πάμε μαζί με το αυτοκίνητό του. Του είπα ότι έπρεπε να επιστρέψω στο σπίτι. Τότε εκείνος τὸ έθεσε καθαρά και ξάστερα ως θρο. «Η θα θγαίναμε μαζί, ή να φροντίζα να θρω άλλο θεία».

Απελπισμένο το κορίτσι άφησε τη δουλειά. Πού να έρεθί άλλη! Τώρα ή μητέρα της την πα- ρακινεί να θγί στο ράμιο. Έχει μεγάλο ταλέντο στη ραπτική. Ράζει όλους τούς δικούς της. Φαν- τασία, επιτηδειότης, χάρι. Θα μπορούσε να προ- κήνη. Θάρχιζε στα σπύτια με το μεροκάματο κι' ύστερα, σιγά-σιγά, θα αποκτούσε ατελεί δικό της.

Αυτό που προσέπειν ή μαμά, έσως να είναι λογικό. Έλατε όμως και στη δική μου θέσι. Νά τελειώσω Γυμνάσιο, για να θγω στο μεροκάματο! Νά, κάτι που δεν πρόκειται ν' ακούσετε από καμιά ξένη. Απεκρίνεται, αν μια ξένη κατα- λαβαίνει ότι έχη κιάσι σε ό,τιδήποτε, προσπαθεί ν' αξιοποιήσει αυτή την κιάσι της. Έντελώς διαφο- ρετικά είναι τα πράγματα σ' έμάς εδώ, όπου χω- ρίζουμε τὰ επαγγέλματα σε «καθώς πρέπει» και σε «ακαθώς δεν πρέπει».

Σε Γυμνάσιο στέλνει ο πατέρας του χωριού το άγορτόπαιδο. Τελειώνει το παιδί και δεν κατα- δέχεται να επιστρέψι στους δικούς του. Αρνιέται να σκάμη πάνω στο χώμα της πατρικής γης.

Τα ίδια με τις τέχνες. Περιζήτητοι σήμερα οι τεχνίτες. Τα ημερομίσθια τους, είναι ανώτερα ά- πό τις άπολαυές τών υπαλλήλων, που κάθονται στην καρέκλα του γραφείου. Είναι δε και άνε- γάρτητοι, χωρίς άρεντικό πάνω στο κεφάλι. «Αν θρωποι χρήσιμοι στον έαυτό τους και στο κοινω- νικό σύνολο. Ήσκαφάμεθα όμως στον άπόφοιτο του Γυμνασίου, αν τού της να μάση καμιά τέ- χνη».

Ας όφεται ή παιδεία που φουσκώνει τα μυαλά. Δε σ' άρνηνι μόνο χωρίς την κατάρτιση που χρειάζεται για τη διοίκηση. Κάνει και το άλλο: έμποτίζει το μαθητή με έπαρσι, με περιφρόνησι στα επαγγέλματα, που χρειάζονται χέρια και έ- πιτηδειότητα. Μη τού της να δουλέψι πέρα από δημοσιο γραφείο, από τράπεζα, από εταιρεία! Τόν θλίγει.

Από την ίδια νοστροπία κατέχονται κορίτσια και άγόρια. Σνομπισμός της κακής ώρας. Πα- ρουσιάζεται ο νέος στην κοπέλλα που άγαπά και της προτείνει γάμο. Δε θα άπέκρουε εκείνη την πρότασι, αν ή δουλειά του ήταν δουλειά γραφεί- ου. Αλλά το παλληκάρι είναι τεχνίτης. Έχει το μαγαζάκι του και κερδίζει το μήνα του. Όσα ο υπαλληλάκος με το γραφείο και τη γραβάτα δεν τὰ κερδίζει σε δυο μήνες. Αυτάν τόν υπάλληλο με το κολλάρκι με το μισθό πείνας προτιμά το κο- ρίτσι από τόν άλλο με τη μπλούζα της δουλειάς και την επικερδή του τέχνη.

Το ίδιο και στους άντρες. Προτιμούν την κα- πέλλα του γραφείου από την κοπέλλα του έργο- στατίου. Δεν είναι ο λόγος ή διαφορά της μορφώ- σεως. Και άπολυτήριο Γυμνασίου αν έχη ή θργά- τισσα, πάλι την άλλη θα προτιμήσει.

Νοστροπία σνομπιστική. Στις πλούσιες και ά- νοπτεινές χώρες, τα συμπελάσματα αυτά τα- χουν έπερασεί. Σε καφούς νεώτερας που θρι- σκόμουν στο έξωτερικό, τυχάνει να κάνω διά- φορες γκαριέτες. Δεν ρατούν πολλά πράγματα οι άνθρωποι εκεί. Εργάζουν όμως καμιά φορά ο λόγος στο επαγγελματιό. Έλεγα, για να πειρωμα- τισθώ, ότι μου έρχόταν.

Άλλοτε έλεγα ότι άνήκω στη διπλωματική κα- ρέρα. Άλλοτε ότι είμαι εργάτης. Η έντυπια και στις δυο περιπτώσεις ήταν ή ίδια. Δε με πρόσ- χαν περισσότερο όταν επρόσβα την ιδιότητα του διπλωματή δε με άπαθούσαν όταν παρουσιαζόμου- ως εργάτης. Εκτιμούν το πρόσωπο, τη συμπερι- φορά, την άνταρση, το χαρακτήρα. Δεν περιμέ- νουν ν' ακούσουν τι δουλειά κάνεις, για να κα- νονίσουν άνάλογα με την άσασχόλησι και την εκτίμησι τούς άπέναντί σου.

Θά σάς τύχη ακόμα στο έξωτερικό να δίτες κο- πέλλες του Βορρά, από εύπορες οικογένειες και με διπλώματα άνωτερον σχολών, να εργάζονται ως υπηρέτριες και καμαριέρες. Κανένα σύμπε- λγμα καταπρότερης για την άσασχόλησι τους αυ- τη. Δεν παίρνουν το ύψος της αλληπείρας. Έκα- το τοις εκατό κυρίως στα κέντρα που πηγαίνουν να χορεύουν, να ψυχογυαλίσουν, να φλερταρούν.

Σ' έμάς έχει δημιουργηθή μια δύσκολη κατά- στασι. Δε μάς φτάνει ή έθνικη φτώχεια, δε φτάνει ή άνεργία. Δε φτάνει ότι κατοικούμε σε χώρα με πολλούς θράγγους και με έλάχιστο χώμα. Δημιουρ- νούμε και θέμα δυσκρίσεως επαγγέλματων που κάνει τα δύσκολα δυσκολότερα. Δεν υπάρχουν ά- ξιοπρεπή και άναξιοπρεπή επαγγέλματα. Υπάρ- χουν άξιοπρεπείς και άναξιοπρεπείς, καλοί και κακοί, εύσυνειδητοι και άσυνειδητοι επαγγელμα- τίες. Αυτό είναι έδα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσάνιου 4—Τηλ. 36.731—Δοχ. 4

Η ΣΚΗΝΗ ο' ένα πεζοδρόμιο της οδού Σταδίου. Νεαρός, είκοσι- πέντε περίπου ετών, συνώδευε μια ώραια κοπέλλα, με άνδρικό παντελόνι και έμφανή ξένης τουρίστριας. Ήταν ένα κομψό και κομψοτέλειο Γαλλίδακι, που ο νεαρός Έλλην μιλούσε μαζί του εις άπαιστον γαλλικόν. Ώς έδω τύποτε το περίεργο. Η συνέκεια

είναι αξιοσημείωτη. Δυο θήματα ακριβώς πίσω, ακολουθούσε με μανιγόυρα ένας συμπαθητικός ή- λικιωμένος, κοντόκοντος τύπος, ή χαρακτηριστική περιβολή, τού όποιου έδε κνε χωρικό τών Μεσο- νείων.

Το ζευγάρι στάθηκε σε μια γα- νιά και συνέκισε τη συνομιλία του γαλλιστί. Όπου, σε μια στιν μη, ο νέος άδηνων. έπενεθ. και είπε στο νεαρό:

— Άντε, θέμι ρε Κίτο! («Ήτο»: «Είπιντε, πάμε. Χρη- στο»). Ο νεαρός ήταν νυιός του. Έξελιγες αξιοθαύμαστη: Ο υπα- υπας άθανίτικα, ο νυιός άπται- στον γαλλικόν. Όφείλουσε να χαιρεθόμουν την πρόδοσι!

★

ΕΛΑΦΡΟΝ αυτοκίνητο-κόν ά- τύχημα. Τα δυο αυτοκίνητα, έπρεχαν τὸ ένα πίσω από το άλ- λο. Το πρώτο έπεκείρισε να προσεράσει το προπορευόμενον. Φαίνεται, όμως ότι ο υπολογισμός δεν έγινε με όλοπλήρη μαθηματι- κή ακρίβεια, διότι ο όπισθεν άν- γιζε τὸ άριστερό σφερό τού έμ- ποσθεν και τού έπροσέκινσε τὸ σχετικόν... θούλιασμα. Θρενάρη- σαν και οι δυο. Κατέβηκαν οι ό- δηγοι και άρχισαν τὸ... ποιος φταίει. Κατὰ τὸν πρακτισθέντα, έσπαλε ο όπισθεν που δεν είχε υπολογίσει καλά. Κατὰ τὸν δευ- τερον, υπεύθυνος ήταν ο πρώ- τος, που έκανε τὸ τιμὸν του λί- νο άριστορά.

Τα πρόγματα, όπως συμβαίνει πάντοτε σ' αυτές τις περιπτώσεις, έξασπρήσαν σε διαπληκτισμούς, τὰ πνεύματα δέυνθησαν και τὸ θύμα έφύνασε:

— Το όνομά σας, κύριε!...

— Ιωάννης Παπαδόπουλος! ά- πάντως ο πρώτος.

— Παπαδόπουλος, είπατε: 'Ι ιωάννης.

— Μάλιστα. Γιατί: — Γιατί κι' ενώ Ιωάννης Παπα- δόπουλος λέγονται!

Και οι δυο Παπαδόπουλοι — και Ιωάννηδες μάλιστα — συνεκίνη.

θησαν άμοιβαίως, κατέβασαν τὸν τόνο της φωνής τους. Έδωσαν τὰ χέρια, συνειλιώθησαν. Απέδω- σαν τὸ «έξινταν» στην... κακία ώσα και τὰ ρέστα θὰ τὰ πληρώ- σι, ή... άσφάλεια! Έκει και τὰ καλά της ή συνομιλία!

★

ΔΥΟ μικρά καταστήματα που πούλανε τυρόπιτες. Το έ- να άπέναντι από τὸ άλλο. Και στο μέν ένα ούρα που θυμίζει τις ούρες της κατοχής, όταν έ- πρόκειτο να μοιράσουν... λάδι, ενώ στο άλλο, που και πού ένας περαστικός πελάτης. Άναλογία καταναλώσεως 30 προς 1!

— Πώς έπινεις αυτό τὸ θεινό- μενο; ρώτησε κάποιος τόν... υπε- ονεκτόντα τυροπιττοκαταστη- ματάρην.

— Πώς να τὸ δέυνησω; Τυρό- πιτες πούλω κι' ενώ, τυροπιτ- τες πούλει και ο... αντίδικός μου.

— Μήπως είναι καλύτερες οι δικές του;

— Όχι. Άλλα κάποτε είχε θγα- λει όνομα. Κι' ο άνθρωπος ξε- ρεις, είναι μισοτήρας. Όπου βλέ- πει ούρα, τρέχει.

Ο έρωτήσας έσκέφθη λίνο. Κι' έπειτα, σαν να τού πηθε μια ά- φανική ιδέα, είπε:

— Λοπόν, ξέσεις τί να κάνης; Να προσλάβης είκοσι άνθρώπους για πεντέξη μέρες και να τούς δάλης να κάνουν ούρα. Άθαντα δόρους, δηλαδή! Θα παίρνουν τυ- ρόπιτες, θα πινάνουν παρακάφι και θα κανάκωνται, και φού κι' απ' την άρχη. Έτσι, θα προσε- κύνεται και οι περαστικοί, και τὸ αποτέλεσμα είναι ότι κατόπιν θα- χης ούρα από πρσναμτικούς πε- λάτες.

— Άσε να σκεφτώ, είπε ο τυ- ροπιτάρης.

Πάντως, ως ιδέα δεν είναι κα- θόλου κακή.

Απομένει, όμως, να διαπιστω- θή εάν ο πελάτης κάνει την τυ- ρόπιττα, ή ή τυρόπιττα τὸν πε- λάτη!

★

Δυο φίλικά και νομιμώτατα ζευ- γή, κατέπλεσαν στο μάλλον άπόμειρο παραδοικό κέντρον. Κυ- ριακή θράδυ. Έπιασαν ένα τρα- πέζι και εκάλεσαν τὸ νκασρόνι, όλομε βεστώνον, παρόμοιο, περι- ποιτικώτατον, ευένεστον. Έ- δωσαν οι κυρίες την παραγγελία τους, ο ένας κύριος επίσης και ήλθε ή σειρά τού άλλου.

Αυτός παρηνέλιε άστακό. Έ- κανε τὸ λάθος, διως να πη στο σερβιτόρο:

— Ό άσπακος χωρίς...

— Χωρίς μανιόνετα, με λαδο- λέμονο! είπε καυνελαστό τὸ νκασρόνι. Ξέρω, κύριε. Όπως και προχέες!

Και τὸ νκασρόνι άπήλθε, βέβαι- ον ότ... υποχρέωσε τόν πελάτη. Άλλά τὸ τί έπακολούθησε είναι άπερίγραπτο. Η κυρία τού κυρίου εκόκρινισε ή ίδια σάν... άστακος, ο κύριος άρχισε να τραυλίζει διά- φορες δικαολογίες, ότι προσφ- ως τὸ νκασρόνι τόν πέραςε για (όκασιον άλλον), ή κυρία συνε- βύασε τὸ (προχέες τὸ δοσόν) με τὴν άποσίαν τού σκεύους της λών εκπακτον, ένοχασε και ή παρὰ έοκήσε έναυρα και έου- νει χωρίς να περιμένει τὴν άοι- εν της παραγγελίας.

Συμπεράσμα. Καλόν είναι να διαδραμνι μερικά νκασρόνια, ότι πρέπει να προσέχουν τὰ λόγια τους!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Προσέξτε όσοι δεν ξέ- ρετε καλό κολύμπι... Σε λίγο δε θα πατώνετε...

ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΚΟΥΒΑΪΤ	ΣΕΛ. 4
Τὸ θρυλικὸ κρατίδιο τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.	
ΠΩΣ ΤΑ ΠΑΝΕ Η ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΛΑΣ ΚΙ Ο ΩΝΑΣΗΣ	» 9
Τὰ παραλειπόμενα ἀπὸ τὴν Ἐπίδαυρο καὶ τὴ Γλυ- ράδα.	
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΖΑΖ	» 17
Ὅργανο διεθνούς διπλωματίας καὶ καλῆς θελήσεως	
Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ	» 35
Καὶ ἀπειλεῖ τὴ ζωὴ τους, ἀν προχωρήσῃ μέσα στὸν ἐγκέφαλο.	
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ	» 38
Ἐνας ἡθοποιὸς ἀπὸ Κούνια.	
ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ	» 37
Ἡ «καπετάνισσα» τοῦ τραγουδιοῦ.	
ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ «ΔΙΑΒΑΖΟΥΝΕ» ΤΗ ΣΚΕΨΙ ΜΑΣ	» 40
Μία διασκεδαστικὴ ἐκδρομὴ στὸν κόσμο τῶν ψυχι- κῶν παιγνιούμων.	
ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΠΥΡΓΟΙ ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ	» 42
Γιγαντιαία οἰκοδομήματα ποὺ σχίζου τὰ σύννεφα.	
ΑΝΔΡΡΑ	» 49
Ἐνας μικρὸς παράδεισος στὰ Πυρηνάια.	
ΟΙ ΠΝΙΓΜΟΙ ΤΩΝ ΛΟΥΟΜΕΝΩΝ	» 53
Πὼς θὰ γλυτώσουμε ἀπ' αὐτοῦς.	
Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ	» 55
Ἀπὸ τὶς σταμπάτες μοντελίνες ὡς τὶς παιδικῆς πυτζάμες.	
ΣΑΣ ΒΑΣΑΝΙΖΟΥΝ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ!	» 73
Ὁ πρώτος «ἐνοχος» εἶνε τὰ ἀνατάλληλα παπούτσια.	

κλπ. κλπ.

ΥΓΡΗ, αποπνικτική ζέστη του 'Αραβικού άπογεύματος. Ο 'Εμίρης του Κουβαΐτ Σιρ 'Αμπντούλλαν 'Ελ Σαλέμ 'Ελ Σαμπάκ άκίνητος, φορώντας μία άσπρη λεπτή κελωμπία από μετάξι, σκέπτεται την ματαιότητα των έγκοσμίων. Στα σκοτεινά υπόγεια μιάς άγγλικής τραπεζίας του Λονδίνου, αναπαύονται στο όνομά του ένα εκατομμύριο στερόλινες. Και ή άπλη μόνο άφημ ότι θα άπεσυρε την κατάθεσί του από την άγγλική τράπεζα, θα προκαλούσε την ραγδαία πτώσι της τιμής της λίρας...

Και όμως ο μυθικός πλούσιος 'Εμίρης, ενώ νοιάζει να τον διαπερνά ο καυτερός άνεμος του Περσικού Κόλπου και της έρήμου, έχει στη μοναχική βίλλα του έξω από την πόλη του Κουβαΐτ, είνε άήσυχος. Πάνε έξη ήμέρες — στις 19 'Ιουνίου — που υπέγραψε μία ιστορική για τη χώρα του συμφωνία: Από προτεκτοάτο της Μεγάλης Βρετανίας τὰ Κουβαΐτ

Ο 'Εμίρης 'Αμπντούλλαν

άνεκνηρύχθη σε ανεξάρτητο Βασίλειο.

Την επομένη ακριβώς, ή πρώτη θραυφλεγής δόμδα, τοποθετείται στα ύγρα ακόμα θεμέλια του νέου κράτους: Ο Κασσέμ, πρωθυπουργός του γειτονικού 'Ιράκ, με ένα θερμότατο τηλεγράφημά του συγκαίρει τον 'Εμίρη για την άνακήρυσί του Κουβαΐτ ως ανεξαρτήτου, κάνοντας όμως ένα σφάεστατο υπαινιγμό για τους έχθρους των 'Αράβων και για τις βρετανικές δολοπλοκίες στη Μέση 'Ανατολή.

Και σήμερα στις 25 'Ιουνίου, στη μοναχική του βίλλα, οι άόριστες άνησυχιές του 'Εμίρη, μετατρέπονται σε άμεσο, θανάσιμο κίνδυνο:

Στη Βαγδάτη ο Κασσέμ άναγγέλλει ότι στο Κουβαΐτ είναι γή 'Ισρακινία και ότι «ήν προσεχή έβδομάδα ή 'Ισρακινή σημαία θα άνεμίζει στο παλάτι του 'Εμίρη 'Αμπντούλλαν».

Από το ύγρό, άποπνικτικό εκείνο άπόγευμα του άραβικού καλοκαιριού, τὰ Κουβαΐτ προσετέθη στα πιά εναίσθητα σημεία του πλανήτη μας, με έναλλασσόμενες φάσεις έντάσεως και ύφέσεως, άπειλάν και ύποχωρήσεων, που έμφανικά την προσεχή έβδομάδα ή τον άλλο μήνα μπορεί να μεταβληθούν σε αίματηρή σύγκρουσι, που γύρω της θα διακυβώνται άνυπολόγιστα συμφέροντα.

Γιατί τὰ Κουβαΐτ, άσήμαντο βέβαια βασίλειο, χαμένο μέσα στις χώρες «τών χιλίων και μιάς νυχτών», είνε ή τετάρτη πετρελαιοπαραγωγός χώρα του κόσμου, μετά τις 'Ηνωμένες Πολιτείες, τη Βενεζουέλα και τη Σοβιετική 'Ενωση. Η παλιά, ιστορική αυτή περιοχή του Κουβαΐτ, είνε νεκραλικό κέντρο της διεθνούς πολιτικής.

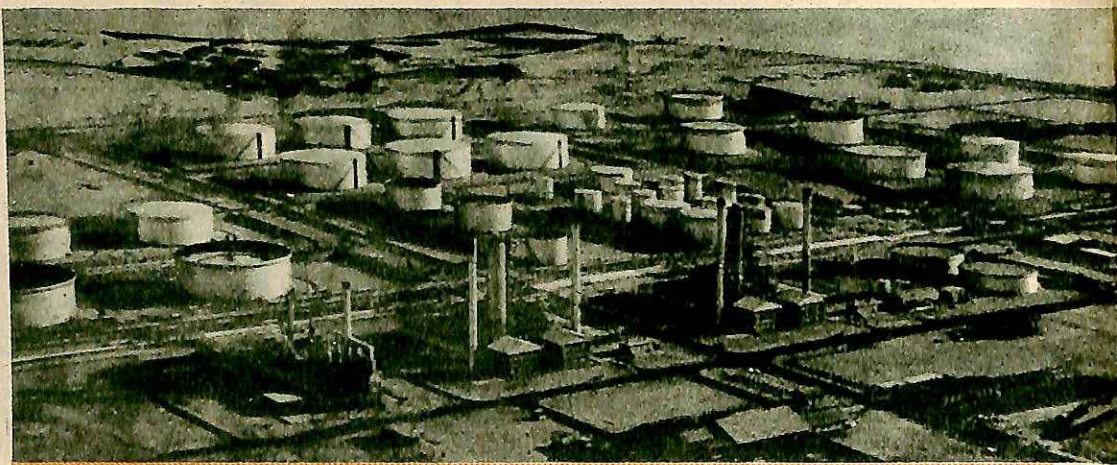
ΝΑΥΤΙΚΗ ΒΑΣΙ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Τὰ Κουβαΐτ, όπως άπέδειξαν άρχαιολογικές άνασκαφές τον περασμένο χρόνο, έχρησιμευσε σαν ναυτική βάση του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου.

'Επιγραφές στα έλληνικά άποδεικνύουν ότι ο ναύαρχος του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου Νέσαρχος, με άφετηρία τὰ Κουβαΐτ, άλώνιζε με τὸ στόλο του τον Περσικό Κόλπο.

Αργότερα, φαράδικες καλύβες, σκεπάζουν

Κεντρικός δρόμος του Κουβαΐτ: 40.000 αυτοκίνητα για 300.000 κατοίκους!...

Απέραντη έκτασι καταλαμβάνουν τὰ διυλιστήρια πετρελαίου στο Κουβαΐτ.

ΚΟΥΒΑΪΤ

Τὸ μυθικό κρατίδιο τῆς Μέσης 'Ανατολῆς

τὰ έρεπίπια του ναυστάθμου του Μεγάλου 'Α'λεξάνδρου. Τὸ Κουβαΐτ χάνεται μέσα στις διακυμάνσεις της ιστορίας και των αιώνων.

Στον 18ο αιώνα, τὰ Κουβαΐτ έχει μόλις δύο χιλιάδες κατοίκους. 'Αλλά τὰ πρώτα σημάδια του μελλοντικού του πλούτου άρχίζουν να διαφαίνονται.

Ταξιδιώτες, έμποροι, στρατιωτικοί, πηγαίνοντας από τὸ Λονδίνο στη Βομβάη, περνάνε από τὸ Κουβαΐτ, παίρνοντας τὸ καράδι που τὰ τους μεταφέρει στις 'Ινδίες. 'Η έπαφή με τους Βρετανούς και τις 'Ινδίες άρχίζει.

Τὰ 1791, άγριοι πολεμιστά Βαχαμπίτες, επιτίθενται εναντίον του Κουβαΐτ, που τους τρέπει εἰς φυγήν, χωρίς σ' ένα κανόνι που τὸ έδάνεισαν οι 'Αγγλοι των 'Ινδιών. ('Η ίδια ιστορία επανέληθε, τηρουμένων βέβαια των αναλογιών και τὸ έφετεινό καλοκαίρι).

Στὸ τέλος του 19ου αιώνα, ή Γερμανία με την ένίσχυσι της συμμάχου της Τουρκίας και μέσα στα πλαίσια τὸ υπερφίλιου σχεδίου της, διεισδύσεως σὲ όλη τη Μέση 'Ανατολή, άποφασίζει να μετατρέψη τὸ Κουβαΐτ σὲ ισχυρή βάση, συνδεόντάς το σιδηροδρομικά με τη Βαγδάτη.

'Η βρετανική διπλωματία είνε τρομερά εναίσθητη σὲ ό,τι άφορά τη Μέση 'Ανατολή. Και όταν τὸ 1900 ο Γενικός Πρόξενος της Γερμανίας στην Κωνσταντινούπολι Στέρικ, συνοδευόμενος και από στρατιωτικούς, φθάνει στο Κουβαΐτ, μαθαίνει επίσημα ότι πρὶν από μερικούς μήνες ο σείρης Μουμπταράκ υπέγραψε μιστική συμφωνία με τη Μεγάλη Βρετανία.

Αυτή τη συμφωνία τὸ 1899 — που μετέτρεπε τὸ Κουβαΐτ σὲ βρετανικό προτεκτοράτο — κατήγγειλε ο Κασσέμ, ύποστηρίζοντας

ότι τὸ Κουβαΐτ που άπέκτησε την ανεξαρτησίαν του, έπρεπε να επιστρέψη στο 'Ιράκ, που είνε ο διάδοχος της 'Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στη Μέση 'Ανατολή.

ΔΥΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

'Από τὸ 1940 κυρίως, ή παραγωγή του πετρελαίου στο Κουβαΐτ αύξάνει συνεχώς, χάρις στην έγναπτική έκμετάλλευσι της «Κουβαΐτ Οίλ Κόμπανυ», άγγλοαμερικανικής εταιρείας που νοσηγεί περὶ τὰ δύο εκατομμύρια δολάρια τὴν ή μ ε ρ α στὰν 'Εμίρη 'Αμπντούλλαν!

Πάνε έντεκά χρόνια που ο 'Εμίρης βασιλεύει. Σήμερα σὲ ηλικία 69 ετών, είνε ήσυχος, φιλοσοφημένος και άσκητικός μονάρχης. Σωστόςδωδε, μεγαληολικός, έξαιρετικά εύγενής με μία μικρή γκαρίζα γενειάδα, άπλος και μοιρολάτρης, μισεί τις φασαρίες, τη βία, τον πόλεμο. Τὸ οικονομικό του πρόγραμμα είνε άσκε τὰ πρωτότυπα.

Διήρεσε τὰ μυθώδη του εισοδήματα σὲ τρία μέρη. Τὸ ένα τρίτο για δημοσία όνα, τὸ άλλο τρίτο για την διατήρησι των έργων και τὰ υπόλοιπα για τις καταθέσεις του στο Λονδίνο.

Ο 'Αμπντούλλαν έκανε δρόμους — που οδηγούν από την έρημο στην έρημο — σχολεία όπου ή έκπαίδευσι είνε δωρεάν, ενώ οι γονείς που δέν έμποδίζουν τὰ παιδιά τους να πάνε σχολείο, μισθοδοτούνται... Στὰ μοντέρνα νοσοκομεία όλα είνε δωρεάν και ή Πανεπιστημιακή Πόλι θεωρείται ύπόδειγμα.

Στην παράδειση αυτή χώρα των 300.000 κατοίκων, ένα λίτρο πετρελαίο κοστίζει μερικώς δεκάρες, ενώ ή ίδια ποσότητα νερού μισό δολλάριο! 45.000 αυτοκίνητα διασχίζουν τὸ άσφαλτούμενο πολυδωμικά και άσυντεκτονικά Κουβαΐτ. 'Υπερπολυτελή τεράστια οικοδομήματα είνε χτισμένα πλάι σὲ καλύβες. 'Ολόκληρη ή πόλις είνε άπέραντο γιασί, όπου οι σκαλιστές άποτελούν τὸ μόνιμο σκηνικό των περισηστέων δρόμων.

Στη Νιού-Στρίτ, τὸν έμπορικό δρόμο της πόλεως, οι διτρίνες είνε γεμάτες από τὰ καλ-λίτερα ναυλικά άρμάματα, τὰ πιά άκριβά έλβετικά ρολόγια ή τις τελευταίες γεωμετρικές φωτογραφικές μηχανές, που τὸ πλήθος εξέτάζει με προσοχή: Γυναικες δόλωμαυρα ντυμένες και με φερτζέ, εργάτες με γακι παντελόνι, Βεδουίνοι με κελωμπίες ή άστοί ντυμένοι ευρωπαϊκά. Τη νύχτα, μέσα στα φώτα των φωτεινών επιγραφών, τὸ Κουβαΐτ υοιάζει με μία πάλι μοντέρνων γουρουνών του Τέξας ή της Νεβάδας. Μερικά γιλιόμετρα πὸ έξω, ή σιωπηλή έρημος...

Η ΣΑΦΗΝΙΚΗ ΘΥΕΛΛΑ

Για τὸν 'Αμπντούλλαν, στις 25 'Ιουνίου με τις θηλώσεις του Κασσέμ, άρχίζει ό,τι μισεί περισσότερο: ή τοπική θύελλα, που κινδυνεύει να γίνει διεθνής καυλώνας. Στην έρημο άνάμεισα στο Κουβαΐτ και στο 'Ιράκ, κλαγγές όπλων... 60.000 'Ισρακινού στρατού με σύγχρονα σοβιετικά όπλα, άεροπλάνα «Μίγκ», φανατισμός. Ο στρατός του Κουβαΐτ περέεργο άμύληγμα σείληδων με Καντιλάκ και σωματοφίλακες, έθελοντών με περιστροφει και τάνκε παλαιού τύπου, που μπορούν να κινηθούν μερικώς μετρά. Τὸ Κουβαΐτ είνε για τὸ 'Ιράκ μία υποκία.

'Αλλά αν ο άνταγωνισμός των μεγάλων ή υεραίων είνε συνά ή πηγή της καταστροφής των μικρών, μερικές φορές άποτελεί τη σωτηρία τους.

Τὸ Κουβαΐτ ζητάει την εἰσδοχή του στα 'Ηνωμένα 'Εθνη και στὰν 'Αραβικό Σύνδεσμο, ενώ ή Μεγάλη Βρετανία, σύμφωνα με την συνθήκη που υπέγραψε, σπεύδει να προστατεύση την ανεξαρτησία του και τὰ «υπέρογκα» συμφέροντά της...

Ο άσπινός της Αίγυπτου πρόεδρος Νασσέρ υποστά στον κίνδυνο της καταπιηκτικής ένίσχυσεως τὸν άνταγωνιστού του στὸν άραβικό κόσμο Κασσέμ, από τον πακτωλό του Κουβαΐτ, σπεύδει κι' αὐτός να ένισχύση τὸ κρατίδι.

Οι πρώτες βρετανικές δυνάμεις φθάνουν στην έρημο, ενώ οι δύο υπερμεγάλαι — 'Αμερική, Ρωσία — σιωπών, παρακολουθώντας με προσοχή την εξέλιξι. Δραματική συνεδρίασι στη Βουλή των Κοινοτήτων, όπου τὸ φαν-

τασμα του Σουέζ πλανάται και πάλι... Στη Βαγδάτη ο προσβεττής της 'Αγγλίας συναντάται με τον Κασσέμ, ενώ τελευταίου τύπου βρετανικά άεροπλάνα άπογειώνονται από την Κύπρο.

Ο Κασσέμ άλλάζει άποτόμως στάσι: «Ποτέ δέν άπειλήσαμε τὸ Κουβαΐτ. 'Η δλη ύπόθεσι είνε κατασκευάσμα του Λονδίνου, για να επιτύχη με τὸ πρόσχημα της προστασίας του Κουβαΐτ, την επιστροφή των βρετανικών δυνάμεων στη Μέση 'Ανατολή».

Ο Νασσέρ πλειοδοτεί και αὐτός στη νέα στροφή του κρυφού του έχθρου Κασσέμ. Οι κλαγγές των όπλων σταματούν. Και ο φιλόσοφος 'Αμπντούλλαν καταλαβαίνει ότι ο άμεσος κίνδυνος πέρασε.

Μόνο ο άμεσος, γιατί αν τελικά συνενω-

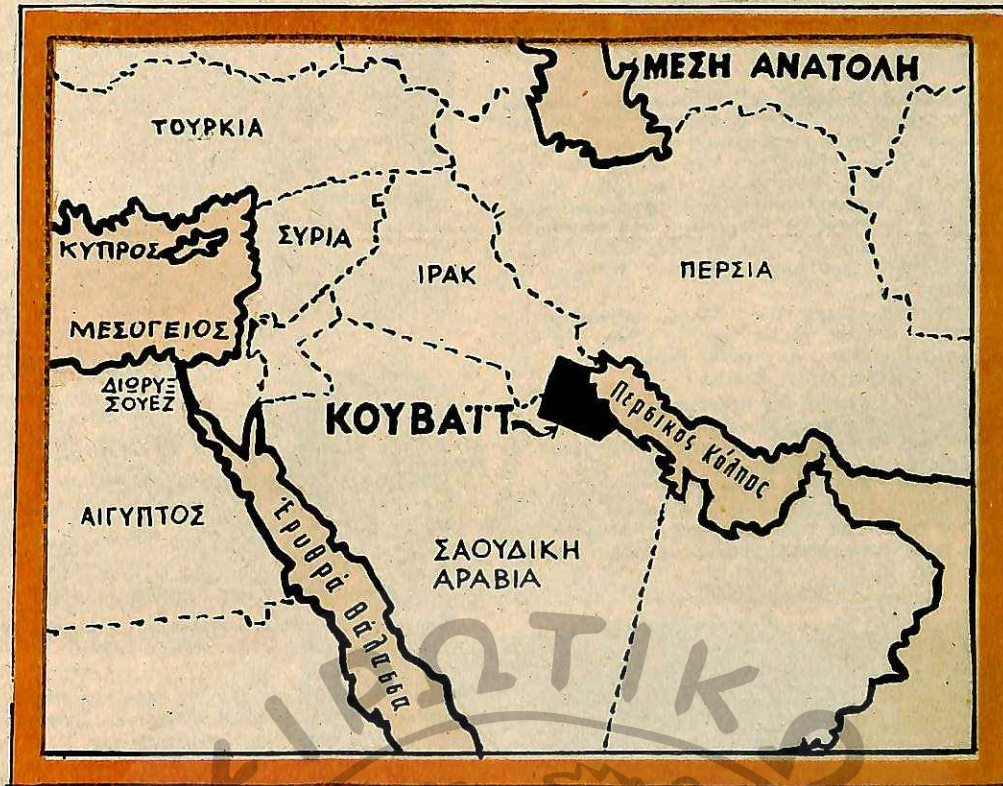
Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

καλά να τὸ έτοιμάση, την εἰδοποίησαν πὸς την επομένη έφτανε ο βασιλιάς της Σαουδικής 'Αραβίας με 25 ύπουργούς. Εύτυχώς γι' αυτήν, στο σείχάτο δέν ύπάρχει ώρισμένο ώρARIO έργασίας. Οι τεχνίτες και οι εργάτες δουλέψαν όλη τη νύχτα και τὸ πρωί τὸ σπῆτι μπορούσε να στεγάση άξιοπρεπώς τους ύπουργούς.

94 ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ...

Ξαφνικά, όμως, μία καινούργια εἰδησι έφτασε για να πανικοβάλη την άτυχη Ντόροθυ: Ο βασιλιάς της Σαουδικής 'Αραβίας είχε άναβάλει για μία μέρα τὸ ταξείδι του, αλλά θα έπαιρνε μαζί του... 94 άκολούθους.

Εύτυχώς, ο σείρης Φαχάν, διευτητής του ύπουργείου Δημοσίων 'Εργων, έτρεξε να βοη-

Χάρτης της Μέσης 'Ανατολῆς με τὸ Κουβαΐτ στο βάθος του Περσικού κόλπου.

θοῦν ο Νασσέρ και ο Κασσέμ, ο κίνδυνος θα έμφανιστή πάλι, πὸν άπειλητικός από πρὶν.

Τὸ 'Ιράκ έξακολουθεῖ να είνε σὲ έπιφυλακή, ενώ ο 'Αμπντούλλαν έπειτα από μερικές έβδομάδες άγανίας, ξαναγύρισε μ' όλους τους κινδύνους που κρέονται πάνω άπ' τὸ μυθικό του κρατίδιο, στους άγαπημένους του συγγραφείς: τὸ Ζαν-Ζακ Ρουσσώ και τον 'Αραβ λυρικό τὸ 10ου αιώνα Μουλιανναμπί. 'Ιντε 'Αλλάχ! Ο Θεός είνε μεγάλος!...

Ε-Μ-

ΜΙΑ ΣΚΩΤΣΕΖΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΖΕΤΑΙ ΤΟΝ ΞΕΝΩΝΑ ΤΟΥ ΣΕΪ'ΧΗ

ΠΟΙΑ γυναίκα δὲ θα έμενε ένθουσιασμένη με ένα έπαγγελμα που θα της επέτρεπε να αγοράζει, χωρίς να ύπολογίζει έξοδα, πολύτιμα περσικά χαλιά, θαυμάσια έπιπλα, λεπτεπιλεπτες πορσελάνες, χρυσόφανετες κορυτίνες και γενικά ό,τι χρειάζεται για να έπιπλωθή ένα παλάτι; Αυτή άκριβώς είνε ή δουλειά της κυρίας Ντόροθυ Μακντόναλντ, στην όποιον ανέθεσε ο σείρης τὸ Κουβαΐτ, την όργάνωσι και διαχείρισι τὸ ξενώνα του.

Ο σείρης 'Αμπντούλλαν δέχεται κάθε τόσο την έπίσκεψι ύψηλών προσωπικοτήτων. Γι' αὐτούς τους έπισκέπτες, λοιπόν, είχε διαθέσει ένα παλάτι με δώδεκα διαμερίσματα.

Όταν άνέλαβε τη διαχείρισι αὐτοῦ τὸ παλατιού, ή κυρία Μακντόναλντ, δὲ φανταζόταν ποτέ τι την περίμενε. Πρωτὸν προλάβη καλά-

όση την κ. Μακντόναλντ και της συνέστησε να έγκαταστήση ένα μέρος τῶν έπισκεπτών στη μισοτελειωμένη, διάφορη κατοικία, που ύφανόταν πλάι στον ξενώνα.

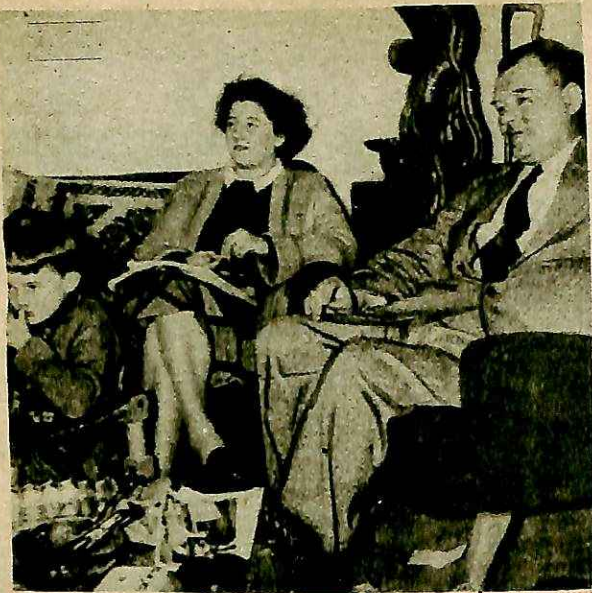
Μά δέν έχει ούτε ηλεκτρική, ούτε ύδραυλική έγκατάστασι, παρατήρησε εκείνη. Αυτό άφύστε το σὲ μένα, την καθησύχασε εκείνος, 'Εσεις πηγαίνεται να φροντίσετε για την έπίπλωσι.

Φανταστήτε τώρα την Ντόροθυ, που είνε κόρη Σκωτσέζου κτηματία κι' είχε μάθει άπ' τὰ παιδικά της χρόνια να λογαριάζη και τη δεκάρα, να μπαίνει σ' ένα κατάστημα και να φωνίξη εκατό ζευγάρια σετόνια, διακόσιες πετσέτες, πενήντα μασίλαροθήκες κλπ. 'Η, φανταστήτε την στην αγορά, να ζητάη μισή ντουζίνα σακκία ρύζι, πενήντα σακκία ζάχαρη, πεντακόσια αυγά, έξηντα κοτόπουλα και τριάντα όκάδες μαριμελάδα!...

Όταν έφτασε ο βασιλιάς της Σαουδικής 'Αραβίας, τὸ άλλο μεσημέρι, οι έγκαταστάσεις ήταν στη θέση τους και τὰ δωμάτια περιμέναν, έτοιμα, τους 94 έπισκέπτες. 'Αποδείχτηκε, όμως, ότι δέν ήταν 94 άλλα 108, γιατί στην άκολουθία είχαν προστεθή και δεκατέσσερις πρίγκιπες. 'Αποφασίστηκε, λοιπόν, να τους παραχωρήσουν τὸν παλιό ξενώνα και τὸ ζήτημα ταχτοποήθηκε κάπως. Κάθε πρίγκιπας είχε μαζί του έναν ύπηρέτη και δυο σωματοφύλακες, που θα κομόντουσαν άναγκαστικά στους διαδρόμους.

ΤΡΕΙΣ ΚΟΥΖΙΝΕΣ

'Από τη στιγμή της άφιξέως τους, τὰ κου-

Η Ντόροθυ Μακντόναλντ με το γυιό της και τον άντρα της.

δούλεια δεν έπαψαν να χτυπούν μέρα και νύχτα. Ένας απ' τους πρίγκηπες είχε την εμπνεύσει να ζητήσει ραδιόφωνο στο δωμάτιό του. Οι υπόλοιποι δεκάτρεις τον μιμήθηκαν άμεσα. Η κυρία Μακντόναλντ είχε λάβει την έντολη να πραγματοποιήσει κάθε επιθυμία τους, αλλά η σκατσέλικη τσιγκουνιά της επαναστάτησε στην ιδέα πως θα αγόραζε δεκατέσσερα ραδιόφωνα. Προτίμησε, λοιπόν, να τα νοικιάσει.

Λίγο αργότερα ένας άλλος πρίγκηπας ζήτησε παντόφλες. Μόλις του τις πήγαν, τα κουδούνια άρχισαν να χτυπάν δαιμονιμένα. Είχαν... ζηλέψει κι' οι άλλοι!

Παρ' όλα αυτά, τα πράγματα πήγαιναν καλά, κι' ως δούλευαν συνεχώς οι τρεις κοιλίνες, που δεν πρόφταναν να χορταίνουν τους απαιτητικούς επισκέπτες. Όταν, όμως, οι πρίγκηπες ζήτησαν από μιά... Καντίλα, ο καθένας ή Ντόροθυ κόντευε να πάθει συγκοπή. Τους άπαντησε πως θα ζητούσε οδηγίες από τα ανάκτορα, οπότε, προς μεγάλην της έκ-

πληξι και ανακούφισι άρχισαν να φωνάζουν όλοι μαζί πως δε χρειαζόντουσαν αυτοκίνητο. Γιατί, όπως έμαθε αργότερα η κυρία Μακντόναλντ, δεν είχαν καμιά διέξοδο να φτάσει ή αξίωσή τους στ' αυτιά του πατέρα τους, που θα καταλάβαινε άμέσως ότι ζητούσαν ιδιαίτερη κούρα για να επισκεφθούν τις υποπτες συνοικίες της πόλεως!...

Ευτυχώς, οι υπόλοιποι 94 επισκέπτες, που έμεναν στο καινοεργιο κτίριο, δεν ήταν τόσο απαιτητικοί και όταν, μετά από μία βδομάδα, ξεκίνησαν για τὸ αεροδρόμιο, δεν είχαν να κάνουν κανένα παράπονο.

ΧΑΛΙΑ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ!

Αυτό το βάπτισμα του πυρός βοήθησε την κυρία Μακντόναλντ να μπη στην ανατολίτικη

Ένα γεύμα για 115 άνδρες (οι γυναίκες δεν θανάτωναν από το καρέμ τους!) οργανώνεται χωρίς καμιά δυσκολία από την κ. Μακντόναλντ.

νοοτροπία και να μην τα χάνει μπροστά σε κανένα έμποιο. Έτσι, όταν της ζήτησαν να οργανώσει ένα γκάρντεν-πάρτυ και ν' αγοράσει τόσα περσικά χαλιά όσα χρειάζονταν για να σκεπαστεί ο κήπος, προτίμησε να τα νοικιάσει απλώς για την περίσταση, γλυτώνοντας τον σείχη από ένα τεράστιο έξοδο. Κι' όταν μιά θυέλλα κατέστρεψε την ηλεκτρική εγκατάσταση του ξενώνα, και κινδύνευαν να χαλάσουν τροφές αξίας εκατοντάδων λιρών, ή Ντόροθυ δεν δίστασε να τις μεταφέρει στα ψυγεία του τοπικού νοσοκομείου.

Λύνοντας τα προβλήματα, που της παρουσιαζόντουσαν μόνη της, δίχως να καταφεύγει στη βοήθεια του σείχη κέρδιζε την εκτίμησι των Άράβων, οι οποίοι θεωρούν τις γυναίκες σαν κατώτερα πλάσματα, άνικανα για οποιαδήποτε πρωτοβουλία. Τόσο οι πλούσιοι έμποροι όσο και οι πανίσχυροι αξιωματούχοι, της χάρισαν τη φιλία και την εμπιστοσύνη τους.

Σε λίγο καιρό, μάλιστα, απέκτησε ένα προνόμιο για το οποίο ελάχιστες λευκές μπορούν να καυχήντο: το δικαίωμα να μπαίνει στα χαρέμια των περισσότερων παλατιών του Κουβάιτ και να βλέπει, ακάλυπτα, τα πρόσωπα των γυναικών, που ζούν φυλακισμένες εκεί μέσα.

Η ΧΕΙΝΤΙ ΘΑ ΕΙΣΠΡΑΞΗ 100 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΔΡΑΧΜΕΣ

ΕΙΧΑΜΕ γράψει πριν από κάμποσο καιρό για το γάμο του έμιοι του Κουβάιτ Άμπντιούλντ Ζαχέρ Άλ Σαϊντχ με τη Γερμανίδα δαστυλόγραφο Χέιντι Ντίχτερ και για την απροσδόκητη εξέλιξί του. Μετά το γάμο, που έγινε στο Άμστέρντο, οι νεόνυμφοι έφυγαν για

Όταν ο σείχης δίνει γκάρντεν πάρτυ, ο κήπος εκκαθαρείται με περσικά χαλιά.

το Κάμπρι. Άλλα έπειτα από μερικές ημέρες, ο έμιοις έαναγκάστηκε στο κράτος του, αφήνοντας την Χέιντι ολομόνη.

Τα πράγματα, όμως, δε σταμάτησαν εκεί. Ο έμιοις δεν κατάφερε να βρει ησυχία κι άρχισε να στέλνει στη Χέιντι το ένα γράμμα ύστερα από το άλλο παρακαλώντας την να πάει να τον συναντήσει. Στο τέλος της έστειλε τον πιστό γραμματέα του Μπεκίρ με μιά βαλίτσα γεμάτη κοσμήματα.

Ο άφηντης μου έχασε τον ύπνο του, της είπε ο Μπεκίρ. Όλες τις άρες μου μιλάει για σένα. Πρέπει νάρθης στο μακρινό βασίλειό του.

Η Χέιντι πήρε τα κοσμήματα, αλλά άρνηθηκε να ακολουθήσει τον Μπεκίρ.

Ο έμιοις κάλεσε τότε στο Κουβάιτ τον πα

τέρα της, που τον συνόδευε στο ταξίδι του κι' ο δικηγόρος Νόας (ή Χέιντι) έγραζόταν στο γραφείο του πριν από το γάμο της). Ο τελευταίος έκανε γνωστούς στον έμιοις τους όρους της Χέιντι.

Για νάρθς εδώ, του είπε, ζητάει μιά άποζημίωσι 4 εκατομμυρίων μάρκων (40 περίπου εκατομμυρίων δραχμών), ένα σπίτι στο Κίελο για την οικογένειά της, που θα χτισθεί σύμφωνα με τις επιθυμίες της, ένα ισόβιο επίδομα για τους γονείς της και το δικαίωμα να επισκέπτεται την Ευρώπη όποτε θέλει.

Ο Νόας ζήτησε επίσης για δική του άμοιβή 300 χιλιάδες δραχμές.

Ο έμιοις του Κουβάιτ είνε, ως γνωστόν, ο πλουσιώτερος άνθρωπος του κόσμου. Οι άριθμοι, λοιπόν, δεν τον τρόμαξαν. Ζήτησε, όμως, να πάει ή ίδια ή Χέιντι για να κλειστή ή συμφωνία. Και ή Χέιντι πήγε. Άλλά ζήτησε επί πλέον μιά έγγυησι 100 εκατομμυρίων δραχμών για την περίπτωση διαζυγίου.

Ο έμιοις σκέφτηκε τρείς ημέρες και τρείς νύχτες. Και το άπάντημα της τέταρτης ημέρας υπόγραψε ή συμφωνία.

Έτσι ή Χέιντι, που είναι νόμιμη σύζυγός του, έμεινε κοντά του. Αν ο έμιοις την άγκαταλείψει ή ζήτηση διαζυγίου, θα πρέπει να της πληρώσει μιά άποζημίωσι 100 εκατομμυρίων δραχμών. Άλλ' όλα δείχνουν, ότι δε μπορεί πιά να κάνει χωρίς τη μικρή Γερμανίδα δαστυλόγραφο.

ΟΙ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ ΚΑΝΟΥΝ ΣΤΡΙΠ - ΤΗΖ

Υπάρχουν στην Άιτω Άνατολή ειδικές σχολές που διδάσκουν την τέχνη του στρίπ - τήζ. Στο Χόγκ - Κόνγκ, δε, αρκετές τίμιες νοικοκυρές εκτελούν νούμερα στρίπ - τήζ σε νυχτερινά κέντρα, για να βγάλουν τα έξοδα του σπιτιού τους.

ΗΤΑΝΕ σκεδόν μεσημέρι, μίνας Ιούλιος κι' έκανα μιά ζέσπι από κείνες που κάνουν οι Ιούλιοι. Με είλες πάρεσι στο τηλέφωνο ο Άνδρέας:

— Δεν έρχομαι στο σπίτι.
— Για ποιά λόγο;
— Για παρά.
— Βαρύμα;
— Και πως θα περάσω ενώ μ' αυτή τη ζέσπι; Έτσι, μόνος μου σαν ξερολόκουμο; Έλα, θες άδερφέ, δεν την άντεχω. Κοντεύω να διαλυθώ. Πληρώνω ένω το ταξί.

Ο φίλος μου ο Άντρέας είνε ένας ιδιότροπος, έξυπνος και χαριτωμένος τύπος. Τον βρήκα σε μιά κατάστασι άξιολύπητι. Φορούσε μόνο το παντελόνι της πιτζάμας, ήτανε έαπλωμένος σε μιά

πολυθρόνα, στο γραφείο του και είχε απλώσει τα άτελειωτα πόδια του σε μίαν άλλη πολυθρόνα. Έκανε άερα με μιά βεντάλια έχοντας κοντά του μιά μπουκλά λεμονάδα, νερό κι' ένα υπόλ με παγάκια.

Φρικαλέα ζέσπι, είπε μόλις με είδε, χωρίς να κουνήσει.

— Φρικαλέα ζέσπι, είπε μόλις με είδε, χωρίς να κουνήσει. Νομίζω ότι είναι ή πιο ζέσπι ζέσπι της τελευταίας εκατονταετίας.

— Ιούλιος Άντρέα μου. Τι θές να κάνη; Χιάνια;

— Και όσο σκέπτοιμαι τί δροσιές τραβάει ή οικονομεία αυτή την ώρα. Τους έχω στείλει στο Πάριο, έέρεις.

— Κι' εσύ γιατί δεν πίνεις;

— Που να ξεκινήσω με τέτοια ζέσπι!... Έπειτα έχω και τις δουλειές μου.

— Το βλέπω...

Φούσκωνε και ξαναφούσκωνε: Αισθάνομαι σαν ξεκούρντιστο πιάνο. Σαν λόχος εν διαλύσει. Σαν έτοιμος να εξάτμισθώ. Κι' εσύ, φοράς και γραβάτα. Πως τη φοράς;

— Είμαι σκληρογυμνημένος.

— Βγάλε τη σακάκι σου, γιατί δε μπορείς να σε βλέπω. Με κάλες να ζεσταίνωμαι περισσότερο;

— Έτσι μπράβο...

— Άπλωσα κι' ενώ τα πόδια μου σε μιά καρέκλα και κατέβασα την πρώτη λεμονάδα που έφερε ή Άσπινα, από χρόνια στην ύπνοισι σου. Και είχε περάσει μισή ώρα με θαυματοπνεμένη κουβέντα, όταν άκούστηκε το κουδούνι.

— Ποιάς νάσαι τέτοια ώρα μ' αυτή τη ζέσπι; Είπε ο φίλος μου.

— Άσπινα, κύτταξε ποιάς είναι και κράτα τον έσω.

— Άσπινα άνοιξε και ήρθε σε λίγο με καυινόλεο.

— Ό θεός σας, είπε.

— Ό θεός μου; Ποιάς θεός μου;

— Ο θεός σας, ο Άντωνάκης λέει, από την Άφρική!

— Ό έκανε ο Άντρέας. Ξέρεις Βασιλάκη ποιάς είναι;

— Δεν μούχει μιλήσει ποτέ.

— Άδελφός του μακαρίτη του πατέρα μου. Λέπει τριάντα πέντε χρόνια. Και θήκε σήμερα νάρθς. Ιούλιο μίνας. Με τέτοια ζέσπι κι' από τη Νότιο Άφρική.

ΕΒΕΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Τι του πληρώνεις; Και τί θέλει Άσπινα;

— Τί θέλει, κύριε; Να σάς δώ.

— Του είπες πως είμ' εσύ;

— Τί να τούλενα;

— Να τούλενα, (να κυττάξω). Δεν έχω καμιά άρεσι να δέχωμαι νέρους θεούς από την Άφρική, σε περσία κυνικών καυμάτων. Στάσου μιά στιγμή. (Στάθηκε σε μένα). Βασιλάκη μού κανείς μιά χάρη; Δεν παρουσιά, ζεσαι εσύ, για άντησίς, να τον υποδεχθής;

— Τρελλός είσαι; Πως θα παρουσιάσω ενώ ναι σένα;

— Άρανε θα προφτάσω; Είπε μελανκολικά.

— Γιατί δε θα προφτάσεις, θείε; Νέος είσαι ακόμα. Η ζωή είναι μπροστά σου!

— Άσπινα. Μιά λεμονάδα στο θείο...

— Την έφερε την ήπια.

— Δυστυχώς θείε, έτσι που έμεινα μόνος, δε μπορώ να σε περιποιηθώ. Κι' ενώ έχω τρώω. Και τώρα για έξω ήμουν. Λίνο άκόμη και δε θα με προφταίνεις...

— Τότε να φάμε μαζί.

— Παιε!

Πήραμε ένα ταξί και κατεβήκαμε στο Παλιό όαλπο. Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο θεός Άντωνάκης ήταν όλο συνκινήσεις. Με ρωτούσε για τα οικονομικά μου, για τα παιδιά για τη δουλειά μου, κι' ενώ ήμουν υποχρεωμένος ν' άπαντώ για λογαριασμό του Άντρέα που αυτή την ώρα θα έσκαλουθούσε να βάλει σκεταί με έαπλωμένους τις άριδες στο σπίτι του. Προσπαθούσα να μην κάνω καμιά γκάφα και όλο άόριστα του μιλούσα. Άλλά σε μιά στιγμή μού ήρθε και ώπια:

— Καί ή θεία, τί γίνεται;

— Έσκυψε το κεφάλι.

— Η θεία... Μα ή θεία έχει πεθάνει, εδώ και είκοσι χρόνια...

Σας τόχα νάρθει... Άλλά τότε ήσωνα μικρός και δε θυμάσαι.

Τόν ρώτησα για τις δουλειές του. Πήγαιναν καλά, δόξα σοι ο θεός. Έμπόριο και τα τέτοια. Και κάθε πέντε λεπτά, σαν να ήτο με μισή ώρα, κι' έλεγε:

— Ίδιος ο πατέρας σου!... Ο λούφτυτος. Μόνο που εκείνος ήτανε πιο ψήλας. Πάντως έχεις

— Δεν υπάρχει φόβος να σε γυνωριασώ. Όταν έφυγε ενώ ήμουν δεκα χρονών. Δύσκολο είναι, δηλαδή να πιάς ότι εσύ είσαι ο Άντρέας; Κάνε μου τί χάρη σε παρακαλώ, θα με υποχρεώσης.

— Αυτά νίνονται μόνο στο θέατρο, Άντρέα.

— Ό τι γίνεται στο θέατρο, νίνεται και στη ζωή. Έγώ δεν έχω κουράνιο να μετακινήθω από δω που θρίσκωμαι ούτε έναν πόντο. Μπορώ να τον δεχτώ έτσι; Θα διασκεδάσεις κι' όλας. Θάχουμε να νελούμε.

— Όραία. Και τί θα κάνω;

— Θα τον πάρω να σφύνε!

— Και όταν θ' ανακαλύψη την πλαστοποσίωπει;

— Ός τότε θα θρούμε μιά λύσι... Άείντε, να μην περιμένω ο άνθρωπος...

— Η ιδέα δε μου φάνηκε και άσχημη. Με τον Άντρέα είχαμε στο παρελθόν σκαρτάσει αρκετές φορές. Θα προσθέταμε άκόμη μιά. Έδεσα ξανά τη γραβάτα μου. Έβαλα το σακάκι μου. Είπαμε και στην Άσπινα το μυστικό. Κούννησε το κεφάλι της. Βη, κα στο δ άδριο και πέρασα στο σαλόνι, που ήταν στην άλλη πλευρά του σπιτιού. Ένας νέρος έβδουμνητάς με άδωρο μπουστακάκι άδύνατος, άνοιξε την άγκαλιά του!

— Άντρίκο μου!

— Θείε Άντωνάκη.

Τόν πέραν τα δάκρυα.

— Στάσου να σε ιδώ. Άντρίκο μου. Ίδιος ο μακαρίτης, ο πατέρας σου είσαι!...

Μου ήρθε να νελάσω, αλλά δεν ήθελα να προσποιηθώ και το συνκινήμένο.

— Η οικονομεία;

— Την έχω στείλει έξω. Κρίμα!... Και ήθελα να ιδώ τη γυναίκα σου και τα παιδιά.

Δυστυχώς δε θα μείνω παρά πέντε μέρες μόνος.

— Δεν περιόζει, θείε. Όταν θα ξανέρθης!

— Ό ίδιος ο πατέρας σου! Ό λούφτυτος! Μόνο που εκείνος ήταν πιο ψήλας.

όλα τα χαρακτηριστικά της οικονομείας μας.

Ερχόταν από το Λονδίνο, για το Καίτη - Τάουν. Δεν ήταν στο πρόγραμμά του να περσιση από την Άθηνά.

— Άλλά είπα να διακόψω για λίγες μέρες μόνο και μόνο για να σάς ιδώ...

Τόν ευχαρίστησα, θάναμε, κάλεσα τόν νκαρόνι να πληρώσω. Μου πάρε το χέρι:

— Τί κανείς εκεί; Έμοις παρόντος...

Τόν άπασα να πληρώσω. Τόν ήπια ως το ξενοδοχείο του, για ν' αναπαυθώ. Στην είσοδο μου είπε:

— Το θράδυ στις όκτώ σε περιμένω...

Τράβηξα για το σπίτι του Άντρέα, να του δώσω άναφορά. Δεν είχε κουνήσει ούτε θήμα από τόν καναπέ.

— Ό θεός θάβουσε την άλλη μου...

ρα με θραυνό αεροπλάνο. Είχα
με όρισε συνάντησι στις δέκα το
πρωί. Θα περνούσα να τον πάω
από το ξενοδοχείο. Άλλα έφυκε να
με πάει ο ύπνος και ζήτησα στις
έννέα. Ντύθηκα διακριτικά. Έβα-
σα στο ξενοδοχείο δέκα παρά εί-
κοσι. Ο θεός είχε φανερί από τις
έννέα. Και είχε φανερί παρανε-
λία πως ίσως περνούσε από το οπ-
τι. Άρπαξα ένα ταξί...

Στις δέκα παρά είκοσι άκριβώς
ο Άντρεας κατέβαινε την σκάλα
του σπιτιού του. Κι άνέβαινε ο
θεός. Με το υπεροπτικό ύψος που
είχε, ο Άντρεας τον σταμάτησε:
— Ποιόν ζητάτε, κύριε;
— Τόν κύριο Άντρεα Χαρταπο-
στολίδι.

— Έγώ είμαι.
— Πες είστε οείς, κύριε;
— Άραυ είμαι ενώ! Άραίο κι
αυτό. Εάν δεν είμαι ενώ ο Άντρε-
ας Χαρταποστολίδης, τότε ποίος
ήμπορεί να είναι; Ορίστε, κύριε
και ή ταυτότης μου!

Έκείνη τη στιγμή φάνηκα κι έ-
νώ, καθυστερημένος κατά δυό λε-
πτά. Κι έβιναν τή άποκαλυπτική.
Ο Άντρεας δέν βρήκε άλλον τό-
πο να ξευλεπεί. Έρριξε την εϋθυ-
νη σε μένα:

— Πώς τομύησατε, κύριε Βασιλά-
κη, να κάνετε αυτή την αλοχα-
λαστοποίηση και να παρουσια-
σώτε ως ενώ, στον άναπτή μου
θεό. Αυτό είναι άπάτη!... Θα σας
υποβάλω μύησι.

Ο θεός κτύπησε μια τόν ένά,
μια τόν άλλο με ύψος πολύ φιλό-
ποπο.

— Καλά, είπε στον Άντρεα. Άλ-
λά έκείνο το μεσημέρι, πώς έφυκε
να είναι του λόνου του στο σπι-
τι σου.

— Αυτό διερωτώμαι κι' ενώ!
— Κι' εϋ, λέει ο θεός σε μένα,
για ποίό λόγο έφυγε πώς ήσωνα ο
άνθρωπος μου; Όλ' αυτά είναι ύ-
ποπτα... Ερός εϋώ την έπιταγή!
— Την έχει ο κύριος! του άπαν-
τώ. Άπό χέος...

Τότε φωτίσθηκε ο θεός.
— Κατάλαβα, είπε με άνανάκη.
σι. Καλό κουμάρι είσαστε κι' ο
δυό... Ιδώς ο πατέρας σας. Ερός
την έπιταγή!

— Άραυ, βειε δήλωσε έπίσημα ο
Άντρεας. Προεφώληθη χέος, το
θράσυ. Λυπούμαι, πολύ. Εξαστέ
μου θείε νι' αυτή την παρεξήνησι
που συνέθη και που φασίλειται στην
έπιδρασι του άθνηακού καύσωνος.
Καθώς ένθυμεισθε, την ήμερα που
ήλθατε είχε μια έσση άποπτικτι-
κη. Μόλις σήμερα εδρόσασε... Δεν
περνάτε άπάνω, να σας προσέω
ένα άναψυκτικό;

Δέν έχω καμιά δρεξι. Και λυ-
πούμαι κι' ενώ και για τόν άνηψό
μου (σφάθηκε σε μένα) και για
ένένα... Είσαστε του σκιοινού και
του παλυνκιού κι' οι δυό!... Ότου
σας!

Ήταν ο τελευταίος άποχαιρετι-
σμός του θείου. Έϋωνε κατασυν-
χυσμένος.

— Μας έμενε τουλάχιστον ή έπι-
ταγή είπε ο Άντρεας. Πάμε να
την κάνουμε δραχμές πριν την ά-
κυρώση.

Την εξαργυρώσαμε. Τό όλον ό-
χτώ χιλιάδες. Ο Άντρεας θέλησε
να χαλάσει τη συμφωνία μας.

— Δυό χιλιάδες είναι άρκετές!
— Συμφωνήσαμε σαραντά τις έ-
κατό. Τρείς διακόδες. Ούτε τις ή-
μερανίες δεν πληρώνομαι.

— Να, αλλά πρώτον έφανε και
ήμεις πέντε μερές. Δεύτερον ενώ
είμαι πεταμελής οίκονένεια κι' ε-
σύ είσαι ένας. Τρίτον ή καταστρο-
φή έπληθε, γιατί δέν άνάγκες συ-
νεπής στο θαντεβού σου και άναγ-
κάθηκε ο ραντεβού στο σπιτι
μου. Κα πέμπτον διατρέπω και τόν
κινούντο της άποκαλύψεως. Κανον-
ικά πρέπει να σου ζητήσω και ά-
ποζημιώσι...

— Εστώ, Άντρεα. Άλλη φορά,
θα κάνουμε γραπτή συμφωνία...

Όταν πέρασε ένας μύνας ο
Άντρεας έπιασε κι' έστειλε ένα
γράμμα στο θείο του, όπου του έ-
ξηνούσε με έξυπνο τρόπο τη (κα-
ριτωμένη αυτή περιπλοκή).

— Είναι ένα γράμμα θαυμάσιο
μεγάλης φιλολογικής άξίας μου
είπε ο Άντρεας, με άυταρέσκεια.
Άπό τή ωραιότερα που έχω γρά-
ψει. Άν ο θεός έκπ την αίσθησι
του χιούμορ, θα μου στείλη μια
νέα έπιταγή 100 λιρών.

Φαίνεται, όμως, ότι ο θεός δεν
είχε την αίσθησι του χιούμορ. Για
τή τόσο χρόνια τώρα ούτε γράμ-
μα έστειλε, ούτε την έπιταγή...

ΓΙΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Επίμαχοι βίχλοι

«ΧΑΡΑ ΘΕΟΥ»

Μπορεί να είναι σήμερα ο τόπος μας φτωχός,
αλλά έντελώς την βωί του θ' άλλάζη προσέχως,
γιατί, έκτός των άλλων μας τών έργων τών άπείρων,
θα γίνουν εργοστάσια και... χαλυδο-σιδηρών!

★

Μετά από τέτοια είδησι, καλοί μου άναγνώσταί,
τό ήθικό σας όλοι σας άμέως... χαλυδάζετε,
γιατί θάρη μία ώρα

και μία στιγμή μεγάλη,
που σ' όλα μας τη χώρα
θα τρώη ή μύγα σιδηρό και το κουκούπι...άτσάλι!

«ΝΕΟ ΚΥΜΑ»

Όσων να μη μάς έφταναν τή ντόπια τροχοφόρα,
που την ψυχή στην Κούλουρη μάς στέλνουν κάθε ώρα
και κάποιος...νέγρος, πρό τινας, μεγάλο «τράκος» έδωσε
και τοίχους και περιπτερά τελείως ίσοπέδωσε...

★

Όρθως, λοιπόν, καθένας μας άρχίζει και ριγεί
κι' άρχίζει κι' ή λοχάρτα μας να είν' έντονωτέρα,
διότι, άφού σβαρνίζουμε και... μαύροι, όδηγοί,
θα πη ότι δεν πρόκειται να δούμε...έσπρη μέρας!

ΠΕΡΙΤΤΑ ΛΟΥΣΑ

Έκτός πολλών άνέσεων και συσκευών μυριών,
έντόνος ρεκαμαρόνται και «φούσκες μαγειρίων»,
που λειτουργούν περίφημα και κατά τρόπον άριστον
κι' εξασφαλίζουν σ' όλους μας μαγειρίμα εύχάριστον!

★

Μά, δυστυχώς, παμφίλτατοι, για το πολύ κοινών
είν' έντελως άνώφελες οι «φούσκες κουζίνας»,
γιατί κι' αυτόν τόν άρτον του πολλές φορές στερείται
και με τών άρμόδιων μας τις «φούσκες» συντηρείται!

ΖΗΝ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΩΣ

Στην Πλάκα καθώς περναγε προχθές κάποια κυρία
μεγάλη έκινδύνευε να πάθη άβασία,
διότι κάποιο εύμέγεθς κι' άρώσι άνθογυάλι
της ήρθε σφαιρόνεμπτο άπάνω στο... κεφάλι!

★

Καινούργια μάς προστίθεται, λοιπόν, άνησυχία
και λέμε, όπου βρίσκομαστε, «Θεός να μάς φυλάξη»,
διότι, στίς ήμέρες μας, κι' άπό... άνθοδοχεία
μπορεί κανείς τά... πέταλα για πάντα να τινάξη!

Η ΜΟΝΗ ΕΛΠΙΣ

Άπό χαράν του εύλογον ο κόσμος κατελήφθη,
διότι και το φάρμακον, έν τέλει, άνακαλύφθη,
που θεωρεί την «τίεριν» πραγματική παιχνίδι
και τη γιστρεύει πάραυτα και πριν να πής κρεμμύδι...

★

Κατόπιν τούτου ο Έλληνας θερμopαρακαλεί
ταχώς τέτοιο φάρμακο κι' εϋώ ή άποστολή
για να γλυτώση ο δυστυχισ ο κόσμος παραυτικά
άπ' τη μεγάλη... πίεσι του ΤΕΒΕ και του ΙΚΑ!

ΜΑΧΗ ΚΑΙ... ΣΤΟΜΑΧΙ!

Τό νέο νομοσχέδιο περί πολεμιστών
δέν είναι, όπως λέγεται, και τόσο άρεστον
κι' ο άνδιφερόμενοι προβάλλουν άντιρήσεις
και μερικοί τους, μάλιστα, τό ρίχνουν σ' έπικρίσεις!

★

Και είναι οι άντιρήσεις των άπόλυτα σωστές
κι' άκόμη ζωρύτερες πολλοί τις προτιμάνε,
γιατί άν κι' είναι όλοι τους άγνοι πολεμιστές,
με τά λεφτά που παίρνουνε τά...ψευτοπολεμάνε!

«ΥΨΗΛΗΣ ΠΕΡΙΩΠΗΣ»

Ο Τουρισμός μας, θέλοντας να έχη κι' άλλο «άταυ»
με την αξιοποίησιν την του Λυκαβηττού,
θ' άνοίξη, λέει, στη ρίζα του μια σπράγγα μεγάλη
και «άσσαντέ», άργότερα, τεράστιο θα βάλη!

★

Καινούργιο χρήμα πρόκειται, τούτέστιν, να σκορπίσι,
ώσπου τόν θεωρατόν τόν λόφον να...τρυπήσι
κι' οι μισθωτοί άς τρέφονται γραμμή με παρλαπίτες
και άς γεμίζουν, μόνιμα, τη ζώνη τους με...τρύπες!

«ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ»

Παρ' όλο που τό «Άστν μας θα μπη σε νέο σάλο
και θα στενάξουν έμποροι και μικροέμποροί,
της Κοραή ή επέκτασις θα γίνη δίχως άλλο
και θα τραβήξη όλόσια προς τό Μοναστηράκι...

★

Θά δώσουν και θα πάρουνε μπουλντόζες και σκαπάνες,
καθώς κι' άπεριόριστες κι' άπρόβλεπτες δαπάνες
κι' οι εργολάβοι, φυσικά, θα λένε με μεράκι:
«Τό μοναστήρι νάν' καλά και τό... Μοναστηράκι»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

1039 Ήθελοντικές ΣΤΕΙΡΩΣΕΙΣ...

Ένα Ιατρικό σκάνδαλο στη
Αυτική Γερμανία

Ο δόκτωρ Άξελ Ντόρν, ήλικίας 52
έτών, διευθυντής του γυναικολόγου
κού τμήματος μιας μεγάλης κλινικής
του Άνωβόρου, έγινε ήρωας ένός σκαν-
δαλού, που έχει άναστατώσει την γερ-
μανική κοινή γνώμη και που χαρακτη-
ρίζεται από τόν τύπο σαν τυπικό ση-
μάδι της «ήθικης κρίσεως» που διέ-
χεται ή εποχή μας. Χωρίς ή διευθύνσι
της κλινικής να έχη άντιληφθή την έ-
διότητα αυτή μορφή της δραστηριότη-
τας του, ο δρ. Ντόρν έκανε στείρες—
ως την στιγμή που άποκαλύφθηκε και
άπολύθηκε χωρίς άποζημιώσι από την
θέσι του—1039 γυναικές, που τού ελ-
χαν ζητήσει μόνες τους αυτή την έπέ-
βασι!

Η άπόλυσι του δόκτορος Ντόρν στη-
ρίχθηκε σ' ένα άρθρο του γερμανικού
ιατρικού κώδικος, που τονίζει πως ο
γιατρός, όφείλει να εξαντλήση κάθε δι-
νατή προσπάθεια για να εξασφαλίση
την γονιμότητα της γυναίκας και την
διατήρησι του έμβριου στη ζωή, έσ-
τι δεν διατρέχει άμεσο κίνδυνο από
αυτό ή ζωή ή ή ύγεια της μητέρας. Ο
δρ. Ντόρν, ωστόσο, δεν διάσσε να
προσφύγη στο δικαστήριο έπιλύσεως
των εργατικών διαφορών και να αξίω-
ση να του καταβληθή στο άκέραιο ή
άποζημιώσι, που τού κατοκράτησε ή
διεύθυνσι της κλινικής!

Τά δυό βασικά επιχειρήματα, που
πρόδωκε ο δρ. Ντόρν στο εργατικό δι-
καστήριο για να δικαιολογή την ά-
ξίωσι του, ήταν: 1) Ότι όσες στείρες
είχε έκανε, τις είχε κάνει με την
έγκρισιν των άνδιφερόμενων γυναικών
και: 2) Ότι, πριν κάνει μια έπεμβασι
ζητούσε να βεβαιωθή πως έκείνη, που
την έπιθυμούσε, ήταν ήδη μητέρα.

Καμιά άσκηνη γυναίκα, δήλωσε,
δέν έκανε στείρα και σās προκαλώ να
μου παρουσιάσετε έστω και μία, που
να μωρή να ίαχυριστή τό άντίθετο.
Στην εποχή μας, ο έλεγχος τών γεν-
νήσεων άποτελεί παγκόσμιο αίτημα και
βασικός μου σκοπός ήταν να βοηθήσω
όσες γυναίκες είχαν ήδη γίνει μητέρες
να μην άποκτήσουν περισσότερα παι-
διά που θα τους ήταν πρόβλημα να τα
μεγαλώσουν και να τα συντηρήσουν.

Αέλιζε να σπμειωθή πως ή εμφάνισι
του Γερμανού γυναικολόγου στο δικα-
στήριο έγινε δεκτή με έκδηλως ζωη-
ρης συμπάθειας από τις πολυάριθμες
πελάτισσές του, που σπείσαν να προ-
σέθουν για να τού προσφέρουν την ή-
θική ύποστηρίξι τους και να καταθέ-
σουν ως μαρτυρές.

Ο Ιατρικός τους, ότι δεν έκανε
στείρες όδες δεν είχαν άποκτήσει κα-
νένα παιδί φαίνεται πως, άναποκρινε-
ται προς τα πράγματα. Αντίθετα, ό-
μως, εμφανίζεται ως έπιδαυτικό για
την θέσι του τό γεγονός ότι (προσέφερε
την βοήθειά του) και σε ένα κορίτσι
κατά τών 22 έτών, μητέρας έξώγαμυν
παιδιών που ήθελεν την έπέμβασι όχι
για να μην άποκτήσουν περισσότερα
παιδιά, αλλά για να σιγουρευτούν πως
δέν θα έχουν στο μέλλον «έννοητικές
συνέπειες» από τις έρωτικές τους περ-
πέτειες!

Η τελευταία αυτή διαπίστωσι, που
σπριζάει σε σειρά περιπτώσεων, πα-
ραδειγμα-τις δραστηριότητας του δό-
κτορος Άξελ Ντόρν κατά από έντελως
διαφορετικό φως, δηλαδή σαν ύποθε-
τησι της ροπής ένός σημαντικού με-
ρους της σημερινής νεολαίας στον έ-
λεύθερο έρωτα και την διασφορά.

Έτσι, το εργατικό δικαστήριο, που
ανέλαβε την έπιλυσι της διαφοράς, ά-
νέμισε στον γυναικολόγο και στην κα-
νική του Άνωβόρου, κληρώτικη άναγ-
μόδια τελικά νι' αυτή την ύποθεσι και
πρότεινε την ποροπομπή της σε τωκτι-
κό δικαστήριο, που θα έπιληφθή με
την ουσία του ζητήματος. Με την ά-
προσδόκητη αυτή εξέλιξι, ο δόκτωρ
Ντόρν άντιμετωπίζει τώρα τόν κίνδυνο
—που ά είχε άποφύγει άν δέν ζήτηυ-
σε την άποζημιώσι του—να κριθή και
ποινικά κολάσιμη ή πράξι του, έφ' όσον
το τακτικό δικαστήριο δεχτή την έκδο-
χή περί «βλάβης τών ήθών».

Παράλληλα, ωστόσο, ο Γερμανός γυ-
ναικολόγος θα έχη την ύποστηρίξι πολ-
λών συναδέλφων του, που θα καταθέ-
σουν στο δικαστήριο, ότι ή στείρωσι
μιας γυναίκας, που έχει ήδη άποκτή-
σει παιδί, δέν είν' άτιμία και άλά-
σστης πράξι, σ' έναν άνδρα ά τού
μνη από τους κινδύνους του ύπερμε-
θυσμού!

Πώς τά πάνε Η ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΛΑΣ ΚΙΟ ΘΝΑΣΗΣ

Τά παραλείπόμενα από την Έπίδαυρο και
τη Γλυφάδα

Α, όχι τέτοια, τώρα!...

— Είπατε τ' όσα. Άρα.

καμιά άλλη φορά.

Η Μαρία Κάλλας ναυογέλα

σε.

Μέσα στο καμαρίνι της, της
Έπίδαυρου, συνασιζόταν κό-
σμος πολύς. Παρ' όλες τις προσ-
πάθειες κάποιου θηλυκού κέοβε-
ρου, που άγωνίσθηκε με πολλήν
έπιτυχία να συγκρατήση τό πλή-
θος των θαυμαστών, τών φωτοε-
πόστες και τώ, δημοσιογράφων
που μετά την παρίστασι της
«Μήδειας» είχαν άνασκουμπωθή
για να δώσουν μάχη και να πλη-
ριάσουν την «ντίδα» ή τό «γυν-
σά λαογγι του αϊώνος» όπως ά-
ποκαλείται ή μεγάλη συμπατρι-
τισά μας άοιδός, πολλοί είχαν
κατορθώσει να τό πετύχουν.

Μπήκαν στο καμαρίνι, είδαν,
είδαν, είδαν, και δέν έλεγαν να
τό κουνήσουν.

Είδαν τόν άγνωστό των Φιλέλυ
θέραν κ. Σοφ. Βενιζέλο να την
οιλάει σταυρωτά, είδαν τόν πα-
τέρα της, τόν Γ. Καλονεόπου
λο και την άδελφή της Μαρίας,
την Τζάκυ να την κυτάζει με λα-
τρεία στα μάτια, τρέοντας από
εύηνία, είδαν τόν κ. Μπαστιά,
τόν κ. Μινωτή, και δέν είδαν κα-
ποιον που έπρεπε να παρευρί-
σεται έπισημότητα : τόν κ. Α-
ριστοτέλη Ωνάση.

Τό γεγονός αυτό παραξένεψε
πολλούς. Όστόσο κανείς δεν τόλ-
μισε να ρωτήση την Κάλλας έπ'
αυτό, έκτός από δυό: τόν άρχη-
γό των Φιλελευθέρων και τόν ύπο-
φαινόμενον.

Ο πρώτος έφερε τη ματιά
ου στο καμαρίνι κι' άπόδωσε.
—Ο Άριστος, Μαρία;

— Στην Άλεξάνδρεια... (προφα-
νώς να δει δουλειές).

Καταλαβαίνει από «δουλειές» ο
κ. Βενιζέλος. Και κούνισε τό κε-
φάλι.

— Καλά, καλά.

Τότε, μπήκε στη μέση ο «Θη-
σαυρός» :

— Καμιά δήλωσι για τό «έ-
πίμαχο θέμα» κ. Κάλλας;

Μπήκε στο νόημα άμέως.

Ούτε για μια στιγμή δέν πέ-
ρασε άπ' τό μυαλό της πως τό
«έπίμαχο» θέμα ήταν φερ' έλπειν

της «Μήδειας», στην όποία μόλις
είχε θριαυεύσει. Ούτε κι' άκόμα
πως ήταν ο σινιό Μενεγκίνι, που
τελευταία πέραςε σε θεαλλώδη
άνεπιθέσι, άποκαλώντας την
«Θηορά». Ούτε κι' ή Γκοάσις Κέλ-
λυ, ή πριγκίπισσα του Μονακό,
με την όποια ποροβλέπεται άπ'
τόν διεθνή τύπο πως ή Έλληνίδα
«θεά» θ' άνοίση τοικουβερό πό-
λεμο.

Τό έπίμαχο θέμα ήταν ο κ. Ω-
νάσης.

Τό χαρούμενο πρόσωπό της, που
πρώτη φορά τό είδαμε τόσο χα-
ρούμενο, σκαθώπασσε. Και στο
μάστι σπρίθισε στιγμιαία δαγυή.

— Όχι τέτοια από την ώρα.

—Μά τα «άλλα» τα ξέρουμε. Τά
είδαμε. Μεταφέοουμε την άπορία
της Κοινης Γνώμης. Τί θ' άπογίνη
τέλος πάντων;

Μάε παράτησε και στράφηκε
στον πατέρα της, και στην άδελ-
φή της Τζάκυ:

— Έχετε τό νου σας. Μην ά-
νοίσετε. Δέν έίστε τί γράφουν οι

Η Μαρία Κάλλας με τη φίλη της Έλσα Μάξγουελ, την γνωστή «κου-
τομπόλα του Χόλλυνουντ» στο τουριστικό περιπτερο Έπίδαυρο.

έθμευοίδες.

Τόλησσα να έπέμω.

— Μας κολακεύετε...

Χαμόγελο. Αντιχαμόγελο.

— Καλά, λοιπόν, κυρία Κάλ-
λας. Ας μην πούμε τέτοια τ' ό-
σα. Άλλη φορά...

Αυτή την «άλλη φορά» την κυ-
νηγήσαμε έπιμότως. Και πριν και
μετά της «Μήδειας». Κι' όχι χωρίς
όλες τις προϋποθέσεις της έπιτυ-
χίας.

Τρείς μερές, πριν από την πα-
ράστασι της «Μήδειας» φερ' ελ-
πειν, όταν ή θαλαμηγός τού κ. Ω-

νάση.

— Καμιά δήλωσι για τό «έ-
πίμαχο θέμα» κ. Κάλλας;

Μπήκε στο νόημα άμέως.

Ούτε για μια στιγμή δέν πέ-
ρασε άπ' τό μυαλό της πως τό
«έπίμαχο» θέμα ήταν φερ' έλπειν

της «Μήδειας», στην όποία μόλις
είχε θριαυεύσει. Ούτε κι' άκόμα
πως ήταν ο σινιό Μενεγκίνι, που
τελευταία πέραςε σε θεαλλώδη
άνεπιθέσι, άποκαλώντας την
«Θηορά». Ούτε κι' ή Γκοάσις Κέλ-
λυ, ή πριγκίπισσα του Μονακό,
με την όποια ποροβλέπεται άπ'
τόν διεθνή τύπο πως ή Έλληνίδα
«θεά» θ' άνοίση τοικουβερό πό-
λεμο.

Τό έπίμαχο θέμα ήταν ο κ. Ω-
νάσης.

Τό χαρούμενο πρόσωπό της, που
πρώτη φορά τό είδαμε τόσο χα-
ρούμενο, σκαθώπασσε. Και στο
μάστι σπρίθισε στιγμιαία δαγυή.

— Όχι τέτοια από την ώρα.

—Μά τα «άλλα» τα ξέρουμε. Τά
είδαμε. Μεταφέοουμε την άπορία
της Κοινης Γνώμης. Τί θ' άπογίνη
τέλος πάντων;

Μάε παράτησε και στράφηκε
στον πατέρα της, και στην άδελ-
φή της Τζάκυ:

— Έχετε τό νου σας. Μην ά-
νοίσετε. Δέν έίστε τί γράφουν οι

νάση «Χορστίν» άγκυροβόλησε
στην Έπίδαυρο και οι έφημερίδες
διατυμπάνιζαν τό γεγονός, ο γρά-
φω, μαζί με τόν φωτορεπόρτερ
έπαισε καρτέρι σ' ένα γνωστό ά-
ριστοκρατικό «νάιτ κλάιμ» της
Γλυφάδας.

Είναι τό άγαπημένο κέντρο του
«βασιλιά» των θαλασών και της
«βασιλίσσας» της άριας. Έκεί συ-
γκάουν τις μεταμεσονύκτιες ώ-
ρες, παρέα με συγγενείς και φί-
λους.

Ο Ωνάσης και ή Κάλλας δέν
έφτασαν στο «κλάιμ», πράγμα
που κίνησε την άπορία του
«μαϊτο»:

— Πώς τόπαθαν!

— Λέτε να... τσακώθηκαν;

Ο άθροπος γύρισε, είδε τόν
φωτορεπόρτερ, μάντεψε την ίδιό-
τητά μας και... τόβαλε στα πόδια.

★

Και ο Ωνάσης;

Δέν άποχαιρέτησε δέβαια άκό-
μη, την Άλεξάνδρεια, πράγμα που
φανερώνει ότι ο δουλειές του δέν
τέλειωσαν εκεί.

Θά την άποχαιρέτηση διως.
Και θά γυρίση στη «Χορστίν»
και στη Μαρία Κάλλας.

Άλλωστε, τη βραδυά της «Μή-
δειας». Έδωσε τό «παρών» μ' ένα
θερμό οίκειο τηλεγράφημα, που έ-
φτασε, σφά ή υπολογισμένη, λίγες
στιγμές πριν άπ' την παρίστασι,
και που άπευθυνόταν στη μεγά-
λη άοιδό : «Υποχρεωμένος να ά-
πουσιάξω, σου εύχομαι κάθε έπι-
τυχία, άν και είμαι βέβαιος δι'
αυτήν», έλεγε.

Η Κάλλας τό διάδωσε φανερά
εύχριστήμενη και τό έκρυψε.

★

Ένα άποκλειστικό Ιντερβιού
με την Κάλλας, σχετικό με τόν
δεσμό, που την συνδέει με τόν κ.
Ωνάση ήταν τό θέμα μας κι' ή
έντολή που είχαμε πάρει.

Δέν βγήκε και πολύ... ψαχνό.

— Όχι, τέτοια, άγρίεψε ή
«ντίδα».

Όμως, αυτή ή όργισμένη άνη-
σι, ή «Χορστίν» που πάντα κου-
βαλάει, όνειρο στο κύμα, τό διά-
σσημ ζευγάρι άπ' τη μια άκρη του
κόσμου στην άλλη, τό τηλεγράφη-
μα με τις εύχες, τό «καρπούζι» ύ-
οίσκου μαρτυρούν πως «κάτι» ύ-
πάρχει. Κάτι μεγάλο ίσως και σο-
βαρό, που για ειδικούς λόγους κά-
που «σκαλάνει» και γι' αυτό κρα-
τείται μυστικό.

Τόσο μυστικό, που κι' αυτή ά-
κόμη ή κουτσομπόλα του Χόλλυ-
γουντ, ή διάσημη Έλσα Μάξ-
γουελ, φίλη του ζευγαριού, που
είναι σε θέσι να ξέρη πολλά, ά-
ναγκάστηκε να καταπιή τη γλώσ-
σα της.

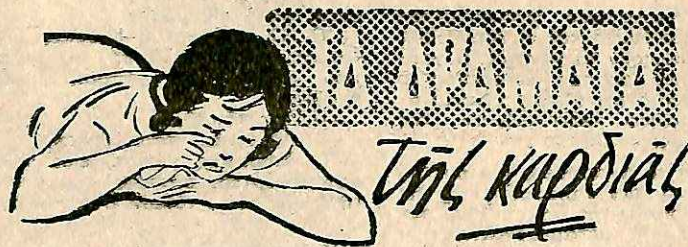
Τί να κάνει ο ύποφαινόμενος,
που στο κάτω-κάτω... δέν είναι
Έλσα;

Δ. ΑΓΓ.

σκυ, αλλά είς μάτην.
Ο Ωνάσης και ή Κάλλας δέν
έφτασαν στο «κλάιμ», πράγμα
που κίνησε την άπορία του
«μαϊτο»:

— Πώς τόπαθαν!

— Λέτε να... τσακώθηκαν

ΤΟ ΔΕΜΑΤΑΚΙ ΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΣΤΗΝ αρχή της αίσθηματικής του ζωής, ο Σάρλ Σαριτάν είχε μια περιπέτεια σκληρή, μα και λίγο γελοία. Είχε ξετρελαθεί, στα 20 χρόνια του, με τη Ζοζέτ Πιέρ, κόρη ενός γείτονα του, που διατηρούσε ένα κατάρτιση αρχαιοτήτων, ακριβώς όπως κι' ο δικός του πατέρας. Ήταν μια έξυπνη κοπέλλα, με α-γορίστικα χαρακτηριστικά και τολμηρό φρόνιμο.

— Θέλετε να με παντρευτείτε; είχε πει στο Σάρλ. Δέ λω όχι! Θά σάς υποβάλω όμως πρώτα σε μια μικρή δοκιμασία... Όποτε, πάρτε παλιό χαρτί, ξεθωριασμένο με μελάνι και πέννες από φτερό χήνας. Θ' αρχίσετε να μου γράφετε κάθε μέρα από μια ερωτική επιστολή. Όλεω όμως να ναι όλες λεπτές, ευγενικές, σαν επιστολές του 18ου αιώνα... Δέ θα μεταχειριστείτε καμιά μοντέρνα έκφραση. Φαντασθείτε πως είσα-στε ένας νέος μαρκήσιος, έρω-σμένος με κάποια δεσποινίδα με παντοφάρια μαλλιά...

— Καλά! Μά δέν καταλαβαί-νω γιατί θ' α' αυτό;...

— Μά είν' ένα παιχνιδάκι, μι-κρό μου. Όλεω να δώ πώς γρά-φανε τον παλιό καλό καιρό. Αύ-τό θά με διασκεδάσει...

— Κι' αν δθ' ο πατέρας σου τά γράμματα;

— Μείνε ήσυχος. Θά τά κρύψω καλά!

Έτσι, ο Σάρλ έπεσε στο γρά-ψιμο. Έγραψε επιστολές φλογε-ρές, πνευματώδεις, γεμάτες ευ-γενικό αίσθημα, με παλιό στυλ, όλο ποιήσι κι' ευγένεια. Μά, πριν περάσει ένας μήνας, η Ζοζέτ τό-σκασε με κάποιον ξένο!

Ο Σάρλ πικράθηκε, πόνεσε. Κι' απαρνήθηκε πιά τη φιλολο-γία, που τον είχε ποτίσει με μια

τέτοια απογοήτευσι. Αφοσιώθη-κε στη δουλειά του γέρον πατέρα-του και τόν διαδέχθηκε στο μα-γαζί του. Όσοσο ξαναερωτεύθη-κε άλλη μια φορά: την Άννυ τώρα, μια ξανθεία Άγγλιδα με μεγάλα γαλανά μάτια κι' άγγε-λικά πρόσωπο.

Η κοπέλλα αυτή είχε έρθει να περάσει λίγες μέρες στις Βερ-σαλλίες, μαζί με τους γονείς της, μέσα στον άραιο εκείνο διάκοσμο της τέχνης και των ανανήσεων. Οι γονείς της αγόρασαν μερικά μπιμπλόνι απ' το μαγαζί του Σάρλ. Ύστερα έφυγαν, παίρνον-τας μαζί τους και τη μικρή Άννυ.

Μόλις είχε προφτάσει ο Σάρλ να κάνει ένα μικρό και τρυφερό φλέτ με την κοπέλλα. Την τε-λευταία μέρα που βάφει, πήγε και τη βρήκε στο σπίτι της. Ό-ταν της εξομολογήθηκε το αίσθη-μά του, η Άννυ έβγαλε μια κρα-νή έκπληξης. Δέν ήταν συνηθι-σμένη σ' έκμυστηρεύσεις.

Ύστερα τόν κτύπησε διασταχ-τί, κά, σά να βέλε να πη κάτι, και βγήκε απ' το δωμάτιο...

★

Πέρασαν 25 χρόνια. Ο Σάρλ είχε αποκτήσει μια καλή περιου-σία κι' είχε γίνει ένας πρώτης τάξεως έμπορος, που ταν αέον-ταν και τόν εκτιμούσαν όλοι.

Είχε ζήσει μόνος του όλο αυ-τό το διάστημα. Μερικά φλέτ που ούσανε γρήγορα, δυό-τρείς σχέσεις με σύντομο τέλος — αυ-τή ήταν όλη η ιστορία της καρ-διάς του.

Μά πάντα βρισκόταν μπροστά στα μάτια του η εικόνα της Άν-νυ, με το άγγελικό της πρόσω-πο. Πράϊ σ' αυτήν, όλες οι άλ-λες γυναίκες τού φαίνονταν και-

νές, άχαρες, άσχημες. Μια φθινόπωρινή ημέρα, η καρ-διά του άρχισε να χτυπά άτα-κτα. Είπε διακρίνει μια σιλουέ-τα, που έμοιαζε με της Άννυ! Πήγε πιδ κοντά της, την κτύπα-ξε με προσοχή και διακριτικότη-τα. Κι' αναγνώρισε την αρχαία ελληνική γραμμή της μύτης της, τά μάτια της, που διατηρούσαν πάντα το ίδιο γαλάνο χρώμα τους πίσω απ' τά γυαλιά της...

— Μά συγχωρήτε, κυρία... άρ-χισε να λέη.

— Ό! φώναξε εκείνη άμέσως. Είναι δυνατόν;... Ο κ. Σάρλ Σα-ριτάν;

Χαμογέλασε. Μά το χαμόγέλο της έμοιαζε μόνο σά σκιά του παλιού της χαμόγελου. Κι' η έ-πιδερμίδα της γύρω απ' τά στό-μα ήταν λίγο αυτίδωμένη.

— Άρχισαν να μιλάνε οι δυό τους φιλικά, σαν άλλοτε... Έκείνος έ-κανε λόγο γιά τες δουλειές του, εκείνη διηγήθηκε πως είχε περά-σει ως τότε τη ζωή της.

Ζούσε ανεξάρτητη εδώ κι' άρ-κετά χρόνια, όρφανή, χωρίς κα-νένα περιορισμό. Είχε ταξιδέψει πολύ.

— Πάντα μόνη σας;

— Μά βέβαια...

Τό βράδυ είχε άρχισει να βί-νη τους πρώτους ήσκιους του. Τά φύλλα πέφτανε απ' τά δέν-τρα.

— Καυμένη μίς Άννυ! Θάσα-στε λυπημένη κατά βάθος απ' αυτή τη μοναξιά σας...

— Όχι καί πολύ... Τί τά θέ-λετε! Δέ συνάντησα πατέ τó Ι-δανικό μου, τόν άνθρωπο που ά-νειραίνομαι...

Ο Σάρλ ένοιωσε ένα κύμα στοργής γιά τόν ξαναφέρνει κοντά στη γυναίκα εκείνη, που τού θυ-μίζε την κοπέλλα που είχε κάνει άλλοτε την καρδιά του να χτυ-πήσει.

— Μπορώ με μάθω πώς τó φανταζόσαστε αυτό τó «ιδανικό» σας; τή ρώτησε.

Η σκιά της νύχτας έπεφτε πά-να στο δέντρο της λεωφόρου. Άρχισαν ν' ανάβουν ένα-ένα τά φώτα.

— Άκούστε, είπε εκείνη. Εί-ναι μια ιστορία περίεργη, σά μι-θιστόρημα... Όταν είχαμε έρθει τότε με τους γονείς μου στις Βερσαλλίες, είχαμε αγοράσει ένα μικρό αρχαίο έπιπλο από ένα άλ-λο κατάστημα αρχαιοτήτων—αύ-τό που βρισκόταν κοντά στο δικό σας. Ήταν ένα τραπέζακι-γρα-φείο.

Μια μέρα, λοιπόν, άνοιγον-τας τά συρτάρια του, βρήκα κά-τι που κανείς ως τότε δέν τó εί-χε δθ' : ένα δεματάκι ερωτικά γράμματα, πολύ παλιά. Είχαν την υπογραφή «Σάρλ» κι' ήταν δεμέ-να με μια ξεθωριασμένη ροζ κορ-δέλλα. Μέσα σ' αυτά, ένας άν-τρας εκμυστηρεύτανε τó πάθος τού γιά μια κοπέλλα, γειτόνισσα τού γιά μια κοπέλλα, με τούση ευέ-γεια. Της έγραφε με τούση στορ-γή!...

— Ό, αν έγραφε!...

— Διαβάζοντας, λοιπόν, τίς έ-πιστολές εκείνες, όρκιστηκα στόν εαυτό μου πώς δέ θα παντρευό-μουν ποτέ, αν δέ συναντούσα έ-ναν άντρα τόσο λεπτό, τρυφερό κι' ευγενικό, σαν εκείνον που τίς είχε γράψει...

Ο Σάρλ ήταν έτοιμος τώρα να φωνάξει στήν Άννυ, πώς αυτός είχε γράψει εκείνες τίς επιστο-λές.

Ξαφνικά, όμως, σκέφτηκε την ήλικία του, τά γκρίζα μαλλιά του, την κοιλιά που σκεπάζε το γιλέκο του. Κι' απαρνούοντας μια καινούργια απογοήτευσι, πη-ρά δόκιμα έλας, είπε άπλά:

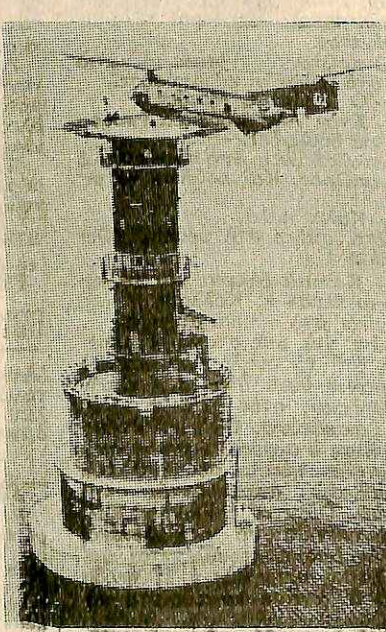
— Ό, μίς Άννυ, είναι πολύ όμορφο ένα τέτοιο όνειρο... Δέν πειράζει που δέν πραγματοποιή-θηκε... Σας βοήθησε όμως γιά τί-ποτα!...

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

ΤΟΞΟ ΑΠΟ ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΥΛΗ

Η διενής τοξότης, μίς Μόραλ Μάιν-χαρτ επιδεικνύει στη φωτογραφία μας ένα τόξο από πλαστική ύλη, άντικείμε με ίνες υαλαίου, που την καθιστούν όχι μόνο άβραυστη αλλά και καταπληκτικά εύ-λύγιστη. Τα νέα τόξα, πολύ πιδ φτηνά από τά χρησιμοποιούμενα μέχρι σήμερα από τους θαυμαστές τού αρχαίου σπορ, κατασκευάζονται από μια θιωμαχία πλαστικών ειδών τού Μίτσιγκαν.

ΑΝΕΦΟΔΙΑΣΜΟΣ ΦΑΡΩΝ ΜΕ ΕΛΙ-ΚΟΠΤΕΡΑ

Οι περισσότεροι φάροι τής Σουηδίας ανεφοδιάζονται τώρα με έλικόπτερα. Γιά τó σκοπό αυτό, οι κορυφές τών φά-ρων έχουν μεταβληθ' σε εύρυχωρες τα-ράτσες, πάνω στις όποιες τó έλικόπτερο σπρίτζεται με τόν μπροστινό μόνο τρο-χό του, ενώ οι έλικες εξακολουθούν να περιστρέφονται γιά να τó κρατούν στόν άέρα ακίνητο. Καθ' όλη τη διάρκεια τού ανεφοδιασμού, έλικόπτερο τó έλικόπτερο μένει αιώρούμενο στο κενό, όπως δεί-χνει η φωτογραφία μας.

ΚΑΥΜΟ τώδε η κυρία Κούλα να δθ' τόν άντρα της μια φορά να σηκώσει έστω ένα πραγματάκι από τη μια μεριά και να τó τακτοποι-ήσει στην άλλη. Μπά! Τέτοιες ευέ-γειες δέν ήξερε ο Πολύδωρος. Έγω-ισταρος και δεσποτικός, νόμιζε πως έόλιγετο ο άνδρισμός του, αν έκανε κάτι κι' αυτός μέσα στο σπίτι. Και όχι μόνον αυτό αλλά ήτανε και ά-παιτητικός στόν υπέρτατο βαθμό.

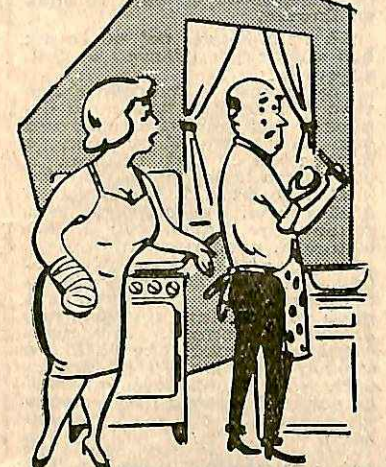
— Κούλασα! Κούλασα! άμολαγε την άγριοφονάρα του. Πού είσαι, έπί τέλους;

Κι' έτρεχε η καυμένη με την ψυ-χή στο στόμα από την κουζίνα ή ά, πó την αύλη ή από όπου άλλοι.

— Τι θέλεις, Πολύδωρε μου; Μά φώναζε;

— Άμ σέ φώναξα. Έβγαλα τó λαρύγγι μου! Φέρε μου ένα ποτήρι νερό και κορόκισσα!

— Καλά, θά σου φέρω, μην κα-νεις έτσι, χριστιανέ μου!... Μπά! Είλεγε η κυρία Κούλα άγανακτημέ-

Σέ λίγο καθάριζε πατάτες σαν την καλύτερη νοικοκυρούλα...

νη με την άναίσθησία τού συζύγου της, που δέν μπορούσε ο κύριος βλέ-πεις ν' άφηση την έφημερίδα και τó χουζούρι του στην πολυθρόνα και να πηλ' να πη νερό.

— Έπρεπε ν' άφηση εκείνη τη δου-λειά της στή μέση γιά να τόν υπη-ρετήσει τόν κύριο κόμψ...

Και τó κακό συνεχιζότανε χρό-νια χωρίς ο Πολύδωρος ν' αλλάξει τακτική. Ίσα-ίσα μάλιστα που άπο-πενούσε ο κύριος γυνάτεκα και πιδ άπαιτητικός. Έφτανε γιά τής έπίδω-λη να τόν προσέχη τίς νύχτες μη ξεσκεπαστή και κρυώση.

— Δέν είναι κατάστασις αυτή!... Είλεγε και ξανόλεγε πικαρισμένη η κυρία Κούλα.

Ίδιος, όταν έδλεπε τους άν-δρες μερικόν φιλενάδων της να κάνουν τó παν γιά να δοθη-σουν τίς γυναίκες τους στο νοικο-κυριά, σκυλιάς εναντίον τού Πολύ-δωρου που δέν καταδεχότανε να ση-κώσει ούτε ένα ποτήρι μεσ' στο σπι-τι.

— Γιατί δηλαδή κύριε Πολύδω-ρε; μουρούριζε τότε άνταρτισμένη. Καλλίτερος είσαι από τόν κύριο Χιλιχλ, που βουτάει και τó σφου-γαρόπανο γιά να δοθήση τη γυ-ναίκα του; Κι' είναι και τμηματά-ρης Α' τάξεως; Ίδω και ο κύριος Στραβομάτης, τώδε ειρηνοβόλης κά-νει παρκέ, κύριε Πολύδωρε...

Άλλά δέν θαρούσαι! Ο Πολύ-δωρος είχε τó δικό του βιολί. Νά δίνη διαταγές και να παριστάει στο σπίτι τó Βεληγκέα. Άποδ' έ-φτασε ακόμη να την κατεβάσει μια μέρα από την ταράτσα που άπλωνε η γυναίκα τή μουνοάδα, γιά να τού δώσει καθαρές κάλτσες και δέν ά-πλωνε τó κοιλό του στο κομοδίνο να τις πάρη μη τού πέση ή υπό-ληψη... Και τó σπουδαίο, πώς θά ειρωνεύοντανε τούς άλλους, που έδιναν χειρά δοηθείας στο νοικοκυριό.

— Σαν δέ ντερεπόσαστε! Τι πράγ-ματα είναι αυτά; Είμαστε άντρες ή δέν είμαστε;

Και η κυρία Κούλα φύσανε και ξεφύσανε.

— Κατάλαβες, Άριστά μου... Είλεγε τίς πρόσλεις στην κυρία Σο-ρόκο. Καλέ δέν ένοιε ότς τó χέ-

Ποδιά και φακιόλι

ρι του να κουνήσει στο σπίτι! — Έμ! Έτσι που τόν έμαθες. Κού-λα μου... άπάντησε η κυρία Σορό-κου με χαιρεκακία. Έπρεπε απ' την αρχή να τού φορέσης την πο-διά όπως έκανα εγώ στο δικό σου. Τώρα είναι άργά πιά...

— Γιατί είναι άργά; Είπε έκνευ-σέν η κυρία Κούλα. Είναι να μην τ' άποφασίσω... Άν τó πάρω από-φασι, πάει στοίχημα πώς θά τó φο-ρέσω, όχι μόνο ποδιά, αλλά και φακιόλι!...

— Ό, καυμένη Κούλα, τώρα... Όρπισε, δάζουμε τó στοίχημα άφού έπιμένεις.

— Συμφωνώ! φώναξε με πείσμα η κυρία Κούλα.

Κι' από εκείνη τη στιγμή άρχισε να επεξεργάζεται τó σχέδιο της γιά να φορέση τού Πολύδωρου την ποδιά και τó φακιόλι!...

Βέβαια, γιά τόν έγωιστικό χαρά-κτηρα τού Πολύδωρου τó πράγμα ήτανε λιγάκι δύσκολο, αλλά η κυρία Κούλα είχε έμπιστοσύνη στην καπα-τωσύνη της. Κι' όταν ένα μεσημέρι γύρισε ο Πολύδωρος στο σπίτι, έρη-κε τη γυναίκα του φακιομένη με έπίδωρους στο χέρι. Λίγους πελτές από μέσα έδανε καθαρά την ένοπώ-σι ματωμένου σοφόρο τρώματος.

— Τι έπαθες; ρώτησε άνησυχός.

— Τι θέλες να πάθω; Δέ θέλεις; Πήνα να κόκω τó κοτόπουλο νερί-δες και σέ μια στιγμή μη ξεφεύγει τó μαχαίρι και κόβω δολόκληρο κοι-μύτι κρέας απ' τó χέρι μου. Πήνα στο φαρμακείο και μωδ τó δέσανε. Κι' όχι τίποτα άλλο, μά θ' άρρηξη να κλείση τó τραβιά και πούς θά κάνει τίς δουλειές τού σπιτιού!...

— Μά τώρα τίς δουλειές σκέπτε-σαι; τήν άποτίρη ο άντρας της.

— Τι να σκεφθώ; Πολύδωρε μου; Ποιός θά μαγειρεύη; Ποιός θά σφουγγαρίση; Ποιός θά φέρη δολ-τα τó σπίτι;

— Είναι κι' αυτό... είπε σκεπτι-κός ο Πολύδωρος.

Φυσικά, τó πρόβλημα θά μπορού-σε να λυθ' εύκολα με μια παραδο-λεύτερα. Η κυρία Κούλα όμως ήξε-ρε πώς ο τοιφούτης ο Πολύδωρος γιά κανένα λόγο δέν θά έδοθευε γιά να φέρη γυναίκα με κνήνη τίς δουλειές τού σπιτιού.

Και τώρα τί θά φάμε; ρώτη-σε καταούφης ο Πολύδωρος που έ-χανε την τακτική του.

— Ξέρω κι' εγώ, χρυσέ μου! Άς πάρουμε κάτι απ' τó εστιατόριο.

— Τι; έβαλε τίς φωνές ο Πολύ-

δωρος. Νά πετάμε δηλαδή τά λε-φτά μας γιά τά θρωμόφαρα τού έ-στιατορίου;

— Εί! Τότε χρυσούλη μου, καθά-ρισε μερικές πατάτες και τήνισέ-τις με σόνα να φάμε...

Δέν τού καλοφάνηκε τού Πολύ-δωρου να καθάριση τίς πατάτες και να άσχαληθ' με μαγειρεύματα και τά τσιούτα αλλά μπροστά στην ά-νάγκη, υπέκυψε.

— Τι να γίνι; Άς κάνω και τη μαγειρίσσα, άφού τάφερε έτσι ο δι-άβολος! φώναξε ξαναμένος.

Και τράβηξε γιά την κουζίνα με μισή καρδιά, ενώ η κυρία Κούλα προσέθετε με ένα μυστηριώδες χα-μόγελο:

— Φόρεσε, Πολύδωρε μου και μια ποδιά, να μη λερωθής, γλυκέ μου...

— Καλά! έρυήθηκε αυτός από μέσα. Θά τη φορέσω και την ποδιά που να πάρη ή όργη να πάρη!...

Σέ λίγο καθάριζε τίς πατάτες σαν την καλύτερη νοικοκυρούλα ενώ η κυρία Κούλα χουζούρευε και πού και πού έβαζε και κανένα προ-ποιητό δόγγο γιά να θολώνη τά νερά:

— Όχι! Πώς με πονάει. Όχι! Και ποδσai, Πολύδωρε μου... Έπειδή τó άπόγευμα περιμένουμε επισκέπτες, φρόντισε, χρυσέ μου άφού πλύνης τά πιάτα, να σφουγγαρίσης και λι-γάκι τó χάλ, μη γίνουμε ρεζίλι...

— Άκούσε, χρυσούλη μου;

— Άκουσα! Άκουσα! γρύλλισε ο Πολύδωρος έτοιμος να έκραγη, που ήτανε υποχρεωμένος απ' τά πράγ-ματα να αναλάβη οικιακές φροντί-δες.

Άλλά τί να γίνι; Και μαγει-ρεύει, και σφουγγαρίσει και έπλυνε και τά πιάτα. Κι' όχι μόνον εκείνη την ημέρα, αλλά και την επομένη και την μεθεπομένη και την άλλη και την παρ' άλλη μια και τó τραβιά της γυναίκας του άργούσε να κλείση.

Και η κυρία Κούλα δόστου να δίνη ένοπλώ:

— Κάνε και λίγο παρκέ, Πολύ-δωρε, μην έρθη κανείς και μάς περάση γιά γύφτους.

Κι' ο Πολύδωρος δόστου και άνε-λάθεσε όλοένα και νέα καθήκοντα οικιακής. Τό περιεργό δέ είναι ότς τώρα γκρινιάζε λιγώτερο. Ή-τανε προφανές πως είχε υποταχθ' στην μοίρα του. Προχθές μάλιστα τού είπε η κυρία Κούλα:

— Πολύδωρε ξεσκόνισε, χρυσέ μου λίγο τó χάλ, γιάτι μάς πιά-

σανε οι άράχνες! Περιμένουμε επι-σκέψεις!...

— Πούνε τó ξεσκονόπανο; ρώτησε εκείνος, χωρίς να καταουφίσση κα-θόλου αυτή τη φορά.

— Στó μπάνιο, γλυκέ μου! Και ποδσai; Βάλε κι' ένα φακιόλι στο κεφάλι να μη σκονίσση τά μαλλιά σου και σήμερα λούστηκες...

— Ρωτε κι' εσύ τού... σωμα-τείου, κυρία Πολύδωρε; τού λέει καγχάζοντας ο Σορόκος.

Δίστασε γιά λίγο ο Πολύδωρος. Έστριψε τη μούρη του, αλλά τελικά τóβαλε τó φακιόλι κι' άρχισε τó ξε-σκόνισμα, ενώ η κυρία Κούλα θήκε να πηλ' λέει μια στιγμή στο φαρ-μακείο, γιά να κόψη... άλλωστ' στο τραβιά της. Άλλά μετά πάροδο λί-γης ώρας, χτυπάει ή πόρτα. Ο Πα-λύδωρος νομίζοντας πως είναι η γυναίκα του, που γύριζε από τó φαρμακείο άνοιγει και έρσικεται με την ποδιά και τó φακιόλι μπρο-στά στόν κύριο Σορόκο. Έγινε κόκ-κινος σαν παπαρούνα απ' τη ντρο-πή του!

— Ρωτε κι' εσύ τού...σωματείου, κύριε Πολύδωρε; τού λέει καγχάζον-τας ο Σορόκος.

— Όχι... δηλαδή... τά μάσησε ο Πολύδωρος... Έπειδή έκαψε τó χέ-ρι της η Κούλα...

— Ποιά χέρι της μαρέ; φώναξε ξεκαρδισμένος ο Σορόκος. Κόμπο ήτανε γιά να σέ στρώση στις δου-λειές τού σπιτιού.

— Κόμπο; άπόρησε ο Πολύδωρος, Άλλήθεια;

Και ξαφνικά ξεσπάει κι' αυτός στα γέλια:

— Χά! χό! χό! Βρέ τί καταφερ-τέω! η γυναίκα μου. Βρέ τί σοφί-στικη γιά να με στρώση στη λά-τοια τού σπιτιού. Χί! Χί! Χί! Μή μωδ πής Άντανάκη, έξυπνο κόμπο ή; Χά! Χά! Χά! Βρέ τί μουστάσι...

Άλλά δέν πάει να ξεκαρδίζεται στα γέλια ο Πολύδωρος. Η κυρία Κούλα, μια φορά, είχε καταφέρει αυτό που είχε θέλει στο μυαλό της! Νά δάλη στόν άντρα της την πο-διά. Και τί τά θέλετε, έτσι και τη δάλη την ποδιά ο άντρας είναι δύ-σκολο μετά να την δγάλη. Ύψατα, κύριος!

ΣΤ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

Πρωτότυπο εισιτήριο

Στó παρισινό θέατρο τού Σατελ' έδωκε μια παράστασι γιά τά φω-νά παιδιά. Οι θεατές, άντι να πλη-ρώσουν εισιτήριο, έπρεπε να παρο-υσιάσουν στην είσοδο ένα παιδικό παιχνιδι.

— Κύττα, Περικλή, μήπως άδειαση κανένα δωμάτιο, κι' εγώ θά κνττάζω μήπως άδειάση καμιά θέσι στο κούν-νάν! (Τού Άρχέλαου)

και δέον γά φυλακισθ' (αν άνθρω-πός σου συμψώνως (πρός τόν νόμο!) Κατόπιν τούτου έντρομος έκ π'ς τοι- (αυτής λυσέας (λακίσεως (λακίσεως (λακίσεως) Κι' έν θψει εύρακάμενος άδίκου φυ- (εμβάθειαν (εμβάθειαν (εμβάθειαν) Κι', ώ Δία, ώμολόγησαν την πάσαν την (αλήθειαν) — Αυτά τά άποτυπώματα, τού είπαν, (αδελφέ, (αδελφέ, (αδελφέ) μονάχος φεψ! τά έβαλον δια γά (ω (ω (ω) Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

χαρτιά, κι' από τα ψώνια της. Τό-
ξερω καλά. Μιά μέρα πήγε ο μπα-
κάλης στην 'Αθήνα και τους έκα-
νε μεγάλη φασαρία Φοβερίζε με
την αστυνομία.

— Άκου ντροπές! Άκου ντρο-
πές!...

ΟΙ ΒΑΡΚΕΣ ΓΥΡΙΖΟΥΝ

Τό κύμα είχε χαμηλώσει. Τώρα
πιά δεν έρχονταν στην ακρογιαλιά
οι συμπαγείς μάζες του νερού,
με κατακτητικές διαθέσεις. Το κύ-
μα μούγκιζε διψασμένο, έγλειφε
παιχνιδάρικα τα πόδια της γης
και τότε-τότε, σαν γάτα άγριεμέ-
νη ή σαν τίγρις, που δεν χόρτασε
τό αίμα, λές και δάγκωνε την
άμμο. Ο όριζοντας ξεκαθάριζε,
γινόταν θαλασσίς, με χρυσές αν-
ταύγειες. Ψηλά στον ούρανό θό-
λο, έμενε ακόμη ένα βαρύ γκριζό
σύννεφο. Άλλά ξεκρέμαστο, θαρ-
ρείς. Δεν είχε πού να στηριχθεί,
και έδινε την έντυπωσι πώς θέ-
λοντας και μη σε λίγο θ' απορο-
φιδόταν μέσα στη γαλανή ομορφιά
του τού ξέω.

— Γυρίζουν οι βάρκες!
Ποιός τό πέταξε πρώτος; Κά-
ποιος ηλικιωμένος βαρκάρης που
ήταν συνηθισμένος να βλέπει με-
κρυά. Αυτός είδε τις βάρκες, αυ-
τός πρόφερε τα λόγια.

Οι παραθεριστές ενώθηκαν με
τους βαρκάρηδες, μαζεύθηκαν στην
ακροθαλασσία και περίμεναν. Πρώ-
τη ή 'Ιρα. Κορυφαία θαρρείς ενός
τραγουδιού χορού, που περίμενε, έ-
τοιμος να ξεσπάσει σε ύμνο χαράς
ή σε μοιρολόγι.

Κι' οι βάρκες ζύγωσαν. 'Η πρώ-
τη, η δεύτερη, η τρίτη, η τέταρ-
τη... Της 'Ιρας τα μάτια κόντευαν
να πεταχτούν από τις κόγχες
τους στην προσπάθεια να δη πρώ-
τη αυτή. Ν' αντίκριση τό άσπρο
φουστάνι της κόρης της, τό χιο-
νάτο της γερσάκι, να υψώνεται σ'
ένα νεύμα χαρούμενο, καθησυχασ-
τικό. Κι' όλοι οι άλλοι κούταζαν
και περίμεναν. 'Ο γέρο ναύαρχος
ήξερε πως αν έφεραν πίσω την
κοπέλλα, θα σήκωναν τά κουπιά,
θα κάναν σινιάλο...

Οι βάρκες προχωρούσαν όμως
βουδές, σοβαρές. Τώρα βρίσκον-
ταν σε απόσταση απ' όπου μπο-
ρούσε κανείς να φωνάξει και ν' ά-
κουσθ.

Για μία στιγμή σκέφθηκε ο γέ-
ρο-ναύαρχος να πάση την τρούμπα-
μαρίνα, να φωνάξει, να ρωτήση.
Κούταξε όμως τη μάνα, και μετά-
νοιωσε. Πάντα είναι πολύ νωρίς
για να μάθη κανείς τό θάνατο...

Οι βάρκες έφθασαν στην ακρο-
θαλασσία. Οι βαρκάρηδες πήδη-
σαν κάτω στην άμμο, που είχε κα-
τακαίσει βρώμικη, γεμάτη φύκια
προσπινωπά και μαύρα ξύλα. Τα

πρόσωπά τους ήταν ιδρωμένα, τα
χείλη τους σφιχτά, πικρά.

Στάθηκαν βουβοί, σκούπιζαν
τον ιδρώτα από τό μέτωπό τους,
έκαναν πως συγγυρίζουν τις βάρ-
κες τους. Κανένας δεν τολμούσε
να τους ζυγώσει, να ρωτήση. Κα-
νένας δεν τολμούσε ν' αρθρώση τά
πρώτα λόγια.

Τέλος ο ναύαρχος πήρε την ά-
πόφασι. Σήκωσε τό κεφάλι του, σε
τρόπο που τό μούσι του ανέμιζε
όπως τότε, τον καλό καιρό, που
περπατούσε στην κουβέρτα του
καραβιού του, απόλυτος κυρίαρ-
χος, βασιλιάς ανάμεσα στους άν-
τρες του. Γιατί πήρε αυτή την
πόλα, κι' αυτός δέ θα έφερε να πη.
'Ισως με κάποια ύποσυνειδητή
σκέψι, πως μπορούσε να επιβλη-
θ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

Να επιβληθ.

αυτιά της μάνας και τα πληγώση
πό το πολύ. Κι' έπειτα, σιγά-σιγά,
θα περνούσαν οι ημέρες. Και τ'
νομα δέ θα έρχονταν τόσο συχνά
στα χείλη 'Ο' αράων, θ' άρσι-
νε όσποι έσθινε για πάντα. Κι'
δ' αν κανείς τότε-τότε έα τό πρό-
φεσε στην τύχη ξανά, τα μάτια δέ
έ-αν έ-αν πιά, οι φωνές έ-
αν έ-αν πιά. Γιατί θα είχε περάσει
ο καύμος, θα είχε περάσει τό πέν-
θος. Και τ' όνομα Νεράιδα δέ θα
είχε πιά κανένα αντίπαλο. Θα
παιρνε την κανονική του σημασία
και δέ θα ήταν δευμένο με την ό-
πτασία της βρολόγινης κοπέλ-
λας με τά χρυσά μαλλιά και τά
πράσινα μάτια, που είχαν τό χρώ-
μα της θάλασσας κάτω από τά
βράχια.

ΠΕΝΘΟΣ

Άν σήκωνε τό ξενοδοχείο μία
μαύρη σημαία, δέ θα έδειχνε πε-
ρισσότερο τό πένθος του απ' ό-
τι τότε-τότε έδειχνε τό πένθος.
Έίχε άρχισέ να βραδυάζει κι' η νύχτα
έτοιμαζόταν, φιλόρεσκη γυναίκα,
να κάνει την εισοδόν της στη σκη-
νή με όλη της την αίγλη. Τό φεγ-
γάρι έστελνε κιόλας τά πρώτα
του άσημένια μηνύματα πίσω ά-
πό τίς κορυφές των πευκών, στην
πλαγιά. 'Η θάλασσα, είχε ξεκά-
σει τόν πόνο της, τό βόγγο της,
και έγλειφε ταπεινά την άμμου-
διά. Κανείς δέ θα μπορούσε να πι-
στήψη πως πριν λίγες ώρες ο φό-
βος είχε περάσει με την κρούα του
ανάσα πάνω από τό μαγευτικό
νησί, πως ο βόγγος είχε σπαρά-
ξει τό γαλήνιο αυτό άκρογιάλι,
και πως μέσα σ' αυτή την άσημέ-
νια έπιφάνεια του νερού, κάποια
κοπέλλα με κορμί νεράιδας...

Οι βαρκάρηδες είχαν πιά έως
έκει που υπήρχε κάποια πιθανότητα
να είχε φτάσει η κοπέλλα και να
είχε ζητήσει καταφύγιο. Φυσικά,
δέ μπορούσαν να ψάξουν όλη τη
θάλασσα. Έως ένα ώριμο σπε-
υό.

Έτσι άπάνω έκει βάσισε ο
ναύαρχος, τη μόνη παρηγορητική
φράσι που μπόρεσε να πη:

— Μη κάνετε έτσι, κυρία Δει-
λινού. 'Η πείρα μάς μαθαίνει πως
πολλές φορές ναυαγοί ανακαλύ-
πτονται στα πιο άπίθανα μέρη...

— 'Η 'Ιρα δέν είχε δύναμι πιά
ούτε να κλάψη. Κούταζε γύρω της,
τους ξένους αυτούς ανθρώπους,
που την τριγύριζαν με έκδρασι
παρηγορητική, τραγική, συμπονε-
τική, και νόμιζε πως έβλεπε κά-
ποιο έφιαλτικό όνειρο. Άκόμη δέν
είχε μπη μέσα στη συνείδησι της
ή φοβερή πραγματικότητα: ότι ό-
λα αυτά τά πρόσωπα ήταν τόσο
σοβαρά, τόσο σκυθρωπά, έπειδή
ήξεραν πως χάθηκε τό παιδί της.
Ότι οι ματιές γύρω της άπέδευ-
γαν να συναντήσουν τη ματιά
της, έπειδή ήξεραν πως δέν υπήρ-
χε πιά η Νεράιδα. Πώς τ' όνομα
της που ήταν δευμένο ως τότε με
κάθε έννοια ομορφιάς ψυχικής και
σωματικής, από σήμερα δένταν
με τό θάνατο, με τη φρίκη του
χαμού.

Άπό σήμερα δέ θα τολμούσε
κανείς πιά να πη έλεύτερα και
πρόσχα: 'Η Νεράιδα!
Όλοι θα τό ψιθύριζαν μονάχα
αυτό τό μαγικό όνομα και θα κού-
ταζαν γύρω τους, μη φθάση σ'

— Πρέπει να γίνη συστηματι-
κή έρευνα. Έτσι δέν παρατάει
κανείς τόν άγώνα.

— 'Ηταν ο μόνος που είχε κάποια
δύναμι να μιλήση. Οι άλλοι κού-
ταζαν τη δύστυχη μάνα, και έ-
σφιγγαν τα χείλη τους βουβοί, έ-
πειδή φοβόνταν για κάθε τους λέ-
ξι μη μπη σάν μαχαίριά στην ψυ-
χή της άμοιρης γυναίκας.

— 'Η θάλασσα έκλαιγε σε μιάν ά-
κρη, τριγυρισμένη από τους νεα-

ρούς της κι' από μερικές κοπέλ-
λες. 'Ο Άνδρέας Μίλθας, δυστυ-
χισμένος, χλωμός σαν πεθαμένος,
προσπαθούσε να μη χάση μία λέ-
ξι απ' όσα έλεγαν οι άλλοι, και
λαχταρούσε να σκεφθί κάτι, που
θα μπορούσε να φέρη αποτέλε-
σμα. Άλλά, δέ μπορούσε κι' αυ-
τός να σκεφθί τίποτε καλύτερο
παρά να ειδοποιηθί τό λιμεναρ-
χείο.

Πώς είχε αλλάξει έτσι η όψη
του νησιού; Λές και τά χρυσά
μαλλιά της πεντάμορφης κοπέλ-
λας ήταν ο ήλιος που φωτίζε τόν
τόπο, και τά γκριζοπράσινα μά-
τια της ήταν οι φάροι, που δη-
γούσαν στη χαρά και τά γλυκά
ρόδινα χείλη της ήταν τό χαμόγε-
λο της ζωής. Κι' έτσι πέρασε
κάμποση ώρα άκόμη, και τό φεγ-
γάρι άνέθηκε δλόγεμο στο θόλο
του ούρανού.

— 'Η θάλασσα άλλαξε όψη. 'Ο
μαύρος μανδύας της νύχτας τυλί-
χτηκε, κρύφτηκε. Κι' άπάνω στην
έπιφάνεια της έρριξε η θάλασσα
τό άσημένιο βασιλικό της μαν-
δύα. Κι' η δύστυχη 'Ιρα έπαιρνε
ματιές γεμάτες θανάσιμο παράπο-
νο σ' αυτή τη θάλασσα, σ' αυτή
τη γή.

ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΑΧΤΙΔΕΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Δέν είχε προχωρήσει πολύ η
νύχτα, όταν ο Βρασίδης Καλόν-
της, που όλο και κούταζε τη θά-
λασσα, προχώρησε προς την ά-
κρη της βρανιάς και στήλωσε τά
μάτια του μακριά.

Σωριασμένη στην πολυθρόνα
της, έξουθενωμένη, η 'Ιρα δέν εί-
χε πιά τη δύναμι να σταθί στα
πόδια της. 'Η θάλασσα όμως πα-
ραξενεύτηκε με την έπιμονή του
γέρο θαλασσινού να κούταξη προς
όρισμένο σημείο και πήγε κοντά
του.

— Τί κούτατε; ρώτησε με φω-
νή δυστυχισμένη.

— Θάλασα... σε παρακαλώ. Ά-
κολούθησε τη γραμμή του χεριού
μου. Δέ σου φαίνεται πως κάτι κοι-
νιέται στη θάλασσα; Κάτι λευκό;

— Άνοιξε τά μάτια της η κοπέλ-
λα, πελώρια. Την άλλη στιγμή
κούταζε τό Βρασίδη με κατά-
πληξι:

— Κάτι άσπρο... κάτι σαν κότ-
τερο!

— Αυτή είναι! Βάζω στοίχημα
πως αυτή είναι! φώναξε ο ναύαρ-
χος.

Και τά μάτια του σπιθοδόλη-
σαν νεανικά κι' εύτυχισμένα.

— Να τό πω της μαμάς; ρώ-
τησε η θάλασσα σιγά.

— Όχι, όχι άποκρίθηκε αυτής.

Στάσου πρώτα να βεβαιωθείς

καλά, για να μη της δώσουμε τη
χαρά άδικα κι' αίσθανθί έπειτα
χειρότερη τη λύπη της.

Σάν πεταλούδα, με δλάνοιχτα
πανιά, προχωρούσε τό λευκό σκά-
φος γρήγορα προς τη στεριά. Για
τη θάλασα δέν υπήρχε πια άμφι-
βολία. 'Η καρδιά της την είχε κιό-
λας αναγνωρίσει. 'Η τουλάχιστον
άφινε την ευτυχία να την κυριεύση.

Έστω και για λίγα λεπτά της
ώρας! Αυτά τά λεπτά της έλπί-
δας, της ευτυχίας, έδιναν δύναμι
ξανά στην ψυχή.

Κι' έπί τέλους, κάποια στιγμή
ο γέρο ναύαρχος έδωσε τό σύνθη-
μα της χαράς. 'Η φωνή του άκού-
στηκε βροντερή!

— Νεράιδα!

Περιμεναν κάμποση ώρα. Μέσα
από τό νερό, η ήχώ άποκρίθηκε
την πρώτη φορά:

— Νεράιδα...

— Ναυσικά! Έσύ εισαι; Νε-
ράιδα;

— Έγώ!...

Κοριτσιίστικη, δροσερή, έσκιζε
η φωνή τη σιγαλιά της νύχτας.

— 'Ο γέρο ναύαρχος άρχισε να
χοροπιδιά σα μικρό παιδί:

— Έρχεται! Έρχεται! Έγώ
την είδα πρώτος! Τη Νεράιδα
μας!

— 'Η 'Ιρα έκλαιγε. Όλη της η
αγωνία ξεπούσε τώρα σ' ένα
κλάμα σιγανό, εύτυχισμένο. 'Η
θάλασα κοινούσε τά χέρια της, έ-
κανε νοήματα της αδελφής της
νάρθη πιδ γρήγορα, λές κι' υπήρ-
χε ακόμη κάποιος άόριστος κίνδυ-
νος κι' έπρεπε να τον εσφύγη.

Δέν πέρασαν παρά λίγα λεπτά
της ώρας και τό λευκό σκάφος ά-
ραξε στο λιμάνι. 'Ο Βρασίδης
Καλόντης άπλωσε τό χέρι του να
βοηθήση την κοπέλλα ν' αποβιβα-
σθ.

— 'Η κίνησι του ήταν ίπποτι-
κή, τρυφερή, κυριαρχική. Έτσι
σάν παλιό καιρό υποδεχόταν
τούς ύψηλους έπισκέπτες του σπύ
ναυαρχίδα. 'Ηταν γι' αυτόν μία
φανερή χαρά να υποδεχθί την χα-
μένη κοπέλλα, που κανείς δέ σκέ-
φθηκε να την διεκδικήση.

— Άνάλοφρη σαν πεταλούδα πή-
δησε η Νεράιδα στην ακρογιαλιά
και χωρίς διατημό, άγκάλιασε
τό γέρο ναύαρχο και τούδωσε δυό
σκαστά φιλά.

Κοκκίνισε αυτός ως τις ρίζες
των μαλλιών του, τάχως για μία
στιγμή, έπειτα έρριξε μία θριαυ-
τευτική ματιά γύρω του. Θάλεγε
κανείς πως είχε πάρει κάποιο πα-
ράσημο. Την άλλη στιγμή η Νε-
ράιδα βρισκόταν στην άγκαλιά
της μητέρας της που έσοπούσε
τώρα σε άναθυμίαση.

— Μαμά... σ' έκανα ν' άνησυ-
χήσης...

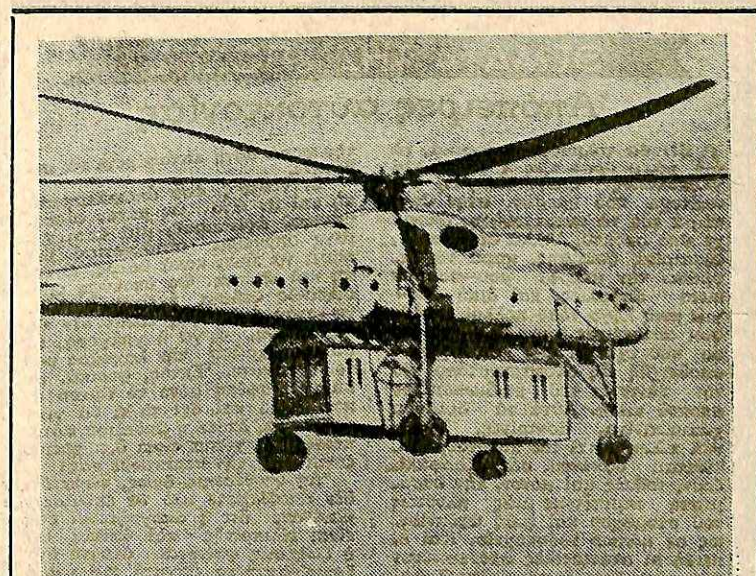
— Μάς έφαγες χρόνια της ζωής
μας, έπτε η θάλασα, που τώρα
πούθλεπε πιά την αδελφή της
ζωντανή μπροστά της, θεωρήσε
καλό ν' άρχιση τη γκρίνια.

— Τί φταίω εγώ; γέλασε η
Ναυσικά. Τί φταίω σάν έπιασε μία
τέτοια θεωμηνία;

— Άστραφε δλόκληρη. Θάλεγε
κανείς πως γυρίζει από ένα εύ-
τυχισμένο ταξίδι κι' όχι από μία πε-
σιπέτεια που παρ' όλίγο να της
κόστιζε τη ζωή.

Τά μαλλιά της ήταν άνάστατα,
ξέπλεκα, κι' έφεταν σάν χρυσάφι
αναλυτό στους ώμους της, τά μά-
γουλά της κόκκινα, δαμαμμένα, τά
μάτια της άστραφτερά. Τό λευκό
της φόρεμα μούχα ήταν κάπως
στρατασιασμένο, γεμάτο άλά-
τια και φύκια, και μαρτυρούσε
πως η κοπέλλα είχε παλέψει με τη
θύελλα.

— Βρε τό θηρίο! φώναξε ο
ναύαρχος με θαυμασμό. Κούταξε
την! Λάμπει δλόκληρη... Δέ μάς
λές, Νεράιδα, σε πήρε καιμιά
θεά Άρτεμις στα φτερά της και

ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΕ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ

Στη Μόσχα έγινε πρό ημερών μία μεγάλη αεροπορική επίδειξη, την
όποια παρακολούθησαν χιλιάδες κατοίκων της ρωσικής πρωτεύουσας.
Έκτος από τις τολμηρές ακροβάσιες, ξεχωριστή έντυπωσι έκανε στα
συγκεντρωμένα πλήθη η μεταφορά ενός δλοκλήρου συναρμολογημένου
σπιτιού από ένα τεράστιο ελικοπτερο. Στην ίδια αυτή επίδειξη, ένα
άλλο ελικοπτερο περιέφερε πάνω από τούς θεατές ένα πυραυλο-τύ-
που «Βοστόκ» με την εικόνα του πρώτου ταξιδιώτη στο διάστημα
Γιούρι Γκαγκάριν.

σε γλύτωσε την ώρα της κατα-
γίδας;

— 'Η Ναυσικά γέλασε, ένα γέλιο
εύτυχισμένο, πούκανε τά ρόδινα
χείλη της να φρικιάσουν, δλόγλυ-
κα και άφησε τά μαργαριταρένια
της τά δόντια ν' άστράψουν στο
φως του φεγγαριού.

— Πώς γλύτωσες, παιδί μου;
ρώτησε η 'Ιρα, σκουπίζοντας έπί
τέλους τα μάτια της.

— Νά... πρόφθασα και χώθη-
κα σ' ένα λιμανάκι.

— Μά πού; φώναξε ο ναύαρ-
χος. Στείλαμε βάρκες, έψαξαν.

— Είχα πάει πολύ μακριά...
με είχε πάρει τό κύμα.

— Όταν τούς έπτε που είχε φθά-
σει, οι ψαράδες σταυροκοπήθηκαν.

— Έ, ως έκει δέ μάς πήγε ο
νούς να κούτασουμε.

— 'Ο Βρασίδης την κούταζε ακό-
μη δύσπιστα.

— Μά πως είναι δυνατόν;
Γέλασε πάλι η Νεράιδα.

— Κι' όμως, να πού ήταν δυ-
νατόν, Ζώ η δέν ζώ; Δέν πιστεύω
να βλέπετε τό φάντασμα μου.

— Μοναδική κοπέλλα, ψιθύρισε
ο γέρο-ναύαρχος.

Και τά γκριζά, λαμπερά μάτια
του σπίθισαν πάλι με νεανικό
θαυμασμό και πόθο.

— Όστόσο η Ναυσικά φαινόταν
ν' άνυπομονή να την αφήσουν πιά
ήσυχη.

— Πάμε, μαμά, παρακάλεσε.
Ξέρεις, κουράστηκα λιγάκι.

— Άκου τη! φώναξε η όλο-
στρογγυλή κυρία Καλέντη. Κου-
ράστηκε λιγάκι! Έγώ στη θέση
της, θα είχα πεθάνει από την κό-
ρασι, αν δέν είχα πινηθί στο κύμα.

Γύρισε ο άντρας της της έρρι-
ξε μία ματιά άνεπαίσθητα ειρω-
νική, κάτι πήγε να πη, έπειτα,
βουδός της έδωσε τό μπράτσο
του, παίρνοντας τό σοβαρό ύφος
του άψογου συζύγου.

— 'Ο μόνος που δέν είχε άνοιξει
τό στόμα του ήταν ο Άνδρέας
Μίλθας.

Είχε παρακολουθήσει όλη τη
σκηνή, χλωμός, τρεμάμενος, και
την ώρα που όλος ο κόσμος τρι-
γύριζε την κοπέλλα, της είχε σφι-
ξει κι' αυτός τό χέρι, χωρίς μιλι-
α, κι' είχε πάρει ένα γλυκό της χα-
μόγελο γι' αντίλλαγμα.

Τώρα την παρακολουθούσε πά-
λι από μακριά, καθώς προχωρού-

σε, κρατώντας τη μητέρα της άγ-
καλιασμένη, σάν να ήθελε να την
παρηγορήση ακόμη.

Πίσω από την 'Ιρα, προχωρού-
σε ο Διονύσης Κέντας. Κι' αυ-
τός δέν είχε άνοιξει τό στόμα του.

Μέσα στη γενική συγκίνησι ήταν
ο μόνος που είχε μείνει άσασκι-
στος, που είχε κρατήσει την ά-
διοπρέ

αδύνατον να γυρίσω. Καταλάβαινα ότι αν επιχειρούσα να στρίψω το κόττερο, θα βουλιάζα.

—Ωραία δουλειά! Έκανε η Θάλεια.

—Τώρα, τί να κάνω; συλλογίστηκα... Τό μόνο που μπορώ να κάνω είναι να τραβήξω μπροστά, κι' όπου με βγάλει η τύχη...» Η Ξερα ότι είναι εδώ γύρω ένα σωρό νησάκια, όπου θα μπορούσα να καταφύγω. Φτάνει να καταφεύγω ν' άρσασω χωρίς να τσακιστώ.

— Φυσικά! πέταξε πάλι η Θάλεια νευριασμένη. Κι' αν τσακίσουν, εσύ θα πήγαινες στο καλό κι' έμεις θα κλαίγαμε σ' όλη μας τη ζωή.

Της χάρησε η Θάλεια το χέρι. —Έλα, έλα τώρα, μη με αλλιώνεις! Είδα, σου λέω, το Χάρο με τα μάτια μου.

»Το κόττερο πετούσε, μια βρισκόταν ψηλά, μια βουλιάζε κι' έλεγα ότι έφθασε ή τελευταία μου στιγμή...

— Παιδιά μου! βόγγυξε η Ίρα. Τι τρομάρα πέρασες!

—Νά σου πω την αλήθεια, μαμά, ούτε μια στιγμή δεν τάχα-σα. Είχα διατηρήσει απόλυτα την ψυχραιμία μου, απόλυτα. Κι' αυτό μ' έσωσε, έπειδή μανουβράριζα σαν γεροβαλσαδόλκος.

— Νά τα πής του ναύαρχου! φώναξε ζωηρά η μάνα, με καμιάρι.

— Δέν είναι ανάγκη να τη συμβουλεύεις, πέταξε με κάποια κακία η Θάλεια. Φυσικά θα τη πη. Κι' αν της το απαγορεύεις, θα τά-λεγε.

Η Ναυσικά δέν αποκρίθηκε. Είχε συνήθει από τις μικροκαταστροφές της αδελφής της που έρχονταν σαν έλαφρα τοιμητήματα μέλισσας πάντα στις πιο εύτυχισμένες της στιγμές. Ήξερε όμως πως η Θάλεια κατά βάθος την αγαπούσε. Τη ζήλευε όμως συγχρόνως και λιγάκι, και γι' αυτό είχε πάντα μαζί της αυτό το νευριασμένο ύφος.

— Λοιπόν; Πώς σώθηκε; ρώτησε η μάνα.

— Άκου, μαμά. Έκει που πάλευα με τα κύματα, μου φάνηκε πως είδα κοντά μου μια βάρκα. Ήταν τόσο η θαλασσοταραχή, που την είδα για μια στιγμή κι' έπειτα την έχασα. Κι' έπειτα πάλι μου φάνηκε ότι την είδα και την έχασα ξανά. Πιστεύω πως ο πόθος μου νάχω κάποια βοήθεια μ' έκανε να βλέπω ονειροφαντασίες, όταν εαφνικά η βάρκα βρέθηκε κοντά μου.

— Βάρκα, βάρκα αληθινή; απόρησε η μάνα.

— Βάρκα, μαμά... Καί μέσα ήταν ένας άντρας. Ένας νέος... Άχ! έκανε η Θάλεια, γουργυρίζοντας τώρα τα μάτια της. Τώρα μάστιχα, αρχίζει το ενδιαφέρον.

— Και σε βοήθησε; ρώτησε η Ίρα τρέμοντας από φόβο.

— Δέ μπορούσε να με βοηθήσει πραγματικά, αποκρίθηκε η κοπέλλα. Άλλα μόνον πούνειωθα δίπλα μου ένα ζωντανό άνθρωπο, πήρα θάρρος. Μούκανε νοήματα να τραβήξω προς κάποια διεύθυνση. Τραβήξαμε, λοιπόν, προς τα εκεί μαζί, όσο μπορούσαμε κοντά, όσο μās επέτρεπε το κύμα, που τότε μās έκανε και πότε μās χώριζε. Κι' επί τέλους, άρχισε να κοπάζει λίγο η καταιγίδα. Τότε άντικρυς μπροστά μου ένα νησάκι. Μούκανε νόημα εκείνος να προσπαθήσω ν' άρσασω... Πώς τα καταφέραμε, δέν ξέρω. Μας βοήθησε ο Θεός. Πάντως άράξουμε χωρίς να τσακιστούμε. Η τύχη μας ήταν πως δέν είχε βράδια το νησί. Ήταν άμμουδιά και γλυστρήσαμε μαλακά. Έτσι χωρίς να τ'ο καταλάβω, βρέθηκα σέ στερεό έδαφος. Κι' εκείνος στεκόταν μπροστά μου.

ΘΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Απόπειρες αὐτοκτονίας

ΔΕΝ θά τολμούσα, φυσικά, να πάρω όρκο πως η νεαρά και γλυκύκαλος τραγουδίστρια, που απέτυχε, πρό ημερών, στην απόπειρά της να αυτοκτονήσει, απέτυχε από σκοπού. Άλλά δεν μπορώ, εκκαίρας δοθείσης, παρά να εκφράσω την άπορία μου—που θα είναι ασφαλώς, και δική σας—για ποιο λόγο τόσο πολλοί υποψήφιοι αυτόχειρες προτιμούν ένα μέσο, που έχει εκ των πραγμάτων αποδειχθεί ως ανεπαρκέστατο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού κ.λπ. Αυτά τα διάφορα χάρτια-κινύα, άσπρινες, λουμινάλ κ.λπ.—άντι του ποθητού, υποτιθέται, θανάτου, σάς εξασφαλίζουν, άπλως και μόνον, την δυσάρεστη περιπέτεια μιας πλύσεως του στομάχου και μιας άφηνισης—ως σέ κάποιο νοσοκομείο. Καί έπειδή οι στατιστικές αποδεικνύουν πές μόνο όσοι έχουν καταπιεί έπιληκτικές ποσότητες από αυτό τα χάρτια ή εκείνοι που έχουν την σπάνια τύχη να μην τους αντίληψη κανείς ένκαίρως, κατορθώνουν να περάσουν τις πύλες του Ύπερπεραν, δικαίως κάθε απόπειρα αυτοκτονίας με πάσης φύσεως χάπια είναι έξ άρχης ύποπτη και διαβλητή.

Ενδέχεται, καταπίνοντας τά κι-νύα σας ή τις άσπρινες σας να έχετε την γνησίως ελκρινή—και γνησίως άνοστη—έπιθυμία να έν-καταλείψετε τά ένκόσμία. Ματαίως όμως, θά επιχειρήσετε να πεί-σετε τους άλλους για την ελκρινότητα του διαδηματός σας. Δέν είναι μόνον η ταλαιπωρία, που θά ύποστήτε με τις πλύσεις, είναι και τα καχύποπτα θέλήματα που θά αντίμετωπίσετε.

— Άσφα αυτά τώρα και πές μας για ποιόν την έπαιξε αυτή την κωμωδία! θά αξιώσουν οι πιο άδίκαιοι.

Καί δέν ύπάρχει, άτυχώς, τρόπος, να τους πείσετε, με μια έπα-νάληψη της απόπειρας. Μια άποτυχημένη απόπειρα αυτοκτονίας—λένε οι ειδικοί—είναι το καλλίτερο και άποτελεσματικότερο φάρμακο για να θεραπευθήτε άπας δέν παντός από την κλαία σας προς τον εκούσιο θάνατο. Γιατί η άνάληψη της περιπέτειας είναι τόσο έ-πωθητικά δυσάρεστη, ώστε, προ-κείμενον να αντίμετωπίσετε το ένδεχόμενον μιας νέας άποτυχίας, προτιμάτε άκόμη και να κάνετε την θυσία... να ζήσετε!

Εννοείται, στά τέσσερα πέμπτα των περιπτώσεων η απόπειρα δέν επαναλαμβάνεται όχι λόγω του ένδεχόμενου μιας νέας άποτυχίας, άλλα έπειδή η πρώτη έδωσσε τους αναμενόμενους καρπούς. Στην κατηγορία αυτή των άποτυχών αυτοκτονίας, που έπιτυγχάνουν...διά της άποτυχίας, άνηκουν, κυρίως, οι αυτοκτονίες για ασήθηματικούς λόγους, που πολύ συχνότερα αποδύλουν στο να συν-κινήσουν το «άνασώσιμο πρόσωπο» παρά να εκφράσουν μια όριστική και τελεσίδικη άπογοήτευση.

— Άν ο άλλος—ή η άλλη—δέν εί-ναι έντελώς άναίσθητο και σκληρόκαρδο ύποκείμενο, μια άποτυχημένη απόπειρα αυτοκτονίας είναι, ό,τι χρειάζεται για να τον—ή την—ρίξη στην άγκαλιά σας.

Πρώτον, έπειδή, όσο κι' άν ύποπτεύεται πως η απόπειρα απέβλεπε στην άποτυχία της, του μένον πάντα κάποιες άμφιβολίες, που τον συγκινούν ή του κολακεύουν τον ένωισμό.

Δεύτερον, έπειδή και στην έπι-μελέστερα προετοιμασμένη άποτυ-χία, δέν λείπει έντελώς κάθε κιν-δυνός...έπιτυχίας, πράγμα άρκετό κι' αυτό για να τον συγκινήσει.

Τρίτον, έπειδή, και άν άκόμη δέν συγκινήθη, τρέμει στή σκέψη πως μπορεί να πάρη μια ανθρώπινη ζωή στο λαϊκό του και προ-τιμάει χίλιες φορές να σάς χάριση την καρδιά του παρά να σάς έχη θάρος στην συνείδησή του, άν του χόν κάνει δεύτερη απόπειρα και

την φορά αυτή καταφέρετε να πε-θάνετε.

Εν τούτοις, όσο άποτελεσματι-κή και άν είναι, ως μέσον αίσθη-ματικού εκδύσασμου, μια άποτυχη-μένη απόπειρα αυτοκτονίας δέν πούει να είναι κατά βάθος, άσκοπη και άνόστη. Θά ύποκύψη προ-σωρινώς θέβαια εκείνος—ή εκείνη—στον εκδύσασμό, άλλα δέν θά παραλείψη, άργά ή γρήγορα, να σάς ξεπληρώση την λαχτάρα που του κάνατε. Έκτός, φυσικά, άν σάς ένδιαφέρει μόνο το άμεσο ά-ποτέλεσμα και όχι το τι θά γίνη άργότερα, όποτε η απόπειρα αυτο-κτονίας με χάπια είναι ό,τι χρειά-ζεται για την περίπτωση σας!

— Άς ύποθέσουμε, όμως, τώρα ότι δέν αποδύλτε στο να εκδύσσετε κανέναν, ότι η άπογοήτευσί σας είναι ελκρινής και θαθεία ότι η ζωή σας φαίνεται άνοστη σαν ξαναγεσταμένο φαγητό και ότι ο διακαέστερος πόθος σας είναι να έξακρινώσετε τι συμβαίνει στο Ύπερπεραν.

Στην περίπτωση αυτή λαχύει η έντελώς αντίθετη συμβουλή: Προς Θεού, όχι χάπια!

— Άναγωνίζεσθε, θέβαια, ότι τά χάπια είναι μια άλλη και εύκολη λύσις, έφ' ό και την προτιμούν όχι μόνον όσοι δέν θέλουν να πε-θάνουν, άλλα και όσοι θέλουν να πεθάνουν, γέρουνοι, όμως, φαν-τασίας, για να σκεφθούν κάτι άλ-λο άπλούτερο, πρακτικότερο και, προπαντός, ασφαλότερο.

— Άσφαλώς, επί παραδειγματι, είναι το περίεργο—άν έχετε σταθερό χέρι—ύπάρχει, όμως, το πρόβλημα που θά βρεθή το περί-στροφο και ποιος θά σάς διδάξη άν τυχόν δέν έξερετε, πως το μεταχειρίζονται.

— Έξ ίσου ασφαλής, όμως, χωρίς να άπαιτούν ειδικές τεχνικές γνώ-σεις, είναι τά άνητα, τά φασόλια και οι γραμμές του ηλεκτρικού σιδηροδρόμου!

— Άν θέλετε να αυτοκτονήσετε με άνητα, άρκεστέ έκαστο άκκινέως—ένα πετηντάρακι ή ένας σπογι-ζόν, —ζήταίτα φάνατος!—τοποθετή-στε τους σε βάθος στο ύπνοδωμάτιό σας και κλείστε καλά πόρτες και παράθυρα. —Έπειτα, ξεπλύνετε να κοιμηθήτε και μην άμφισβύλλετε πως δέν θά έναξυπνησετε.

— Άν προτιμάτε τά φασόλια ψω-νίστε δέκα κιλά, έάλτε τα να θράσουν άρκετές άρες ώπου να άφήσουν μόνον έκαστο ως έκαστον—πένινα γραμμάκια ζουμί και πιή-τε το ζουμί αυτό, που είναι ένα από τά βραστήτερα δηλητήρια. —Θανάτος σχεδόν άκαριαίως, χίλια τοίς έκαστο έξασφαλισμένος!

Τέλος, άν θέλετε να δώσετε μια χιουμοριστική νότα στην αυτοκτο-νία σας, πηγαίνετε στις γραμμές του ηλεκτρικού σιδηροδρόμου και κάνετε εκεί ό,τι κάνουν οι σκύλοι στα τηλεγραφέζια. —Ηλεκτροπλη-ξία έγγυημένη!

Προτιμότερη, εν τούτοις, από δ-λες αυτές τις λύσεις—όσο άπλές, άθηνές και πρακτικές άν είναι—εί-ναι η λύσις...να μην αυτοκτονήσε-τε! Πρώτον, γιατί όσες άνοποδι-ές και να σάς φιλοδώρη, ένίστε, η ζωή, ο θάνατος δέν πούει να είναι η μεγαλύτερη άναστιά άπ' όλες—και η μόνη άνεπανώρωτη.

Δεύτερον, γιατί κινδυνεύετε να διασυνθήτε μετά θάνατον, με τις έξωφρενικές, έκδοχές, που θά διατυπώσουν για τά αίτια του διαδηματός σας, άσέχτως έκει-νον που θά ύποστηρίζετε στο ση-μείωμα που θά άφήσετε.

Τρίτον, τέλος, έπειδή ένδέχεται δοθέντος ότι η Έκκλησία άπαγο-ρεύει την χριστιανική ταφή στους αυτόχειρες, να μην καταλήξετε «έν τόπω άναψύξεως, τόπω χλοερών», άλλα να περιπλανώνται η ψυχή σας άνάσως στο διάστημα, σαν άστρο, ναύτης που έχασε τον προσανατο-λισμό του!

— Όποτε—τι χάνετε, στο κάτω-κά-τω;—προτιμήστε να ζήσετε, όσο έ-χετε άκόμη να ζήσετε....

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

«ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΟΣ ΣΑΝ ΘΕΟΣ»

— Τώρα, είπε η Θάλεια άνω-πόμονη, πρέπει να μās εξηγήσεις ποιος είναι.

— Είναι ώραιος σαν θεός! ά-ποκρίθηκε η Ναυσικά.

— Άθελά της γέλασε η μάνα.

— Νομίζεις ότι φτάνει αυτό για να τον γνωρίσουμε;

— Μά κι' έγω δέν τον γνωρίζω καλά. Πώς θέλετε να τον γνωρίσω;

— Δέ σοφ συστήθηκε;

— Ναι, τ' όνομά του τό ξέρω. Τον λένε Πέτρο Νίκα.

— Τί δουλειά κάνει;

— Δέν ξέρω.

— Τότε τί έξεεις, λοιπόν; είπε άποδοκιμαστικά η μεγάλη άδελφή.

— Ξέρω ότι είναι ώραιος, ξέρω ότι χάρις σ' αυτόν σώθηκα... και ξέρω ότι πέρασα καμιά ώρα κοντά του, εκεί στο ξερονήσι... χωρίς να φοβηθώ, χωρίς να καταλάβω πως πέρασε τόσο ώρα.

— Ώραία κατάστασι! είπε η μάνα, άνησυχη. Μιά κοπέλλα μόνη μ' έναν άγνωστο άντρα, σ' ένα ξερονήσι.

— Γύρω η θάλασσα άγριευμέ-νη, συμπλήρωσε η Θάλεια ειρωνι-κά. Τα κύματα βουνό, που σχη-ματίζουν ένα τείχος κι' έκυρδαν το νησάκι από τά βέδηλα βλέμματα.

— Γέλασε η Ναυσικά. Ήταν τό-σο εύτυχισμένη, που τίποτε δέν την πείραζε.

— Ναι, έτσι είναι όπως τό πε-ριγράφεις. Θάλεια. Με τί διαφο-ρά πώς δέν ύπρχε λόγος να μās κρύβουν από τά βέδηλα μάτια.

— Τόσο φρόνιμος στάθηκε;

— Ναι! Στάθηκε απόλυτα φρό-νιμος.

— Τότε θά είμαι βλάκας, πρό-φερε κοφτά η μεγάλη.

— Όχι, Θάλεια, αποκρίθηκε σοδάρά η άδελφή της. Κάθε άλλο παρά βλάκας είναι. Είναι όμως κύριος. Κατάλαβε πως δέν είχε το δικαίωμα να εκμεταλλευθή μια τέ-τοια στιγμή. Έξ άλλου, άν επι-χειρούσε να με προσβάλη θά ρι-χνόμουν στά κύματα.

— Όσο γι' αυτό, τό πιστεύω, είπε η Θάλεια. Έσύ δέν άνέχεσαι να σου άγγίξει άντρας το χέρι... —Έκλεισε η Ναυσικά τά μάτια της κι' ένα παράξενο χαμόγελο παίχνιζε στά χείλη της.

— Κι' όμως... ψιθύρισε. Μου φαίνεται πως από αυτόν θ' άνεχό-μουν να μου άγγιξη το χέρι... θ' άνεχόμουν ίσως-ίσως και να με φι-λήσει.

— Ναυσικά! φώναξε η μητέρα της. Τί έπαθες, πιάσε μου! Είναι δυνατόν να τον έρωτεύθηκες σ' α-λήθεια, αυτό τον άγνωστο άντρα; — Άν τον έβλεπες, μαμά, θά... θά τον έρωτεύσουν κι' έσύ.

— Δέ θά ήμουν τόσο τρελή, —Και πως είναι τέλος πάντων αυτός ο θεός; ρώτησε μισοειρωνι-κά, μισοσοδάρά η μεγάλη. Δέ μπορείς να μās τόν περιγράψης;

— Είναι ψηλός, μελαχροινός, με λεβέντικη κορμοστασιά. Τά μά-τια του είναι μαύρα, κάθουν... ποτέ δέν έχω δη τέτοια μάτια. Σε κυτάνε και νομίζεις ότι κυτάνε πέρα και πέρα μέσα σου...

— Καλά, έχει ώραία μάτια. Κι' έπειτα;

— Τό στόμα του είναι άπα-ράλλαχτο σαν τό στόμα του Έρ-μή του Πραξίτηλη!

— Ναυσικά, τί μάλλωσε πάλι η μητέρα γελαστή. Τί έπαθες παι-δί μου; Σάν πολύ τον πρόσεξες αυτό τον άγνωστο!

— Τά μαλλιά του είναι δλό-μαυρά, κυματιστά... Τό πρόσωπό του μακρουλό, εύγενικό... Άλλο τίποτε δέ ξέρω να σάς πώ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ; Ή συνέχεια.

Η ιστορία της τζάζ

Όργανο διεθνούς διπλω-ματίας και καλής θελήσεως

ΑΝ πριν από 40 χρόνια ρωτούσαμε: «Τί έννοού-με λέγοντας καλή μουσική», καμιά άσφαλώς έργασία σχετική με την τζάζ δέν ήπαιρναν σά σοδάρά. Για να σάς δώσω, λοιπόν, μια ιδέα πως η τζάζ έφθασε στο σημείο που βρίσκεται τώρα και πως τελικά άναγνωρίστηκε σά μια ξεχωριστή τέχνη, θά σας πώ πρώτα μερικά για την προϊστορία της.

Η τζάζ και τό σοφύζ ήταν τό άπασγορευμένο φρούτο των χρόνων, που άκολουθήσαν άμέσως τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Οι εκάθως πρέπει άνήρω-ποι, ούτε καν άνέφεραν τη λέξη τζάζ, ή δέ έπιθυ-μύ να τη χαίρεται κανείς έξωρείτο από πολλούς σαν ένδειξη κακού γούστου. Ένώ στην έποχή μας, η νεα γενιά είναι εκείνη που κυρίως άπολαμβάνει την τζάζ, η γενιά του 1920 ήταν ύποχρεωμένη να την άκούη σά κρυφά ή και καθόλου.

Θά σάς διηγηθώ ένα περιστατικό, που συνέβη στο γαμβρό μου, τό μουσικοκριτικό Τζων Χάμιντ.

Μιά μέρα, όταν ήταν 12 χρόνων, ο Τζων άρρώ-σθηκε και χρειάστηκε να μείνη στο κρεβάτι. Για να διασκεδάσει τό γυϊό της ή μητέρα του τό διά-βαζε κλασσική φιλολογία. Τό μαγεμένο όθος του Τζων και ή ζωηρή προσοχή του ένθουλασε τη μη-τέρα του — ώπου, άργότερα, άνακάλυψε, ότι ο νεαρός είχε κρυφί άκουστική ραδιοφωνία κάτω από τό μαξιλάρι του και ότι, ενώ εκείνη τό διάβαζε, ο Τζων, στην πραγματικότητα, παρακολουθούσε ένα πρόγραμμα τζάζ από τό ραδιόφωνο. Άλλά πόσο έ-χρουν άλλαξει τά πράγματα σήμερα! Άν δέν είχαν γίνει όλες αυτές οι άναρίθμητες μεταβολές, που συνέτειναν όχι μόνο στη γενική άναγνώριση της τζάζ, άλλα και στή σωστή έκτίμησι της μουσικής αυτής και των δημιουργών της, πιθανόν να μη μού δινόταν ποτέ η ευκαιρία να γράψω σχετικά.

Όπως συμβαίνει συνήθως, όταν πρόκειται για προσωπική γνώμη για ένα ζήτημα, οι μουσικολόγοι, οι κριτικοί, οι έπαγγελματίες μουσικοί, καθώς και οι «άνευδικοί» προσπαθούν να ξεχωρίσουν την «καλή» από την «κακή» μουσική, με άτέλειστες συ-ζητήσεις και με διάφορα επιχειρήματα για να ύπερ και τά κατά τό θέματος.

Για να έρωθω σ' ένα άσπείρασμα και να προσ-διωρίσω τί είναι «καλή τζάζ», θά μπορούσαμε να συζητήσουμε την άπορία αυτή μ' ένα άλλο έρώτη-μα: «Τί είναι καλό φαγητό. Πρώτα-πρώτα πολλά έξαρτώνται από φαγητό, είτε με τό φαγητό. Βα-σικά παράγοντες στη δημιουργία καλής τζάζ, όπως και στην κατασκευή ενός λουκουμάου γεμά-τος, είναι ή προπαρασκευή, τό θεμελιώδη, τά βα-σικά συστατικά. Δεύτερο, η καλή μουσική — όπως και τό καλό φαγητό — πρέπει να έχη ένα σκοπό, πρέπει να «κάνη» ή να «λέη» κάτι, να ίκανοποιή τον καταναλωτή. Τρίτον, όταν άκούη μουσική ή όταν τρώη, ο μέσος άνθρωπος δέν κάνει άνάληψη των συ-στατικών, για να καταλάβη άν του άρέση ή όχι. Άν μουσική τον εύχαριστεί, είναι καλή. Άν βρίσκη, ότι τό φαγητό έχει καλή γεύσι, είναι καλό. Τέταρ-

Λούις Άρμστρονγκ, ο «Βασιλεύς της τζάζ»

Ό ρυθμός είναι ή ζωή μου. Λέει ο Μ. ΠΙΛΝΤΣ

τον, όταν συνθέτη και όταν έρμηνεύη ή μουσική, ο μουσικός πρέπει να είναι όστια καταρτισμένος στην τεχνική — προπαντός όταν πρόκειται για άπασγογε-δίσει στην τζάζ — όπως ακριβώς ένας μάγειρος πρέπει να είναι τεχνίτης στην καλή κουζίνα.

Έκείνα τά χρόνια, λοιπόν, ύπήρχαν βέβαια τά επαγγελματικά συγκροτήματα, άλλα αυτά ήσαν ποιοτικά μόνον καθιερωμένες συνθέσεις, χωρίς πρω-τοτυπία και δύνامي. Οι συνθέτες μουσικής τζάζ τούς περιφρόνουσαν και αυτοί, όπως άλλωστε και ο πε-ρισσότερος κόσμος, τούς έπαίριαν για τεχνολούς.

Άλλά με τον καιρό, ο αριθμός των φίλων της τζάζ — τό νέου έλευθέρου και αναρραστικού σύ-ντος είδους της μουσικής — μεγάλωνε. Γι' αυτούς η μουσική αυτή ήταν άναξώγονητική και ύπεροχη, είτε για να χορεύεται, είτε άπλως για να την άκούη κανείς. Δέν προσπαθούσαν να την αναλύσουν ή να γράψουν βιβλία γύρω άπ' αυτήν. Άπλως άφηναν τούς έαυτούς τους να συγκινηθούν και να άπολαύσουν.

Τώρα, έπειτα από 40 χρόνια, τό αούδωρητο μου-σικό αυτό είδος, που ξεπετάχθηκε από την Άμε-ρική, έχει πάρει τη θέση, που τό άξίζει στον κό-σμο της τέχνης και έχει άναγνωρισθή σαν ένα κα-θαρά άμερικανικό προϊόν.

Ένα άλλο έρώτημα, που μού τίθεται πολύ συχνά είναι: «Ποία ή διαφορά μεταξύ της έκτέλεσεως ενός κομματιού κλασσικής μουσικής και ενός κομματιού τζάζ;». Κατά τη γνώμη μου, η διαφορά έγκειται κυρίως στη μέθοδο με την όποία θά εκφραστή κανείς.

Έφ' όσον έχω πρακτική πείρα και στους δύο αυ-τούς μουσικούς τομείς, βρίσκω, ότι, στην περίπτωση

της κλασσικής μουσικής, ο έκτελεστής πρέπει να προσπαθή να έρμηνεύη ή μουσική όπως ακριβώς ο συνθέτης της είχε προσδιορίσει. Οι μεγάλοι όμως έρμηνευτές τζάζ είναι εκείνοι, που οι έκτελέσεις τούς δέχονται πρωτοτυπία. Ίδωον και συνάμα έκ-φραστική τέχνη.

Από τότε που η τζάζ πρωτοεμφανίσθηκε στην Άμερική, ύπήρξαν και οι κριτικοί της, που τη χα-ρακτηρίσαν σά μια «μόδα», ένα «καπρίσι», που θά περνούσε. Άλλ' αντί να πείη στη λήθη, η τζάζ κέρδισε σέ άγλη και έφθασε τόσο ψηλά, ώστε υπο-ρούμε τώρα να πούμε, ότι άποτελεί ένα από τά αληθινά πρωτότυπα κεφάλαια με τά όποια συνέ-θαλε ή Άμερική στον πολιτισμό του είκοστού αιώ-να. Στην ιστορία δέ πολύ πιθανόν θά άναφέρεται σαν ή λαϊκή μουσική των Ήνωμένων Πολιτειών.

Η τζάζ έχει σήμερα καταστή όργανο της διε-θνούς διπλωματίας και της καλής θελήσεως, ύπερ-πρωτότυπος τούς μέχρι τώρα άντερβελήτους φραγ-μούς, που χώριζαν τούς λαούς, για να γίνη μια σχεδόν διεθνής γλώσσα συνεννόησης.

Είναι μια άποκλειστικά δημοκρατική τέχνη, έλευ-θερωμένη από κάθε φιλετική και θρησκευτική διά-κρισι — μια διεθνής προσέγγισι στη μουσική. Η τζάζ δέν είναι πιά ή θορυβώδης, ζωηρή, άπειρη, νεοφερτή του 1920. Έχει ένληλικιώθη. Καί, για να προσδιορίσωμε τη γνήσια αυτή μουσική μας, θά ήθελα να άναφέρω τά λόγια ενός από τούς καλύτε-ρους παλαιμάτους της τζάζ, του όατε Ουάλερ: «Άν δέ τη νοιάθης, τότε καλύτερα να μην άσχό-λησαι μαζί της».

ΜΠΕΝΝΥ ΓΚΟΥΝΤΜΑΝ

Ό θεωρητικός της τζάζ Μπέννυ Γκούντμαν

ΑΠΟ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ὥρμησε τὸ χαρούμενο ἀνοιξιάτικο φῶς. Ἡ Ἀντίτα χαμογέλασε εὐτυχισμένη. Κοίταξε μακριὰ τὸ γαλάζιο Αἰγαῖο καὶ ἡ ψυχὴ τῆς ἀναταράχθηκε γαυκά. Σὲ λίγο, ἡ μπριτάρα της ποτὶ κατεπὶν Γιαννοῦλῃ Φαρδί, ἡ πιτάρα τῆς, ὅγκιματι ποτὶ ὁμορφὸν λιμάνι, ἡ ἀπαλὴ δὲν ἀπληροῦσαν οὐκ ὅσον τοσίδευσεν σὰ μα. κρυφὸν δάκρυάς. Εὐμορεῖται στὴν στήν καὶ στὰν μὲ τὸ Τρίεσι αἰ τῇ Ὀδισσὰ καὶ γέμει χρωσὰφί τὸ κέμερι του. Ὁ κατεπὶν Γιαννοῦλῃς ἤτο πλοῦσιος καραδοκῶν. Ἡ ἀλφειὰ εἶναι πῶς εἰς ἡ προσφέρει πολλὰ στὸν Ἀγῶνα καὶ εἶχε χαιετὸν τὸ μεγαλοῦτον μέρος ἀπὸ τὸ ἕως του. Μὰ ποτὲ δὲν παραπονεθῆκε. Ποτὲ δὲν εἶπε λέγῃ γὰ τὰ χαιμένα. Ἀντίτητα, ὅποτε τὸν ῥωτοῦσαν ἀνὰ ζῆτοῦσι δ. ποτῆμιαι ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος— ποτὸ μῶλις τότε εἶχε σχεδὸν συσταθῇ— ὁ γερλόκος, κοῦνοδὰς τὸ κεφάλι του.

Ὁ Παντελῆς δούλευε στὸ πλεῖστο τὸ πᾶντρά του. Μαζὶ στὶς στέρμες, μαζὶ καὶ στὶς θάλασσες. Ἦταν ἓνα φύλλο καὶ καλοδεχόμενο παλληκάρει εἰκοσι ἔξη ἑτάμια ἑτών. Ἡ Ἀνέστη ἦταν ὀχτώ χρόνιοι μικρότερη του, στὸ στερνόπαιδι τῆς γαμμάλης. Γι' αὐτὸ κι ὁ Παντελῆς τὴν λάτρευε, ὅπως τὴν λάτρευε κι ὁ πατέρας τῆς κι ἡ μάνα τῆς, ὅπως τὴν λάτρευε ὅλο τ' Ἀνάπλι. Γιατὶ δὲν ἦταν μονάχα ἡ φημὴ σμένει ὁμορφιά τῆς καὶ τὰ πλούτη τῆς. Ἦταν κι ἡ καλὸσύνει τῆς, τὸ τρυφερὸ ἐνδιέφερόν τῆς γιὰ τὸν νοσητὸν καὶ τὸν ἀνέμοιο. Κρυφὰ τ' ἀποβάδισα, ἔδωκα νὰ ἀπὸ τὸ σπιτί τῆς κι ἔτρεχε στὶς μακρινὲς γειτονιὲς γιὰ νὰ μοῖρασμα τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο εἰς παιδικία ἀρρωσता, εἰς γέροντα καὶ γριουλιές. Ἦταν ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλῃς πτώχειας. Ὅλοι εἶχαν τίς ἀνάγκες τους καὶ περισσότερο αὐτοὶ ποὺ εἶχαν κατὰ φύσιν τ' Ἀνάπλι, κυνηγιούμενοι ἀπὸ τὸν ἐνθρόν.

— Συγχώρεσέ με, καπετανοπούλα μου. Μα ό περ-
ρασιμός ήταν μεγάλος. Είμαι φίλος με τόν άδελφό
σου τόν Παντελή. Συγχυά μου μιλούσε για σένα
μά είναι ή πρώτη φορά πού σε βλέπω από κοντά.
Γιατί άφησα να περάση τόσος καιρός, χωρίς να
βλέπω τόν ύπεροχο φώς τών ματιών σου;

Τὸ ἔχον τόπου καὶ τὸ ἄνευ τόπου

«Ὁ Ἄντιπατρος ἔλασε χαρὶς καὶ τὸ θέλη. Ἔτσι πάντα ἔτσι τραγέλας; τὸν ρώτησε. Ἔτσι φέρεσαι μ' ὅλες τὶς κοπέλλες πού πρωτογνωρίζεις; Ὁ Νικόλαος Μεταξῶς ἔβαλε τὸ χέρι στὴν καρδιά του. — Πρέπει καὶ μὲ πιστώσεις, τῆς εἶπε. Δὲν ξέρω. ληϊζομαι εὐκολὰ καὶ τὰ θηλυκά. Αὐτὸ πονεῖ καὶ σοὺ τὸ θεσάωσις ὁ Παντελής, ὅταν γυρίσει τὸ καλὸ. — Ναί, τὸ ξέρω, ἀπάντησε μὲ εὐλικριεῖα ἡ ἀρχοντοπούλα. Ὁ ἀδελφός μου μὲ μίσησε συχνὰ γιὰ τὸ πένα καὶ τὴ Μαργαρίτα. Πολλὰς φορές μὲ μίσησε, μὲ παρκατέλασε νάρθη καὶ γνωρισιότητι. Μὰ δὲν ἤθελα. Εὗρισκα ὑπερβολικὸν τὸν ἐνθουσιασμὸν ποὺ μοὶ ἐφύγετο ἀπὸ τὸν ἄνδρα.»

στέρα θά σου πιά αν αξίζει ή όχι ή γνωριμία σου.
Αυτό ήταν. 'Από τη στιγμή εκείνη, ένα τρυφερό
ειδίλλιο αναπτύχθηκε ανάμεσα στα δύο κρυφά
τόπαιλα. Ένα εύλογο, πολύ οικείο, αλλά
θιγμένο φανερώσεως, που ο καθένας το
έβλεπε γύρω ή Άννη δεν περιέμενε, αλλά το πότε
θα γυρνούσε ο πατέρας της κι ο αδελφός της,
για να τους πη το γλυκό της μυστικό. Κι ο και-
ρός άρχισε να περνά μέσα σέ όμορφα όνειρα, έ-
πιπτες κι αιώνιους έρρους αγάπης. «Η καπετανί-
σα Έλεγκω, ή μάνα της Άννης», έβλεπε την εύ.

Ἡ Μαργαρίτα τὴν κόπταζε δουρκωμένη.
— Δὲν ἔχω τίποτε, ψιθύρισε. Τί μοῦ λείπει, ὧστε
νὰ εἶμαι στενοχωρημένη;
— Μακάρι παιδί μου, ἀναστήθηκε ἐκείνη. Σὲ
πιστεύω, γιατί μου τὸ λὲς
ἐσύ. Θέλω ὅμως νὰ μὲ
δέλῃς σὰ μάννα σου, μιά
κι' ἡ δική σου ἔχει πε-
θάνει. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Κόρη μου, την παρακάλεσε, αν δε θές να μὴ λήσης σὲ μένα, πῆς τὸ μυστικὸ σου στὴ Μεγαλόχαρη. Καὶ νᾶσαι σίγουρη πῶς αὐτὴ θὰ σοῦ δώσῃ δύναμι καὶ θάρρος. Ὅ,τι κι' ἂν σοῦ συμβαίη, δὲ θὰ σ' ἀφήσῃ ποτὲ νὰ χαθῇς.

Πέρασε από τότε ένας δολόκληρος μήνας. Κι' ἐ-
να πρωί, φάνηκε ἡ υπαρκτοσύνη τοῦ καπετάν Γιαν-
νοῦλᾴ καὶ φίλοι στὸ λιμάνι τ' Ἀναπόλις. Συγγε-
νεῖς καὶ φίλοι, ἐφρέσαν νὰ προπρωτιπάρουν τοὺς
ἐζητιμένους. Τὴ χάρα ἴσαν ἐκεῖναι! Καὶ τὴ βε-
γέρα ἔνινε τὸ ἴδιο δράσθαι τοῦ μεγάλου ἀρχοντικοῦ!
Ἀρνάδες σφάχθηκαν, κοτόπουλα σουβέλασθηκαν καὶ
τὸ κρασί ἐφρέθη πλούσιον. ὡς τὴ κρουστάλλινος κοῦ-
πες ποὺ τὴς εἶχαν φέρεῖ ὁ δὺο θαλασσάδικοι ἀπὸ
τοῦ Τριέστη. Ἦταν ἔνα γλέντι θροκούδετρο, ποὺ ὁ
μοῖο τοῦ δὲν εἶχε ἐξαναλινεῖ. Κρουσὰ ἡ ἀρχοντί-
σα, εἶπε τότε στὸν ἀντρα τῆς γιὰ τὸ εὐδύλιον τῆς
Ἀννέτας καὶ τοῦ Νικολάου. Ὁ καπετάνιος χαμο-
γέλασε.

— Μὰς τὸν ἔστειλε ὁ Θεός, Γιαννούλη μου. Καλ-
λίτερος γαμπρός ἀπ' τὸ Νικόλα, δὲν ὑπάρχει. Κι
ἡ Ἀννέτα μας τὸν ἀγαπάει σὰν τὰ μάτια της.
— Τότε μὲ τὴν εὐχή μου! Ἀπόψε μὲν...

μετά την ανάγνωση του χαρούμενου γρονθού στους καλεσμένους, σηκώθηκε ο Παντελής με μία τσούτρα στο χέρι και γυρίζοντας στον πατέρα του και στο Νικόλαο, τους είπε συγκινημένος:

χρόνια τώρα αγαπιόμαστε κρυφά. Της υποσχέθηκα όμως ότι μόλις γυρίσω στ' Ανάπλι, θά παντρευτούμε. Όρκίζομαι στο Θεό που μ' ακούει, να την κάνω εύτυχισμένη.

δὲν τὸν ἀκούγε. Ἦταν κι' ὅλας μακρυὰ. Ἔτρε-
ξαν κι' οἱ ἄλλοι πίσω της, πήγαν ἀπὸ δῶ, πήγαν
ἀπὸ κεῖ, μὰ ἡ κοπέλλα εἶχε ἐξαφανιστῇ. Τὴ ἑρῇ
καν πιά τὴν ἄλλη μέρα, γκρεμισμένη ἀπὸ ἕνα παν.

ΟΙ δυο νέοι ἀγκαλιάστηκαν καί φιλήθηκαν κι' ἐκλάσαν πικρά γιὰ όλες ἐκείνες τίς συμφορές ποὺ τοὺς βρῆκαν. Ὁ Παντελῆς προσπάθησε ἀπὸ τῆς δω. σπ. θάρρος.

— Ο πόνος μας είναι θαρύς, αγαπημένη μου
της είπε. Όμως εμείς πρέπει να ζήσουμε. Να ζή-
σουμε, για να μην πάψουμε να τους θυμώμαστε
για πάντα.

Μόλις περαση ή λύπη μας, θα παντρευτούμε. Θα
σε πάρω τότε να πάμε να ζήσουμε λίγον καιρό
στην Αθήνα. Ίσως εκεί μπορέσουμε να γιατρέ-
ψουμε την πληγή μας.

— Δὲν ὑπάρχει πιά ἐλπίδα γιά μας, ἀπάντησε πνιγνίμως στ' ἀκράρυ. Εἴμαστε καταραμένοι! Ὁ Νικόλαος κι' ἡ Ἀννέτα θά ἔρριχναν πάντα ἀνάμεσά μας. Δὲν ἀντέχω ἄλλο. Παντελὴ. Νομίζω πὼς ἐγὼ μονάχα φταίω γιὰ τὸ χαρμό τους. Πρέπει να πεθάνω, γιὰ νὰ μὲ συγχωρήσῃ ὁ Θεός... πει νὰ πεθάνω, γιὰ νὰ μὲ συγχωρήσῃ ὁ Θεός...

Του γάκου προσπαθῆσε να την πείσει τὸ παλλη-
κάρι, πῶς ὅλ' αὐτὰ ἦσαν θάλαμα τῆς μοίρας. Ἡ
Μαργαρώ εἶχε πιά πάρει τὴν ἀπόφασί της. Ἡ
μιά κατασκότεινη νύχτα, ἔπρεπε στὶ στέφανα του
σπιστιῶ καὶ πνίγηκε. Ὁ Παντελῆς ἔγινε σὰν
τρολλόξ. Καὶ μετὰ τὴ σειρά του τώρα, πήγε σὺν κα-
σάβι, τοῖι πάμερα του, ἔδωσε θηλαϊὰ στὴ νεογέννη-
την.

κατάρτι και κοσμάστηκε. Ὡς πρὶν ἀπὸ λίγα χρό-
νια ἀκόμη, ὑπῆρχαν τέσσερις τάφοι κοντά-κοντά
στὸ νεκροταφεῖο τῆς πόλεως. Ἦταν οἱ τάφοι τῶν
τεσσάρων ἀρχοντοπούλων τ' Ἀναπλιῶ, ποὺ πέθα-
ναν γιὰ τὴν ἀνάπη τους.

7
ΜΟΥΖΙΤΣΑ

ΤΑ
 ΠΡΟΞΕΡΑ
 ΛΑΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ
 ΚΟΥΛΗΣ ΣΤΟΛΙΓΚΑΣ
 ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΑΡΚΟΥΛΗΣ
 ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΚΙΩΝΑΚΗΣ
 ΘΑΝΑΣΗΣ ΒΕΓΓΟΣ
 ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ
 ΛΑΕΚΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ
 ΛΑΙΚΗ
 ΝΤΙΝΟΣ
 ΔΗΜΗΤΡΗΣ
 ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ
 ΦΟΙΒΟΣ
 ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
 ΟΛΓΑ

Παραγωγή: **Ι. ΚΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ** και ΣΙΑ

Σενάριο — Σκηνοθεσία: **ΓΙΑΝΝΗ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗ**

Μουσική: ΤΑΚΗ ΜΩΡΑΚΗ

7ος ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ἀλίκη, που μένει σε μία ἐξοχική βίλλα μαζί με μία παρέα από καλλιτέχνες και ποιητές προσλαμβάνεται στην ἐπιμερίδα *Εσπερίνα Νέα και αναλαμβάνει την κοσμική στήλη. Ὁ διευθυντής της ἀναθέτει μία μέρα μία ἑκτακή ἀποστολή: να πάρει συνέντευξὶς ἀπὸ ἕνα ἀτομικὸ ἐπιστήμονα, που ἐργάζεται την ἐπομένη. Τὸ ἴδιο βράδυ, στὸ

μία διεύθυνση ή Άλληλα πρέπει πάνω στο συντάκτη της επιμερίδας «Α. Αφενός, από τον οποίο της τόνισα πως πρέπει να φυλάσσεται. Πίνει μεθύσι και τέλος βριαλακή στο σπίτι του. Το αποτέλεσμα είναι να πιάσει τα πρώτα στο αεροδρόμιο με μία ώρα καθυστέρηση και να γραφεί ακολουθώντας τη συμβουλή του Κουρτουμού μια φανταστική συνέντευξη. Η ανακάλυψη όμως της αληθείας εξαργυρώνει το Λαζαράκη.

— Να απολυθώ άμέσως!... έπαναλαμβάνει θυμωμένος ο διευθυντής. Καί φταίτε έσείς κ. Κουτρογιωτά που μου τη φέρατε εδώ.

Ο Κουτρομπάς κατά καιναιά νά πη, μα ὁ Λαζαράκης δὲν τὸν ἀφί-
νει καὶ τὸνίζοντας κόψε λέει στανινίτσι:

— Σικωπή!... Δὲ θέλω ν' ἀκούσω τίποτα...

... Αύτη Τη στιγμή όλος ο δημοσιογραφικός κόσμος γελάει εις βάρος μας... Καμιά, μιά καμία έφημερίδα δεν Την έπαινε όπως την πάθαμε έμεις. Διαβάστε τις άλλες έφημερίδες: «Ο κ. Νικολαΐδης ματαίωσε το ταξίδι του στην Έλλάδα λόγω άπροσώπου διάθεσήςας».

Νὰ τὶ γράφουν ὅλες..

‘Η έφημερίδα, που πέταξε ο κ. Λαζαράκης στο γραφείο του έπεσε πάνω στο σταχτοδοχείο με τὸ ἀναμμένο σπρίττο καὶ ἀρχίζει νὰ παίγνι φωτιά. ‘Ο Κουτρομπάς κάτω πάει νὰ πῇ.

— Μάλιστα, έμασταίωσε τὸ ταξίδι του, τὸν διακόπτει καὶ πάλι διευθυντὴς του. Κι' εμεῖς ἀναγγέλλομε τὴν ἀφίξι του.

— 'Η έφημερίδα... κύριε... τραυλίζει ο Κουτρομπάς βλέποντας να
φουντώνει η φωτιά πάνω στο γαστήρ του.

— Η έφημερίδα, κύριε Κουτρομπίτση, που με τόσους κόπους κατάρ-
 χησατε, ταυτίζεται με όλη τη πύλη της ελευθερίας, με όλη την ελπίδα, με όλη την

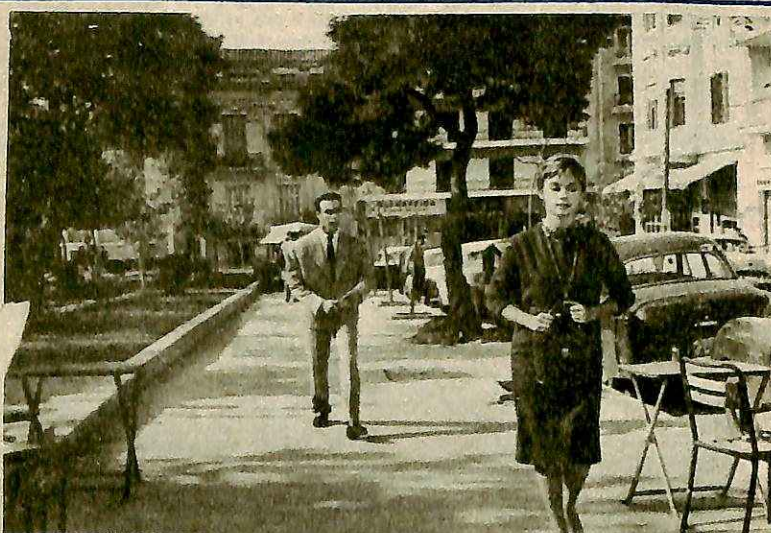
— Νὰ καὶ, συμπληρώνει ὁ Κουτρομπάς.

— Νά καταστροφή! τονίζει ο κ. Λαζαράκης.
Κάνοντας ν' ακουμπήση στο γραφείο καίγεται και φωνάζει:
— Άσσε!...
— Σας τόλμα εγώ τόση ώρα πώς ή έφημερίδα κινδύνευε να καή, υα δε θέλατε να μ' ακούσετε.

— Ο Κουτρομπάς βοηθάει το διευθυντή του να στήσουν τη φωτιά ενώ εκείνος επαναλαμβάνει κάθε τόσο:
— Βρέ φωτιά, που μάς άναψε αυτό το διαβολεμένο θηλυκό!
— Γι' αυτήν εδώ τουλάχιστον, δε νομίζω πώς είναι εκείνη υπεύθυνη, παρατηρεί ο Κουτρομπάς.

— Ένώ ο Κουτρομπάς ξαναγυρίζει στο γραφείο του, ή 'Αλίκη που άργησε κάπως τρέχει στο δρόμο και φτάνοντας σχεδόν έξω από τα γραφεία της έφημερίδας της, βλέπει σε μια στιγμή το Δημήτρη να τρέχει πίσω της και να προσπαθή να της μιλήση. Έκείνη αρχίζει να περπατά πιο γρήγορα, για να τον αποφύγη.

— Μά ο Δημήτρης δεν άργει να την πλησιάση.
— Με συγχωρείς 'Αλίκη, της λέει. Δεν ήξερα...
— Εκείνη δεν τον άφίνει να συνεχίση:
— Άσε με να πάω στη δουλειά μου του λέει... Διαρκώς βρίσκεσαι μπροστά μου για να με καθυστερήσ.

— Δε θα πιάς πουθενά, αν δε σου εξηγήσω...
— Δεν έχω καιρό ν' ακούω τις σαχλαμάρες σου.
— Μά πρέπει να μ' ακούσης.
— Ούφ... Άσε με, σου λέω.
— Μουσίτσα! ψιθυρίζει ο Δημήτρης βλέποντάς την να φεύγη.

— Υστερα από λίγο ή 'Αλίκη μπαίνει χαρούμενη στο γραφείο του Κουτρομπά και του άπευθύνει ένα μελωδικό:
— Καλημέρα!
— Ήρθατε, δεσποινίς 'Αλίκη; Καλημέρα σας... Σας θέλει, ξέρετε ο κύριος διευθυντής.

— Για τα συγχαρητήρια; τον ρωτάει χαρούμενη ή 'Αλίκη.
Ο Κουτρομπάς τ' άχνει και δεν ξέρει τι να πη.
— Ναί, μου φαίνεται. Περάστε... Θα σας τ' άπ' ο ίδιος.
— Λέτε να μου κάνη και καμμία αύξηση;
— Μπορεί... Ίσως... Ξέρω κι' εγώ;

— Η 'Αλίκη μπαίνει με θάρρος στο γραφείο του διευθυντού της. Κλείνει την πόρτα πίσω της και κάθεται σε μία πολυθρόνα:
— Λοιπόν, κύριε διευθυντά, πώς τ' άκατέφερα;... Περιήμα ε;
— Άριστούργημα!
— Ξέρετε πόσο δυσκολεύτηκα μ' αυτόν τον άνθρωπο;...

— ... Αύτός, παιδί μου, δε βγάζει μιλιά από το στόμα του. 'Εγώ όμως σκέφτηκα όσα μου είπατε και έπέμεινα. Είδατε τη συνέντευξη; Αυτά που μου είπε, δεν τ' άπτε σε κανένα άλλο δημοσιογράφο.
— Σε κανένα... Σε κανένα απολύτως... Ός εδώ όμως ή κωμωδία! Για ρίξτε μια ματιά σ' αυτήν την έφημερίδα...

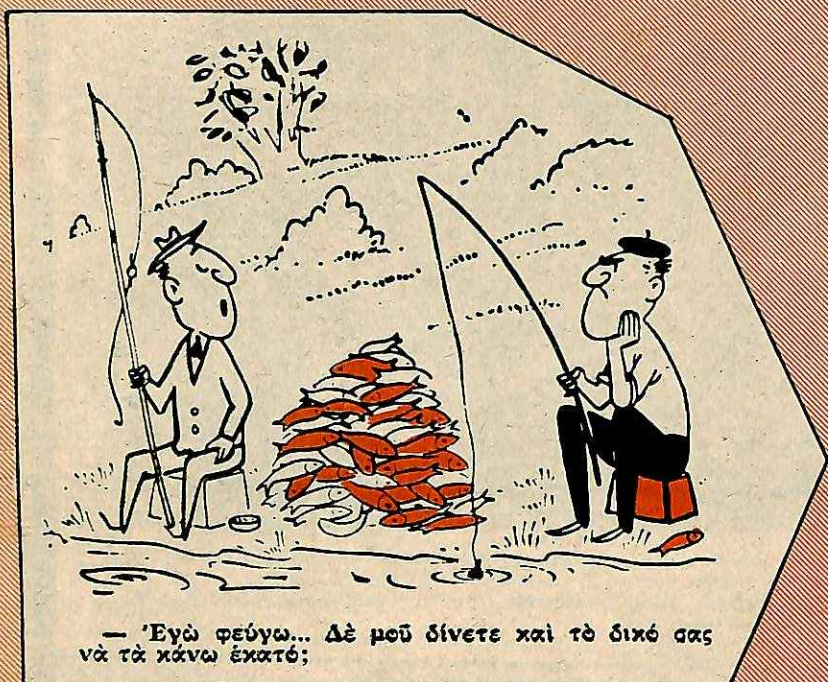
— Η 'Αλίκη την παίρνει, διαβάζει και γουρλώνει τ' άμάτια της. Ο Λαζαράκης της δίνει κι' άλλες:
— Διαβάστε κι' εδώ... κι' εδώ... Γιατί μου τ' άκάνατε αυτό;... Τί σας έκανα και με ρεζιλεύατε έτσι; Με καστρέψατε... Παντού γελούν σήμερα με μένα και με την έφημερίδα μου...

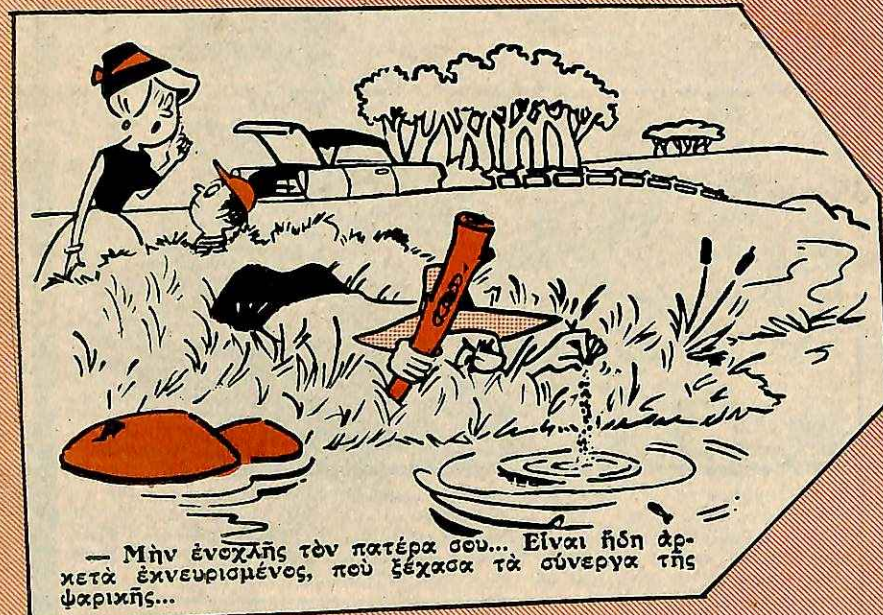
— ... Αν δεν ήσαστε γυναίκα, θα σας είχα πνίξει με τ' άδυ μου τ' άχέρια... Έπειδή όμως είσθε, σας λέω μόνο: «Απολύσεθε!»
— Έ λοιπόν όχι. Δεν απολύομαι, φωνάζει άγανακτισμένη ή 'Αλίκη. Δεν απολύομαι, γιατί ο Νικολαΐδης είναι στην 'Αθήνα.
— Τί είπατε, δεσποινίς; Μά τότε, οι άλλες έφημερίδες;...

— Έσείς δε μου είπατε πώς άποφεύγει τους δημοσιογράφους; 'Ε, λοιπόν, για να τους άποφύγη κι' αυτή τη φορά, με άλλο άεροπλάνο δήλωσε πως θα έρθη και με άλλο ήρωή!...
— Μά τότε αυτό είναι έπιτυχία... Πρέπει όμως τώρα άμεις να τον παρουσιάσωμε στους άλλους, για να δούν τη γκάφα τους.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

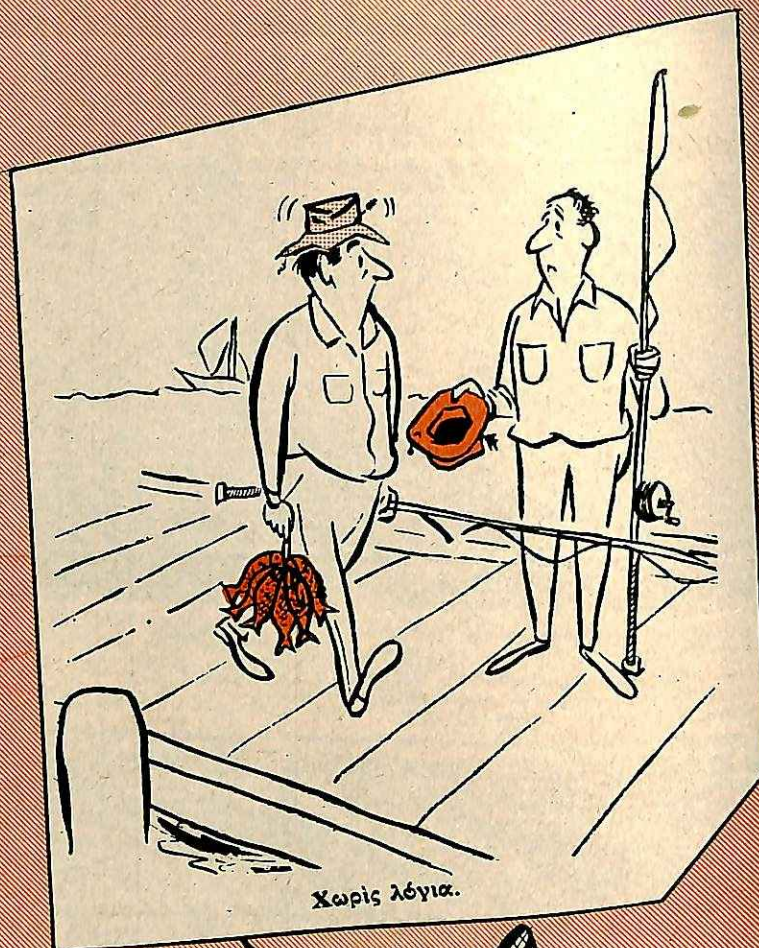
— Έγώ φεύγω... Δε μου δίνετε και το δικό σας να τὰ κάνω έχωτό;

— Μην ένοχλεις τον πατέρα σου... Είναι ήδη αρχικά έννευρισμένος, που ξέχασα τὰ σύνεργα της ψαριχής...

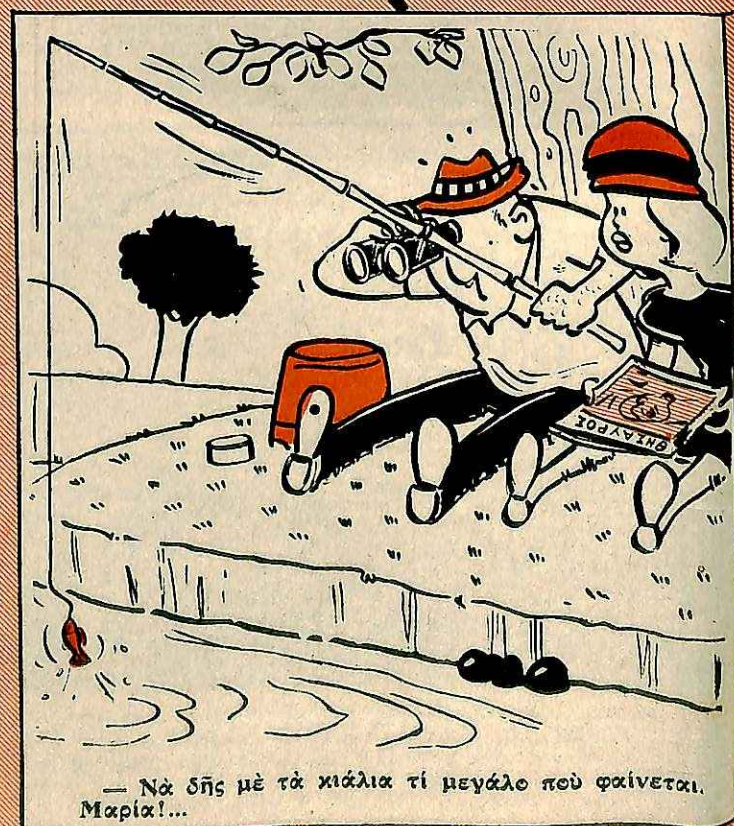

— Λοιπόν, γυναίκα... 'Από αύριο αρχίζω κι' εγώ το ψάρεμα!...

Χωρίς λόγια.

Στο ψάρεμα

— Να δής με τὰ κιάλια τί μεγάλο πού φαίνεται. Μαρία!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Στόν χορταριασμένο κήπο έ. νός παλπου πύργου της Τουραι- νης θρίσκειται μια πλάκα με τὰ ονοματα Λανχέζ και Κλοτίλδη, και μια νεκροκεφαλή κάτω απ' αυτά. Όλα είναι έρπητα και σιω- πλά μέσα στόν πύργο. 'Από έ. να οπασμένο τζάμι κρέμεται έ. να κομμάτι από λευκό γυναικειο γαντί με κόκκινα και μαύρα στί- γματα. Κηλίδες από αιμα διακρι- νονται πάνω στις κουρτίνες και τα έπιπλα. Σ' ένα δωμάτιο δρι- σκεται ο σκελετός ενός μικρού σκυλού. Οι κάτοικοι της περιοχής πιστεύουν πως ο πύργος αυτός είναι στοιχειωμένος και τις νύ- κτες ακούγουν ένα παράξενο ουρ- λιαστό. 'Η λειοκττήτρια του μαρκι- σία ντ' 'Αλβιέλα, πεθαίνοντας, διάταξε να χτιστούν όλες οι πόρ- τες του, γιά να μη υπή πιά καν- εις εκεί μέσα... Μερικά χρόνια πρωτίτερα, ένας άντρας και μια γυναίκα έφτασαν μ' ένα άμαξι στό σπίτι του συμβολαιογράφου Ντυπιύ. 'Η γυναίκα, που λεγόταν κυρία Βάζιπ, ήταν βαρεία πλη- γωμένη. 'Αλλά κατάφερε να έα- ναφύνη έπειτα από μια έπνευ- σι που της έκαμε ο γιατρός Κα- ρόν. Τό ένα της χέρι ήταν ξυλί- νο. Τά φεύγματα δαχτύλα του κυρ- θονταν μ' ένα λευκό γαντί. Προ- τού φύγη, υπόγραψε ένα αμμόδ- λαιο, με τό οποίο δώριζε στό συ- νοδό της Μισέλ ντε Μυσάνγκ πέντε εκατομμύρια φράγκα. Ο Σανχεζ που άναστατώνανε στόν χορταριασμένο κήπο του πύργου της Τουραινης είχε περάσει τά πρώτα χρόνια της ζωής του στό Βραζιλία, όπου ο πατέρας του, ο μαρκήσιος ντ' 'Αλβιέλο, είχε ά- πέθαντα κτήματα. 'Εκεί, ο Σαν- χέζ άγάπησε παράφορα μια νε- ρή σκλάβο, τη Λάχημ κι' έπειδή αυτή άναπόδω έναν άλλο σκλά- βο, τό Δομίνικο, διάταξε να δώ- σουν στόν τελευταίο έκατό ρα- βδισμούς με τό σιδερένιο μαστί- γιο. Τό νύχτα που προέκειται να εκτελεσθή ή άπάνθρωπη ποινή, που ίσοδυναμεί με θάνατο, ο Σαν- χέζ πνιγνίγει στόν καλύδα της Λάχημ.

2ον — Μπορείτε να κάμει- τε, τί θέλετε τό σώμα μου, άφέντη. 'Αλλά την καρδιά μου δέν την έξουσιάζε- τε. Κι' ή καρδιά μου άνηκει μόνο στό Δομίνικο... Συχωρέστε με πού σας τό λέω, άφέντη... 'Ο Δομίνι- κος κι' εγώ αγαπιόμαστε... Ληπ- θήτε μας, άφέντη. Σύρθηκε ταυτόχρονα στό πόδια του κι' έκαμε να πιάση τό χέρι του, γιά να τό φέρη στό χέιλη της. 'Αλλ' ο Σανχεζ την άποδίωσε με μια βίαιη κίνησι. — Κι' εγώ, πού νόμιζα πως θα μπορούσα να σε συχωρέσω! κάχχα- σε. Δέν τό άξίζεις. Ληπθήτε μας, άφέντη, πα- ρακάλεσε και πάλι ή Λάχημ. Μιά σπαρακτική κραυγή άκού- στηκε, έσφινικά, εκεί κοντά. 'Ηταν σά να βασανίζουν κάποιον. — 'Η φωνή του Δομίνικου! εί- πε ή Λάχημ, πού τινάχτηκε άμέσως έρθια. — 'Α, την άναγνώρισε! ξεφώ- νισε με λύσσα ο Σανχεζ. — Γιατί τόν βασανίζουν, άφέν- τη; ρώτησε ή Λάχημ, με φωνή, πού πνιγνίγαν από την άγωνία. — Νόμιζα πως τό ήξερες, άπάν- τησε ο Σανχεζ. Δεύτερη φωνή, πιο σπαρακτική από την πρώτη, άκούστηκε σε λίγο. — 'Α, σκοτώνουν τό Δομίνικο! εί- πε ή Λάχημ... 'Αφήστε με να πάω κοντά του... — Νόμιζεις, ότι μπορείς να τόν βοηθήσης; — Τό μόνο πού θέλω είναι να γλυκάνω με τό βλέμμα μου τις τε- λευταίες του στιγμές, άφέντη... Κα- τόπιν με σκοτώνετε και μένα! — 'Α, θέλεις να γλυκάνης τις τελευταίες του στιγμές! κάχχασε ο Σανχεζ. Καί, πιάνοντάς την από τό χέ- ρι, την τράβηξε έξω από τη σκηνή. — Έλεος γι' αυτόν, άφέντη!

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΧΕΡΙ

Ξαναείπε ή Λάχημ. Δε θα τόν ά- γαπάω πιά!... Σας τό όρκίζομαι. Θα τόν μισώ, αν τό θέλετε, άλλ' άς ζήση!... 'Αφήστε με να πάω να τόν δω... Τρελλός από όργη, ο Σανχεζ ά- κολουθήσε ένα κακοτράχαλο μονο- πάλι, που άνηφορίζε στόν άπόκρη- μνο βράχο, σέρνοντας την μαζί του. Οι μητέρες πέτρες της ξεσχι- ζαν τά πόδια και τ' άγκάθια χώ- νονταν στις σάρκες της. — Θέλεις να τόν δής; βρυχήθηκε ο νεαρός μαρκήσιος. Κύτταξε, λοι- πόν!... Κύτταξε γιά να μάθης πως έκδικούμαι! Της έχε πιάσει τό κεφάλι και τσάπρωχνε μ' όλη του τη δύναμη, γιά να την κάμη να δή καλύτερα τό τρομερό θέαμα: Στη μέση ενός κύ- κλου από άναμμένες λαμπάδες, πού τις κρατούσαν στά χέρια τους μαύ- ροι, ή Λάχημ είδε έναν άνθρωπο πε- σμένο μπρούμυτα στό χώμα, πού έ- νας άλλος τόν χτυπούσε μ' ένα σι- δερένιο μαστίγιο. Τό σώμα του δυστυχισμένου ήταν πλημμυρισμένο από αίματα. Ποτέ δέμιος δέν είχε χτυπήσει πιο άλύπητα τό θύμα του. Γιατί αυτή ήταν ή διαταγή πού του είχε δώσει ο Γκομεζ.

Ο Γκομεζ ήξερε ότι, γιά να έ- πιβάλλεται στους μαύρους, έπρεπε να είναι άυστηρός. 'Αλλά, στό βά-θος της ψυχής του, ήταν δικαίος και πονητικός. Ξερόντας, λοιπόν, ότι ο Δομίνικος θα πέθαινε, είχε δώσει διαταγή στό δέμιο να τόν χτυπήση μ' όλη του τη δύναμη, γιά να τόν άποτελειώση, έτσι πού τό μαρτύριο του να τερματισθή τό γρη- γωρότερο. — Δέν έμεινε τίποτα δέν είδες τίπο- τας... Διαφορετικά, θάχης την τύ- χη του Δομίνικου. Σηπούνισε ύστερα τη «Γκαέ- λα», πού ξεκίνησε σαν άστραπή. Αυτό τό τρέξιμο μέσα στό σκο- τάδι είχε κάτι τό φανταστικό και τό παραμυθένιο. Θάχες πως δέν ήταν ένα, άλλα έκατοντάδες άλογα, πού κάλπαζαν προς τη ζούγκλα. 'Η Λάχημ συνέρχονταν σιγά-σιγά. Γύρω της τό σκοτάδι άπλωνόταν πικνό κι' άδιάπεραστο και σ' αυ- τή της έφτανε ό τρομερός θόρυβος από τό ποδοβολήτο του άλόγου. Τό ζώο σταμάτησε έπειτα από κάμποση ώρα. — Πού βρίσκομαι; άναστένανε ή δυστυχισμένη νεά. — Μαζί μου, μαζί με τόν άφέν- τη σου, άπάντησε ο Σανχεζ. — Μαζί με τό δέμιο μου! εί- πε ή Λάχημ πού στό μυαλό της ξανα- γύρισε ή τρομερή σκηνή, πού είχε ίδη.

Ο ΠΑΝΘΗΡΑΣ

— Δέν έγινα άκόμη ο δικός σου δέμιος, κάχχασε ο Σανχεζ. Πήδησε ύστερα από τό άλογο κι' άφού έλυσε τη Λάχημ, την πήρε στα χέρια του κι' άρχισε ν' άνεβαί- νη σ' ένα μικρό λόφο. Χάθηκε έπει- τα σε μια σκοτεινή χορράδα, πού άπλωνόταν από τό αντίθετο μέρος. Κάθε τόσο άφηνε κάτω τη Λάχημ γιά να έξασπαστή την ξαναστήκα- νε κατόπιν στά χέρια του και συνέ- χιζε τό δρόμο του. Σταμάτησε τέλος στό βαθύτερο μέρος της χορράδας. — Δός μου τά χέρια σου, εί- πε στό Λάχημ. Κουρασμένη όπως ήταν και με τό θάνατο στην ψυχή, ή νεά έκανε μηχανικά ό,τι της εί- πε. — 'Ο Σανχεζ της έδεσε πισθάγκω- να τά χέρια μ' ένα σχοινί κι' ύ- στερα την τράβηξε και την κόλλη- σε πάνω σ' ένα δέντρο. 'Εκεί έ- φτιαξε κάμποσους γύρους με τό σχοινί, σε τρόπο πού ή δυστυχι- σμένη δε μπορούσε να κάμη την παραμικρή κίνησι. 'Η Λάχημ ήταν βέβαιη, ότι ο Σανχεζ θα τη σκοτώνε. 'Αλλ' ο νεαρός μαρκήσιος άπομακρύνθηκε, ξαναέβηκε την πλαγιά της χαρά- δρας κι' έφτασε στην κορυφή. 'Ε- κεί, ξεπλώθηκε πάνω στα χορτάρια, έχοντας πλάι του τό όπλο του. 'Η- ταν κατακίτρινος σα φάντασμα και κύτταζε με άγριο βλέμμα τό θύμα του, πού ήταν δεμένο πάνω στόν κορμό του δένδρου. 'Η άγάπη του είχε σβύσει πιά. Κι' ο πόθος άκόμη δέν τόν συγ- κλονίζε, όπως άλλοτε. Μέσα στην καρδιά του φάλλιαζε τώρα μόνο τό μίσος και μια άγρια έπιθυμία γιά εκδίκηση. Λίγο πιο πέρα, ή Λάχημ προσπα- χόταν στό Θεό να κάμη τό Δομίνι- κο να μην υποφέρει. Πέρασαν έτσι κάμποσες ώρες. Τά σκοτάδια ήταν τώρα λιγό- τερο πικνά από πριν. Μία γαλα- κτερή αντίλαμψη άπλωνόταν πάνω από τη ζούγκλα. Είχε άρχισει να δημερώνη. Καί, έσφινικά, έκούστηκε ένας ύ- πόκωφος βρυχηθμός. — Ένας μεγάλος πάνθηρας έφα- νίστηκε σε λίγο. Τό θηρίο, πού εί- χε δή τη λεία του, προχωρούσε προς τό μέρος της με μικρά πη- δημάτα. 'Ο τρόμος κατανίκησε τότε την άδρία, πού ή Λάχημ ένωθε γιά τό Σανχεζ.

('Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που τυπελιάζουν, κριτικάρουνε τά πάντα και τους πάντας σχολιάζουν...)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ —Είναι δυό - τρεις μήνες τώρα, πού κυττώ, χωρίς να θελω, τόν κοντόκοντρον έκείνον με τό μαύρο τό καπέλλο... Διαρκώς, πού λές, τόν βλέπω υπό μάλλα ναχη τσόντα, τό λευκό του τό κοστούμι κουμπωτό να τόχη πάντα κι' όσο και αν σφίγγη ή ζέστη, ή παναθεματισμένη, έχει αυτός και τί νοαδάτα στό λαρούνγι του... σφινμένη! ΓΡΗΓΟΡΗΣ —Είναι, πράγματι, δυό μήνες, πού τους δρόμους διατρέχει και προσέχει ή διαίτησή... αν ο κόσμος τόν προσέχ... Δυό και τρεις φορές την ώρα διασχίζει αυτόν τόν δρόμο και πολλούς απ' τους διαβάτες φιλικά χτυπά στόν ώμο... Διαρκώς γνωστους κι' άγνωστους χαίρετά και «χαιρετίζει» κι' απ' τις τόσες χαιρετούρες, τό καπέλλο του... ξεοτίζει! ΣΤΑΜΑΤΗΣ —Πρό παντός όμως προσέχει τους έπαρσιωτεφερομένους κι' ασφαλώς θάνοι κανέναν απ' τους πολιτευομένους, πού ζητούν με κάθε τρόπο στό Βουλή κι' αυτοί να πάνε κι' έκδηλώσεις κάθε είδους και χαυνοέλα κορμπάνε... Μα παρ' όλο, πού... νελάνε ο' όλους κι' όλες οι καυμένοι, θάρρη πάλι κάποια μέρα, πού θα θγόνουν... νελασμένοι! ΓΡΗΓΟΡΗΣ —Είναι απ' τους «πολιτικάντες» πού με όλους πιάνουν σχέσεις κι' όπου πανε άραδιάζουν όλο «μέσα» κι' υποσχέσεις... Μα ή κάλημ τους, στό τέλος, θγανίει «καλίκη» πολύ και παρ' όλα τους τά... μέσα, μένουν... έξω απ' τη Βουλή! ΣΤΑΜΑΤΗΣ —'Από χρόνια οι πιο πολλοί τους άλωνίζουν τά χωριά και παιδιά όλο θωατίζουν κι' όλο κάνουν... κουμπαρία! Μα και τό κουμπαρικό θγανίει άνώφελο και τζίφος κι' όλοι σκέπτονται, στό τέλος, πως τόν δρόμο θα είχαν δρθ, πού τράβα γιά την Βουλή μας καί εύθειαν και στό ίσια, αν νινόντουσαν... σταυροί όλα αυτά τά (σταυρουδάκια), πού μοιράζουν στό... θωατσία! Διά τό πιστόν: Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— 'Αφέντη, Δεος! του φώναζε. 'Ο πάνθηρας πλησιάζει... Σκοτώστε με, αφού πρέπει να πεθάνω. 'Αλλά δε θέλω να πεθάνω με τέτοιο θάνατο... Σκοτώστε με!... Θά σάς εύλογα!

Η δυστυχισμένη αγωνιζόταν ταυτόχρονα να σπάζει τα δεσμά της. 'Αλλά δεν κατάφερε τίποτ' άλλο από το να κόμη τα σχοινιά να γωθούν μέσα στις σάρκες της.

Ο πάνθηρας βρισκόταν τώρα σ' απόσταση μόλις δέκα μέτρων.

Αποκαμωμένη η Λάχη φώναζε για τελευταία φορά:

— 'Αν είν' αλήθεια πώς μ' αγαπήσατε κάποτε, σκοτώστε με!

Αυτή τη φορά, ο δήμιος άκουσε την παρακλήσι της. Μία μιά άστραπιαία κίνηση, στήριξε το όπλο στον ώμο του και πίεσε τη σκανδάλη.

Ο πυροβολισμός άνηχεσε σαν κεραυνός μέσα στη βαθειά χαράδρα. 'Επειτα, όλα ήσυχασαν κι' η σιωπή απλώθηκε και πάλι.

Ο Σανχέλ κατέθηκε βιαστικά το λόφο, πήδησε πάνω στη «Γκαζέλα» κι' έφυγε. Καθώς πλησίαζε στον καταυλισμό, είδε μέσα στο άδύνατο φως της αυγής μία μακρεια σειρά από ανθρώπους, που προχωρούσαν άργα. Προπορεύονταν τέσσερες άπ' αυτούς, που βαστούσαν στα γένια τους ένα ξύλινο φορείο. Πάνω σ' αυτό βρισκόταν ένας πεθωμένος, που ήταν σκεπασμένος με μία κουβέρτα.

Ο νεαρός μαρκήσιος κατάλαβε άμέσως πώς ο νεκρός που βρισκόταν πάνω στο φορείο ήταν ο Δομίνικος.

— Είχε το τέλος, του τού ξέριζε, μουρμουρίζε ανάμεσα στα δόντια του.

Συνέχισε κατόπιν το δρόμο του.

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΣΗΜΑΔΙΑ

Έφτασε σέ λίγο στο σπίτι του. 'Η μεγάλη αυλή της «άσιέντας» ήταν γεμάτη από μαύρους. Όλοι τους παραμέρισαν για να περάσει, μόλις τον είδαν.

Ο Σανχέλ νόμισε, ότι είχαν πάει για να διαμαρτυρηθούν, έπειδη είχε διατάξει να θανατώσουν το Δομίνικο και σήκωσε το μαστίγιο του, έτοιμος να χτυπήσει εκείνους, που βρισκονταν κοντά του.

— Τί ήρθατε να κάμετε εδώ; Βουχήθηκε. Πηγαίνετε στη δουλειά σας, τεμπέληδες!

'Αλλά κανείς δεν κινήθηκε από τη θέσι του. Είχαν όλοι κατεβάσει τα κεφάλια τους κι' έστεκαν σιωπηλοί.

Ο Σανχέλ δέ βρήκε τη δύσμη να κατεβάσει το μαστίγιο του.

Έκείνη τη στιγμή, ο Γκομέζ πήγε κοντά κι' έπιασε τα χαλινάρια του αλόγου του.

— 'Αφέντη, κατεβήτε, είπε. Συμβαίνει κάτι τού τρομερό...

Ο Σανχέλ πήδησε από το αλογό του κι' ανέθηκε τις σκαλες. Βαθεία σιωπή απλώνονταν μέσα σ' όλο το σπίτι.

Ο Γκομέζ τόν ακολούθησε.

Όταν έφτασαν στο γραφείο, ο Σανχέλ γύρισε απότομα.

— Τί γυρεύουν αὐτοὶ οὐ σκύλοι; ρώτησε.

— Τίποτα, απάντησε ο Γκομέζ. 'Ηρθαν μόνο για να δώσουν τού στερνό αποχαιρετισμό στον αφέντη τους.

Ο Σανχέλ κούταξε σαστισμένος — Δεν καταλαβαίνω, είπε.

Ο Γκομέζ ανάγγειλε τότε, με βαρεια φωνή:

— Ο μαρκήσιος 'Αλφόνσος ντ' 'Αλβιέλα δεν υπάρχει πιά στη ζωή. Πέθανε ο πατέρας σου; ρώτησε ο Σανχέλ.

Ο Γκομέζ κατέβασε τού κεφάλι, χωρίς ν' απαντήσει.

— Με ποιά τρόπο; Εξήγησε ο Σανχέλ.

— Ο Φελίπε κι' ο Ματίας θά σάς πληροφορήσουν καλύτερα από μένα, αφέντη, γιατί ήλθα μαζί του ως την τελευταία του στιγμή, απάντησε ο Γκομέζ.

— Φώναξε τους.

Ο Φελίπε κι' ο Ματίας ήταν οι δύο άφοσιωμένοι δούλοι του μαρκήσιου 'Αλφόνσου ντ' 'Αλβιέλα και δεν

ΤΟ ΣΤΥΛΟ ΠΟΥ ΖΥΓΙΖΕΙ

«Υστερα από τὰ τόσα τους άλλα πλεονεκτήματα, τὰ στυλό διαρκείας άποκτούν τώρα και ένα καινούργιο. Θα επιτρέψουν στο έξις στον κάτοχό τους να ζυγίζει με μεγάλη εύκολα, όπως δείχνει η φωτογραφία μας, τού γράμμα που πρόκειται να ταχυδρομηθεί. Πρόκειται για μία νέα πρακτική εφεύρεση, που εκμεταλλεύεται πρὸς τὸ παρὸν προνομιακά ἡ Ἀμερική. Ἡ μικροσκοπική αὐτή ζυγαρία, ἀπολύτως ακριβείας, μπορεί νὰ ζυγισῇ μέχρι ἑκατὸ γραμμαρία.

Έφωγαν οὔτε στιγμή ἀπὸ κοντά του.

Ο γερο-μαρκήσιος δὲν ἀνακατέυταν καθόλου στή διαχείρισι τῶν κτημάτων του. Εἶχε ἀναθέσει όλες τὶς φροντίδες στὸ Γκομέζ. Ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν περνοῦσε ἐπιλωμένο σ' ἕνα κρεμαστὸ κρεβάτι καὶ διαβάζοντας διάφορα βιβλία. Στὸ ἴδιο κρεβάτι κοιμόταν τὴ νύχτα.

Όταν ἤθελε νὰ κάμῃ ἕναν περίπατο, ἐμπαινε στὸ πολυτελέστατο αμάξι του κι' ἔλεγε στὸν αμαζά νὰ τὸν πᾶσ' ἕνα ἀπὸ τὰ κτήματά του. Ὁλόκληρη κοστωδία ἀπὸ σκλάβους τὸν συνόδευαν σ' αὐτοὺς τοὺς περιπάτους, πού ἦταν, ὅμως, πολὺ σπάνιοι. Κάτω ἀπὸ τὸ κρεμαστὸ κρεβάτι του παρόσταν πάντα ο Φελίπε κι' ο Ματίας, ἔτοιμοι νὰ ἐκτελέσουν κάθε διαταγή του. Οἱ δύο δούλοι λαγοκοιμόταν ὅταν ὁ αφέντης τους ἔκλεινε τὰ μάτια καὶ στὴν παραμικρή κίνησι του τινάζονταν ὄρθιοι γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετήσουν.

Ἐταί ἔχει γίνεῖ καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Κατὰ τὶς ἑντεκα, ὁ μαρκήσιος εἶπε νὰ χαμηλώσουν τὸ φῶς γιατί ἤθελε νὰ κοιμηθῇ. Οἱ δύο δούλοι συμμορφώθηκαν με τὴ διαταγή του κι' ἔπειτα κουβαρίστηκαν πάνω στὶς ψάθες τους, πού βρισκονταν κάτω ἀπὸ τὸ κρεμαστὸ κρεβάτι. Ἄλλα δὲν ἔκλεισαν τὰ μάτια τους παρὰ μόνο ὅταν ἄκουσαν τὴ ρυθμική ἀναπνοὴ τοῦ αφέντη τους. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἔκλεισαν μόνο τὸ ἔνα. Ἡ μοῖρα τους ἦταν νὰ μὴ μποροῦν νὰ χορτάσουν τὸν ὕπνο, κλείνοντας καὶ τὰ δύο μάτια.

Πέρασε κάμποση ὥρα.

Καί, ξαφνικά, ἡ μεγάλη μπαλκονόπορτα πού βρισκόταν στὴ μεσημερινὴ πλευρὰ καὶ τὰ δύο παράθυρα πού ἐβλεπαν στὸ βορρᾶ, ἄνοιξαν με πάταγο κι' ἕνα κρύο ρεῦμα μπήκε στὸ δωμάτιο.

Ο γερο-μαρκήσιος ἀνασπώθηκε πάνω στὸ κρεμαστὸ κρεβάτι του.

— Τί εἶναι, Φελίπε; ρώτησε.

— Ὁ ἀέρας, αφέντη, απάντησε ο Σανχέλ.

— ἔχουμε ἀέρα ἀπόψε, Φελίπε; ξαναρώτησε ὁ γερο-μαρκήσιος.

Ἀντὶ γιὰ τὸ Φελίπε, απάντησε ὁ Ματίας, πού εἶχε βγῇ στὸ μπαλκόνι, κι' ἀπὸ κεί ἔβγαζε κατόπιν στὰ δύο βορεῖνὰ παράθυρα.

— Δὲν κοιμῆσαι φύλλο, εἶπε.

— Πῶς γίνεσαι νὰ μὴ κοιμῆσαι φύλλο, ἀφοῦ ἄνοιξαν τὰ παράθυρα;

— Εἶναι ὅπως σᾶς τὸ λέω, αφέντη.

— Περιέργο, εἶπε ὁ γέρος μαρκήσιος.

— Θὰ εἶναι ὁ βερίας τῆς πάμπας, πατήρησε ὁ Φελίπε.

— Ἄν ὁ βορείας τῆς πάμπας ἄνοιξε τὰ δύο βορεῖνὰ παράθυρα, τότε ποῖος ἄνοιξε τὴ μπαλκονόπορτα, πού βλέπει στὸ ἀντίθετο μέρος; εἶπε ὁ Ματίας.

Δὲν ἄκουσα ποτὲ νὰ φυσᾶνε δύο ἀνεμοὶ ταυτόχρονα.

— Γιὰ ποῖο πράγμα μιλάτε; ρώτησε ὁ μαρκήσιος ἀπὸ τὸ κρεμαστὸ κρεβάτι του.

— Κουθεντίζουμε γιὰ τὸν ἀέρα, αφέντη, ἀπάντησε ὁ Ματίας.

Ὅα ἦταν καλύτερο ἂν κλείνατε τὰ παράθυρα, εἶπε ὁ μαρκήσιος. Οἱ δύο δούλοι συμμορφώθηκαν με τὴν ἐπιθυμία του.

Ἡ σιωπὴ ἀπλώθηκε καὶ πάλι μέσα στὸ μεγάλο δωμάτιο.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, μὴ ἀπαραχτική κραυγὴ ἀντήχησε μέσα στὴ νύχτα. Τὴν ἀκολούθησαν κι' ἄλλες, πού ἦταν πῶ ἀδύνατες ἀπὸ τὴν πρώτῃ.

— Ποῖον βασανίζουν; ρώτησε ὁ γερο-μαρκήσιος, πού ζύπνισε.

— Τὸ Δομίνικο, απάντησε ὁ Ματίας.

— Τί ἔκανε;

— Ἐθέλησε νὰ φύγῃ.

— Ποῖος ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸν βασανίσουν;

— Ὁ αφέντης μας, ὁ μαρκήσιος Σανχέλ.

— Οἱ δούλοι, πού θέλουν νὰ φύγουν, κλέβουν τὸν αφέντη τους, ἀφοῦ ἡ ζωὴ κι' ἡ δουλειὰ τους τοῦ ἀνήκουν, εἶπε ὁ γερο-μαρκήσιος. Πρέπει, λοιπόν, νὰ τιμωροῦν.

Οἱ φωνές συνεχίζονταν πάντα, ἐξασθενίζοντας ὁλοένα.

Τί ἔγινε κατόπιν;

Νὰ πῶς ὁ Φελίπε ἀφηγήθηκε τὰ πράγματα στὸ Σανχέλ:

— Κάθε φορά, πού ἀκουγόταν ἡ φωνὴ τοῦ Δομίνικου, ὁ αφέντης ἀνταρρασσόταν πάνω στὸ κρεβάτι του καὶ βογγούσε. Σὲ κάποια στιγμή, πού δὲν ἄκουσαμε νὰ λεί: «Μὴ με χτυπάτε πιά, Λυπηθῆτε με!... Εἶμαι ἄνθρωπος κι' ἐγώ...». Ἀποφασίσαμε τότε με τὸ Ματία νὰ κατεβάσμε τὸν κρεμαστὸ κρεβάτι καὶ μᾶς φέντης ἦταν παγωμένος καὶ μᾶς κούταζε, χωρίς νὰ μᾶς ἀναγνωρίζῃ. «Μὴ με χτυπάτε... Λυπηθῆτε με», μᾶς ἔλεγε κάθε τόσο, μ' αὐτὴν φωνή. «Νὰ τὸν τρίψουμε με

ροῦμι», εἶπε ὁ Ματίας. Ἀρχίσαμε τότε νὰ τοῦ βγάζουμε τὰ ρούχα του... Ἄλλ' ἦταν τρομερὸ ἐκεῖνο πού εἶδω, αφέντη... Τὸ κορμί του ἦταν γεμάτο με ὁλόμαυρα ζωνάρια, σὰν κάποιος νὰ τὸν εἶχε χτυπήσει!...

— Ἀνοήσιες! φώναζε ὁ Σανχέλ, διακόπτοντας τὸ Φελίπε.

— Μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ τὰ δῆτε, αφέντη, εἶπε ὁ Ματίας.

— Πῶς πέθανε ὁ πατέρας μου;

— Τὸ μαρτύριο τοῦ αφέντη μας κράτησε κάμποση ὥρα, ἀπάντησε ὁ Ματίας, συνεχίζοντας τὴν ἀφήγησι τοῦ Φελίπε. Ὅλες οἱ προσπάθειές μας γιὰ νὰ τὸν κάμωμε νὰ συνέλθῃ, ἔμειναν ἄκαρπες... Κουλουριαζόταν ὅλη τὴν ὥρα σὰν κάποιος νὰ τὸν χτυποῦσε. Στὶς τριῆμιση ἄφησε μὴ δυνατὴ κραυγὴ κι' ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητος. Ἦταν νεκρός.

— Τὴν ἴδια ὥρα ξεθύλησε κι' ὁ Δομίνικος, εἶπε ὁ Γκομέζ μ' ὑπόκοφη φωνή.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Σανχέλ εἶχε πᾶρει ἐξαλλὴ ἐκφρασι.

— Λέτε ψέμματα ὅλοι σας! φώναζε. Ψέμματα!... Καὶ σὺ, Γκομέζ, λές ψέμματα, ὅπως κι' οἱ ἄλλοι δύο!

Τὰ μάτια του εἶχαν πεταχτῇ ἀπὸ τὶς κόγχες κι' ἔμοιαζε με τὸν πάνθηρα, πού εἶναι ἔτοιμος νὰ δρομήσῃ πάνω στὴ λεία του.

Ἄλλα, σέ λίγο, ἤρμησε καὶ τὸ πρόσωπό του γίνε κατὰλευκο σὰν τὸ νεκρὸ.

— Πού βάλατε τὸν πατέρα μου; ρώτησε.

— Τὸν πήγαμε στὴ μεγάλη αἴθουσα, ἀπάντησε ὁ Ματίας. Ὁ Φελίπε κι' ἐγὼ τὸν ντύσαμε μόνον μᾶς καὶ τὸν βάλαμε μέσα στὸ φέρετρο, γιὰ νὰ μὴ δῇ κανένας τὰ μαῦρα σημάδια, πού εἶχε στὸ κορμί του.

— Πού εἶναι ἡ μητέρα μου;

— Προσευχεται στὸ παρεκκλήσιο...

— Ὡλέω νὰ δῶ τὸν πατέρα μου, εἶπε ὁ Σανχέλ, πετώντας τὸ μαστίγιο, πού κρατοῦσε στὰ χέρια του.

Βγήκε ἄμέσως στὸ διάδρομο κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ με μεγάλη βήματα. Ὁ Γκομέζ, ὁ Φελίπε κι' ὁ Ματίας τὸν ἀκολούθησαν σέ μικρὴ ἀπόστασι.

Μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα, ὅλα ἦταν σκεπασμένα με μαῦρο ὕφασμα. Τὸ φέρετρο εἶχε τοποθετηθῇ πάνω σ' ἕνα ἔδωο ἐξέδρας, ὅπου ἀνέβαινε κανεὶς ἀπὸ τρία σκαλοπάτια. Δυὸ μεγάλα κερὰ ἔκαιγαν δεξιά κι' ἀριστερά, μέσα σέ μεγάλα κροστήγια. Στὰ πόδια τοῦ φερέτρο δύο μοναχοί, πού εἶχαν τὰ πρόσωπά τους σκεπασμένα με τὶς κουκκαλές τους, σιγομουρμουρίζαν προσευχές.

Ὡλέω νὰ μείνω μόνος, εἶπε ὁ Σανχέλ.

Οἱ μοναχοὶ σκρόχησαν ἄμέσως καὶ βγήκαν ἀπὸ τὴν αἴθουσα. Ὁ Γκομέζ, ὁ Φελίπε κι' ὁ Ματίας, πού εἶχαν σταματήσει κοντὰ στὴν πόρτα, τοὺς ἀκολούθησαν.

Ο Σανχέλ ἀνέθηκε ἀργὰ τὰ σκαλοπατία τῆς ἐξέδρας καὶ γονάτισε στὰ πόδια τοῦ νεκροῦ.

— Συχώρεσέ με, πατέρα μου, ἂν σέ πίκρανα, εἶπε.

Στὴ θέσι αὐτὴ ἔμεινε κάμποσα λεπτά, σιγοψιθυρίζοντας προσευχές, πού θυμόταν ἀπὸ παιδί.

Σηκώθηκε τέλος, τὰ μάτια του πέσανε τότε στὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ κι' ἄμέσως ἔκαμε ἕνα βήμα πρὸς τὰ πίσω.

Τὸ πρόσωπο τοῦ γερο-μαρκήσιου δὲν ἦταν ἥρεμο, ὅπως ἄλλοτε. Εἶχε, τουναντίον, μὴ ἐκφρασι πλημυρισμένη ἀπὸ ἀγωνία καὶ τρόμο.

— Ὁ πατέρας μου δὲν ὑπέφερε ἀπὸ κοψιμὰ ἀσθένεια, ψιθύρισε ὁ Σανχέλ. Κι' ὅμως, τὸ πρόσωπό του δείχνει πῶς πόνεσε πολὺ πρὶν πεθάνῃ. Γιὰ ποῖο λόγο;

Τὰ λόγια τοῦ Φελίπε καὶ τοῦ Ματίας ξαναγύρισαν τότε στὸ μυαλό του.

Δὲ μπορεῖ νὰ λένε ἀλήθεια, εἶπε με πείσμα.

Ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία τὴν ἔδωσαν ἀπὸ τὸ μυαλό τους... Πρέπει νὰ βεβαιωθῶ γι' αὐτὸ.

Τὰ χέρια του παραμέρισαν τὰ ἄνθη, πού σκέπαζαν τὸ νεκρὸ. Ἀρχισε ἔπειτα νὰ τοῦ βγάξῃ τὰ ρούχα...

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ἀκούστηκε μὴ σπαρακτικὴ κραυγὴ κι' ἔπειτα ἕνας ὑπόκοφος γδούπος, σὰν κάποιος νὰ εἶχε σωριαστῇ κάτω.

— Μείνετε ἐδῶ, εἶπε ὁ Γκομέζ στοὺς δύο μοναχοὺς.

ἔγινε κατόπιν τὸ Ματία καὶ τὸ Φελίπε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Μπήκαν κι' οἱ τρεῖς μέσα στὴν αἴθουσα κι' ἔκλεισαν πίσω τοὺς τὴν πόρτα.

Ο Σανχέλ εἶχε σωριαστῇ ἀναίσθητος πλᾶι στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ κροστήγια. Ὁ νεκρὸς ἦταν ἀναποδογυρισμένος μέσα στὸ φέρετρό, καὶ με τὴν πλάτῃ γυμνῇ. Ἄλλ' αὐτὴ ἡ πλάτῃ ἦταν κατὰμωρη. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ πόδια. Θάλεγε πῶς κάποιος εἶχε δειρὶ ἀλύπητα τὸ γέρο μαρκήσιο.

Τὸ σῶμα τοῦ Δομίνικου εἶχε μὴ λιποθυμήσῃ, ψιθύρισε ὁ Γκομέζ. Ἄλλα δὲν καταλαβαίνω πῶς εἶχε τὸ θάρρος νὰ γδύσῃ καὶ ν' ἀναποδογυρίσῃ τὸ νεκρὸ.

Γύρισε κατόπιν στὸ Φελίπε καὶ τὸ Ματία.

— Πηγαίνετε τὸ νεαρὸ αφέντη στὸ δωμάτιό του, τοὺς εἶπε καὶ λέξί, σέ κανέναν... Θὰ ξαναβρεθε καὶ τότεν ἐδῶ...

Ο Φελίπε κι' ὁ Ματίας ἔκτελεσαν τὴ διαταγή του. Ὅταν ξαναγύρισαν, ξανάκαμαν τὴν τουαλέττα τοῦ νεκροῦ καὶ τὸν ξανάβαλαν στὴν κανονικὴ θέσι μέσα στὸ φέρετρο.

Ο Γκομέζ πρόσταξε τότε ν' ἀνοίξουν τὶς πόρτες καὶ ν' ἀφίσουν τοὺς δούλους, πού περιέμεναν στὴν αὐλὴ νὰ μπουλν στὴν αἴθουσα γιὰ ν' ἀποχαιρετήσουν τὸν αφέντη τους.

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΠΟΥ ΧΑΜΟΓΕΛΟΥ ΣΕ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, μὴ μικρὴ συνοδεία μπήκε στὸν περίβολο τοῦ νεκροταφείου, ὅπου ἔθαβαν τοὺς σκλάβους. Μερικὰ τσακάλια, πού τριγυρίζαν ἀνάμεσα στοὺς τάφους, ἔφωγαν τρομαγμένα, ἀκούγοντας τὰ βαρὺὰ βήματα τῶν ἀνθρώπων πού πλησιάζαν.

Ἡ συνοδεία σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα νεοκαμμένο τάφο. Τὴν ἀποτελοῦσαν τέσσερες ἄνθρωποι, ὁ Σανχέλ, ὁ Γκομέζ καὶ δύο μαῦροι, πού εἶχαν γεννηθῇ καφάλαοι. Οἱ δύο τελευταῖοι κρατοῦσαν στοὺς ὤμους τῶς ἀξίνες καὶ φτυάρια.

— Σᾶς ἰκετεύω γιὰ τελευταία φορά, αφέντη ἄς γυρίσωμε πίσω, εἶπε ὁ Γκομέζ στὸ Σανχέλ. Δὲν ἔχομε νὰ κάμωμε τίποτα ἐδῶ.

— Ὡλέω νὰ δῶ, απάντησε ὁ Σανχέλ.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ πρέπει νὰ πέθανε, ἐκτομίζοντας τρομερές κατάρες ἐναντίον τοῦ αφέντη μου...

— Καὶ λοιπόν; Νομίζεις πῶς αὐτὸς εἶναι λόγος γιὰ νὰ μὴ κάμῃ νὰ φοδηθῇ;... Ὅα τὸν ξανασκότωνα ὄχι μὴ ἀλλὰ χίλιες φορές ἂν μπορούσα νὰ τὸ κάμω.

— Ἀφέντη, ἄς ἀφίσωμε τὸ δυστυχισμένο Δομίνικο στὴ γαλήνη τοῦ τάφου του.

— Ἐκτέλεσε τὶς διαταγές μου, απάντησε ὁ Σανχέλ, χτυπώντας με λῦσσα τὸ πόδι του στὸ χᾶμα.

Σ' ἕνα νεῖμα τὸ Γκομέζ, οἱ δύο μαῦροι ἄρχισαν νὰ σκάβουν.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ὁ τάφος ἦταν ὁλόανοιχτος. Στὸ βάθος, τυλιγμένος με μὴ κουβέρτα, ἀναπαύονταν ὁ νεκρός.

— Καὶ τώρα πού βεβαιωθήκατε, ὅτι ὁ Δομίνικος δὲ ζῇ πιά, ἄς φύγωμε, εἶπε ὁ Γκομέζ.

Ἄλλ' ὁ Σανχέλ, χωρίς ν' ἄπαντῇ, κατέθηκε μέσα στὸ λάκκο.

— Ἐλα μαζί μου κι' ἄναψε τὸ φανάρι, εἶπε με βραχνή φωνή στὸ Γκομέζ.

Ὁ ἐπιστάτης, καταλαβαίνοντας πῶς καὶ ἄνθρωπ' ἦταν περὶ τῆς, ὑπάκουσε. Κατέθηκε κι' αὐτὸς στὸ λάκκο κι' ἄναψε τὸ φανάρι. Οἱ δύο μαῦροι, πού εἶχαν μείνει ἔξω, τένατσαν τὸ λαμπρὸ τοὺς καὶ κούταζαν περίεργα.

Ὁ Σανχέλ φάνηκε νὰ διστάζῃ. Ἄλλ' ὁ δισταγμός του δὲν κράτησε

παραπάνω ἀπὸ μὴ στιγμὴ. Ἀπλώσε κατόπιν τὸ χέρι του κι' ἄρχισε ν' ἀνασπώσῃ τὴν κουβέρτα.

Τὸ πρῶτο πράγμα, πού τοῦκαμε ἐντύπωσι, ἦταν ἡ ἡρεμία πού εἶχε τὸ πρόσωπο τοῦ Δομίνικου. Καμὴ μὴ σύσπαι, κανένας μορρασμός. Ἐνα χαμόγελο μισάνοιγε τὰ χεῖλη του. Θάλεγε κανεὶς πῶς κοιμόταν καὶ πῶς ἔδωλε κάποιον εὐτυχισμένο ὄνειρο.

Ὁ Σανχέλ θυμήθηκε τότε τὴν ἐκφρασι τῆς ἀγωνίας, πού εἶχε τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα του. Ὁ Δομίνικος, λοιπόν, δὲν εἶχε πόνεσει; Μήπως ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴ Λάχη, τὸν εἶχε κάμει ἀναίσθητο στὸν πόνο;

Ὁ σκλάβος αὐτὸς με περιελάει ἀκόμη καὶ νεκρός; σκέφτηκε ὁ νεαρός μαρκήσιος.

Τράβηξε κατόπιν ὁλότελα τὴν κουβέρτα.

Τὸ σῶμα τοῦ Δομίνικου εἶχε μὴ ἐβένιμι ἀπόχρωσι κι' ἦταν ὁμορφὸ καὶ καλοφτιαγμένο. Ἄλλα δὲ διακρινόταν πούθενά πᾶνω του κανένα ἴχνος ἀπὸ πληγὴ ἢ ἀπὸ χτύπημα.

«Θὰ τὸν χτύπησαν μόνον ἀπὸ τὴν πλάτῃ», σκέφτηκε ὁ Σανχέλ.

Καὶ με μὴ κίνησι τοῦ ποδίου τοῦ ἀναποδογύρισε τὸ πτώμα.

Ἄλλ' ἡ πλάτῃ τοῦ Δομίνικου ἦταν λεία καὶ γυαλιστερὴ καὶ δὲν παρουσίαζε πούθενά τὸ παραμικρὸ σημάδι. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ πόδια του. Τὸ σῶμα τοῦ σκλάβου ὄχι μόνο δὲν ἦταν παραμορφωμένο ἀπὸ τὰ χτυπήματα, ἀλλὰ καὶ πῶς ὁμορφὸ ἀπὸ πρὶν.

Ὁ Σανχέλ γύρισε στὸ Γκομέζ.

Σοῦμπεργκ πήρε μιὰ ἐφημερίδα καὶ τὴν ξεδίπλωσε μπροστά του. Ἀλλὰ δὲ φάνηκε πὼς βρῆκε ἐνδιαφέρον σ' αὐτήν, γιὰτὶ τὴν ἀπόθεσε σὲ λίγο στὸ τραπέζι.

— Πρέπει νὰ σοὺ μιλήσω, μικρή μου Κλοτίλδη, εἶπε στὴν κόρη του. Εἶναι κάτι πού μ' ἀπασχολεῖ ἀπὸ ἐξῆς μῆνες...

— Ἀπὸ ἐξῆς μῆνες! εἶπε ἡ νέα ξακαβάζοντας τὸ σκαλί καὶ τὴν καρέκλα. Καὶ σήμερὰ μόνο σκεφθῆκατε νὰ μοὺ τὸ πῆτε;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ πατέρας της. Ἀνεβάλλα διαρκῶς, γιὰτὶ φανταζόμουν πὼς θὰ μοὺ μιλοῦσε ἐξὸ πρῶτη...

— Ἀλλὰ γιὰ ποῖο πράγμα ἔπρεπε νὰ σοὺ μιλήσω, πατέρα; ρώτησε ἡ νέα.

— Ὁ Ἰσαὰκ ἦπαι μερικὲς ρουφίδες ἀπὸ τὸν καφέ πού ἕνας ὑπὸ-ὑπὸ ἔτρεπε μὲ λιθρεὰ εἶχε βάλει στὸ τραπέζι.

— Ἀκουσε, κόρη μου, εἶπε ἔπειτα. Εἶσαι δεκαοκτὼ χρόνων καὶ δὲν ἔχομε κανένα συγγενή, ἐκτός ἀπὸ τὸν ἀδελφό μου, τὸ Σαμουήλ, πού εἶναι, ὅμως, δέκα χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ μένα. Μιά μέρα, λοιπόν, κι' αὐτὸς κι' ἐγὼ μπορεῖ νὰ πεθάνουμε...

— Τί εἶναι αὐτὰ πού λέτε, πατέρα; φώναξε ἡ νέα, ἐνῶ τὸ πρῶτο πρὸς τῆς ἔπαιρνε λυπημένη ἔκφραση.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὰ χάινε, κόρη μου, εἶπε ὁ τραπεζίτης. Θάβει νὰ μάθω τί βάρκαρε, ἂν, ξαφνικά, βροιάκοουν μὴν σου στὸν κόσμο;

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἡ Κλοτίλδη. Ὁ Θεὸς τρελλανόουν ἂν σὰς ἔχῃ...

— Ὁχι, Κλοτίλδη, εἶπε ὁ τραπεζίτης. Κι' ἐγὼ ἔχασα ἄλλοτε τὴν μητέρα σου, ὅταν ἦρουν μικρή. Φαντάσθηκα τότε, ὅτι θὰ πεθάνει. Κι' ὅμως ἔζησε. Ὁ καιρὸς, παιδί μου, γιὰτρέφει καὶ τὴς πὶο μεγάλες πληγές. Ὅσο μεγαλύτερη ἂν εἶναι ἡ λύπη σου, μιὰ μέρα θὰ παρηγορηθῇς...

— Ἄλλ' εἶναι καλύτερο ν' ἀντιμετωπίσεις αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο, ἔχοντας ἐναν πρὸς τὸ σύμπαν στὸ πλεῖον σου. Ἐννοῶ, κόρη μου, ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ παντρευθῇς.

— Νὰ παντρευθῶ; εἶπε ἡ Κλοτίλδη. Ἀλλὰ δὲ σκέφτηκα ἀκόμη τέτοιο πρῶγμα.

— Φανταζόμουν, ὅτι θὰ μοὺ μιλοῦσε μὴν σου γι' αὐτὸ τὸ πρῶγμα, συνέχισε ὁ πατέρας της. Γι' αὐτὸ ἀνεβάλλα πάντα. Ἀλλὰ σήμερὰ νομίζω πὼς εἶναι καιρὸς νὰ σοὺ θυμίσω πὼς πρέπει νὰ σκεφθῇς γιὰ γάμο.

Ἡ νέα ἔφερε τὸ χερί στὸ κεφάλι της.

— Δὲν ξέρω τί νὰ σοὺ ἀπαντήσω, πατέρα, εἶπε ἔπειτα. Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη κοντὰ σὰς...! Κι' ἄλλωστε, ἡ καρδιά μου δὲ μιλεῖ ἀκούη. Πῶς μπορῶ νὰ παντρευθῶ, ἀφοῦ δὲν ἀγαπᾶ κανένας;

— Ὅα μποροῦσε, ὅμως, ν' ἀγαπήσει, ἀπάντησε ὁ πατέρας της. Ἡ Κλοτίλδη τούδειξε τὸ σκαλί.

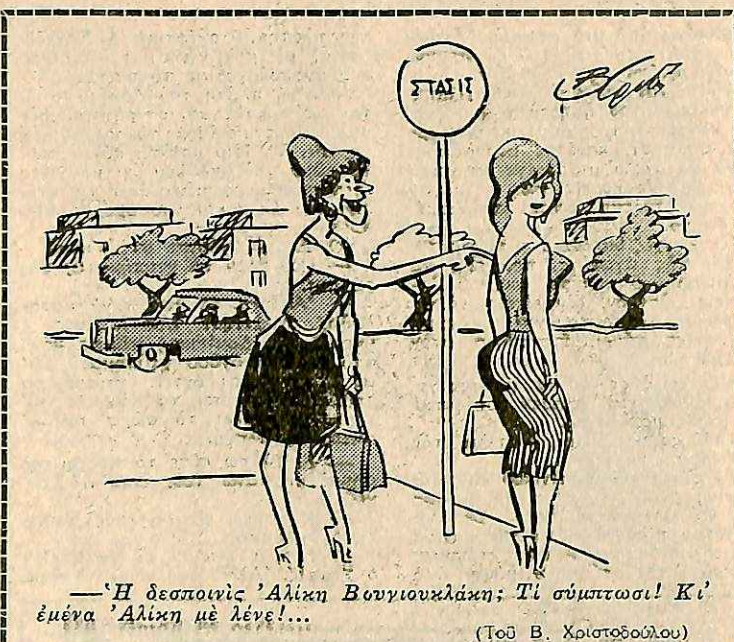
— Νὰ ὁ ἄντρας μου, εἶπε γελώντας. Ὁ φῶς εἶναι ὁ πὶο ἀφύσικος σύντροφός μου καὶ ξέρω πὼς δὲ θὰ με προδώσει ποτέ.

Τὸ σκαλί, σὰ νὰ καταλάβαινε τὰ λόγια τῆς κυρίας του, κουνούσε χαρούμενα τὴν οὐρά του.

— Ὅα θέλης ν' ἀστείωνθῇς, εἶπε ὁ τραπεζίτης. Παράδεισος, βέβαια, πὼς πρέπει ν' ἀγαπήσῃ τὸν ἄντρα πού θὰ κάνει σύζυγό σου. Εἶναι ἀνάγκη, ὅμως, νὰ σκεφθῇς τὸ γάμο... Ἡ ζωὴ κι' ὁ κόσμος ἔχουν ἀπατήσεις, πού δὲ μποροῦμε νὰ τίς ἀποφυγῶμε. Ὁ κοινὸς νόμος εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντα ὁ ἰσχυρότερος. Δὲ φαντάζομαι νὰ θέλῃς νὰ μείνῃς γεροντοκόρη...

— Ὁχι, βέβαια.

— Γιὰτὶ τότε νὰ περιμένωμε περισσότερα; Μπορεῖς νὰ διαλέξεις ὁποῖον θέλεις κι' ἐγὼ σοὺ δίνω τὸ λόγο μου, ὅτι θὰ ἐγκρίνω τὴν ἐκλογή σου. Δὲ θὰ ἔχω νὰ σοὺ ἐπιβάλλω τίς γνώμης μου. Ἀπὸ τὸ στόμα δὲ σοὺ μιλάει ὁ πατέρας, ἀλλ' ἕνας φίλος, πού ἡ πείρα τὸν ἔμαθε πολλά.

— Ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη Βουγιουκλάκη; Τί σύμπτωσι! Κι' ἐμὲνα Ἀλίκη με λένε!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Καλὰ, ἀπάντησε ἡ Κλοτίλδη. Ὅα προσπαθῶ νὰ βρῶ ἕνα σύμ-
— Ἄλλὰ δὲ μπορῶ ἀμέσως.
— Πόση προθεσμία ζητᾷς;
— Ἐνα χρόνος εἶναι πολὺς;
— Ὁχι. Ὁ γάμος εἶναι ἡ πὶο

σαβαρὴ πράξι τῆς ζωῆς καὶ μάλιστα γιὰ τὴ γυναῖκα. Ὅα ξαναμιλήσωμε, λοιπόν, ὅταν νομίσῃς πὼς ἔχεις κάτι νὰ μοὺ πῆς σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ὑπὸ-ὑπὸ πρὸς τῆς ἔπαιρνε λυπημένη ἔκφραση. Κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα ἀσημένιο δίσκο, μ' ἕνα ἐπισκεπτήριο.

— Ὁ ἐπισκεπτής, πού ἔφερε αὐτὸ τὸ ἐπισκεπτήριο ἔρχεται ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Ντεροαγιέ, εἶπε.

— Ὁ τραπεζίτης διάβασε τὸ ὄνομα πού ὑπῆρχε στὸ ἐπισκεπτήριο.

— Ὁ μαρκήσιος εἶναι ἐδῶ; εἶπε.

— Περιμένει τὸν κύριο στὸ γραφεῖο του, ἀπάντησε ὁ ὑπὸ-ὑπὸ.

— Πηγαίνω ἀμέσως, εἶπε ὁ Σοῦμπεργκ, πού σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του.

Γύρισε ταυτόχρονα στὴν κόρη του.

— Εἴμαστε σύμφωνοι, Κλοτίλδη; τὴ ρώτησε.

— Καὶ βέβαια, πατέρα μου, ἀπάντησε ἡ νέα.

— Εὐχαριστῶ, κόρη μου, εἶπε ὁ τραπεζίτης.

Κι' ἀφοῦ τὴ φίλησε στὸ μέτωπο, βγήκε ἀπὸ τὴν τραπεζία.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἔμπαινε στὸ γραφεῖο του.

Ὁ ἐπισκεπτής δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ μαρκήσιο Σανχέζ ντ' Ἀλ-

βιέλα. Στὸ διάστημα, πού εἶχε μεσολαβήσει ἀπὸ τὰ γεγονότα, πού ἀφηγηθήκαμε, τὸ πρόσωπό του εἶχε ὠριμάσει, ἀλλὰ διατηροῦσε πάντα τὴν ἴδια προσηλυτικὴ καὶ ταυτόχρονα σκληρὴ ἔκφραση, ὅπως κι' ἄλλοτε.

— Φοβόμαι μήπως σὰς ἀνησυχῇ, εἶπε, προχωρώντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ οικοδεσπότη. Σὰς ζητᾷ χίλιες συγγνώμης γι' αὐτὸ.

— Κάθε ἄλλο, κύριε μαρκήσιο, ἀπάντησε ὁ τραπεζίτης. Σὰς περιμένω, γιὰτὶ ὁ οἶκος Καρντίλια τοῦ Ρίο μοὺ εἶχε ἀναγγελεῖ τὸν ἐρχομό σας.

— Ἡ μαρκησία ντ' Ἀλβιέλα, ἡ μητέρα μου, με συνοδεύει στὸ ταξίδι μου. Θέλησα νὰ σοὺ δῶ αὐτοπροσώπως, κύριε Σοῦμπεργκ. Ὅα ἐξέρετε ἴσως, ὅτι ρευστοποιήσαμε τὰ πάντα πρὶν φύγωμε ἀπὸ τὴ Βραζιλία... Δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίσωμε πιά ἐκεῖ.

Ὁ τραπεζίτης στύλωσε τὰ μάτια του πάνω στὸν ἐπισκεπτή του, σὰ νὰθελε νὰ ματῇ τὴς σκέψεις του.

— Συχαροῦσε με, εἶπε. Δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι ν' ἀνταπελθῶ στὶς προσωπικὲς ὑποθέσεις σας... Ἀλλ' ὁμολογῶ, ὅτι ἀδυνατίζω κάπως ἐκπλῆξι, ὅταν ἔμαθα ἀπὸ τὸν οἶκο Καρντίλια, ὅτι εἶχατε πούλησι τὴν τεραστίαν περιουσία, πού εἶχατε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα σας καὶ, μαάλιστα, σὲ τὴν κάθε ἄλλο παρὰ ἱκανοποιητικῇ.

— Δὲν εὐρίσκα καλύτερη, ἀπάντησε ὁ Σανχέζ.

— Μπορούσατε, ὅμως, νὰ κρατήσετε τὰ κτήματά σας...

— Ἡ μητέρα μου κι' ἐγὼ θὰ δύναιμε τὰ κτήματά μας καὶ σὲ πολὺ μικρότερη τιμῇ... Τὸ μόνο πού θέλαμε ἦταν νὰ φύγωμε ἀπὸ τὴ Βραζιλία.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν ξερός κι' ἀπότομος.

— Σύμφωνα με τὶς συστάσεις, πού μὰς ἔδωσε ὁ οἶκος Καρντίλια, ἡ μητέρα μου κι' ἐγὼ ἔχομε τὴν ἀπόφασι νὰ σὰς ἐμπιστευθῶμε τὴ διαχείρισι τῆς περιουσίας μας.

— Ἡ ἐμπιστοσύνη σας μοὺ κάνει ἐξαιρετικὴ τιμῇ, ἀπάντησε ὁ τραπεζίτης. Ὅα προσπαθῶ νὰ φανῶ ἄξιος αὐτῆς τῆς τιμῆς.

— Δὲν ἀμφιβάλω γι' αὐτὸ, κύριε Σοῦμπεργκ, εἶπε ὁ μαρκήσιος. Γι' αὐτὸ, ἄλλωστε, με βλέπετε ἐδῶ...

Ἐβγαλε ἀπὸ ἕνα χαρτοφύλακα μερικὰ χαρτιά.

— Ἐχω ἐδῶ συναλλαγματικὲς πενήντα ἑκατομμυρίων τοῦ οἴκου Καρντίλια, γιὰ τὸ γραφεῖό σας, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ με πιστώσετε μ' αὐτὸ τὸ ποσόν, εἶπε.

Ὁ τραπεζίτης ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὶς συναλλαγματικὲς.

— Ὅα πρέπει νὰ χωρίσωμε αὐτὸ τὸ ποσόν σὲ δύο μέρη, ἕνα γιὰ τὴν μητέρα σας καὶ τὸ ἄλλο γιὰ σας; ρώτησε.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Σανχέζ. Τὸ ποσόν αὐτὸ θ' ἀποτελῇ ἐνιάτο κεφάλαιο, ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μου, ἂν, βέβαια, παντρευθῶ ποτέ... Μετὰ τὸ γάμο μου, τὸ κεφάλαιο θὰ διαιρεθῇ σὲ δύο. Τὰ τριάντα ἑκατομμύρια θ' ἀνήκουν στὴν μητέρα μου καὶ τὰ ὑπολοίπα σὲ μένα.

Ὁ προκολληθρᾶς

Ὁ Ἰσαὰκ Σοῦμπεργκ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πὶο πλούσιους τραπεζίτες τοῦ Παρισιῦ. Εἶχε ἄλλοτε ἀγαπήσει μὲ πάθος τὴν γυναῖκα του, ἀλλὰ, μετὰ τὸν πρόωγο θάνατό της, εἶχε μεταφέρει ὅλη τὴν ἀγάπη του στὴ μοναχοκόρη του. Ἡ μοναδικὴ φροντίδα του ἦταν τώρα ἡ εὐτυχία της.

Ἄν ἡ ὁμορφιά κι' ὁ πλοῦτος μποροῦν νὰ κάνουν μιὰ γυναῖκα εὐτυχισμένη, τότε ἡ Κλοτίλδη εἶχε δῶ τὴν ἴδια πιθανότητα, νὰ βρῇ τὴν ἴση τὴν εὐτυχία. Ἀλλὰ, ὡς τὴ στιγμή, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

Σὲ κάθε ἐμφανίσει τῆς, ὅλοι οἱ νέοι συναρτίζονταν γύρω της καὶ τοσάκιζονταν γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἔκριναν θοὺν. Ἀνάμεσα σ' ὅλους, μὴ πού τῆς μιλήσε ὁ πατέρας της, μὴ μόνον πρῶγμα πού δὲν εἶχε σκεφτῇ ἦταν ὁ γάμος. Οἱ θριαμβοὶ τῆς σὲ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ τὰ ἐγκώμια, πού τῆς ἔκαναν, κολάκευαν τὴν γυναῖκα ἡ ματαιοδοξία της, ἀλλὰ δὲν εἶχαν συγκινήσει ἀκόμη τὴν καρδιά της.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ Τσάρλ δυσκολεύτηκε ἀ

«ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΟ!...»

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΣΤΕΛΛΑ : Έκλεκτής ποιότητας «σέξυ γκέρλ» κομψότατο και τρις-χαριτωμένο 23 χρόνων. ΤΑΚΗΣ ΚΑΦΟΚΕΦΑΛΟΣ : Νεαρός, ένα-δύο κληρονομίες του καταστήματος «του μπαμπά», 25 χρόνων. ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ή «Σίας», γυιός του έτερου συνεταιρού, της «Σί-ας» του καταστήματος. Ψευτομορφωμένος, ψευτοκοσμικός, έρωτύλος, 27 χρόνων. ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ : Διευθυντής εργοστασίου. ΜΠΕΛΑΓΚΡΑ-ΤΣΑΣ : Μεγαλοβιομήχανος.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο κατάστημα «Καφοκέφαλος και Σία»).

ΣΤΕΛΛΑ: (Μπαίνει) Διάβασα την ανγγελία...

ΤΑΚΗΣ: Περίστε, δεσποινίς... ΣΠΥΡΟΣ: (Νευραβόστα) Εί-σατε ακριβώς αυτή που ζητάμε.

ΣΤΕΛΛΑ: Δεν έχω καιρό για χάσιμο! Έγώ έρχομαι για να δου-λεύω! Κόρτε... και σκαλαμάρε (κοιμούνται)...

ΣΤΕΛΛΑ: ...και δώλω θάυμα-στές, θαύ ενν' ανγγελία «Ζητεί-ται παραλήπτης νέος, έξυπνος και «ομορφος» και τρίαχμ τετρακό-σιους την μύρα!... Τί με κιντά-ζετε; Δεν νομίζω να είμαι υποε-βολική!... Άλλα και να είμαι λί-γο, πάντως δε θα κατέφευγα εάν αφήμαντο κοριτσόπουλο στη λυσι να δρώ φίλο ή ναυπηό «δ' της μερόδης της ένορσας!» Έτσι:

ΤΑΚΗΣ: Σωστό, δεσποινίς! ΣΠΥΡΟΣ: Άποκλείεται δηλαδή...

ΣΤΕΛΛΑ: ...να σάς θαυμάσουμε κι' εμείς! ΣΤΕΛΛΑ: Έντελως αποκλείε-ται! Για σάς δεν είμαι κορίτσι! Είμαι όργανο ένορσας! Μπανά...

Μόνον, έτσι θα υποδρούμε να δουλεύουμε. Θα έρναζομαι με προναγικό ζήλο κι' ενδασόουν, θα είμαι πειθαρχική, συνεπής, σοβαρή και έχέμυη κι' έννεγε-στάτη. Άλλα όποιος από τους δυο σάς τολμήει να μου ριχτεί, θα φάη κάτι σφαλίρας εάν αυτές που δίνουνε στο «αίμευ»... Χωρίς κουβέντα.

ΤΑΚΗΣ: Έν τάξει, δεσποινίς. Τί μισό θέλετε;

ΣΤΕΛΛΑ: ...το κανονίσουμε σ' ένα μύρα. Να με δίτε... και να σάς δώ! Κι' αν κάνομε ο έ-νας στον άλλον... τα λέμε!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σε δύο μέρες).

ΣΤΕΛΛΑ: Καταποπίστηκα. Λοι-πόν, έρεϊς δε θέατε υπάλληλο. ΣΠΥΡΟΣ: Άλλα, τί θέλαμε;

ΣΤΕΛΛΑ: Άφεντικό!... Αυτό έ-πρεπε να θαλάτε στην ανγγελία σάς: «Ζητείται αφεντικό, ικανό, έξυπνο, με νυνόμι της άνορσας και πρό πάντων της ζωής, διά δυο μαμοθρεπτούς, ανιδεύς και άποτυχημένους ένορσας!»...

ΤΑΚΗΣ: Πολύ φοβόμαι, δε-σποινίς, πως έχετε δικίο! ΣΤΕΛΛΑ: Βέβαιως, έχω δικίο! Πρώτον, να φτιάξουμε τη διτρίνα μας. Θα καθήσουμε όλη νύχτα γι' αυτή τη δουλειά!... Έπειτα θ' έρχόμαστε να πουλάμε.

ΤΑΚΗΣ: Μάλιστα! ΣΤΕΛΛΑ: Τί «μάλιστα»; Τί θα πουλάμε; Τα ράφια έχουν αδειά-σει κι' έχονται οι πελάτες και ζητάνε κάτι και δέν τώχουμε και σέμινουμε.

ΤΑΚΗΣ: Έν' αυτού θα... ΣΤΕΛΛΑ: Ξέρω, ξέρω! Τα εί-δα! Δε σάς είπα ότι «καταποπί-στηκα»; Χρωστάμε τα γραμμάτια κι' έρναζε να πληρώσουμε και...

ΣΠΥΡΟΣ: Δεν είν' εύκολο. ΣΤΕΛΛΑ: Άν ήταν εύκολο θα το κάνατε μόνοι σάς. Λοιπόν: Τί ποδόν χρωστάτε συνολικά;

ΤΑΚΗΣ: Περί τις πεντακόσιες. ΣΤΕΛΛΑ: Τί σκέπτεσθε σείς να κάνατε;

ΤΑΚΗΣ: «Εκπτώσεις, «έκποιν-οις» (βιάζονται).

ΣΤΕΛΛΑ: Άποτύχια! Και βλα-κεία!... Στην ανθούσα έπιχειρή-ση και στο ακούτο ποδήμα τρέ-χει ο κόσμος! Διαφήμι να κά-νουμε! Έξυπνη και πομπώδη!

ΣΠΥΡΟΣ: Και με τί λεφτά; ΣΤΕΛΛΑ: Αυτά τα δύο «γινω-τακάκια» που έχετε απ' έξω, στο στενό, τί μίας χοριόζονται κύριε; Έδώ...

ΣΤΕΛΛΑ: ...και θέλουμε...

κουράστους:

ΤΑΚΗΣ: Για τα χρέη δε φτά-νουμε!

ΣΤΕΛΛΑ: Φτάνουν όμως για τη διαφήμιση! Για προκαθολή, έ-στο! Γιατί θα κάνομε μενάλη διαφήμιση!

ΤΑΚΗΣ: Και τί θα πουλάμε; Όπως πολύ όρθως είπατε πριν, τα ράφια είν' αδειά.

ΣΤΕΛΛΑ: Θα γεμίσουμε!... Ύ-φασμα του Μπελανγκράτος δεν πουλάμε κυρίως.

ΣΠΥΡΟΣ: Μάλιστα. ΣΤΕΛΛΑ: (πλεφώνει): Δώστε μου τον κύριο Χαριόδη.

ΤΑΚΗΣ: Το διευθυντή! Αυτός δε μίας δίνει ούτε ρούπι!

ΣΤΕΛΛΑ: (στο πλεφώνο): Κα-λημέρα κ. Χαριόδη. ΣΤέλλα εδώ.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Καλημέρα σάς, δεσποινίς, πως είσθε;

ΣΤΕΛΛΑ: Καλά, μερού. Κύριε Χαριόδη, θα σάς στείλω μία με-νάλη παραγγέλση... Είναι για μέ-να προσηυκάς. Ξεράτε, ένα κα-τάστημα «Καφοκέφαλος και Σία»;

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Ναι... Μα δέν πώχυνσαν αυτοί.

ΣΤΕΛΛΑ: Το πήρα ενν', το μα-ναζί. Τους πρόλαβα. Είναι καλό κατάστημα. Τώρα θα το κινήσω.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ: Έρεϊς, βέβαια! Ούτε συζητήσι! Καλορίζκι!

ΣΤΕΛΛΑ: Ευχαριστώ, κ. Χαρί-δη. Σας στέλνω σε λίγο την πασανγγέλια. (Κλείνει το πλε-φώνο). Έλάτε, κύριε Σπύρο, κα-θόστε στη νωφοκίμηση να ρα-ό υπονοοεύω, γιατί στο μεταξυ έχω κι' άλλα πλεφώνηματα!

ΣΠΥΡΟΣ: (μ' άνοιχτό το στό-μα): Εί... (Συνέρχεται). Μάλι-στα, δεσποινίς!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο εργοστάσιο, σε δύο μί-νες).

ΣΤΕΛΛΑ: Δυό μίνες είναι που το πήρα το μαναζί κύριε πατέρα μου, κι' έχω κέρδος ά-πάνω από πενήντα χιλιάδες το μύρα! Δε σου είπα πως μπορώ να τα θνάλω πέρα μόνη μου στη ζωή; Θα πής με τίς δικές σου πλάτες. Ναι, αλλά σου χρωστάω τίποτα; Οράνκο! Τίς πλάτες σου τίς είχανε κι' ο Καφοκέφαλος κι' ο Σίας και παρ' όλινό να σου φάνε τα λεφτά και να μείνουμε στο δρόμο! Ένν' ενν', ένιννα ή καλύτερη πελάτης σου!

ΜΠΕΛΑΓΚΡΑΤΣΑΣ: Έχεις το δικό μου έμπορικό δαιμόνιο!

ΣΤΕΛΛΑ: Ένα κομπλιμέντο μούκανες στη ζωή σου κι' αυτό ήταν για τον εαυτό σου!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο μαναζί).

ΣΤΕΛΛΑ: Τάκη! Σπύρο! ΤΑΚΗΣ: Όρίστε, δεσποινίς! ΣΠΥΡΟΣ: (συνκρόνως): Όρί-στε, δεσποινίς!

ΣΤΕΛΛΑ: Δόξα σοι ο θεός, γάμε πολύ καλά!

ΚΙ' ΟΙ ΔΥΟ (συνκρόνως): Μά-λιστα, δεσποινίς!

ΣΤΕΛΛΑ: Τώρα, σάς έπιτρέ-πω να μου κάνατε και έορτε.

ΤΑΚΗΣ: Κι' οι δύο.

ΣΤΕΛΛΑ: Κι' οι δύο! Για να μη μπλέξετε με καμιά και σά τρώει λεφτά και δέν έχετε το νου σάς στην έπιχειρηση! Στο μεταξυ θα δώ ποίον θα διαλέ-ξω ενν' και τον άλλο θα τον παν-τώσω με την εσδέρφη μου!...

Μία έπιχειρηση θέλει όρνάνωσι! Έπαγρύπνησι! Σύστημα! Άρκε-τά, για σήμερα! Στη δουλειά μας τώρα!

ΚΙ' ΟΙ ΔΥΟ (συνκρόνως): Μά-λιστα, δεσποινίς!

(Αυλάα)

ΕΠΙΛΟΝ

ΑΠΟ την Καλαμάτα ο δημόσιος δρόμος φέρνει τον ταξιδιώτη στα τρία ξεκουσμένα κάστρα της νοτιοδυτικής Πελοποννήσου: στην Κορώνη, τη Μεθώνη και το Ναυαρίνο. Άς αρχίσουμε από την Κορώνη, που η βαρεία σιλουέττα του κάστρου της προβάλλεται πάνω σ' έναν κόβο στη δυτική παραλία του Μεσσηνιακού κόλπου.

Κάτω από το κάστρο αυτό είν-αι χτισμένη άμφιθεατρικά ή ση-μερινή Κορώνη με το γραφικό λι-μανάκι της. Οι κάτοικοί της είναι ήσυχροι, προκομμένοι και φιλόξε-νοι. Άσχολούνται με τη γεωργία, μα περισσότερο με τη θάλασσα. Ψαράδες και καραβοκύρηδες όνο-μαστοί στα παλιά χρόνια είναι σήμερα καλοί ναυκοκύρηδες και νι γυναίκες της Κορώνης φτιάχνουν στον άργαλειό διαλεχτά μεταξω-τά και μούλινα ύφαντά με ώραια σχέδια.

Στα παλαιότερα χρόνια οι γυ-ναίκες της Κορώνης σμιζόνταν για τις θαυμαστές ελληνικές φορε-σιές τους, χρυσοκεντημένες σε βε-λουδο, και το ώραιο τοπικό χτέ-νισμά τους, που το λέγαν «γιατά-δεμα». Έφτιαχναν τα μαλλιά τους ψηλά και τα κρατούσαν μ' ένα λε-πτό τσεμπέρι. Ή λαϊκή μουσα εί-θε έξυμνησε: Άλλοτε το γιάδεμα της Κορώνης:

«Της Καλαμάτας το νερό και του Νησιού τα ψάρι, τις Κορώνης το γιάδεμα, τρελλαινουν παλληκάρια».

Όσο για τα φημισμένα ψάρια του Νησιού, δηλαδή της σύγχρο-νης Μεσσήνης, που βρίσκεται δί-πλα στον ποταμό Πάμισο, ο τα-ξιδιώτης, που θα έπισκεφθή την Κορώνη, θα έχη την ευκαιρία να τή δοκιμάση περνώντας από εκεί. Ή Κορώνη βρίσκεται στο δημό-σιο δρόμο που συνδέει την Καλα-μάτα με την Κορώνη.

Μεγάλες δόξες σε παλαιότερα χρόνια είχε δη ή Κορώνη. Από την όμηρική εποχή, όταν λεγόταν Ά-σινη και ήταν μία από τις πολι-τείες του πλούσιου μεσσηνιακού κάμπου, που έφτα από αυτές ο Άγαμέμνων τίς έταξε στον Άχιλ-λέα για ν' άφήση τους θυμούς του και να ξαναγυρίση στο στρατόπε-δο των Ελλήνων. Ή όμηρική Ά-σινη βρισκόταν στη θέση της σύγ-χρονης Κορώνης. Ή αρχαία Κο-ρώνη, που φημιζόταν για τον πλούτο και τα ιερά της και την όποια περιγράφει λεπτομερώς ο Πασανίας, ήταν λίγο μακρύτερα. Στην παραλία του κάμπου, όπου

το άδερφι της Κορώνης, ή Μεθώ-νη. Βρίσκεται κοντά στο ακρωτή-ρι του Άκρίτα. Τα έπιθλητικά του έρείπια ύψώνονται και σήμε-ρα κατά μήκος ενός χορταριαμέ-νου κόλπου, που τα κοιμισμένα τώρα νερά του είχαν ίδη άλλοτε, νίκες, δόξες και μεγαλεία. Από την εποχή των Φοινίκων, που χρη-σιμοποιούσαν τη Μεθώνη για εμ-πορική σκάλα ως τα όμηρικά χρό-νια, που λεγόταν Πήδασος και ήταν μία από τις έξη πλούσιες πολιτείες που πρόσφερε ο Άγα-μέμνων στον Άχιλλέα.

Στην αρχαία Έλλάδα ή Μεθώ-νη ήταν επίσης γνωστή πολι-τεία. Την άναφέρει ο Πασανίας με το όνομά της. Λεγόταν και Μοθώνη και είχε πάρει το όνομα από το μικρό πέτρινοήσι που στέκει μπρός στο λιμάνι της και που οι άρχαίοι το λέγαν ο «Μό-θων λίθος».

Στη ρωμαϊκή εποχή το λιμάνι της Μεθώνης ήταν φημισμένο και γνωστό για το ώραιο κρασί του και στα χρόνια του Βυζαντίου ήταν από τις μεγάλες πόλεις της Πελοποννήσου και έδρα έπισκό-που. Το χειμώνα του 1204 ο Γο-δεφρείδος Βιλλαρδουίνος, πηγαί-

Το κάστρο της Μεθώνης, όπως φαίνεται σήμερα

ΤΑΞΙΔΙΑ

Κορώνη

Μεθώνη

Ναυαρίνο

είναι σήμερα το χωριό Πεταλίδι. Στο μεσαιώνα όμως οι κάτοικοι της Κορώνης, για ν' άποφύγουν τους πειρατές και τις έπιδρομές, άφηκαν την παλιά πόλη τους και έγκαταστάθηκαν στον όχυρο και άσφαριστο βράχο, όπου βρίσκεται τώρα το κάστρο.

Στα βυζαντινά χρόνια ή Κορώ-νη ήταν μία από τις πρώτες πο-λιτείες της Πελοποννήσου (Ά-χαΐας). Κυρίως όμως όταν οι Βε-νετιανοί την πήραν (1206) κι' έχτισαν το μεγάλο κάστρο της, ή Κορώνη έγινε ένα από τα μεγα-λύτερα όχυρά λιμάνια της Μεσο-γείου και μία φημισμένη έμπορι-κή σκάλα των καραβιών που πή-γαιναν από τη Δύση στην Άνατο-λή. Τριακόσια χρόνια έμεινε ή Βε-νιτία στην Κορώνη, ως τα 1500 που την πήραν οι Τούρκοι.

Οι κάτοικοί της είχαν γίνει πλουσιώτατοι, με το έμποριο που έκαναν. Κι' από τότε λένε πως έ-μεινε και ή παροιμία: «Έχει μπάρμπα στην Κορώνη...». Γιατί όποιος είχε «μπάρμπα στην Κο-ρώνη», κι' έπρόκειτο μάλιστα να τον κληρονομήση, είχε καλά δεμέ-νη τη δουλειά του...

Αν και άλλοι ισχυρίζονται πως ή παροιμία αυτή έχει νεώτερη την προέλευσή της. Από έναν πλου-σιο Μπέη, που έμεινε στην Κορώ-νη, λίγο πριν από την Έλληνική Έπανάσταση και ήταν θείος του πασά της Τριπολιτσάς, στον όποι-ον είχε και μεγάλη έπιρροή. Ο-

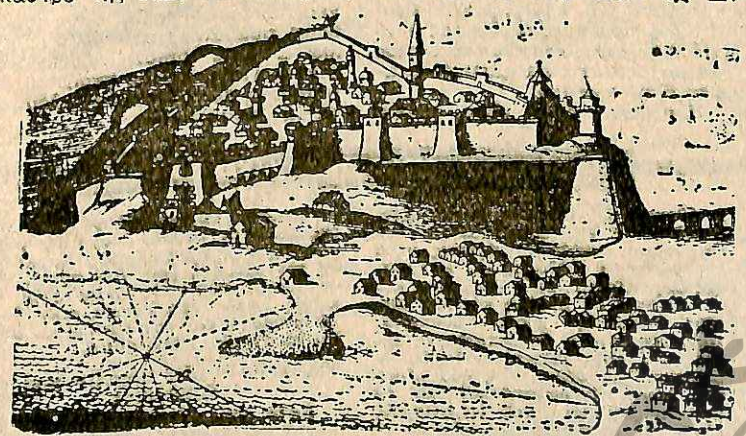
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Στα κάστρα της νοτιοδυτικής Πελοποννήσου

σοι θέλαν τότε να ζητήσουν κα-νένα ρουφέτι από τον πανίσχυ-ρο πασά του Μωριά, πηγαίναν πρώτα και παρακαλούσαν το θείο του στην Κορώνη να μεσιτέψη. Κι' απ' αυτόν έγινε ή παροιμία. Όπωςδήποτε, δε χρειάζεται να έχη κανείς «μπάρμπα στην Κο-ρώνη» για να έπισκεφθή τη χα-ριτωμένη αυτή πολιτεία και το θαυμάσιο κάστρο της. Μόνον, που όπως συνέβηκε με τα περισσότε-ρα μεσαιωνικά κάστρα της Έλ-λάδος και το κάστρο της Κορώ-νης, έχει πάθει μεγάλες κατα-στροφές από την έλλειψη συντηρή-σεως, από καιρικές θεομηνίες και σεισμούς, και ίδιος από τα μα-τισσοκαλαστή άνθρωποι. Πολλά στίγια στην Κορώνη έχουν χιστή με άγκωνάρια του κάστρου!

Τριακόσια χρόνια κάθισαν το κάστρο της Κορώνης οι Βενετι-ανοί. Άλλα τριακόσια το διατήρη-σαν οι Τούρκοι. Και χρειάστη-καν λίγα μόνο χρόνια για να το κάνουν έρείπιο οι Νεοέλληνες!

Δεν είχε καλύτερη τύχη σε συντήρησή του, άλλο ξεκουσμένο κάστρο της Ν.Δ. Πελοποννήσου,

Το κάστρο της Κορώνης σε μία χαλκονογρία του 1686

λάδος» και το περίφημο κρασί της ήταν περιζήτητο σε όλοκλη-ρή την Εύρωπη. Ένας καθολικός παπάς, ο Φαμπέο, έλεγε ότι: «μό-νο και να σκέπτονται το μισγάτο της Μεθώνης, ευφραίνονται!...».

Κοντά στην έξαγωγή του κρα-σιού ή Μεθώνη έθγαζε και άφθονο μεταξί και τα μεταξωτά ύφαντά της ήταν επίσης περσιζήτητα στη Δύση. Ή έμπορική ακμή της συν-εχίστηκε και τον καιρό της τουρ-κοκρατίας και το κάστρο της, καθώς και της Κορώνης, δέν κα-τώρυσαν να το πάρουν οι Έλλη-νες στην Έπανάστασή του 21. Έτσι, μπόρεσε ν' αποδιδαστή έκει ο Ίμπραήμ, να στήσει το στρατηγείο του και να ξεχυθή από τη Μεθώνη σε όλοκληρο το Μωριά.

Οι Γάλλοι άδριαματικοί που ύ-πηρετούσαν στον στρατό του Ίμ-πραήμ, έφτιασαν κι' ένα πρόχει-ρο θέατρο στη Μεθώνη, όπου εί-χε έγκαταστάθ ή Ίμπραήμ μαζί με το πολυπληθές χαρέμι του. Σ' αυτό έδιναν παραστάσεις, έ-λαφρές και τολμηρές γαλλικές κο-μωδίες, που δισακέδαζαν ιδιαίτε-ρα τον Ίμπραήμ και τους πασά-δες του. Χρέη ήθοποιών έκαναν ο Γάλλος συνταγματάρχης Ζέβ,

νώντας με μία σταυροφόρα στην Παλαιστίνη, άποκλείστηκε από την τρικύμια στο λιμάνι της Με-θώνης. Ο Βυζαντινός άρχοντας της πόλεως περιποιήθηκε τους ίπ-πότες και θέλοντας να μεγαλώση την περιοχή του έλεπε στο Βιλλαρ-δουίνο πως μπορούσε εύκολα με το στρατό του να κυριεύη τη δυ-τική Πελοπόννησο, που ήταν έρη-μη από Βυζαντινό στρατό. Πραγ-ματικά ο Βιλλαρδουίνος ακολου-θισε τη συμβουλή του άνοήτου Βυζαντινού διοικητού και υπέρε-σε εύκολα να πάρη τη δυτική Πελοπόννησο, κι' ακόμα εύκολα-τερα να διώξή το Βυζαντινό διοι-κητή από την Μεθώνη και να την κάνη φράγκικη κτήση.

Άλλά ή Μεθώνη, όπως και ή άδελφή της Κορώνη, δέν έμειναν για πολύ καιρό στα χέρια των Φράγκων. Μετά δύο χρόνια (1206) την πήραν οι Βενετιανό-ι, ενίσχυσαν το κάστρο της και την έκαναν ένα σπουδαίο λιμάνι. Την εποχή των Βενετισάνων (1206-1500) ή Μεθώνη είδε τις μεγαλύτερες δόξες. Οι δένοι την όνομαζαν το «Πόρτ Σαίτ της Έλ-λάδας».

Μετά τη ναυμαχία του Ναυα-ρίνου ή σκηνοθεσία άλλαξε στο κάστρο της Μεθώνης. Στις 7 Οκτωβρίου 1928 γαλλικός στρα-τός, με το στρατηγό Μαϊζών, ά-ποδιδάσθηκε, κατέλαβε το φρού-ριο χωρίς καμμία αντίσταση και άνάγκασε σε λίγο τον Ίμπραήμ να φύγη με τ' ασκήρια του από την Έλλάδα.

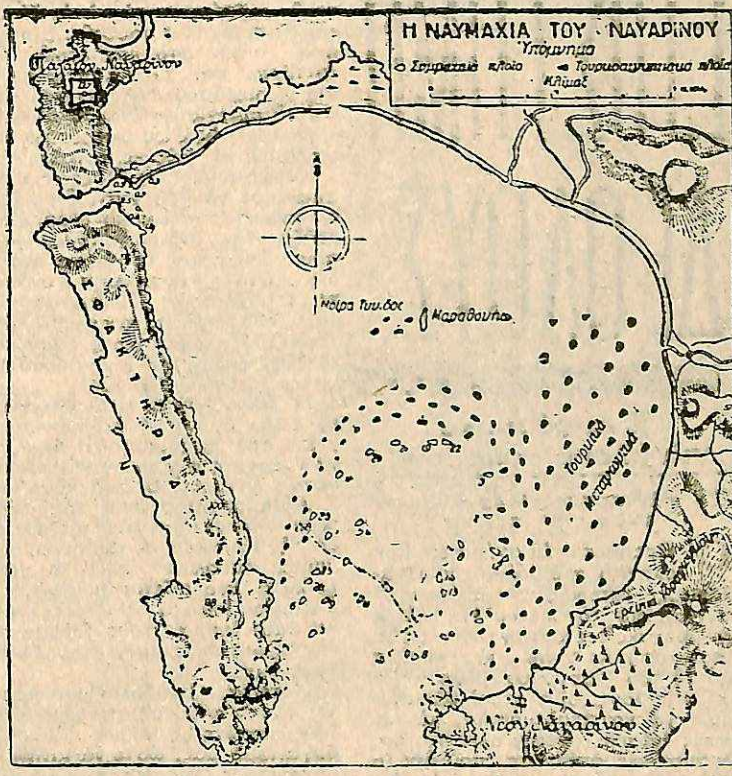
Ο στρατός του Μαϊζών απέ-λευθέρωσε και το κάστρο της Κο-ρώνης και το άλλο, το τρίτο ιστο-ρικό κάστρο της περιοχής, το Ναυαρίνο, που βρίσκειται βορει-ότερα και σε μικρή άπόστασι από τη Μεθώνη.

Ίερα συγκίνησι καταλαμβάνει τον Έλληνα όταν φθάση στην ι-στορική περιοχή του Ναυαρίνου. Θυμάται την ένδοξη ναυμαχία (20 Οκτωβρίου 1827), που σημείωσε την άναστασι ενός Έθνους. Ά-κουμ στο βυθό της θάλασσας του Ναυαρίνου φαίνονται τα σμύδια της ναυμαχίας. Μαδερία, κανόνια και σιδηρά χορταριασμένα, δια-κρίνονται κοντά στο γιάλο της Σφακτησίας, του μακρόστενου νη-σιού, που κλείνει από τη μεριά του Ιονίου Πελάγους τον εύροτα-τό όρμιο του Ναυαρίνου.

Έκτος όμως από την πρόσφα-τη ιστορία του, ο τόπος αυτός έ-χει και πολύ παλαιότερη. Έκει κοντά βρίσκεται ή Πύλος των ό-μηρικών χρόνων. Ή πατρίδα του συνετού Νέστορα, που τ' έρείπια της άποκαλύψαν τελευταία οι α-νασκαφές.

Υπάρχει ακόμη κι' ή σπηλιά του Νέστορα, όπου ο Έρωής, κα-τά τη μυθολογία, έκρυψε τα βώ-δια που είχε κλέψει από τον Ά-πόλλωνα. Ή σπηλιά αυτή είναι έ-να τεράστιο άντρο που ή κωνική όροφή του—έχει ύψος 50 μέτρα—καταλήγει σε μία μεγάλη τρύπα σκεπασμένη με πέτρας. Από την τρύπα αυτή μπειναι το φως σκορ-πώντας γαλαξίες ανταύγειες στο έ-σωτερικό της σπηλιάς.

Ή αρχαία Πύλος—που την πε-ριγράφει και ο Πασανίας—δια-τηρήθηκε ως το τέλος της βυζαν-

Σχεδιάγραμμα της ναυμαχίας του Ναυαρίνου. Οι άσπρες κουκίδες δείχνουν τα συμμαχικά πλοία και οι μαύρες τα τουρκοαινυπιακά.

ο λεγόμενος Σουλεϊμάν Μέκς και άλλοι, συνάδελφοί του, υποδύμε-νοι τόσο τους άνδρικούς, όσο και τους γυναικείους ρόλους.

Μετά τη ναυμαχία του Ναυα-ρίνου ή σκηνοθεσία άλλαξε στο κάστρο της Μεθώνης. Στις 7 Οκτωβρίου 1928 γαλλικός στρα-τός, με το στρατηγό Μαϊζών, ά-ποδιδάσθηκε, κατέλαβε το φρού-ριο χωρίς καμμία αντίσταση και άνάγκασε σε λίγο τον Ίμπραήμ να φύγη με τ' ασκήρια του από την Έλλάδα.

Ο στρατός του Μαϊζών απέ-λευθέρωσε και το κάστρο της Κο-ρώνης και το άλλο, το τρίτο ιστο-ρικό κάστρο της περιοχής, το Ναυαρίνο, που βρίσκειται βορει-ότερα και σε μικρή άπόστασι από τη Μεθώνη.

Ίερα συγκίνησι καταλαμβάνει τον Έλληνα όταν φθάση στην ι-στορική περιοχή του Ναυαρίνου. Θυμάται την ένδοξη ναυμαχία (20 Οκτωβρίου 1827), που σημείωσε την άναστασι ενός Έθνους. Ά-κουμ στο βυθό της θάλασσας του Ναυαρίνου φαίνονται τα σμύδια της ναυμαχίας. Μαδερία, κανόνια και σιδηρά χορταριασμένα, δια-κρίνονται κοντά στο γιάλο της Σφακτησίας, του μακρόστενου νη-σιού, που κλείνει από τη μεριά του Ιονίου Πελάγους τον εύροτα-τό όρμιο του Ναυαρίνου.

Έκτος όμως από την πρόσφα-τη ιστορία του, ο τόπος αυτός έ-χει και πολύ παλαιότερη. Έκει κοντά βρίσκεται ή Πύλος των ό-μηρικών χρόνων. Ή πατρίδα του συνετού Νέστορα, που τ' έρείπια της άποκαλύψαν τελευταία οι α-νασκαφές.

Υπάρχει ακόμη κι' ή σπηλιά του Νέστορα, όπου ο Έρωής, κα-τά τη μυθολογία, έκρυψε τα βώ-δια που είχε κλέψει από τον Ά-πόλλωνα. Ή σπηλιά αυτή είναι έ-να τεράστιο άντρο που ή κωνική όροφή του—έχει ύψος 50 μέτρα—καταλήγει σε μία μεγάλη τρύπα σκεπασμένη με πέτρας. Από την τρύπα αυτή μπειναι το φως σκορ-πώντας γαλαξίες ανταύγειες στο έ-σωτερικό της σπηλιάς.

Ή αρχαία Πύλος—που την πε-ριγράφει και ο Πασανίας—δια-τηρήθηκε ως το τέλος της βυζαν-

τινης εποχής. Έπειτα όμως άρχι-σε να ξεπέφτει και οι κάτοικοί της την έγκατέλειψαν και έγκαταστά-θηκαν κοντά στη θάλασσα, στο κάστρο που πιθανώτατα έχτισε ο στρατάρχης Νικόλας γιέ Σαντο-μέρ. Το καινούργιο αυτό κάστρο, από αντίθεση προς το παλαιό κά-στρο της αρχαίας Πύλου, όνομα-στηκε Νεόκαστρο.

Διατήρησε όμως και το όνομα του Ναυαρίνου, που είχε πάρει ή παλιά Πύλος από τα βυζαντινά χρόνια. Και είναι άγνωστος ο λό-γος της μετονομασίας της Πύλου σε Ναυαρίνο. Άλλοι την άποδί-δουν σε μία έπιδρομή των Άβάρ-ων (τέλος του δου μ.Χ. αιώνα) από την όποια όνομασθηκε Άβα-ρίνο κι' ο λαός το έστιαζε κατοπιν Ναυαρίνο, κι' άλλοι στην Έται-ρεία των Ναυαρράων κατά το 14ο αιώνα. Έτσι, ή σημερινή Πύλος είναι γνωστή και με τα τρία όνο-ματα: Πύλος-Ναυαρίνο-Νεόκα-στρο.

Από όλο τα κάστρα του Μω-ριά το Ναυαρίνο είναι το καλύτε-ρα διατηρημένο. Ο χρόνος και οι άνθρωποι το σεβάστηκαν. Δεσ και ή ιερότητα του τόπου τους έμπο-δισε να το καταστρέψουν. Το αο-χικό κάστρο συμπληρώθηκε από τους Βενετιανούς (1417—1500) κι' έπειτα από τους διαδόχους τους. Τελευταία το έπισκευασε ο στρατός του Μαϊζών πριν φύγη ά-πό την Έλλάδα (1833). Στο στρατό του Μαϊζών όρείλειται και ή σημερινή Πύλος, ή γραφική και με ώραια ρυμοτομία πολιτεία που βρίσκεται κοντά στο κάστρο, στο χωριό του όρμου του Ναυαρίνου.

Στη χαριτωμένη αυτή πολιτεία χτιστηκε τελευταία κι' ένα ώραιο τουριστικό ξενοδοχείο, ώστε ο τα-ξιδιώτης μπορεί άνετα να μείνη έκει και να έπισκεφθή τους κοντι-νούς ιστορικούς τόπους: την αρχαία Πύλο, το άντρο του Νέστο-ρα, το παλαιό κάστρο και τη Σφακτηρία με τους τάφους των μεγάλων Φιλελλήνων ήρώων της ελληνικής έλευθερίας. Είναι ακό-μη ένας ώραιος τόπος για θαλάσ-σια λουτρά.

ΕΠΙΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Από την Τρί-πολι στην Όλυμπία και τη Ζά-κυνθο.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ένα φάρμακο για όλους τους ιούς

Το «**Ιντερφερόν**» θα αναστατώσει την ιατρική

Οι Βρετανοί επιστήμονες βρίσκονται στο δρόμο της μεγαλύτερης ιατρικής ανακάλυψης: έπειτα από την πενικιλίνη, ενός αντιβιοτικού εναντίον των ασθένειών από ιούς. Με μια αμπίουλα αυτού του φαρμάκου μέσα στην τσάντα τους, οι γιατροί θα μπορούν να καταπολεμήσουν, με μερικές ενέσεις, σχεδόν όλες τις μολυσματικές ασθένειες, που δεν υποχωρούν με τα γνωστά ήδη αντιβιοτικά.

Η πολιομυελίτις, η ανεμοβλογιά, ο κίτρινος πυρετός, η λύσσα, η γρίπη, η ιλαρά, η παρωτίτις, το κοινό συνάχι κι' ένα σωρό άλλες παθήσεις του γαστρικού, αναπνευστικού και νευρικού συστήματος θα υποχωρούν αμέσως με το φάρμακο αυτό. Οι Ιατρικές μεθοδοί θα αλλάζουν ριζικά, και θα σωθεί η ζωή εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων.

Τα πειράματα γίνονται στο κρατικό επιστημονικό κέντρο του Πόρτον. Εκεί μέσα, πίσω από τα άκαθαρτα συρματοπλέγματα, που κρατάνε σ' απόσταση τους περιέργους, οι έρευνητές δοκιμάζουν στον έαυτο τους το «**Ιντερφερόν**» — όπως έχουν ονομάσει τη νέα αυτή ουσία.

Τρείς μεγάλες φαρμακευτικές εταιρίες της Αγγλίας περιμένουν ανυπόμονα, για ν' αρχίσουν την παραγωγή του, αμέσως μόλις συμπληρωθούν οι έρευνες.

Ο δόκτωρ Άλικ Ίσαακς, ο Σκώτος γιατρός που βρήκε το «**Ιντερφερόν**» πρό 3 έτών, δήλωσε τελευταίως ότι πρόκειται ν' αρχίσουν οι δοκιμές του σε ανθρώπους, έθελοντές. «**Αν** σημειωθεί την ίδια λαμπρή επιτυχία που είχε ήδη σε πειραματόζωα, δε θ' άπομένη πια παρά το πρόβλημα της παραγωγής του σε μεγάλες ποσότητες.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, μετά την κατανόηση των μικροβίων από τα αντιβιοτικά, τα τρία τέταρτα των ασθενειών που κρεβατώνουν τους ανθρώπους, οφείλονται σε ιούς. Τα αντιβιοτικά δεν έχουν καμιά επίδραση έναντι των ιών. Ωστόσο, πολλοί γιατροί τα χορηγούν σ' αυτές τις περιπτώσεις, με την έλπιδα ν' αποφυγούν τουλάχιστον τις επιπλοκές. Αυτό όμως σημαίνει μια μεγάλη δαπάνη, με προβληματική χρησιμότητα — γιατί τα καινούργια αντιβιοτικά κοστίζουν πανάκριβα.

Το «**Ιντερφερόν**» λοιπόν υπόσχεται να βάλει τέλος σ' αυτή την κατάσταση.

Όπως κι' άλλοτε έχουμε γράψει, οι ιοί δεν κυκλοφορούν μέσα στο αίμα του μολυσμένου ατόμου όπως τα μικρόβια. Μη έχοντας αυτόνομη ζωή, πρέπει να προσ-

κολληθούν στον πυρήνα των ζωντανών κυττάρων, για να επιζήσουν και να πολλαπλασιασθούν. Εισχωρούν λοιπόν στο εσωτερικό των κυττάρων και τα καταστρέφουν, για να περάσουν κατόπιν σε άλλα και να συνεχίσουν έτσι το όλο έργο τους, ως ότου μπορέσει ο οργανισμός να τους καταικήσει.

Καθώς ο δόκτωρ Ίσαακς προσπαθούσε να βρει γιατί ένας ιός, εισχωρώντας σ' ένα κύτταρο, επιβεβαιώνει την ανάπτυξη άλλων ιών που προϋπήρχαν ήδη μέσα στο ίδιο κύτταρο, ανακάλυψε τυχαίως το «**Ιντερφερόν**». Πρόκειται για μια ουσία, που παρόμοια τα κύτταρα των περισσότερων ζώων και των ανθρώπων, για ν' αντιδράσουν στην επίδρομή των ιών.

Μ' άλλα λόγια, είναι ένα γενικό όπλο άμυνας του οργανισμού μας, που χρησιμοποιείται πολύ πριν αρχίσει η παραγωγή των ειδικών αντισωμάτων για κάθε ιόν.

Αυτό ακριβώς είναι το κυριότερο πλεονέκτημα που παρουσιάζει η «**Ιντερφερόν**» απέναντι των κοινών έμβολιων: Ένώ το κάθε έμβολιο προορίζεται μονάχα για ένα είδος ιού και δεν φέρνει κανένα αποτέλεσμα στους άλλους, το «**Ιντερφερόν**» ενεργεί σε όλους τους ιούς.

Επειτα, το έμβολιο μας παρέχει προστασία, με την εισαγωγή μιας ποσότητας νεκρών ιών στον οργανισμό μας, ώστε να κινηθεί ο μηχανισμός της παραγωγής των αντισωμάτων, που θα μας προστατεύουν κατόπιν για ένα χρονικό διάστημα από την πιθανή εισβολή ζωντανών ιών. Μια δόση «**Ιντερφερόν**» όμως θα σταματήσει μια προσβολή ανεμοβλογιάς ή πολιομυελίτιδος αμέσως μόλις εκδηλωθεί. Το φάρμακο δηλαδή αυτό είναι θεραπευτικό, και όχι προληπτικό.

Απ' τα πολυάριθμα φάρμακα

Κόμπος στο λαιμό

Ένας «κόμπος στο λαιμό» σπάνια σημαίνει την ύπαρξη όγκου. Συνήθως οφείλεται σε ύστερία ή σε νευρική υπερένταση, που κάνει τον άνθρωπο να νομίζει πως πνίγεται. Όταν ηρεμήσει ψυχικά, το σύμπτωμά αυτό υποχωρεί. Η κατάσταση αυτή εμφανίζεται προπάντων σε γυναίκες, ηλικίας 40 ετών, περίπου. Χαρακτηρίζει δε, όταν είναι κομμάτια μένεις, για να υποχωρήσει, πρέπει να καταλάβουν και να περάσουν οι ίδιες πως δεν έχουν τίποτε το σοβαρό.

Κανένα φάρμακο κατά της φαλάκρας

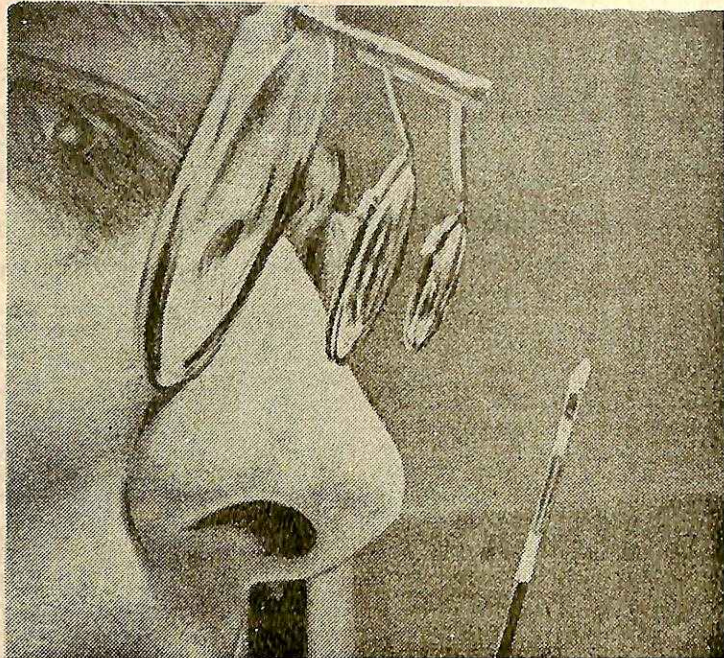
Η «Ακαδημία των Επιστημών της Νέας Υόρκης» αφιέρωσε μια ειδική συνεδρίαση στο ζήτημα της φαλάκρας. Το συμπέρασμα των γενόμενων συζητήσεων, είναι ότι δεν υπάρχει κανένα αποτελεσματικό φάρμακο έναντι της φαλάκρας. Για την πρόληψή της, οι ειδικοί γιατροί συνιστούν την καθημερινή λήψη πολυβιταμινωχών παρασκευασμάτων και τα μαλλιάς του τριχωτού μέρους του κεφαλιού.

Τα νεύρα του στομάχου

Πολλοί άνθρωποι υποφέρουν από νεύρα του στομάχου, ιδίως όταν πνιάνουν. Αυτά τα νεύρα οφείλονται στην υπερβολική πίεση που ασκείται στο στομάχι από τα μαλλιάς του τριχωτού μέρους του κεφαλιού.

Η ασθένεια των ακτινών

Την ονομασία αυτή έδωσαν οι επιστήμονες στις διάφορες διαταραχές, που προκαλούνται από την θεραπεία με ακτίνες Χ ή με ράδιο. Οι διαταραχές αυτές ποικίλλουν κατά τα άτομα και ανάλογα με τις εδράσεις των ακτίνων που χρησιμο-

ΕΥΚΟΛΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΕΛΕΓΧΟΥ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

«Κατάσκοπο του αίματος» ονόμασε ο εφευρέτης της τη νέα αυτή σύριγγα, η οποία μπαίνει στην φλέβα δείχνει αυτόματα την όξυνση του αίματος, που κατασκευάζεται από μια ηλεκτρονική βιομηχανία του Ντένβερ έχει και ένα άλλο μεγάλο προσόν: Μπορεί να μείνει άφες ολόκληρης μέρας στη φλέβα, δείχνοντας κάθε μεταβολή στην όξυνση και προσφέροντας έτσι πολύτιμες πληροφορίες ιδίως κατά την διάρκεια των έγχυσης, στις οποίες χρησιμοποιούνται διάφορα ανααισθητικά για τη νάρκωση του έγχυσιμου.

που δοκιμάστηκαν ως τώρα έναντι των ιών, τα περισσότερα άποτύχαν. Το «**Ιντερφερόν**» είναι το μόνο που παρέχει θετικές υποσχέσεις — σαν αντιβιοτικό εύρος φάσματος, αποτελεσματικό έναντι των ιών των ιών.

Επιπλέον, άφου είναι φυσικό

προϊόν των κυττάρων μας, δεν προκαλεί καμιά τοξική ή αλλεργική αντίδραση στον οργανισμό, όπως συμβαίνει με πολλά έμβολα. Ευνόητο λοιπόν είναι ότι ο επιστημονικός κόσμος περιμένει ανυπόμονα τα τελικά αποτελέσματα των δοκιμών του.

Μικρά επιστημονικά νέα

ποιήθηκαν. Οι ελαφρές διαταραχές, μοιάζουν μ' ένα είδος ναυτίας και επέρχονται συνήθως, αμέσως μετά την θεραπεία. «Αλλά οι διαταραχές εμφανίζονται πολύ σπάνια και συνίστανται σε μεγάλη κόπωση, έμετος, διάρροια, πυρετός, δύσπνοια, καρδιακή άτονια. Οι διαταραχές αυτές, που είναι αρκετά σοβαρές οφείλονται σε αλλοιώσεις του αίματος, λόγω των ακτινοβολιών και σε μια δηλητηρίαση του οργανισμού, λόγω της απορρόφησης των καταστροφέντων ιών.

Η αναλογία της χοληστερόλης

Η κανονική αναλογία της χοληστερόλης σ' έναν άνθρωπο νέον είναι 1,80—2 γραμμάρια σε κάθε λίτρο αίματος. Στα παιδιά ηλικίας κάτω του ενός έτους η αναλογία είναι 1 γραμ.—1 γραμ. 50. Στις έγκυες η αναλογία της χοληστερόλης ανέρχεται. Στους ηλικιωμένους, τέλος, η αναλογία της χοληστερόλης μπορεί να φτάσει τα 2 γραμ.50—3, χωρίς αυτό να έχει καμιά δυσάρεστη συνέπεια. Διάφορες ασθένειες, έξ' άλλου, μπορεί να τροποποιήσουν την αναλογία της χοληστερόλης. Η ηπατική ανεπάρκεια π.χ. προκαλεί πτώση της αναλογίας της χοληστερόλης. Το ίδιο συμβαίνει και σε μερικές μυρμηκικές προελεύσεις ασθενειών, όπως η πνευμονία και ο τύφος. Η αναλογία της χοληστερόλης ανέρχεται τουναντίον, στον ίκτερο, το διαβήτη, την παχυσαρκία κλπ.

Οι κράμπες στο στομάχι συμπτώματα του έλκους

Κατά τον δόκτωρ Σαλλόρ, που έχει ειδικευθεί στα νοσήματα του πεπτικού συστήματος, οι κράμπες στο στομάχι αποτλούν ένα από τα συμπτώματα του έλκους του στομάχου, ή του δωδεκαδακτύλου. Οι κράμπες αυτές εμφανίζονται έπειτα από κάθε γεύμα, ακόμη κι' έπειτα από ένα ελαφρό πρόγευμα. Αυτή η

κανονική των και γεγονόσε ότι εμφανίζονται έπειτα από κάθε γεύμα, χωρίς εξαίρεση, πρέπει να κινηθεί την προσοχή μας. Δεν πρέπει να συγχέουμε αυτές τις κράμπες μ' εκείνες που εμφανίζονται πριν από τα γεύματα και που οφείλονται στο ότι το στομάχι είναι άδειο.

Το σχήμα των νυχιών και οι ασθένειες

Κατά τον δόκτωρ Βερνόν, τα κυρία πλάγια νύχια, σαν γυαλί ρολογιού, αποτελούν το χαρακτηριστικό γνώρισμα των ανθρώπων που πάσχουν από ασθένειες των πνευμόνων, του υπεζωκότος (πλευρίτις) και της καρδιάς. Τα κοίλα νύχια, έξ' άλλου, παρατηρούνται στα άτομα, που πάσχουν από άσθμα ή αδενοειδίτις (ιδίως Ελλειψή διαιτητική C). Οι αλλοιώσεις των νυχιών, έξ' άλλου, είναι δύο ειδών. Οι μολύνσεις ή μια γενική καχεξία του οργανισμού, αντανακλώνται στη μήτρα (βάσι) του νυχιού. Οι παρυσιαστικές ασθένειες, αντίθετα, καθώς και διάφορες διαταραχές, αντανακλώνται στο έλευθερο άκρο του νυχιού.

Σε τι οφείλονται το χρόνιο βράχυνμα

Διάφορες αιτίες μπορούν να προκαλέσουν χρόνιο βράχυνμα. Οι κυριότερες απ' αυτές είναι οι πολύποδες του λάρυγγος, που πρέπει να αφαιρεθούν αμέσως, οι μικρές διουκτικές και τα οδοντικά των φωνητικών χορδών, η παράλυση των κινητικών νευρών των φωνητικών χορδών, ή άσφραξη της μίας ή και των δύο φωνητικών χορδών. Στην τελευταία περίπτωση, το βράχυνμα υπολογίζεται από την παιδική ηλικία. Πρόκειται για μια πάθηση χωρίς σοβαρότητα, αλλά αδεσποτική. Το βράχυνμα μπορεί ακόμη να οφείλεται σε ρυματισμό, ή σε κορίνιο του λάρυγγος. Σε περίπτωση λοιπόν, που το βράχυνμα επιμένει, πρέπει να καταφεύγουμε αμέσως στον γιατρό.

ΜΑΥΡΙΣΜΑ ΔΙΧΩΣ ΗΛΙΟ!

Οι δυσάρεστες συνέπειες της μεγάλης ζέστης

Οι πρόδοι της επιστήμης των καλλυντικών επιτρέπουν τώρα σε κάθε γυναίκα να μαυρίσει... χωρίς να εκτεθεί στον ήλιο της πλάς!

Ένα μπουκαλάκι μ' ένα ειδικό παρασκευασμα μπορεί περίφημα ν' αντικαταστήσει τις ήλιακές ακτίνες.

Μια ομάδα τέτοιων ουσιών, τα ονομαζόμενα «φωσφωρίδια», ήταν γνωστά ακόμα και στους αρχαίους Αιγυπτίους. Πράγματι, μεταχειριζόνταν τότε ένα φυσικό εκχύλισμα, πλούσιο σε τέτοιες ουσίες, ως φάρμακο έναντι της λευκής — μιας περιεργής ασθένειας, στην οποία μεγάλα τμήματα του δέρματος μένουν τελείως άσπρα, δίχως καθόλου χρωστική.

Τα «φωσφωρίδια» λοιπόν έχουν την ιδιότητα να αυξάνουν την χρωστική των κυττάρων του δέρματος στα περισσότερα άτομα, και συνεπώς να προκαλούν ένα τεχνητό μαύρισμα, σαν αυτό που φέρνουν οι ήλιακές ακτίνες. Δεν είναι όμως έντελως ασφαλή, για αποκλειστική χρήση, για να μαυρίσουμε δηλαδή χωρίς ήλιο. Μπορούμε να τα μεταχειριζόμαστε μόνο σαν υποστηρικτικά, για να κάνουμε μεγαλύτερο το φυσικό μαύρισμα.

Με ανάλογο τρόπο ενεργεί και μια έντελως διαφορετική χημική ουσία: η «εθιδροξυκακόννη». Χρησιμοποιείται σε διάλυση 5% και δίνει γρήγορα ένα ελαφρό σκούρο χρώμα στο δέρμα. Το μαύρισμα όμως αυτό δεν είναι πάντοτε το ίδιο με το φυσικό, που μας προκαλεί ο ήλιος. Δεν προστατεύει λοιπόν το δέρμα από το ηλιοκαίμα, όπως το τελευταίο, έκτός αν έχη προστεθεί στο παρασκευασμα και μια άλλη ουσία — φίλτρο των ήλιων ακτίνων.

Το κυριότερο μειονέκτημα της «εθιδροξυκακόννης» είναι ότι επιδρά τόσο πιο έντονα, όσο πιο παχύ είναι το δέρμα. Έτσι τα χέρια και τα πόδια μαυρίζουν περισσότερο από το υπόλοιπο σώμα.

Τα αποτελέσματά της διαρκούν μόνο μερικές μέρες. Υστερα πρέπει να επαναληφθεί η χρησιμοποίησή της.

Αν τώρα δεν αρκείσθε μόνο στις ουσίες αυτές, αλλά κάνετε και την σχετική ηλιοθεραπεία σας — όπως είναι άλλωστε το πιο λογικό — προσέξτε ν' αποφεύγετε τις δυσάρεστες συνέπειες που φέρνει συχνά

η κατάχρησή της. Η συνθετική απ' αυτές είναι το τόσο ενοχλητικό ηλιοκαίμα, που παρατηρείται προπάντων στις άκρες του καλοκαιριού, όταν το δέρμα δεν έχη ακόμα εξοικειωθεί με τον δυνατό ήλιο. Αντίθετα, η ήλιος είναι μια «πληγή» που προχωρημένου καλοκαιριού, των πολύ ζεστών ημερών του Ιουλίου και του Αυγούστου. Σωστότερη είναι η επιστημονική ονομασία της «θερμοληξίας» γιατί δεν οφείλεται ακριβώς στον ήλιο, αλλά στη ζέστη. («Αλλωστε, την παθαίνουν συχνά άνθρωποι που εργάζονται στη σκιά, αλλά σε πολύ ζεστό περιβάλλον: θερμικές, εργάτες χυτηρίων λεθτοποιοί, κλπ.) Είναι αρκετά συνηθισμένη στις τροπικές χώρες, όπου υπάρχει, μαζί με τη ζέστη, και μεγάλη υγρασία.

Τι συμβαίνει, σ' αυτές τις περιπτώσεις; Για διάφορους λόγους, διασπνέται η σφίγγρα, κι' έτσι το σώμα δεν μπορεί πια ν' αποβάλει αρκετή θερμότητα, με την εξάτμιση του ιδρώτος. Όταν λοιπόν διαταραχθεί αυτός ο φυσικός θερμορυθμιστικός μηχανισμός του, ανεβαίνει υπερβολικά η θερμοκρασία του, πέρα από τα επιτρεπόμενα μέγιστα όρια, με πολύ δυσάρεστες συνέπειες.

Αιτία της άνωμαλίας αυτής μπορεί να είναι η η μεγάλη υγρασία του περιβάλλοντος, ή η έλλειψη αέτατος στον οργανισμό (γιατί δεν μπορεί εύκολα να σχηματισθεί ο ιδρώτας, όταν δεν υπάρχει αρκετό αλάτι).

Στα θερμά και όγυρά μέρη είναι επίσης πολύ διαδεδομένη η «ερροταλία». Οφείλεται στην απόφραξη των ιδρωτοποιών αδένων από ένα μυσκόμενο και διογκωμένο επιφανειακό στρώμα δέρματος. Έτσι, το δέρμα μουσκεύει ακόμα πιο πολύ, απ' τον ιδρώτα που δεν μπορεί πια να βγει ελεύθερα, και αποτελεί ιδεώδες έδαφος για την ανάπτυξη διαφόρων μικροβίων που προκαλούν μια τοπική μόλυνση.

Δεν πρέπει να συγχέεται με τη «ερροταλία» το άλλο ηνικό έσθνημα (ούρτικαρία) που γράζουν πολλές φορές το καλοκαίρι διάφορα εσθθητικά άτομα, ιδίως παιδιά. Αυτό δεν οφείλεται στη ζέστη, ούτε στην υγρασία, αλλά σε αλλεργία για ώριμες τροφές, όπως είναι τα φασολάκια, τα βαμίσκηνα, οι φράουλες, ο άστακος, τα μύδια κλπ.

Υποχωρεί συνήθως μόνο του. Κάποτε όμως, μπορεί να χρειαστεί γιατρός.

Το νέο έμβολιο πολιομυελίτιδος

Χορηγείται από το στόμα και είναι φθινό και εύχρηστο

ΕΝΩ, το 1952, σημειώθηκαν στις Ηνωμ. Πολιτείες 58.000 γυνώτα κρούσματα πολιομυελίτιδος, μετά πέντε χρόνια ο άριθμός τους έπεσε στα 600. Που οφείλονται η ραγδαία αυτή ελάττωση; Στο έμβολιο Σάμπιν, που είχε αρχίσει να παράγεται και να χρησιμοποιείται από το 1955.

Δυστυχώς, κατόπιν άρχισαν να παρυσεύουν και πάλι τα κρούσματα, και μάλιστα με ρυθμό άνησυχιστικό κάποτε. Οι λόγοι δεν είναι άπολυτα ξεκαθαρισμένοι. Οφείνεται πάντως ότι παίζει ρόλο η αμέλεια του κοινού, που δε χρησιμοποιεί σωστά το έμβολιο.

Πράγματι, ενώ πρέπει να επαναληφθεί η ένεση 4 φορές το λιγότερο σε ώριμα χρονικά διαστήματα, πολλοί αμαρτούν στη δεύτερη δόση.

Στο μεταξύ, η επείγουσα ανάγκη παραγωγής του έμβολιου σε μεγάλες ποσότητες, για την αντιμετώπιση της άσθμης χητρώσεως του κατά τα πρώτα χρόνια έγινε αιτία να μη δοθεί κάποτε άρκετη προσοχή στην παρασκευή του. Άρριμένες «παρτίδες» ήταν ελαττωματικές, και προκαλούσαν το 1955 μια μικρή επιδημία πολιομυελίτιδος, κι' ένα θάνατο μάλλον. «Έπειτα απ' αυτό, όμως οι παρασκευαστές έδωσαν μεγαλύτερη προσοχή, ώστε να μη ξανασημειούν στο έλξη τέτοια άτυχήματα.

Τώρα το έμβολιο Σάμπιν χρησιμοποιείται ευρύτατα, τόσο στις Ηνωμ. Πολιτείες, όσο και στις άλλες χώρες με λαμπρά άποτελέσματα. Στη Μεγ. Βρετανία π.χ., οι στατιστικές απέδειξαν ότι, ενώ η αναλογία των κρουσμάτων πολιομυελίτιδος σε παιδιό κάτω των 15 ετών ήταν 16,9 στις 100.000 με το έμβολιο κατέθηκε στα 2,7.

Μολονότι όμως το έμβολιο Σάμπιν έχει γίνει τώρα άσφαλές και άκίνδυνο, οι γιατροί έπεισαν, εσσητότατο ενδιαφέρον και προθυμία για το νέο έμβολιο Σάμπιν που χορηγείται από το στόμα.

Η άσφακη διαφορά μεταξύ των δύο έμβολίων είναι ότι, ενώ το πρώτο περιέχει νεκρούς ιούς, το δεύτερο είναι καλλιέργεια του ζωντανού αλλά εξασθενημένου. Λίγο με-

τά τη χορήγησή του το νέο έμβολιο Σάμπιν προκαλεί μια ελαφροτάτη μορφή πολιομυελίτιδας, χωρίς συμπτώματα, άρκετη όμως για ν' αναπτύξει ο οργανισμός τη φυσική άνοσία του. Έτσι, προστατεύεται το μέλλον άποτελεσματικά από την ασθένεια. Έπίσης με το έμβολιο Σάμπιν σταματάει μια επιδημία πολιομυελίτιδος που έχει ήδη άρχισει.

Τα κυριώτατα πλεονεκτήματα του νέου έμβολιου είναι ότι περιέχει καλλίτερη άνοσία, ότι χορηγείται εύκολα απ' το στόμα και ότι στοιχίζει φθηνότερα. Διάφορες χώρες ζήτησαν αμέσως μεγάλες ποσότητες του.

Οι Ρώσοι το παρασκευάζουν τώρα στη χώρα τους και τους κοστίζει μια δεκάρα (έλληνική) η δόση — ενώ η άμερικανική μέθοδος παραγωγής, που χρησιμοποιούν άπαιτησε δαπάνες 14 εκατομμυρίων δολαρίων άποου να τελεοποιηθή!

Η ρωσική παραγωγή έμβολιου φθάνει τώρα τα 250 εκατομμύρια δόσεις τη έδο. μέρα. Οι παρατηρήσεις των Ρώσων έπίσημων απέδειξαν ότι τα κρούσματα πολιομυελίτιδος σε παιδιά που είχαν κάνει 3 δόσεις έμβολίων Σάμπιν, ήταν 6,8 στις 100.000, ενώ με μια μόνο δόση έμβολιου Σάμπιν είναι 1 στις 100.000. Το έμβολιο Σάμπιν παρέχει προστασία κατά 48%, ενώ το Σάμπιν κατά 92%.

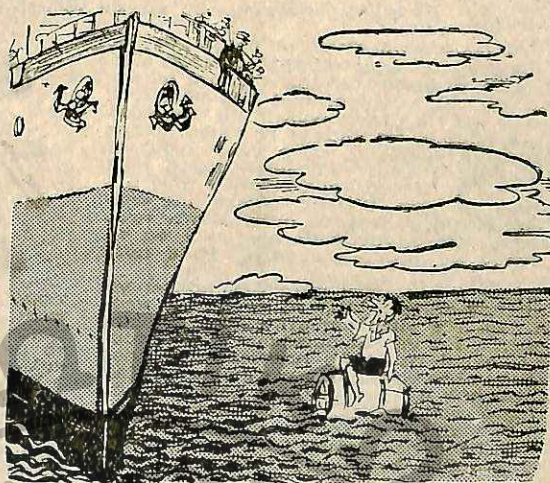
Δεν έχει άκόμη χρησιμοποιηθή επί άρκε. τον καιρό το νέο έμβολιο, ώστε ν' άποφανθού οι γιατροί με θεάδοτητα αν χρειάζονται επανειλημμένες δόσεις του. Έχουν πάντως πολλούς λόγους να πιστεύουν ότι μια δόση του είναι άρκετη, προπάντων αν χορηγηθή σε πολύ μικρή ηλικία.

Ωστόσο φαίνεται πιθανότερο να χρησιμοποιούνται και τα δύο έμβολια μαζί, συνδυασμένα τουλάχιστον άποου ν' άποκτηθή περισσότερη πείρα για την ενεργειά του. Το έμβολιο Σάμπιν δίδεται στα παιδιά, είτε μέσα σε ειδικές κοραμέλλες είτε σ' ένα σιρόπι με άρωμα φρούτων. Οι Ρώσοι προτιμούν την πρώτη μέθοδο. Ωστόσο, το σιρόπι φαίνεται προτιμότερο, γιατί νου για όρεξη κάτω των 6 μηνών, γιατί μπορεί να προστεθή στο γάλα του μπιμπερόν τους.

Τεχνοθεραπεία

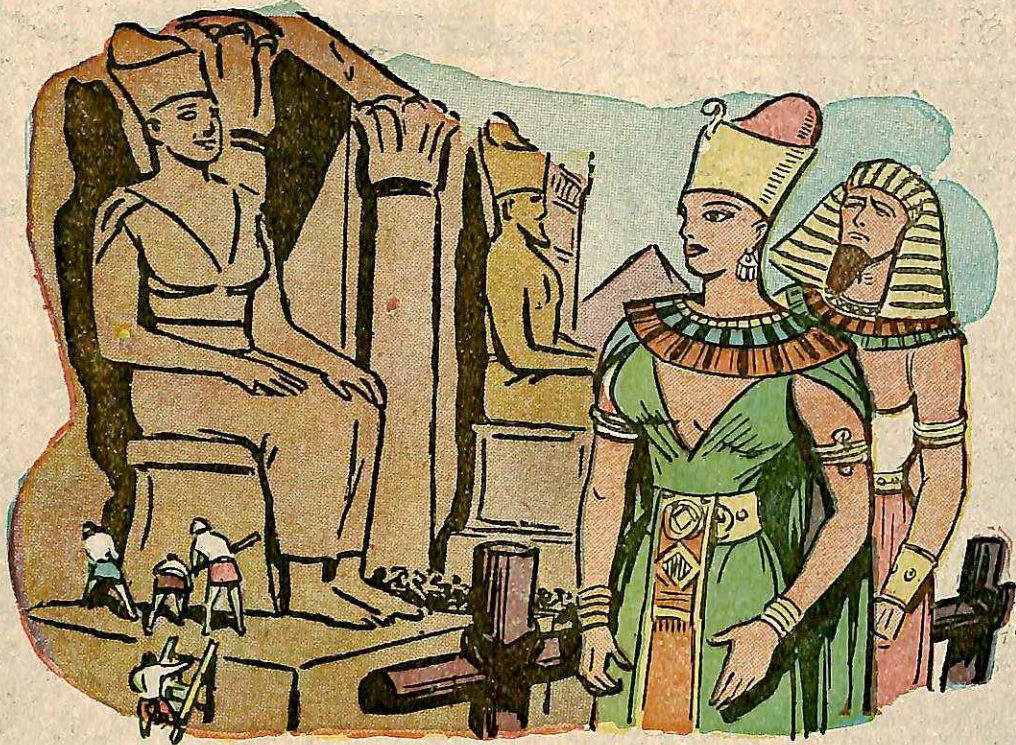
— «**Αν θέλετε να κάνετε μπάνιο, δέχομαι εύχαρίστως να σας φυλάω τα ρούχα!**...»

— **Βοήθεια!**...
— **Να μάς πής πρώτα τι έχει μέσα το βαρέλι...**

— **Δε βγαίνω ποτέ με το Ρορίκο... Δεν έμαθα άκόμη να οδηγώ το αυτοκίνητο με το ένα χέρι!**...

Η φιλόδοξη Χατσεψούτ νέμισε το ναό με τ' ανάλματά της...

ΓΙΑ να προσφέρετε καλά το όνομά της θα χρειασθώ να φτερονοήσω: Χατσεψούτ! Κι' όμως το δυσκολοπρόφερτο αυτό όνομα, ανήκει σε μία γυναίκα, που βασίλευε εδώ και 3.400 χρόνια στην Αίγυπτο και που έμεινε στην ιστορία, ως κλασικός τύπος κακής πεθεράς. Η παράξενη αυτή γυναίκα ήθελε να βασίλευη στ' αληθινά: να κυβερνά τους πάντες και τα πάντα και να σέρνι τους άντρες από τη μύτη. Οι φεμινίστριες της εποχής μας θα μπορούσαν να στήσουν την προτομή της στις οργανώσεις τους, και να τη λατρεύουν ως την πιο μαχητική τους πρόγονο.

Ωστόσο, η περίπτωση αυτή δεν πρέπει να μας κάνει εντύπωση. Από τα πανάρχαια χρόνια η θέση της γυναίκας στην Αίγυπτο ήταν εξαιρετική. Μα για τη βασίλισσα Χατσεψούτ, η ισότητα και τα άλλα προνόμια που απολάμβαναν οι γυναίκες δεν ήταν αρκετά. Της φαινόταν πως η γυναίκα ήταν αδικημένη από τη φύση, και δάσκαλε να τη διορθώση. Κι' ενώ η φύσι της είχε χαρίσει ένα απαλό θελουδένιο προσωπάκι, χωρίς ίχνος χνουδιού, εκείνη ποθούσε ένα μικρό γενάκι στο πηγούνι. Για ένα φαραώ το μούσι ήταν απαραίτητο σύμβολο επιβολής. Έτσι η βασίλισσα Χατσεψούτ, για να μη φαίνεται καλύτερη από τους άντρες στα μάτια των υπηκόων της, διόρθωσε τη φύσι. Στα ανάλματά της πρόσταξε να της δάσουν κι' ένα κουφό... μούσος. Από τότε έμεινε ως η πρώτη νε- νε πόρος βασίλισσα της ιστορίας.

Αυτό όμως, δε σμαινεί πως η ανδροφρόνουςα βασίλισσα, έπνιγε και τη γυναικεία φιλοεσέκεια. Κάθε άλλο! Για να μη νεννη- νούν διειβολίες στους μεταγενεστέρους, για τη νυνιοότητα του φύλου της φρόντισε να' μασ άφηση κι' ένα άναλμα χωρίς νένεα!

Με τα πυνυνάτα πρόσωπά της φωνάζει στους μεταγενεστέρους: «Ήμουν μία επιδλπτική βασίλισσα! Με το άλλο γυνυν πρόσωπο τους πληροφορεί: «Ήμουν μ'ά άμορη γυναίκα!»

Τι περιέρου άνθρωποι οι Αιγυπτιοί! Κανένας άλλος λαός στον κόσμο, δεν νοιαό- ταν περισσότερο για την ύστεροψμια του. Ή μετά θάνατο ζωη τραόουσε όλο τους το ένδοψέρον. Λες κι' άρχιζαν να ζουν πρ- νυματά, από τη στιγμή που πέθαιναν. Αν αυτό συνέβαινε στους κοινούς θνητούς, μ- πορείτε να φαντασθήτε τι συνέβαινε στους φ- ραυ. Μόλις ανέβαιναν στο θρόνο άρχιζαν να χτίζουν πυρτωώδους ναούς, τάφους, και να στήνουν στις πιο περιόπτες θέσεις τους άν- δριάντες των, για να απαθανάτισουν τ' όνο- μά τους.

Όσο ζούσαν, λατρεύόντουσαν άν θεοί. Πεδαινόντας λαχαρούσαν να θαυψώσουν τους μεταγενεστέρους με το μεγαλείο τους. Τα ιερωνυμικά που είναι χαραγμένα στους τάφους και στους όβελίσκους, δεν πα- ραλείπουν καμιά λεπτομέρεια από τη ζωή τους. Άναφέρουν άκόμη και τα πιο μικρά έργα τους: «Σκότωσε δυό λιοντάρια στην έ- ρημο».

Έτσι και η βασίλισσα Χατσεψούτ, φρόντι- σε να πληροφορήσει τους απογόνους της, ότι δεν ύστερσε καθόλου από τους άρρενες φαραυ. Και στους πολέμους και στον άλλη-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Άνεψιό και γαμβρό της Τούθμωσι τόν Γ', σύ- ζυγο της κόρης της Νεφρουρί, δεν τόν λο- γάριζε, κι' άς ήταν ο νόμιμος διάδοχος του θρόνου. Όταν ήρθε σε ηλικία που έπρεπε να του παραδώση το θρόνο, που τόν κρατού- σε ως τότε ως επιτροπός του βρήκε τόν κα- τάλληλο τρόπο να τόν διώξη από τη Μέμφι- δα. Στα παράπονα του παραγκωνισμένου γαμβρού έκείνη απαντούσε με χιούμορ: «Σούδωσα την κόρη μου, τί άλλο θέλεις; Ήταν φυσικό ή πίκρα να νενίση τη ψυχή του».

Ο Τούθμωσις ό Γ' δεν είχε μάτια να δή την πεθερά του. Ή Χατσεψούτ όμως που ή- ξερε τόν άδύνατο χαρακτήρα του δεν τόν φοβόταν. Διαφορετικά, άν μπορούσε να φαν- ταστή την ύπουλη έκδικισι που της μαγεί- ρευε, οίγουνσε δέ θα τόν άφηνε πίσω της.

Επί τέλους, κάποτε έμπερσε και για τόν άτυχο Τούθμωσι Γ' η μεγάλη μέρα που λα- χταρούσε τόσα χρόνια. Ή νενειοφόρος σφίγ- να της Μέμφιδος, πέθανε νικημένη από ένα μοναχά άντρα, τόν Χάρο, που ώτόσο, τήν ά- φως να νενίση τήν Αίγυπτο με τ' άνάλμα- τά της.

Ο Τούθμωσις γύρισε με λαχτάρα στην πρωτεύουσα, άλλα ήταν π'ά άργα. Είχε γε- ράσει. Πού να βρή τώρα καιρό ο δυστυχός, να φτιάση κι' αυτός ναούς και ανάλματα για να άπαθανάτισθι; Θα πέθαινε χωρίς ν' άφή- ση ούτε ένα όβελίσκο που να θυμίζει στους μεταγενεστέρους τόν πέρασμά του από τη βασίλεια. Τότε ο άδικημένος γαμβρός, άπο- φάσισε να έκδικισθι τήν πεθερά του. Στο μεγάλο ναό του Άμμωνα, που έκτισε η Χατ- σεψούτ, δεν τολμούσε να κόμη καμμία άλλα- νή, γιατί δεν είχε τόν κουράγιο να τή άάλει με το θεό. Τα ανάλματα όμως της πεθεράς του, κανείς δεν τόν έμποδίζε να τή γκεμύ- ση από τα δάδρα τους. Μα έπειδή δεν είχε καιρό να τή άντικαταστή με τα δικά του, πρόσταξε ν' άφήσουν μοναχά τήν άνάλμα- της Χατσεψούτ που τήν παρίοταναν με μού-

Η κακή πεθερά ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

τισιό και στα κυνήγια ήταν πρώτη και καλύ- τερη. Μα έπειδή φοβόταν πως δύσκολα οι μεταγενεστέρου θα πίστευαν στα κατορθώμα- τα μιας γυναίκας, έδωσε τους γλυπτός να κολλούν στο πηγούνι της ένα μούσι!

Μπροστά στη φιλόδοξη αυτή γυναίκα, όδς άφηνουμε τώρα να φαντασθήτε το μαρτύριο του άτυχου φαραυ Τούθμωσι του Γ', που ή- ταν γυιός του Τούθμωσι Β' και γαμβρός και συμβασιλέας της βασίλισσας Χατσεψούτ. Συμβασιλέας ήταν μόνο με τ' όνομα, για- τί η πεθερά τόν φρόντισε να τόν άπαλάξη από τις σκατούρες της έξουσίας! Τόν έστει- λε να παραδέρσιζι άδίκαια στους δάλτους του Μπουτο, όπου ύπηρχαν μεγάλα κουνού- τια που μετέδιδαν πυρετούς.

Μα το μεγαλύτερο κουνούτι για τόν ταλαί- πωρο Τούθμωσι ήταν η πεθερά του. Ένώ έ- κείνος μαράζωνε στα θαλάνερα του Μπου- το, εκείνη έμεινε στη μεγαλοπρεπή Μέμφι- δα, κρατούσε το ιερό σκήπτρο με τόν θοαι- λικό φιδι, δέχονταν όλες τις τιμές και θαύ- μαζε τόν εαυτό της.

Τότε της ήρθε η έμπνευσι, να χτίση στο Ντέρ Μπάχαρι, ένα μεγάλο ναό, άφιερωμέ- νο τάχα στο θεό Άμμωνα, ενώ στην πρ- νυματικότητα τόν άφιέρωσε στον εαυτό της. Ή φιλόδοξη αυτή γυναίκα μοιραόταν άκό- μη και τήν έξουσία των θεών. Το μαρτυράει το πλήθος των αναλμάτων της που νέμισε τόν ναό και που τήν παρίοταναν σε διάφορες στάσεις. Πότε ορθή, πότε καθιστή και πότε ως Σείννα. Τα περιέρια αυτά ανάλματα, ποικίλουν όχι μόνο σε αναπαραστάσεις, άλ- λά και σε μέγεθος. Μερικά μοιάζουν με τε- ράστια είδωλα ύψους είκοσιτεσσάρων ποδών!

Ή ιστορία αυτή δεν θατάδε ένα δυό χρόνια. Κράτουμε είκοσιόδυ χρόνια, μία όλα- κερη ζωή! Ή βασίλισσα Χατσεψούτ δεν δια- ζόταν. Ήταν κόρη του Τούθμωσι του Α' και της συζύγου του Άχμοσι. Τ' αδέλφια της πέ- θαιναν νωρίς, και ο πατέρας της τήν ανέβα- σε στο θρόνο, για να βασίλευη μαζί του. Οι φαραυ συνήθιζαν τους γάμους μεταξύ άδελ- φών για να μένη άνόθευτο το αίμα της οί- κωνεγένειας. Έτσι η Χατσεψούτ παντρεύτηκε τόν έτεροθαλή άδελφό της Τούθμωσι τόν Β'.

Με στό πλευρό της φιλόδοξη αυτής γυ- ναίκας — είναι άγνωστο για ποιά λόγο — οι άντρες δεν είχαν τύχη. Ύστερα από δυό ή τρία χρόνια, ο Τούθμωσις Β' πέθανε κατά τρόπο μυστηριώδη και η άρχουμένη βασίλι- σα πήρε τη θέση του. Δύο βασίλιδες δεν κάθονταν ποτέ άνετα στον ίδιο θρόνο και η Χατσεψούτ προτίμησε να μένη μόνη. Τόν

σι. (Πού να φαντασθούν οι μεταγενεστέρου- σκέφτηκε όχι άδικα ο Τούθμωσις — πως μία γυ- ναίκα μπορεί νάχη νένεα!»)

Και μία που δεν πρόφαινε να φτιάξη δι- κούς του άνδριάντες, άποφάσισε με μερικές μικρές διορθώσεις να περάση τόν πινυνοφό- ρα άνάλματά της πεθεράς του για δικά του. Πρόσταξε λοιπόν να οβυστή μοναχά τόν όνο- μά της Χατσεψούτ, και στη θέση του να χα- ραχτή τόν δικό του. Ωστόσο, είτε από έπι- πολαιότητα, είτε από κακοπιστία, οι τεχνίτες του άλλαξαν τα όνόματα χωρίς να διορθώ- σουν τόν κείμενο τήν ύποκειμένη του θλυ- κού νένεος. Έτσι οι μεταγενεστέρου διάβα- ζαν μ' έκπληξι: «Ο βασίλιδας Τούθμωσις ό Γ', είναι έκείνη που ίδρυσε αυτό τόν ναό στον πατέρα της Άμμωνα!» Ή διαβολική αυτή παράλειψι έφανε τόν σκετεριστή... Όλοι γε- λούσαν για τη φάραση που παίχτηκε εις βά- ρος του άτυχου γαμβρού. Μα η φάραση αυτή είχε τήν πιο άναπάντεχη συνέχεια. Πού να φαντασθι ο δόλιος φαραυ τήν τύχη των άλλων αναλμάτων της πεθεράς του, που πρόσταξε να τήν ρίξουν σ' ένα λατομείο!

Άντι, όπως έλπισε, να κατασπασθούν, τή σέ- πασε η άμμος της έρημου και τα φύλαξε θαιμιάσια από τη φθορά του χρόνου.

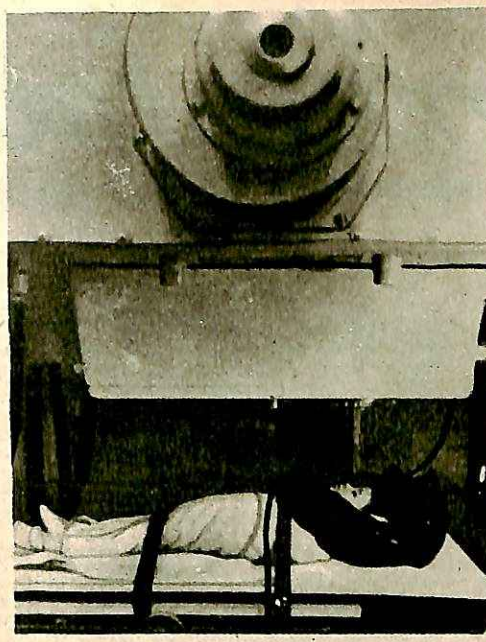
Όταν έδω και λίγα χρόνια, οι άνασκα- φές μιας άμερικανικής άρχαιολογικής άπο- στήλεις, έφεραν στο φως τ' άνάλματα της βασίλισσας Χατσεψούτ, η πεθερά σε πείσμα του γαμβρού θρασυόταν σε θαυμάσια αόσμια! Τήν περιόψια αυτά άνάλματα, είναι τα πιο καλά διατηρημένα, άπ' όλα τ' άλλα άνάλμα- τα της 18ης δύναστείας που βρέθηκαν ως τώρα.

A. ΟΥΕ-ΙΓΚΑΛ

ΕΞΟΦΡΕΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Σ' ένα μεγάλο νκαράζ του Σακραμέντο, ό- που άπαγορεύεται άσπληρά τόν κάπνισμα για λόγους ασφάλειας, πιάστηκαν έπ' αυτοφώρω δυό έργάτες να κάπνιζούν. Γι' αυτή τήν πρ- άξη τους δικάσθηκαν στο Άυτόφωρο και κατα- δίκασθηκαν σε πρόστιμο. Ήταν ώτόσο κά- μικρο το έπιχείρημα που μεταξερίσθησαν για δικαιοσύνη τους:

— Έμεις δεν άντίκομε τόν προσωπικό του νκαράζ, είπαμ στο δικαστή. — Άλλά τί είσαστε; άπόήσε έκείνος. — Έπιπρωφοποί! Μόλις είκαμε τελείωση τόν νράψιμο μιας μεγάλης έπιγρως που έ- λεγε «Άπαγορεύεται τόν κάπνισμα»!...

Στο 'Οφθαλμολογικό Ίνστιτούτο της Νέας Υόρκης, υπάρχουν ειδικά μηχανήματα ακτινοθεραπείας για καρκίνους του ματιού.

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ

ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Και άπειλεί τη ζωή τους, άν προ- χωρήση μέσα στον έγκέφαλο

ΜΙΑ από τις πολλές μορφές του καρκίνου είναι τόν ερετινοδλά- στωμα, ο κακοήθης όγκος του άμ- φιδηπαραιοειδούς. Έχει ραγδαία εξέλιξι, κι' άμως παρουσιάζει ένα άρκετά μεγάλο ποσοστό θεραπείας. Κι' αυτό, γιατί μπορεί ν' άνακα- λυθθι στην άρχη του, άκόμα, πριν μεγαλώσει και έπικταθθι.

Ωστόσο, πολλά παιδιά έχουν χά- σει τ'ά μάτια τους, ή και τή ζωή τους άκόμα, άπ' αυτή τη φοβερή ασθένεια. Εύτυχώς, που είναι πολύ σπάνια: Κατά τις στατιστικές, προσβάλλει μόνο ένα παιδί σε κά- θε 23.000.

Ύπάρχει έκ γενετής στο παιδί, έκδηλώνεται δέ συνήθως πριν συμ- πληρώσει τα 2 χρόνια του — κά- ποτε μάλιστα και στις πρώτες 3—4 βδομάδες της ζωής του. Πα- ρουσιάζει ένα έκδηλο κληρονομικό χαρακτήρα: Τα μύα έπαυαν ρετινοδλά- στωμα και έπέζησαν, έχουν πθα- νότητα να μεταδώσουν τήν άρρώ- στεια αυτή στα παιδιά τους.

Έπειδή άκριβώς είναι σπάνιο, άλλα και δύσκολο στη διάγνωση, τόν, τόν ρετινοδλάστωμα περνάει συ- νήα άπαράτητο από τόν μαιευτήρα και τόν παιδίατρο. Το πρώτο ση- μάδι του είναι συνήθως μία λευ- κοκίτρινη άνανγκλασι, που διακρι- νεται μέσα στην κόρη, όπως στα μάτια της γάτας. Διακρίνεται μόν- ων όταν στραφή τόν μάτι προς μία άρισμένη διεύθυνσι. Μπορεί δέ να μη τόν δάσουν στην άρχη σημασία οι γιατροί και οι γονείς τού παι- διού.

Ωστόσο, τόν σύμπτωμα αυτό δε σημαίνει πάντα ρετινοδλάστωμα. Μπορεί να προέρχεται και από διά- φορες άλλες αίτίες. Για να γίνη ασφαλής διάγνωση, απαιτείται ή προσεκτική εξέταση τού ματιού. Εί- ναι άμως πολύ δύσκολο, άν όχι άδύ- νατο, να εξετάσθι ο γάτρος τόν μά- τι ένώς παιδιού ζωνηρό και άνήσυ- χου. Σε τέτοια λοιπόν περίπτωσι, πρέπει να τόν κοιμίσθι προηγουμέ- νως με άναισθητικό, για να κόμη τή δουλειά του με τή ησυχία του.

Σε ποσοστό πάνω από 35% των περιπτώσεων, ή ασθένεια έχει προσ- βάλει και τα δυό μάτια, είναι άμως πολύ πιο προχωρημένη σ' ένα άπ' αυτά. Συμβαίνει, λοιπόν, συχνά να άσχοληθούν οι γιατροί μ' αυτό τόν μάτι, τόν φανερά προσδεδημένο, ά- μελώντας τόν άλλο. Κι' έτσι, ενώ κοιμίζον πως έκράσε πιά ο κίνδυ- νος, άργότερα έκδηλώνεται ο καρ- κίνος και στο δεύτερο.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, ή δ- στα τόν δυνατόν πιο έγκαιρη διά- γνωση της ασθένειας, είναι βασικός παράγων της εξέλιξέως της. Άν

άργηση ν' άνακαλιφθι, ο καρκίνος καταστρέφει όλόκληρο τόν μάτι, κι' ύστερα μπορεί να προχωρήση από τόν όπτικό νευρό μέσα στον έγκέφα- λο, ή να εισχωρήση στην κυκλοφο- ρία τού αίματος. Σε τέτοιες περι- πτώσεις, ή πρόγνωση είναι άπελ- πιστική, γιατί ή μορφή αυτή τού καρκίνου είναι από τις πιο κακοή- θεις.

Δεν άπομένει τότε ιστό γιατρό, παρά να βγάλει άμέσως με έγχείρη- σι τόν καταδικασμένο μάτι, για να σώση τη ζωή τού μικρού άρρώστου. Μετά τήν έξορυσι τού ματιού, ή έ- ξέταση θα άποδείξει άν ο καρκίνος είχε ήδη μεταδωθι στην κόρη τού ματιού, ή άν είχε προχωρήσει από όπτικό νευρό, πέρα άπ' τόν σημείο της άποκοπής του.

Έφ' όσον δεν έχει συμβή αυτή, μπορεί να θεωρηθθι, ότι δεν ύπά- ρχει άμεσος κίνδυνος ζωής τού παι- διού.

Τα επόμενα βήμα για τόν γιατρό θα είναι να καταστρέψη τούς μι- κρούς άκόμη όγκους τού άλλου μα- τιού και να διασώση τήν όρασί του.

Άλλοτε, ήσαν πολύ μικρές οι έλπίδες έπιτυχίας, σε τέτοιες πε- ριπτώσεις. Το κυριότερο όπλο, που χρησιμοποιούσαν οι γιατροί, ήσαν οι άκτίνες Χ. Πράγματι, τόν ρετινο- δλάστωμα είναι ιδιαίτερα ευαίσθη- τόν στις άκτίνες, ενώ ο υπόλοιπος άμφιδηπαραιοειδής παρουσιάζει μία σχετική άντοχή σ' αυτές.

Δεν ήταν όμως δόλιου εύκολο να καθορισθι ή σωστή δόσις των άκτί- νων. Άν ήταν πολύ μικρή, δεν έ- φερνε άποτέλεσμα. Άν πάλι ήταν μεγαλύτερη άπ' όσο έπρεπε, προσ- βάλλε συχνά τόν εαυόισθη κερα- τειδή και τόν φακό τού ματιού και προκαλούσε τυφλωσι. Προσπαθώ- ντας δηλαδή να σώσουν τόν μάτι, οι γιατροί τόν καταστρέφανε.

Μία σημαντική πρόοδος προς τήν κατεύθυνσι αυτή σημειώθηκε όταν οι Άμερικανοί άόκτορες Ρήκ και Μάρτιν έπιτύχαν ειδικά μηχανήμα- τα και μεθόδους, που περιόριζαν τις άκτίνες Χ σε μία πολύ στενή δόσιμη και τή στέλνανε κατ' ευθείαν στους όγκους, στο βάθος τού βολ- δού, άποφάγοντας να θίσουν τούς εαυόισθους ιστούς τού μπροστινού μέρους του. Και πάλι άμως, οι Ι- σχυρές δόσεις άκτίνων έτειναν να καταστρέφουν τόν μάτι. Μήνες ή χρόνια έπειτα από τήν ακτινοθερα- πεία, παρουσιάζονταν άνωμαλίες τού ματιού, που έφτανε τυφλωσι. Έπίσης πθάναιναν λαθάνουσες βλά- βες τόν δέρμα, τα όστά και άλλοι ιστοί γύρω από τήν κόρη τού μα- τιού.

Είχε ύπολογισθι ότι, στις περι-

πτώσεις θεραπείας με ισχυρές δό- σεις άκτίνων, έπίζοσαν οι μισοί περίπου άρρώστοι, κι' άπ' αυτούς πάλι μόνον οι μισοί διατηρούσαν τήν όρασί τους, περισσότερο ή λι- γώτερο.

Τό 1953, παρατηρήθηκε, ότι ο άζωτοπυρίτης (ένα δηλητηριώδες ύγρο, που έμφυερόθηκε άρχικά για τόν χημικό πόλεμο) είχε ισχυρή επίδρα- σι στους καρκινώδεις όγκους τού τύπου τού ρετινοδλαστώματος, κα- ταστρέφοντας τόν καινούργιο κύτ- τάρά τους. Οι έρευνήσι πείραμα- τίσθηκαν τότε σε ζώα, μ' ένα συν- διασμό άκτίνων Χ και άζωτοπυρί- τος ή άλλων παρομοίων χημικών ουσιών. Κατέληξαν δέ τελικά σε μία ουσία λεγομένη τριαϊθυλενομε- λαμίνη, ή συντομώτερα TEM.

Τό TEM είναι πολύ τοξικό και πρέπει να χορηγείται με μεγάλη προσοχή. Ή δόσις του εξαρτάται από τήν ηλικία και τόν βάρος τού άσθενούς. Προκειμένου για μικρούς όγκους, γίνεται ένδομυϊκή ένεσι τού φαρμάκου στους γλουτούς τού παι- διού. Σε προχωρημένες περιπτώσεις, ο γιατρός εισάγει τόν TEM άπ' εμ- βείας μέσα στην καρδιά τού λαι- μού, προς τόν μέρος τού πάσχοντος ματιού, για να φτάση στον όγκο μεγαλύτερη ποσότης τού φαρμάκου. Πάντως, χρειάζεται κατόπιν προσε- κτική παρακολούθησι τού άρρώστου. Τό TEM μπορεί να προκαλέσι πυ- ρετό και ναυτία. Τό σπουδαιότερο δέ άποτέλεσμά του είναι, ότι έλατ- τώνει προσωρινά τήν Ικανότητα τού οργανισμού να παράγη λευκά αιμο- σφαίρια. Μετράντας τα λευκά αι- μοσφαίρια, ο γιατρός καταλαβαίνει άν τόν φάρμακο έφτασε στους όγ- κους. Άν κρίνη δέ ότι κινδυνεύει τόν παιδί, από μεγάλη ελάττωσι των αιμοσφαιρίων, χορηγεί άλλα

φάρμακα, ώστε να εξουδετερώση με- ρικά τήν επίδρασι τού TEM.

Όρισμένοι γιατροί πιστεύουν, ότι τόν TEM και οι άκτίνες Χ συν- εργάζονται, αδένοντας τόν ένα τήν ενέργεια τού άλλου. Πάντως, μ' αυ- τόν τόν τρόπο, είναι δυνατό να έ- λαττωθι κατά τα δύο τρίτα ή δό- σις των άκτίνων και ν' άποφευχον- ται έτσι τα πιθανά βλαδερά άπο- τέλεσμάτα τους.

Όσο προχωρεί ή θεραπεία, ο για- τρός μπορεί να παρακολουθι τήν έ- πίδρασι της στο ρετινοδλάστωμα. Ένώ στην άρχη οι όγκοι ήσαν κόκ- κινοι και μεγαλώναν συνεχώς, έπει- τα χάνουν τόν χρώμα τους, άσπρί- ζουν, ζαρώνουν και παίρνουν μία όψη που θυμίζει τόν τυρί βέτα. Αυτό σημαίνει πως νεκράθηκαν, από τή συνδυασμένη ενέργεια των άκτί- νων και τού TEM.

Σε κάθε περίπτωση καρκίνου, οι γιατροί περιμένουν συνήθως να πε- ράσουν 5 χρόνια, για ν' άποφαν- θούν, ότι ο άρρώστος θεραπεύθηκε όριστικά κι' ότι δεν ύπάρχει κίν- δυνος ύποτροπής. Τό ίδιο ισχύει και για τόν ρετινοδλάστωμα. Ωστό- σο, έπειτα από λίγους μήνες, ο γιατρός μπορεί να κρίνη άν πέτυχε ή θεραπεία. Όταν δέ ο όγκος έχη πιά ύποκείμει, σπάνια ξανασχηματί- ζεται.

Όχι πολλά τηλεφωνήματα!

Ένας Άμερικανός νευρολόγος βεβαίνει ότι οι άνθρωποι που χρη- σιμοποιούν τόν τηλεφώνο για μακρά χρονικά διαστήματα και που πιάζουν πολύ τόν άκουστικό πάνω σ' αυτό τους, παθαίνουν συχνά τόν λεγόμενο «επισμό τού Μπέλε» μ'ά βλάβη δη- λαδή των νευρών τού προσώπου.

Ο άόκτωρ Ρήκ (άρ σπείρι), διευθυντής μιας ειδικής άμερικανικής κλινικής έρευνάς, έρευνάει τόν ερετινοκό τού ματιού ενός νκαρκεμένου και διακρίνει τόν προσχωρημένο καρκινώδη όγκο. Βά πρέπει να εξορυσθι τόν πάσχον μάτι, για να σώση τη ζωή τού μικρού άρρώστου.

Η αυταπάτη ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Διηγήματα του Χαιρού μας

ΤΙΑ την Έλλη ήταν ζήτημα κάτι πιο ζωτικό να κρύβη με κάθε τρόπο τις ζημιές που έκανε ο καιρός στην ομορφιά της. Και γι' αυτό ζητούσε κάθε βοήθεια που μπορούσαν να της προσφέρουν: Από την μοδίστα της ένα καλοραμμένο κομψό φόρεμα που θα αναδείκνυε αγαλματένιες τις κάπως πληθωρικές γραμμές της· από τον αισθητικό της την προσπάθεια να δώσει στο πρόσωπό της νεανική αύγλη, καμουφλάροντας με σοφία τις ρυτίδες και φρεσκάροντας την επιδερμίδα που άρχιζε να μαρμαίνεται· και από τον οργανισμό της την ψυχική ευεξία που βροντοφωνεί στο σύμπαν ότι τα γερασεία είναι ακόμη μακριά και ότι τα όμορφα γυναικεία νεύματα, σε μιάν αξιοθαύμαστη προέκταση μέσα στις περιοχές της ωριμότητας, μπορούνε ακόμη να άρδουν, να προκαλέσουν, να γοητεύουν...

Και τα κατάφερε! Είχε ακόμη την ώραία ευκαιρία να ακούει στους δρόμους τον περιπλανώμενο θαυμασμό των ανδρών, κι' ως συνδυεζότανε συχνά με χυδαίολογίες. Το χυδαίο πείραγμα μιάς πενηντάρας είναι τίποτος τιμής! Κι' επίσης στις συντροφίες ο θαυμασμός την τριγυρίζει, πιο ευγενικός, γεμάτος διακριτική αδρότητα, για να της δώσει την υπέροχη αυταπάτη ότι ήτανε πάντα νέα κι' όμορφη κι' ότι μπορούσε να άρδση πάντα. Έκείνη που της τα χάλανε λίγο ήταν η Λίνα, η κόρη της. Με τα είκοσιπέντε της ολόδροσα χρόνια, πρόδινε τα πενήντα της μητέρας της. Όποιοι τις γνώριζε και τις δυο δεν ήτανε δυνατό να μη βγάλει άμείσως, με έναν πρόχειρο αριθμητικό υπολογισμό, την ηλικία της μητέρας. Γι' αυτό η Έλλη θα προτιμούσε να μην εμφανίζεται μαζί με την Λίνα. Μά δε γινότανε: Ήταν η συνοδός της από τον καιρό που αγνώστης κι' αδιάφορος ο άντρας της Έλλης την είχε αφήσει με ένα παιδί στην ανακαλιά... Γεμάτη αξιοπρέπεια η μητέρα είχε πνίξει τον πόνο και την ταπεινότητα για να δοθεί δόξα στην ιστορία. Η Λίνα ζεπέταχτηκε από την ζεστή αγκαλιά της όμοια με σάρκινο λουλούδι μέσα από ένα θερινό κήπο... Νά, μά μεγάλωσε—αυτό ήτανε το κακό. Βέβαια, υπήρχαν και οι ευγενικοί άνθρωποι που εκπληκτικοί, γνωρίζοντας και τις δυο, Ικανοποιούντανε τη μητέρα με ένα κομπλιμέντο: «Είσατε σαν αδερφές». Κακά είν' τα ψέματα! Όσο και «σαν αδερφές» να μοιάζανε, η κόρη πρόδινε της μητέρας την ηλικία...

★

Και ήρθε ο έρωας. Τον εκπροσώπησε ένας όμορφος νέος άντρας, με κορμί εύκινητο και μάτια που έβλεπε να χαϊδεύουνε με το κύταγμα τους. Κολυμπούσανε δίπλα-δίπλα και οι τρεις—αυτές κι' αυτές—μέσα σε μιά κρυστάλλινη διάφανη θάλασσα. Υστερα, στην άμμουδιά, παραδοθήκανε και οι τρεις τους στα ζεστά φιλά του ήλιου. Κι' όταν ντυθήκανε, εκείνος τις πλησίασε για να τους προτείνει με ευγενικό χαμόγελο:

—Ελπίζω να μη με πάρετε για άναϊδη. Όμως θα είναι μεγάλη ευτυχία μου να γυρίσω στην Αθήνα μαζί σας.

Δεν ήταν ο πόνοσ προκλητικός, ούτε αυτές που έκανε την πρόταση έμοιαζε χυδαίος. Η Έλλη και η Λίνα δέχτηκανε από μια θέσι στο αυτοκίνητό του—η Λίνα πλάι του, η Έλλη στο πίσω κάθισμα.

Και στο δρόμο συστήθηκαν: Πέτρος Παρ-

μενής, κυρία και δεσποινίς Βελήν. Με πόση ικανοποίηση ή Έλλη δέχτηκε την εκπλήξη του: —Μητέρα και κόρη... Μην το λέτε! Γιατί κανείς δε θα σας πιστώσει. Για αδερφές ίσως—και πάλι χωρίς μεγάλη διαφορά ηλικίας...

Ήξερε να κολακεύει. Η κολακεία κυλούσε άβυσσος από τα όμορφα σαρκώδη χείλια του κι' έδινε την εντύπωση αλήθειας...

Γίνανε φίλοι—αυτές κι' αυτός. Και μιά μέρα ο Πέτρος ζήτησε από την Έλλη το χέρι της Λίνας. Ήταν μιά μαχαίρα δύνατη για την μητέρα! Είχε όμως τον ήρωισμό να χαμογελάσει και τον ακόμη πιο μεγάλο να δεχτεί.

Κι' άρχισε μπροστά στα μάτια της βασιανιστική ή ευτυχία του καινούργιου ζευγαριού. Γιατί, υποχρεωτικός, ο Πέτρος δεν άφινε ευκαιρία που να μην πάρη μαζί του—μαζί τους—την εγώσσσα πεθερούλα του. Και η Έλλη είχε την πικρή ευκαιρία να τον βλέπει και το γλυκό μαστύριο να τον καιμαρώνει τυφλά έρωτευμένον με την κόρη της!...

Για αυτό και μιά φορά τους έδιωχνε—πιο λίγο για να μείνι, μόνι της, πιο πολύ για να μην τους βλέπει... Και οι δυο άρραβωνιασμένοι ζούσανε μεθυσμένοι την έρωτική ευτυχία τους. Γυρίζανε στις πιο μαγικές έρημιές και πλαισιώνανε τον έρωτά τους με τις όμορφιές της έσοχής, με την γαλάζια διαφάνεια της θάλασσας, την χρυσόσκονη της άμμουδιάς, την δροσερή πρασινάδα του βουνού κάτω από την ασπιροσκονη των άστρων.

Η Έλλη όμως γερνούσε... Για πρώτη φορά ένοιωσε ότι ο άνεραχός ήρωισμός της άρχιζε να κάνει νερά... Το έδωλε καθαρά στην καθέρη που δεν ήξερε ψέματα και απάτηδες κολακείες. Το έβλεπε ιδίως στο κέφι της που για πρώτη φορά την πρόδινε: Δεν ήθελε να βγή, δεν ήθελε να γοηψή, δεν επιζητούσε ύμνους στην δειδαλή αύγλη της. Παραμελούσε την εμφάνισή της, η μοδίστα της είχε παρόνοια, ο κομματής της έπισης, ο αίσθητικός της το ίδιο... Προδομένη από τον έρωτα, η Έλλη άφινε τον έαυτό της να καταρρεύσει...

Ένοιωσε η Λίνα το δράμα της μητέρας της. Και την συμπονέσε γιατί την αγαπούσε. Ήτανε δυο φίλες οι δυο τους και μιά ζεστή συγκορδιότητα έκανε την μιά με την άλλη.

Ένα είδος πανικού πλαισίωσε την διαπίστωσι της Λίνας: Η μητέρα της αγαπούσε τον Πέτρο! Ένα όψιμο, απαγορευμένο αίσθημα έκανε δραματικές αντίζηλες αυτές τις δυο γυναίκες που αγαπιόντουσαν τόσο!

Δεν το έκρυψε η Λίνα το πικρό μυστικό από τον αγαπημένο της. Την άκουσε ο Πέτρος και γέλασε:

—Έρωτευμένη ή μαμά σου μαζί μου;!

—Ναι, Πέτρο... του άπακρίθηκε σοβαρά. Και δεν είναι για γέλια...

—Είναι τότε για κλάματα.

Κύτταξε με δοκουμεμένο παράπονο η Λίνα τον αγαπημένο της:

—Δεν ξέρεις, Πέτρο, πόσο εύαίσθητη είναι η μαμά! Όλα την έπηρεάζουν... Και πιο πολύ την επηρεάζει η ιδέα ότι γερνάει.

—Έ πάω να το κάνουμε; Περνάμε τα χρόνια. Κάποτε όλοι μας θα γεράσουμε...

—Ναι, αλλά για τη μαμά τα νεύματα είναι ανάγκη ζωτική. Και τώρα, εδώ και λίγον καιρό, άρχισε να γερνάει... Δεν πέρασαν απότομα, από τη μιά στιγμή στην άλλη, τα χρόνια.

Είναι όμως η διάθεσι που της έλειψε—γιατί είδε αυτόν που αγαπάει έρωτευμένον με μιά άλλη—με την κόρη της!

Δεν έβλεπε τώρα ο Πέτρος.

—Είναι, πραγματικά, αλλόκοτο.

—Δεν είναι αλλόκοτο: είναι δραματικό!

—Και τί να κάνουμε;

Γεμάτη έρωτα τον άγκάλιασε.

—Με αγαπάς... του ψιθύρισε στο αυτί.

—Δεν είναι δυνατό να άμψιβάλης...

—Λοιπόν θα μου κάνης μιά χάρι: Θα δώ-

σπς στην εταγή μαιά την αυταπάτη της ευτυχίας με μιά έρωτική έσομολόγησι σου...

—Έρωτική έσομολόγησι; Έγώ;!

—Ναι!...Κάνε το για μένα, Πέτρο...

—Μά...πώς είναι δυνατό;...

—Νά παίξης λίγο θέατρο...

—Καλά...κι' αν δεχτεί τον έρωτά μου;

—Γι' αυτό όχι! Είμαι σίγουρη ότι η μαμά

θα σέ βάλι ευγενικά στην θέσι σου... Είναι κοκέρτα, μά είναι και τίμια—καρδίκς με λατρεύει και δε θα ήθελε, βέβαια, να μου πάρη τον άρραβωνιαστικό μου.

Γέλασε πάλι ο Πέτρος:

—Είναι άστείο! είπε. Άς το δοκιμάσουμε.

★

Κι' έτσι, ένα μαγικό θράδυ, η Έλλη δέχτηκε νοπετευμένη το βεμοναχισμα του Πέτρος και την έρωτική έσομολόγησί του! Τι ευτυχία την πλημμύρισε!

Κουνηθήκανε τα νεύλη της για να ψιθυρίσουνε:

—Με αγαπάς... Έμένα;!

—Ναι, έμένα! την βεβαίωσε. Και τόσο καιρό ζω ένα ήδονικό μαστύριο: Με την Λίνα πλάι μου, έχω έσένα στην καρδιά μου!

Με το χέρι της που έτρεψε του έβλεψε τυφλά το στόμα:

—Μη λές, τέτοια πράγματα! τον μάλωσε. Έγώ είμαι για σένα γαπά!

—Είσαι πιο νέα από την κόρη σου!

Με πόση δίψα ακούπες τις ευγενετικές λέξεις του! Κι' ένοιωσε με ήδονική ανατριχίλα το λατρεμένο νεύο του να γλιστρούει πίσω της, να την πασάει στην αγκαλιά του!

Ηλεκτροίστηκε όλος ο ναρκωμένος οργανισμός της... και μιά έπισακτική ανάγκη να γείρη στην αγκαλιά εκείνου που την είχε δονήσει, την είχε αναστατάσει, της είχε ξαναχαρίσει νεανική ικυάδα, πλημμύρισε τον άρραβωνισμό της...

Μπάρωσε όμως να αντιδράση:

—Είναι κακό αυτό που κάνουμε, Πέτρο...

του είπε. Γιατί κι' εγώ κι' εσύ αγαπάμε τη Λίνα...

—Άς μείνουμε, ότι μας επιβάλλει η αγάπη μας γι' αυτήν: Έσύ ο γαμπρός μου, εγώ η πεθερά σου...

Έκανε να διατυπώση τις αντιρρήσεις του ο Πέτρος, πιστός στον ρόλο που είχε υποσχεθεί να παίξη. Η Έλλη δεν τον άφισε. Σηκώθηκε, τον έπιασε από το νεύο και του είπε:

—Έλα...Πάμε να δοούμε την Λίνα, την Λίνα σου...

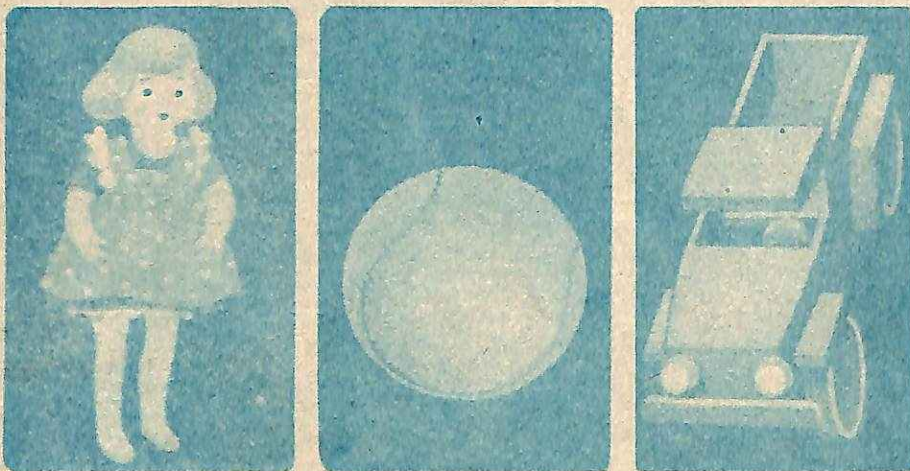
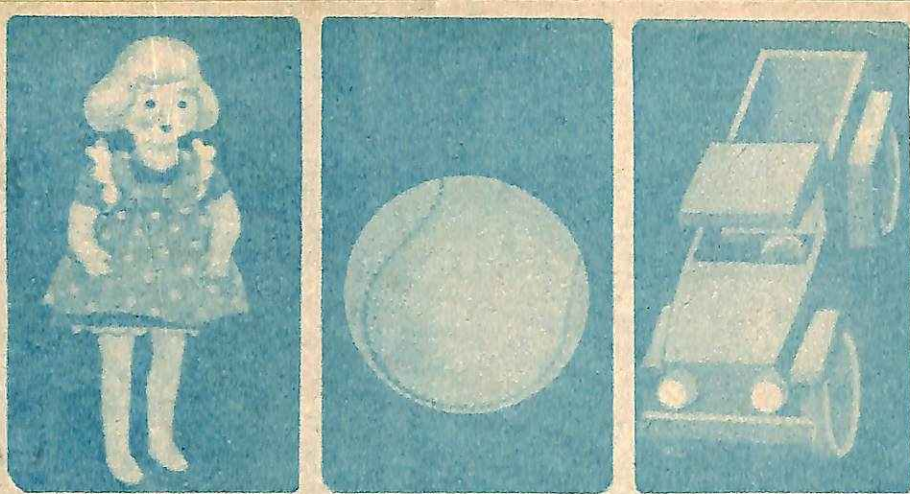
★

Κι' έτσι η Έλλη είχε την μελαγχολική ικανοποίηση να βάλι στη θέσι του τον αγαπημένο της κόρης της—να άρνηθ την ευτυχία που της πρόσφερε ο τελευταίος θαυμαστής της—και να μείνι αυτό που της επέβαλλε η θέσι της κι' η ηλικία της: Πεθερά!...

Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οι δυο άρραβωνιασμένοι ζούσαν την έρωτική ευτυχία τους στη χρυσόσκονη της άμμουδιάς...

Τα Παιδιά

"ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ" ΤΗ ΣΚΕΨΙ ΜΑΣ

Μια διασκεδαστική έκδρομη στον κόσμο των ψυχικών φαινομένων

ΕΝΑ περίεργο, ή καλλίτερα εκπληκτικό επιστημονικό πείραμα, που έγινε στο παγκοσμίως φήμη δολανδικο πανεπιστήμιο της Ουτρέχτης, απέδειξε ότι τα παιδιά έχουν την ικανότητα πολλές φορές να «διαβάσουν» τη σκέψη των «μεγάλων».

Πρόκειται για ένα νέο κεφάλαιο στη μελέτη της τηλεπαθείας—της ικανότητας δηλαδή πολλών ανθρώπων, να επικοινωνούν μεταξύ τους χωρίς να μεταχειρίζονται λέξεις, χειρονομίες, ή κάποιον άλλον από τους συνθισμένους τρόπους συνεννόησης. Τα σχετικά πειράματα γίνονται από μια νέα επιστήμη, ονόματι Νήαν Λουδερν, που εφαρμόζονται υπό την καθοδήγηση του δόκτορος Τενάκεφ, διευθυντού του 'Ινστιτούτου Παραψυχολογίας του Πανεπιστημίου της Ουτρέχτης.

Η δοκιμασία Λουδερν μεταχειρίστηκε ένα απλό «παιχνίδι» μαγείας, με εικονογραφημένα χαρτονάκια. Το δοκίμιασε δε σε 1188 παιδιά και στους δασκάλους τους, πάντα με επιστημονικό έλεγχο και παρακολούθηση των πειραμάτων της.

Τα αποτελέσματα λοιπόν που επέτυνε, απέδειξαν ότι τα μικρά αυτά παιδιά—ήλικίας από 4 έως 6 ετών—μπορούν, να «διαβάσουν» τις σκέψεις των ενηλίκων και μάλιστα σε αξιοσημείωτο βαθμό.

Το πείραμα προκάλεσε ζωηρότατο ενδιαφέρον μεταξύ των επιστημονικών κύκλων, που ασχολούνται μ' αυτά τα

θέματα. Πρόκειται δε να επαναληφθεί, το επόμενο έτος, από τα παραψυχολογικά εργαστήρια και ιδρύματα και τις εταιρείες ψυχικών έρευνών διαφόρων άλλων ευρωπαϊκών χωρών, πιθανόν δε και των 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Μπορείται ωστόσο να το δοκιμάσετε και στο σπίτι σας, με το παιδί σας, εφαρμόζοντας τις απλές οδηγίες που ακολουθούν πιο κάτω.

Σίγουρα, θα δοκιμάσετε πολλές εκπλήξεις.

Τα πειράματα του Παραψυχολογικού 'Ινστιτούτου της Ουτρέχτης οργανώθηκαν, όπως είπαμε, με σύστημα και με επιστημονικό έλεγχο.

Πάντως όμως, η βάση του ήταν η έρευνα:

Ο δάσκαλος καθόταν πίσω από ένα κάσκι, για να μη των βλέπουν τα παιδιά, και κρατούσε μια σειρά από πέντε εικόνες παιδικών παιχνιδιών. Κύματα λοιπόν με συγκεκριμένη την προσοχή του μια απ' αυτές τις εικόνες και ντυπούσε τότε ένα κουδούνι. Κάθε παιδί είχε ήδη στα χέρια του μια σειρά από πέντε εικόνες.

Μόλις άκουγε το κουδούνι, προσπαθούσε να μαντέψει ποιά απ' αυτές κύματα ο δάσκαλος.

Το ποσοστό λοιπόν των επιτυχιών, που σημείωσαν τα παιδιά, ήταν καταπληκτικό.

Όρισμένα απ' αυτά έφτασαν να

μαντέψουν σωστά τις 3 φορές στις 5! Πρέπει να σημειωθεί ότι κατά το νόμο των πιθανοτήτων, έφτασαν οι εικόνες ήταν 5, θα πρέπει κανονικά να πετύχουν τα παιδιά μόνο 1 φορά στις 5. Για να σημειώσουν τις τριπλάσιες επιτυχίες, σημαίνει ολοκλήρωσαν πως τους βοήθησε σ' αυτό το «διάβασμα» της σκέψης του δασκάλου, με την τηλεπαθεία.

Παρατηρήθηκε ότι τα κορίτσια σημειώνουν πολύ μεγαλύτερο ποσοστό επιτυχιών από τ' αγόρια. Επίσης όλα τα παιδιά τα κατάφεραν καλλίτερα, όταν είχαν να κάνουν με πρόσωπα με τα οποία τα συνέδεε μια ψυχική επαφή—πράγμα που δείχνει πως οι δεσμοί της συμπαθείας ενισχύουν τις τηλεπαθητικές ικανότητες.

Το περιεγότερο ήταν ότι τα παιδιά των φτωχότερων τάξεων, που είχαν πατέρες ελλοιμούς, υδραυλικούς, μηχανοτεχνίτες, ηλεκτροτεχνίτες, αστυφύλακες, ταχυδρομικούς, σφάρα καμιονιών κλπ. έδωσαν τα καλλίτερα τηλεπαθητικά αποτελέσματα!

Να τώρα ο εύκολότερος τρόπος, για να κάμει το ίδιο πείραμα στο σπίτι σας:

Κόψτε τις δυο δωοίς σειρές των εικόνων των παιχνιδιών, που θα βρείτε σ' αυτή τη σελίδα. Δώστε τη μια απ' αυτές στο παιδί σας και κρατήστε σεις την άλλη.

Καθίστε ύστερα σ' ένα μέρος του δωματίου, όπου να μη μπορεί το παιδί να δει τις εικόνες που κρατάτε.

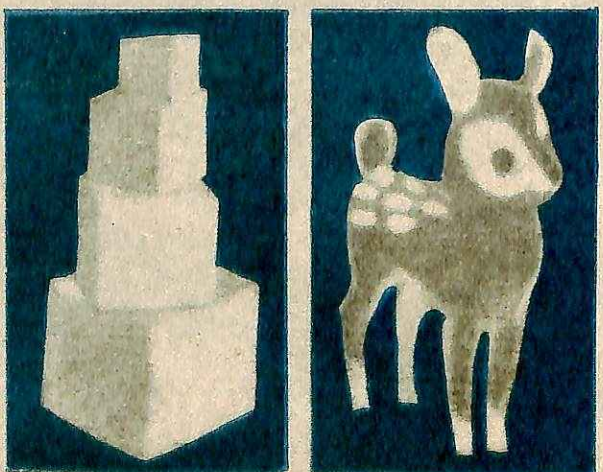
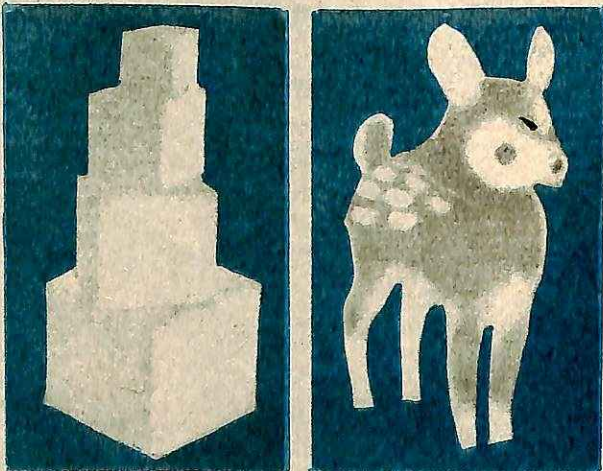
Αφού συγκεντρώσετε την προσοχή σας σε μια απ' αυτές, ειδοποιήστε το παιδί μ' ένα ήχητικό σύνθημα, π.χ. γυμνώντας ένα κουτάλι πάνω σ' ένα τζάμι, ή το πόδι σας στο πάτωμα. Τότε το παιδί—όπως θα το έχετε οδηγήσει από πριν—διστάζει, απ' τις εικόνες που κρατάει, εκείνη που πιστεύει ότι κυττάζει.

Επαναλαμβάνετε το πείραμα πολλές φορές, σημειώνοντας κάθε φορά την επιτυχία ή την αποτυχία του παιδιού. Στο τέλος μετράτε τις επιτυχίες του.

Αν είναι αισθητά περισσότερες από 1 στις 5 φορές, αυτό σημαίνει πως το παιδί σας έχει την ικανότητα να διαβάει τη σκέψη σας, με την τηλεπαθεία.

Λέμε «ίσως», γιατί το παιχνίδι αυτό δεν έχει βέβαια το κύρος των πειραμάτων που έγιναν με αυστηρό επιστημονικό έλεγχο στο 'Ινστιτούτο της Ουτρέχτης.

Πάντως, θ' αποτελέσει μια διασκεδαστική έκδρομή σας στο μυστηριώδη κόσμο των ψυχικών φαινομένων.

"Κύματα" Έδοχης

Βάσει ενδείξεων άπειρων και πολλών παραδειγμάτων, συμπεραίνεις ότι ζούμε εις περίοδο... κυμάτων! Κι' απ' τα κύματα τα τόσα, που πληθαίνουν όσο πάγε και συνέχεια ξεσπάνε σ'ής ζωής αυτών τον σάλο, κινδυνεύεις ώρισμένως, να βρεθής... πελαγωμένος και να φτάση ο λογισμός σου σε... πελάγωμα μεγάλο!

Σε δασύλλια πρωτίστως και σε μέρη σκοτεινά, ξεναράκια τρέχουν πάντα «κατά... κύματα πυκνά» για να στήσουν τη φώλη τους δίπλα σε δενδροστοιχίας και τα βράδια να βρεθούν σε πελάγη ευτυχίας! 'Επειδή συμβαίνει, όμως, τα ξεναράκια αυτά των νέων να στερούνται της αδέας κηδεμόνων και γονέων, βλέπεις, φίλε αναγνώστα, κάθε ώρα και στιγμή να ξεσπά και «κύμα φόνων», που «ξεπλένει» την τιμή!

Για το «πράσινο το κύμα» λόγος γίνεται πολύς κι' όλο γίνεται στους δρόμους της τρελλής και της (μουρλής) γιατί κύμα «αστυφιλίας» την 'Ελλάδα δέρνει όλη κι' όλοι έρχονται στο Αστν για να βρούν... άραξοβάλι! Τρογοφόρα, κάθε είδους, κατά κύματα περνάνε, που σβαρνίζουνε διαβάτες, «κιδόκια», τοίχους κι' ό,τι γά (να κι' άβλαβής δασίς βγαίνεις και τα μάτια δε σε κλαίνε, νοιώθεις, σίγουρα «φουρτούνα στα μπατζάνια σου», που (λένε!

Κάθε λίγο και λιγάκι «κύμα καύσωνος» φουντώνει, που τον κόσμο βαλάντωνα και τον κάνει, παραχρήμα, να τραβήξει αλαφιασμένος προς της θάλασσας τό... κύμα! Μά κι' εκεί στο ακρογιάλι και στην ακροθαλασσιά, δε μπορεί ο άντρας ναύρη λίγη αύρα και δροσιά γιατί βλέπει όλες τις ώρες νεαρές «μυκινωφόρες» και μπροστά τους παίρνει πάντα τέτοια όρη άγριεμένη, που θυμίζει «Κάβο-τόρο» και φουρτούνα... μανιασμένη!

Στων «κυμάτων» την πληθώρα ή στο... κύμα των κυμάτων, προσετέθη κι' ένα πλήθος κεντρικών καταστημάτων, που με φούρια ρεκλαμάρον των «εκπτώσεων το κύμα» και φτηνά προσφέρουν είδη και, περίπου... δίχως γρήμα! Δηλαδή, με λίγα λόγια, «ξάμπα πράμα» ξεπουλάνε κι' όλο τρέχουν οι γυναίκες κι' όλοένα κουδάλανε πακετάκια, πακετάρες, δεματάκια, δεματάρες, ξένα υφάσματα και ντόπια, κατά μέτρα, ή κατά... τόπια κατά μέτρα, ή κατά... φτηνέας» τα συχνά και τα κι' απ' τα «κύματα της... φτηνέας»!

Λιγοστοί και μόνον άντρες «τη γλυτώνουνε... φτηνά»!

Μέσ' στα κύματα τα τόσα, που άφθονούν σε κάθε βήμα, πρέπει άκοιμη να προσθέσης και των στάρ το «νέο (κύμα», που βασίζεται σπανίως σε ταλέντα ζηλευτά και σπορίσεται, συνήθως, στα κορμιά τα τορνετά! 'Ετσι βλέπεις στην όδον ώρισμένους άκισμούς, που μπορείς, άγενοδίστως, να τους πής... κυματισμούς άκισμούς που είναι όντως, πειρασμός για την πλατεία κι' άκισμούς «κυμάτων νέων» που σου φέρνουνε... ναυτία!

Στων κυμάτων, όπως είπα, το μεγάλο αριθμόν και τα «κύματα» όφειλεις να προσθέσης των «σταθ- (μών», που αρχίζουν, τελευταίως, να μās πονοκεφαλάνε, γιατί όλα, άνεξαιρέτως, τα τραγούδια τους μιλάνε για πλατάνια, για μυρτιές, για πευκάκια, για ιτιές, για ψηλά κυπαρισσάκια, για κοντούλες λεμονιές, για μυρτιές και γι' άκισιές, για σικιές και βυσινιές... Κι' έν όλιγοις, οι σταθμοί μας οι ραδιοφωνικοί και σταθμοί κοντεύουν, πλέον, να ναι... δενδροκομικοί!

Των «άπεργιών το κύμα» κάνει πάταγο έν τέλει και τραβά να μάνη, αίστως, άπεργό και τόν... τεμπέλη! Και μ' αυτή την άφορητή, μιά παράληση θερμή, κάνουν πλείστοι παντορμένοι, που ή γλώσσα της κυράς τους ή βρισιές τους περιβρέχει και ζήτάνε οι καυμένοι «άπεργια» διασκεδίας» και τό... στόμα της να έχη!

Επιστημονικά
Ανα Τάλη
Συνεργάτης

Σύγχρονοι πύργοι της Βαβέλ

Γιγαντιαία οικοδομήματα που σκίζουν τα σύννεφα

Ο θρύλος της πυργοποιίας βρίσκεται σ' όλους τους λαούς, από τους αρχαίους Έλληνες ως τους Έβραίους και τους Φινλανούς, από τους Πέρσες ως τους έρυθροδέρμους του Μεξικού και τους Κορεάτες και από τους Ινδούς ως τις φυλές της κεντρικής Αφρικής και τους Μαλαισιανούς. Όλες αυτές οι παραδόσεις μιλούν για ψηλούς πύργους, που έχτισαν οι άνθρωποι για να φτάσουν ως τον ουρανό και για το γκρέμισμά τους από τη θείκη όργη. Μιά ελληνική παράδοση, πιο εντυπωσιακή από τις άλλες, λέει, μάλιστα, ότι οι Γίγαντες, για να φτάσουν ως τον ουρανό έβαλαν την Όσσα πάνω στον Όλυμπο, αλλά, ότι έπαυσα ο Όλυμπος, έπεσαν οι Όσσοι, που γκρέμισαν το έργο τους.

Η προσπάθεια αυτή συνεχίζεται και στις ημέρες μας. Είναι αλήθεια ότι οι αμερικανικοί ουρανοξύστες υπαγορεύθηκαν από λόγους πολεοδομικούς. Το ίδιο συμβαίνει και με τις σύγχρονες πολυκατοικίες, που εκμεταλλεύονται τον οικοδομήσιμο χώρο σε ύψος.

Αλλά εκτός από τους ουρανοξύστες και τις πολυκατοικίες, ο φόβος της ανεγέρσεως επιβλητικών οικοδομημάτων, που να υψώνονται κατακόρυφα προς τον ουρανό, σαν νύχελαν να τον φτάσουν, παραμένει το ίδιο ισχυρό όπως άλλοτε. Κι' είναι ένας φόβος, που οι σύγχρονες προσδοκίες στο κεφάλαιο της τεχνικής επιτρέπουν την πραγματοποίησή του.

Μιά από τις πιο αξιόλογες προσπάθειες αυτού του είδους είναι ο πύργος που κτίστηκε τελευταία στο Κάιρο και που στην κατασκευή του συνεργάστηκαν κορυφαίοι Γερμανοί και Αμερικανοί τεχνικοί.

Ο πύργος αυτός έχει ύψος 180 μέτρων κι είναι το υψηλότερο οικοδομήμα, όχι μόνο της Αφρικής, αλλά και όλκληρης της Μέσης Ανατολής. Στην κορυφή του λειτουργεί ένα εστιατήριο, από όπου βλέπει κανείς όλη την κοιλάδα του Νείλου, με τις πυραμίδες στο βάθος, τη γαλανή Μεσόγειο και τις πεδιάδες της Συρίας που διασχίζονται από τον Εύφρατη και τον Τίγρητα.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι η κορυφή του πύργου, όπου βρίσκεται το εστιατήριο, περιστρέφεται συνεχώς, χωρίς σε ειδικό μηχανισμό. Έτσι, ο θεατής έχει μπροστά του ένα πανόραμα, που αλλάζει ολοένα.

Ο πύργος αυτός θεωρείται σαν ένα από τα μεγαλουργήματα της σύγχρονης Τεχνικής. Από μακριά φαίνεται σαν πανύψιλος μινωέρις, που η κορυφή του σκίζει τα σύννεφα.

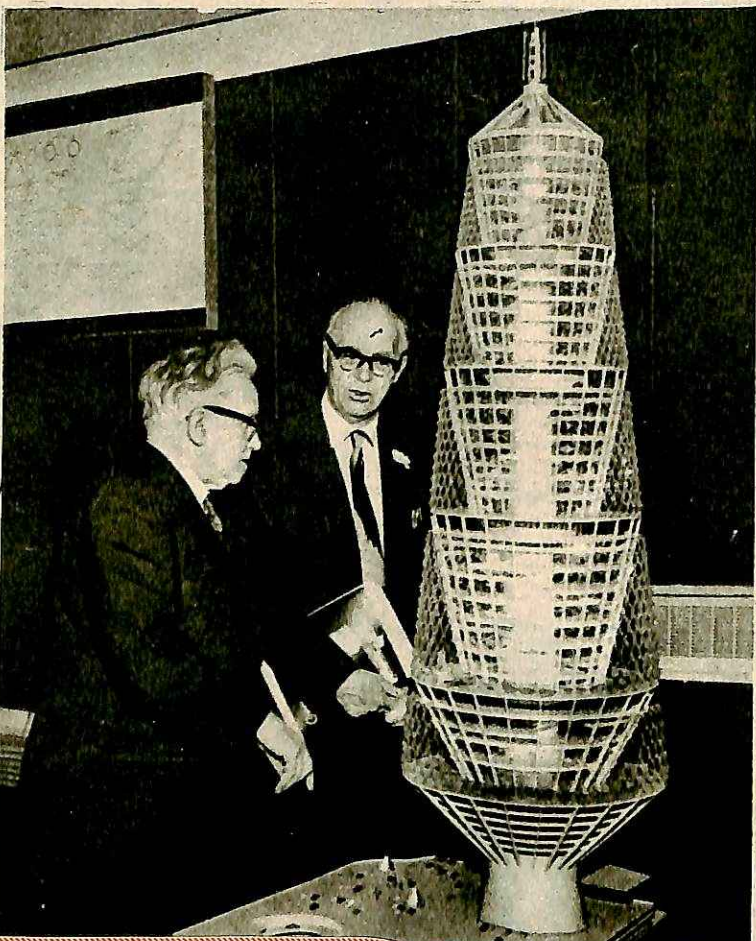
Η εξωτερική επιφάνειά του καλύπτεται από ένα μεταλλικό δικτυωτό. Στα ενδιάμεσα κενά υπάρχουν 12 εκατομμύρια μωσαϊκά, με αξιοσημείωτικές παραστάσεις και ζωφόρα χρώματα.

Ο πύργος καταλήγει σ' έναν όδελισκό, που στην κορυφή του βρίσκεται ένας ισχυρότατος φάρος. Το φως αυτού του φάρου ει-

ναι δρατό τη νύκτα από απόσταση εκατοντάων χιλιομέτρων. Έτσι, ο φάρος αυτός είναι ένας σύγχορος οδηγός, ενώ ταυτόχρονα συμβολίζει την ενότητα, τη δύναμη και το μεγαλείον της σύγχρονης αιγυπτιακής δημοκρατίας.

Αλλά κι η Αγγλία σχεδιάζει επίσης να κατασκευάσει έναν πύργο, που το ύψος του θα ξεπεράσει όλα τα μέχρι τότε γνωστά. Στόν πύργο αυτό θα δοθεί το όνομα «Κρύσταλ 61» και θα κατασκευασθεί υπό την αγγίδα και την επίπτευα της «Επιτροπής για την Α-

πό πύργος αυτός θα χρησιμοποιηθεί ως μόνιμος εκθεσις της παραγωγής της Βρετανικής αυτοκρατορίας σ' όλους τους τομείς. Οι επισκέπτες, για να μην κουράζονται, θα μπορούν να χρησιμοποιούν ειδικά τραινάκια, που θα τους περιφέρουν από το ένα διαμέρισμα στο άλλο, ανεβαίνοντας διαρκώς ώσπου να φτάσουν στην κορυφή. Τα τραινάκια αυτά θα προχωρούν πολύ άργα, για να μπορούν εκείνοι που βρίσκονται μέσα σ' αυτά να βλέπουν τα διάφορα θέαματα. Για κείνους που

Το «Κρυστάλλινο παλάτι», που θα κατασκευασθεί στο Λονδίνο και που θα έχει ύψος 330 μέτρων. Αριστερά διακρίνεται ο λόφος Μόρισον, ενώ ορίζεται με έναν από τους αρχαίους πύργους.

νάπτει των κατασκευών της εποχής ύαλινος.

Αυτό το Κρυστάλλινο παλάτι θα κατασκευασθεί από τσιμέντο, χάλυβα και γυαλί και θα έχει ύψος 330 μέτρων. Στο εσωτερικό του θα υποδιαιρηθεί σε πέντε συγκροτήματα, που θα αποτελούνται από πολλούς ορόφους το καθένα. Η βάση του θα είναι σφαιρική και θα κατασκευασθεί ολοκληρωτά από χάλυβα, θα εισχωρή δε σε μεγάλο βάθος μέσα στη γη. Πάνω σ' αυτή τη βάση ο πύργος θα υψώνεται σαν σκούρα, που θα στενεύει όσο προχωρεί προς τα πάνω.

Η συνολική δαπάνη για την ανέγερση αυτού του πύργου προϋπολογίσθηκε σε δέκα εκατομμύρια στερλινών, οι δε εργασίες θα διαρκέσουν 4—5 χρόνια.

θέλουν να επισκεφθούν, ές άλλο, ώρισμένο διαμέρισμα, θα υπάρχουν ειδικά ασανσέρ.

✱✱

Τα συμπτώματα της κοπώσεως

Το φαινόμενο της κοπώσεως είναι συνήθως φυσιολογικό και οφείλεται στην εξάντληση των γλυκογόνων των μυών και τη συγκέντρωση γαλακτικού όξος. Οι μύες αρχίζουν τότε να τρέμουν, οι κινήσεις γίνονται δύσκολες, ο ρυθμός της αναπνοής και οι παλμοί της καρδιάς επιταχύνονται, αυξάνεται η πίεση του αίματος και αυξάνουν τα λευκά αιμοσφαίρια. Καποτε ωστόσο, η κόπωση μπορεί να γίνει σύμπτωμα ενδοκρινικών ή μεταβολικών αναταλάων, ψυχικών διαταραχών, αλλεργικών καταστάσεων, φυσιολογικής πνευμονίας ή καρκίνου.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΟΝΟΠΩΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΟΤΕΣΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Η κόμπος Γκάσκα πηγαίνει μαζί με τη Μπαρέτα στο Λέδικο, όπου για λουτροθεραπεία, στην πραγματικότητα όμως με την ελπίδα ν' ανακαλύψει τα ίχνη του Τόσκα και της φίλενάδας του. Έξακρβώνει προανάμνη πως μένουν οι δύο τους στο Ροδερέτο και πως ο Τόσκα πέθανε εκεί. Επίσης μαθαίνει με φρίκη την τρομερή ιστορία στην οποία θρόθηκε ανακατεμένη η Σουζάννα. Γράφει λοιπόν ένα γράμμα στο Τζούλιο, στο οποίο του τα διηγιέται όλα. Η Έλβινα, φεύγοντας κρυφά απ' το σπίτι του γιατρού, είχε καταφύγει κοντά στη Λαλά. Ήθελε ν' αποφυγή έτσι το νάμω της με το φράντ, και συγχρόνως να σώσει απ' την αυτοκτονία τον αναπαύμενο της Βιτόριο. Η Λαλά, που είχε το σκεδίο της, τις δείχνει ξεχωριστά συμπάθεια και φιλία, την συγκαίρει για την τολμηρή απόφαση της και αναλαμβάνει να ειδοποιήσει το Βιτόριο.

2ον — Όταν μια γυναίκα αγαπήσει όπως εσύ απ' το Βιτόριο, μπορεί πιά να πεθάνει. Άρεκα! Έχρη!

— Ύστερα βγήκε, αφήνοντας αστισμένη την κοπέλλα, και πήγε να έτοιμασθή.

Δεν ήταν αλήθεια πως θάβγαίνε. Είχε στείλει ένα γραμματάκι στο Βιτόριο, προσκαλώντας τον να φανε μαζί, κι' εκείνος είχε απαντήσει, σημειώνοντας μια λέξη κάτω απ' το ίδιο γράμμα: «Θαρθώ».

Ετοιμαζόταν, λοιπόν, τώρα να τον υποδεχθεί. Είχε καταστρώσει το σκεδίο της. Αντίθετα μ' ό,τι συμβίβει, ντύθηκε άπνοια και σέμνα, σά μαθήτρια. Αλλά τα ποινρά της μάτια και τα εικινητα ρουθούνια της φανέρωναν ποιά ήταν στ' αλήθεια: τρελή, ιδιότροπη και παθητική.

Ο Βιτόριο φάνηκε συνεπής στο ραντεβού.

Η Λαλά πρόεξε πως έμοιαζε σαν παραχαλινμένος, αλλά απόφυγε να τον ρωτήσει το λόγο.

— Κακόπαϊδο! φώναξε, δίνοντάς του το χέρι της. Με είχες λοιπόν ξεχάσει πάλι!

— Όχι, αλλά μούτυχαν κι' άλλες, μεγάλες στενοχωρίες.

— Γιατί δεν ήρθες σε μένα, να μου ανοίξεις την καρδιά σου; Έχασες, λοιπόν, την τελευταία συνομιλία μας, όταν μου φέρθηκες σά φίλος και μου φανέρωσες όλες τις σκέψεις σου;

Ο Βιτόριο ταραχτηκε, κατακοκκίνισε, αλλά έμεινε αμίλητος.

— Καλά, άς μη μιλάμε πιά γι' αυτό, πρόσθεσε η Λαλά. Θα μού τα πεις όλα ύστερα. Και νάσαι βέβαιος πως θα μ' ενδιαφέρει πολύ, ό,τι σε άφορα.

Η φωνή της φανέρωνε τόση συγκίνηση, ώστε έκανε έντύπωση στο Βιτόριο.

Την έσφιξε στο στήθος του, τη φίλησε. Εκείνη έκλεισε τα μάτια της για μια στιγμή. Μα ξαναβρήκε άμέσως την ψυχραιμία της και τον κάλεσε πρόσχαρα να καθήσουν στο τραπέζι.

— Όπως και την άλλη φορά, ο νέος άγγιξε ελάχιστα τα φαγητά και ήπιε πολύ.

Η Λαλά τον παρακολουθούσε. Δε γιαντρεντικές, λοιπόν, άκόμα απ' τον έρωτικό σου πόνο; του έπτε χαμογελώντας. Γιατί δεν ακολουθείς τη συμβουλή μου;

— Γιατί είμαι τρελός! φώναξε δρμητικά ο νέος, αδειάζοντας μορροούρι το ποτήρι του. Α, δε μπορείς ποτέ να φαντασθής τί συνέβη...

— Παντρεύτηκε με άλλον η Έλβινα σου;

— Αυτό θα ήταν δυστύχημα, με ίσως θα τόνιραν απόφαση στο τέλος... Όχι! Η Έλβινα έφυγε, έξαφανίστηκε!

— Άστειεύσαι!

ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

— Μιλώ σοβαράτατα.

Η Λαλά έγειρε λίγο προς τα πίσω το κεφάλι της και ρώτησε, κυττάζοντάς τον με τα λαμπερά της μάτια, που μοιάζαν σαν άστέρια:

— Ξέρεις πού πήγε;

— Άν το ήξερα, ίσως δε θα ήμουν εδώ τώρα!... Και φαντάσου πως με ύποπτευήκανε, ότι την άπηγάνα!

— Εσύ;

— Ναι. Ήρθε κλαίγοντας να της θεία της στη μητέρα μου, να της διηγιθώ ό,τι είχε συμβεί. Η Έλβινα είχε άφαιρε ένα γράμμα, που έλεγε πως έγκατέλειπε τους δικούς της, για ν' ακολουθήσει τον άγαπημένο της. Ήταν φυσικό να σκεφθούν άμέσως έμένα.

— Ένώ, λοιπόν, βρίσκουμν στο σπίτι μου, βλέπω άφαινα να όρμάνε μέσα στην κάμαρά μου η μητέρα μου, ο πατέρας μου κι' η κυρία Άννα. Έμεινα κατάπληκτος. Δεν καταλάβαινα τί ζητούσανε... Όταν όμως μου έξηγησαν, μ' έπνιξε ο θυμός. Έγώ ν' άπαγάω την Έλβινα;... έγώ που την είχα πάντα σεβάσθ κι' είχα καταδικασή μόνος μου να μη την ξαναδώ, γιατί ήμουν και είμαι τίμιος άνθρωπος;

— Έφυγε, λέει, με τον άγαπημένο της... Ποιος νάναι αυτός; Άν τον ήξερα, θα τον σκότωνα!... Έδώ και μια βδομάδα, ψάχνω τού κάκου να βρω τα ίχνη της, όπως κι' ο πατέρας μου κι' η κυρία Άννα. Μονάχα ο γιατρός δε θέλει ν' άσχοληθώ καθόλου μαζί της... ούτε ν' άκούση να μιλάμε γι' αυτήν. Έχει γίνει νευρικός, άμιλητος... Ό, θάδινά τη μισή ζωή μου, για να βρω την Έλβινα!

— Την άγαπάς λοιπόν πάντα;

— Ο τόνος της Λαλά ήταν τόσο άπότομος, ώστε ο Βιτόριο άνασκήρτησε.

— Δεν ξέρω αν την άγαπά ή αν τη μισώ, άπάντησε. Ξέρω μόνο πως ύποφέρω!

— Κι' αν σου εύρισκα έγώ τον τρόπο να παρηγορηθής... Θυμάσαι την τελευταία κουβέντα μας; Σού είπα τότε πως ήθελα να μείνω φίλη σου και πως επιθυμούσα την εύτυχία σου. Τώρα, λοιπόν, η μόνη σου εύτυχία θα ήταν νάχης δική σου την Έλβινα.

— Ο νέος γέλασε πικρά.

— Μπορείς εσύ να κάνης ένα τέτοιο θαύμα; έπτε.

— Έτσι νομίζω!

— Θέλεις να παίξης με τον πόνο μου...

— Όχι, θέλω μονάχα να σου δείξω, ότι όλα γίνονται, όταν δε βέλαι κανείς... κι' ότι κι' οι μιάστερες άκόμα κοπέλλες, όταν άγαπάνε, δε διαφέρουν από μας...δε λογαριάζουν τίποτα! Έλα μαζί μου...

Η Λαλά σηκώθηκε και βγήκε απ' το σαλόνι. Ο Βιτόριο, λίγο χαλισμένος απ' το πιστό, την ακολουθούσε, δίχως να καταλαβαίνει, αλλά κατασυγκινημένος.

Η τραγουδίστρια τον πήγε ως την κλειστή πόρτα της κάμαρας της Έλβινας. Άνοιξε, τον έβγαψε μέσα και τού φώναξε:

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

— Έδώ είναι!

Ύστερα ξανάκλεισε την πόρτα, έτρεξε στο δωμάτιό της, σωριάστηκε πάνω στο κρεβάτι της κι' έβαλε τα κλάματα...

Ο Βιτόριο είχε μη τρεκλίζοντας στην κάμαρά. Στην αρχή, δε δέκρινε τίποτα, γιατί το δωμάτιο ήταν μισοσκοτεινό. Ξαφνικά όμως ξεπρόδωσε μπροστά του μια άσπρη σιλουέττα, και μια τρεμουλιαστή φωνή τραούισε:

— Έγώ είμαι...

— Έλβινα! Έλβινα μου!...

Τρελλός από χαρά, ο νέος έσφιξε στην αγκαλιά του την κοπέλλα και την έπνιξε στα φίλια. Ύστερα την κυττάζε να την κυττάζει και λαχτάρα.

— Εσύ! Είσαι σύ;... Η μήπως όνειρεύομαι; μουρμούρισε.

— Επειτα, σά νάχε ξαναγυρίσει ξαφνικά στην πραγματικότητα, την έσπρωξε μακριά του και της έπτε άσπτηρα:

— Πώς βρέθηκες εδώ, σ' αυτό το σπίτι;

— Ήρθα για να σε σώσω! άπάντησε η κοπέλλα, ένώνοντας τα χέρια της. Η Λαλά μ' επισκέφθηκε και μου έπτε πως ήθελες να σκοταθής έξ ατίας μου, γιατί δε μπορούσες να με κάνης γυναίκα σου... και πως η ζωή σου κρεμόταν από μένα! Παράτηρα τότε το σπίτι μου, τους δικούς μου, για ναρθώ έδώ και να σου πω πως είμαι δική σου, πως η ζωή μου σου άνηκει! Δε θέλω να σκοταθής... γιατί θα πεθάνω κι' έγώ τότε!

Τα λόγια αυτά φανέρωναν όλο το ύπεροχο μεγαλείο της ψυχής της. Ο Βιτόριο την έπιασε απ' το χέρι, την έβαλε να καθήση στο ντιβάνι, γονάτισε μπροστά της και μουρμούρισε με πάθος, ενώ τρέχανε δάκρυα απ' τα μάτια του:

— Κι' έγώ που άμφέβαλα για σένα, άγιο πλάσμα!...

— Κλάις; Σε λυπώσα; έπτε με συγκίνηση η Έλβινα, βλέποντας το πρόσωπό του τόσο άλλαγμένο.

— Εσύ να με λυπώσης;... Μα

— Νά σ' έγκαταλείψω, έπειτα απ' τη θυσία σου; Δεν πιστεύω να σκεπτεσαι άληθινά αυτό που λές, άγγελέ μου! Μα, ακριβώς έπειδή έφύγες απ' το σπίτι σου για να με σώσης, θα ήμουν ο πιο άναγνώρις άνθρωπος του κόσμου άν έμεταλλεύομουν τη θέση σου, αν δε φρόντιζα να διαφυλάξω την τιμή σου...

— Έλβινα, γλυκέρα μου, τώρα πιά, ό,τι κι' αν συμβεί, θα γίνης γυναίκα μου!

— Εσύ να με λυπώσης;... Μα

— Νά σ' έγκαταλείψω, έπειτα απ' τη θυσία σου; Δεν πιστεύω να σκεπτεσαι άληθινά αυτό που λές, άγγελέ μου! Μα, ακριβώς έπειδή έφύγες απ' το σπίτι σου για να με σώσης, θα ήμουν ο πιο άναγνώρις άνθρωπος του κόσμου άν έμεταλλεύομουν τη θέση σου, αν δε φρόντιζα να διαφυλάξω την τιμή σου...

— Έλβινα, γλυκέρα μου, τώρα πιά, ό,τι κι' αν συμβεί, θα γίνης γυναίκα μου!

— Εσύ να με λυπώσης;... Μα

— Νά σ' έγκαταλείψω, έπειτα απ' τη θυσία σου; Δεν πιστεύω να σκεπτεσαι άληθινά αυτό που λές, άγγελέ μου! Μα, ακριβώς έπειδή έφύγες απ' το σπίτι σου για να με σώσης, θα ήμουν ο πιο άναγνώρις άνθρωπος του κόσμου άν έμεταλλεύομουν τη θέση σου, αν δε φρόντιζα να διαφυλάξω την τιμή σου...

— Έλβινα, γλυκέρα μου, τώρα πιά, ό,τι κι' αν συμβεί, θα γίνης γυναίκα μου!

— Εσύ να με λυπώσης;... Μα

— Νά σ' έγκαταλείψω, έπειτα απ' τη θυσία σου; Δεν πιστεύω να σκεπτεσαι άληθινά αυτό που λές, άγγελέ μου! Μα, ακριβώς έπειδή έφύγες απ' το σπίτι σου για να με σώσης, θα ήμουν ο πιο άναγνώρις άνθρωπος του κόσμου άν έμεταλλεύομουν τη θέση σου, αν δε φρόντιζα να διαφυλάξω την τιμή σου...

— Έλβινα, γλυκέρα μου, τώρα πιά, ό,τι κι' αν συμβεί, θα γίνης γυναίκα μου!

— Εσύ να με λυπώσης;... Μα

— Νά σ' έγκαταλείψω, έπειτα απ' τη θυσία σου; Δεν πιστεύω να σκεπτεσαι άληθινά αυτό που λές, άγγελέ μου! Μα, ακριβώς έπειδή έφύγες απ' το σπίτι σου για να με σώσης, θα ήμουν ο πιο άναγνώρις άνθρωπος του κόσμου άν έμεταλλεύομουν τη θέση σου, αν δε φρόντιζα να διαφυλάξω την τιμή σου...

— Έλβινα, γλυκέρα μου, τώρα πιά, ό,τι κι' αν συμβεί, θα γίνης γυναίκα μου!

δε βλέπεις πως είμαι τρελλός από εύτυχία; — Μου ύπόσχεσαι, λοιπόν, πως δε θα σκοταθής; — Σού το ύπόσχομαι, λατρεία μου!

— Ό, εύχαριστώ, εύχαριστώ! Άν ήξερες πόσο καλό μου κάνεις...

Ο νέος έμεινε βουδός για λίγο, σφίγγοντας σπασμωδικά τα χέρια της μέσα στα δικά του και μη χοταίνοντας να την κυττάζει.

Ήταν κι' εκείνη άλλαγμένη, μά φαινόταν άκόμα πιο άξιολάτρευτη, με το γλωύ της πρόσωπο, με τα μάτια της γεμάτα γοητεία, πίστι και άθωότητα.

Ξαφνικά, ο Βιτόριο άνασκήρτησε και σκυθρώπασε.

— Δε μπορείς να μείνης άλλο σ' αυτό το σπίτι, έπτε.

— Γιατί; άπόρησε η κοπέλλα.

Η Λαλά είναι τόσο καλή για μένα! Άγαπώμαστε σαν άδελφές...

Και διηγιθήκε μ' άφέλεια πως είχε περάσει τις μέρες εκείνης της βδομάδας, μιλώντας συχνά γι' αυτόν, με τη σκέψη της σ' αυτόν και μόνο.

Μά ο Βιτόριο δεν ήρμήσε.

— Είμαι βέβαιος για την καλwsήν της Λαλά, άπάντησε. Μα, σου το ξαναλέω, δε μπορείς να μείνης κοντά της.

— Πήγαίνε με δίωο θέλεις έσύ. Δεν έχω πιά άλλο καταφύγιο απ' την καρδιά σου. Τί θα γινώμουν, αν μ' έγκατέλειπες τώρα;

Φαινόταν τόσο φοβισμένη, ώστε ο Βιτόριο την καθησύχασε μ' ένα γλυκό χαμόγελο.

— Νά σ' έγκαταλείψω, έπειτα απ' τη θυσία σου; Δεν πιστεύω να σκεπτεσαι άληθινά αυτό που λές, άγγελέ μου! Μα, ακριβώς έπειδή έφύγες απ' το σπίτι σου για να με σώσης, θα ήμουν ο πιο άναγνώρις άνθρωπος του κόσμου άν έμεταλλεύομουν τη θέση σου, αν δε φρόντιζα να διαφυλάξω την τιμή σου...

— Έλβινα, γλυκέρα μου, τώρα πιά, ό,τι κι' αν συμβεί, θα γίνης γυναίκα μου!

— Εσύ να με λυπώσης;... Μα

— Νά σ' έγκαταλείψω, έπειτα απ' τη θυσία σου; Δεν πιστεύω να σκεπτεσαι άληθινά αυτό που λές, άγγελέ μου! Μα, ακριβώς έπειδή έφύγες απ' το σπίτι σου για να με σώσης, θα ήμουν ο πιο άναγνώρις άνθρωπος του κόσμου άν έμεταλλεύομουν τη θέση σου, αν δε φρόντιζα να διαφυλάξω την τιμή σου...

— Έλβινα, γλυκέρα μου, τώρα πιά, ό,τι κι' αν συμβεί, θα γίνης γυναίκα μου!

— Εσύ να με λυπώσης;... Μα

— Νά σ' έγκαταλείψω, έπειτα απ' τη θυσία σου; Δεν πιστεύω να σκεπτεσαι άληθινά αυτό που λές, άγγελέ μου! Μα, ακριβώς έπειδή έφύγες απ' το σπίτι σου για να με σώσης, θα ήμουν ο πιο άναγνώρις άνθρωπος του κόσμου άν έμεταλλεύομουν τη θέση σου, αν δε φρόντιζα να διαφυλάξω την τιμή σου...

— Έλβινα, γλυκέρα μου, τώρα πιά, ό,τι κι' αν συμβεί, θα γίνης γυναίκα μου!

— Εσύ να με λυπώσης;... Μα

— Νά σ' έγκαταλείψω, έπειτα απ' τη θυσία σου; Δεν πιστεύω να σκεπτεσαι άληθινά αυτό που λές, άγγελέ μου! Μα, ακριβώς έπειδή έφύγες απ' το σπίτι σου για να με σώσης, θα ήμουν ο πιο άναγνώρις άνθρωπος του κόσμου άν έμεταλλεύομουν τη θέση σου, αν δε φρόντιζα να διαφυλάξω την τιμή σου...

— Έλβινα, γλυκέρα μου, τώρα πιά, ό,τι κι' αν συμβεί, θα γίνης γυναίκα μου!

— Εσύ να με λυπώσης;... Μα

— Νά σ' έγκαταλείψω, έπειτα απ' τη θυσία σου; Δεν πιστεύω να σκεπτεσαι άληθινά αυτό που λές, άγγελέ μου! Μα, ακριβώς έπειδή έφύγες απ' το σπίτι σου για να με σώσης, θα ήμουν ο πιο άναγνώρις άνθρωπος του κόσμου άν έμεταλλεύομουν τη θέση σου, αν δε φρόντιζα να διαφυλάξω την τιμή σου...

— Έλβινα, γλυκέρα μου, τώρα πιά, ό,τι κι' αν συμβεί, θα γίνης γυναίκα μου!

— Εσύ να με λυπώσης;... Μα

— Νά σ' έγκαταλείψω, έπειτα απ' τη θυσία σου; Δεν πιστεύω να σκεπτεσαι άληθινά αυτό που λές, άγγελέ μου! Μα, ακριβώς έπειδή έφύγες απ' το σπίτι σου για να με σώσης, θα ήμουν ο πιο άναγνώρις άνθρωπος του κόσμου άν έμεταλλεύομουν τη θέση σου, αν δε φρόντιζα να διαφυλάξω την τιμή σου...

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Η κοπέλλα έκανε μια τρομαγμένη κίνηση.

— Έγω γυναίκα σου; Όχι, ποτέ!

— Γιατί; Ο δόκτωρ Τζούλιο δε μπορεί πια να μου άρνηθαι το χέρι σου. Όσο δε γιά τους γυναικούς μου, όταν μάθουν την υπέρτατη θυσία σου, δε θα φέρουν πια κανένα έμποδίο στην ένωση μας... Βλέπεις, λατρεία μου, είναι τόσος ο σεβασμός μου γιά σένα, ώστε, άντι να δεχτώ τον άνεκτίμητο θησαυρό, που μου χαρίζεις, τόν έμωστο σου, θα σ' πάω, άπόψε κιόλας, πίσω στο σπίτι των γονέων σου.

Η Έλβινα κύτταξε τόν νέο, άναστατώνει:

— Να γυρίσω στο σπίτι μου; τραύλισε, μέ φωνή αλλοιωμένη, γεμάτη άνεγκραστη αγωνία. Όχι, δεν είναι δυνατόν... όπως δε μπορεί έπίσης να πραγματοποιηθ' τ' άνειρό μου να γίνω γυναίκα σου. Δέν τ' όρεξει; Ο γιάτρος θέλει να μέ παντρεύη μέ έαλον.

Ο Βιττόριο χλώμιασε.

— Να σ'ε παντρεύη μέ άλλον;... Ναι... γιατί αυτός ο άλλος έχει, όπως κι' έγω, μία κληίδα στη ζωή του! Δέν ξέρω τόν πατέρα μου... δέν ξέρω άπό πού ήρθα... Η μητέρα μου πέρασε τρελή, άφου φανέρωσε στο παραλήρημά της πράγματα φοιχτά, που μπορεί και νάταν άλήθεια.

— Όχι, δε μπορεί να γίνω γυναίκα σου! Μα δε θέλω ν' άνήκω σ' άλλον... Άπ' τη στιγμή που μου έπρεπε η Λαλά πώς σκεπτόσουν έμέ να μονάχα, πώς θα σκοταδούσαν άν δε σ' άγαπούσα, η καρδιά μου δέν είχε παρά μία σκέψη, ένα σκόπεο: ναρούθ σε σένα, να μ' σ' άφισω πιά, να σου άφιερώνω όλη τη ζωή μου, όπως θάβινες και συ τη δική σου γιά μένα.

Φανέρωνε όλες τις σκέψεις της άπλά, μέ είλικρίνεια, χωρίς καμμία ντροπή.

Ο Βιττόριο τήν κύτταξε μέ τρυφερότητα και σεβασμό, μ' άγάπη κι' εύγνωμοσύνη.

— Έτσι άγγελος! φώναξε μέ βαθεία συγκίνηση, φέρνοντας τόν γέρι της στα χείλη του. Τί μέ νοιάζει να μάθω ποιά ήταν η μητέρα σου; Όσο ένοχη κι' άν ήπηρε — πράγμα που δέν τ' πιστεύω — δε φταίς έσύ γιά τά δικά της σφάλματα.

— Έσύ μονάχα, Έλβινα, μπόρεσες να θυμηθείς στην ψυχή μου αίσθημα που μου ήταν άγνωστο! Ένώ σ' άγατώ τρελλά, σε σέβοναι σάν άγία κι' έπιμένω να σε κάνω σύμτροφο της ζωής μου! Νάτσος, μή φοβάσαι, λατρεία μου. Δε θα σ' άφισω να γυρίσεις στο σπίτι σου, να παλέψεις μέ τη θέλησή του γιάτρο, που σκοπεύει να σε ώωση σ' άλλον... Έμπιστέψου σε μένα! Θα σε πάρω στην προστασία μου και θα σε φυλάξω σάν άνέγγιχτο λουλούδι, ως τη μέρα που θα νικήσω όλες τις δυσκολίες και θα μωρέσω να σου δώσω τ' όνομά μου.

Η Έλβινα έκκλιγε και γελοούσε μαζί.

— Έτν' άλήθεια; Οά μέ κρατήσης κοντά σου; Δε θα μ' άφισης πιά;

— Όχι, άγαπημένη μου. Γιατί θάναί η εύτυχία κι' η ζωή γιά μένα να σε βλέπω κάθε μέρα. Γιά σένα, θα θυσιάζω εύχαρίστως τόν βαθμό μου, τόν μέλλον μου, την οικογένειά μου, ό,τι έχω στόν κόσμο... άκόμα και την τιμή μου! Οά μου έχης πάντα έμπιστοσύνη, Έλβινα μου. Δέν είν' έτσι;... Πες μου πώς μ' άγαπάς... έμένα μόνο!

— Έσένα μόνο... και γιά πάντα!

Ο Βιττόριο τήν κράτησε γιά μία στιγμή σφιγμένη στο στήθος του. Ύστερα, χαμηλώνοντας τη φωνή του, τής ψιθύρισε σ' αύτί:

— Δε μπορείς να μείνεις σ' αύτό τόν σπίτι... δέν τ' θέλω!

— Θάρθω μαζί σου, όπου θελήσης;

— Άκουσέ με προσεκτικά και κάνε, ό,τι θα σου πώ. Ός αύριο, όθως βρ' είν' άλλο σπίτι, κατάλληλό γιά σένα, μακριά άπ' την πόλη, σ' ένα μέρος μοναχικό, όπου θάρχωμαι να σε βλέπω όλες τις έ-

λεύθερες ώρες μου, να ζώ κοντά σου. Θέλω, άπό τώρα και στο έξης, να κυλώνε οι μέρες μας σά μεθυστικό όνειρο. Θέλω, στο καταφυγίο που θα διαλέξουμε, να σε κάνω να τά ξεχάσεις όλα, μέ τόν έρωτά μου.

— Ό, τί ώραίο όνειρο! μουρμούρισε έκστατικά η Έλβινα, μέ τόν κεφάλι της γυρισμένο στόν ώμο του.

— Όφείλω ώστόσο να προσφύλαξω την ύπόληψή σου, συνέχισε εκείνος. Πρώτα άπ' όλα, δέν πρέπει να μάθω τίποτα η Λαλά.

Η Έλβινα τόν κύτταξε μέ έκπληξη.

— Γιατί; άπόρησε. Αυτή δε μάς ένωσε;

— Μήν τής έχης έμπιστοσύνη! Τήν ξέρω καλύτερα άπό σένα... Στοιχηματίζω πώς σου έστησε κάποια παγίδα... "Ήθελε να σε κατεβάσει στο δικό της έπίπεδο... μα δε θα τ' οτύχη!

Η Έλβινα δέν καταλάβαινε. Τής φαινόταν πώς η Λαλά τής είχε δείξει μέ κάθε τρόπο τά καλά της αίσθημα...

— Νάτσος, δε μωρέσες ν' άμφισβήτησ' ό,τι τής έλεγε ο άγαπημένος της.

— Πες μου τί πρέπει να κάνω, και θα τ' ό κάνω, τόν βεβαίωσε.

— Έκείνος έμεινε συλλογισμένος γιά λίγο. Ύστερα πέρασε τόν χέρι του πάνω άπ' τά μάτια του, σά ναχε πάρει μία μεγάλη άπόφαση. Τράβηξε πάλι κοντά του την κοπέλλα και τής μίλησε σιγά, πολλή ώρα...

Γ'.

— Έπειτα άπ' τήν ξαφνική εκείνη κρίση, που έκανε τήν άδελφή του να βοδηθ' πώς είχε τρελαθ' , ο δόκτωρ Τζούλιο κατάρθωσε, μέ τη σταθερότητα και τήν άξιοπρέπεια του, να κρύψη τόν σπαραγμό του άπ' τούς γύρω του.

Δέν είχε κάνει πια τόν παραμι-

κρό ύπαινιγμό στην "Αννα γιά τή δραπετεύση της Έλβινας, ώτερα άπ' τόν ξεσπασμό του μυαλού του. Τής είχε π'ι μονάχα:

— Μήν κλάις άδικα... Φαίνεται πώς δέν ήταν εύτυχισμένη κοντά μας και πήγε να βρ' άλλού τήν εύτυχία της... Πάντως, αύτό σου δείχνει πώς δέν πρέπει ποτέ ν' άσυνώνωσαστε σε κανένα, σε τίποτα... Θυμάσαι τόν παραμύθι, μέ τόν ριθί, που δάγκασε τόν χορικό, που τόν είχε περιμαζέψει και ζστάνει στόν κόρφο του;

— Ναι, πρέπει να γίνουμε έγωιστές, έφ' όσον όποιος κάνει τόν καλό και θυσιάζεται γιά τούς άλλους, άνταμειβεται μονάχα μέ πικρία κι' άγασία... Σε παρακαλώ, δε μ' ξαναμιλήσουμε γι' αύτό. Και νάσαι σύγουρη πώς θα τή δ'ης να ξαναγυρίσει, όταν τή βρεθ' ο φίλος της!

Η "Αννα έκλαιγε.

— Όχι, δε μπορεί να ένέργησε μονάχη της αύτή η κοπέλλα, έλεγε. Έκτός άν τήν έσπρωξε η φοβερή ιδέα πώς θα παντρευότανε μέ τόν γυιό ενός κρεμασμένου. Τό πιστεύει πώς κι' έγω δε μπορώ ν' άντικρίσω τόν Φράντς, χωρίς να νοιώσω ένα κρυφό τρόμο;

— Ο Φράντς είναι μία εύγενική καρδιά, ένας δυστυχισμένος που άξίζει όλη τήν έπιείκεια και τη συμπόνια μας... Όταν όμως κουβέντισσα μαζί του, δε φρόντισα να βεβαιώθω πώς δε μάς άκούγει κανείς... Κι' ώστόσο, είχα άκούσει θρυλό. Κύτταξε τότε, αλλά δέν είδα τίποτα, κανένα. Δέν ξέρω πού μπορεί να είχε κρυφ' αύτή η κοπέλλα.

— Πάντως, πρέπει νάταν ήδη άποφασισμένη να φύγ', άλλoίως θάρρεχε σε σένα, γιά να σου τ' άδηγήθ' όλα και να σε ίκετέψη να τήν άφίσουμε έλεύθερη, να μ' τήν παντρεύουμε μέ τόν Φράντς... Διάσαςε τόν γράμμα της; Έλεγε πώς έφηνε γιά να σώση μία ζωή, που τής

ήταν πολύτιμη. Έπαναλάμβανε τά δικά μου λόγια: πώς πρέπει να συγχωρούμε τά έρωτικά σφάλματα. Είχε, λοιπόν, κάποιον έραστή...

— Στοιχηματίζω πώς ξαναείδε τόν Βιττόριο! έπρε κλαίγοντας η "Αννα.

Ο Τζούλιο άνασκήκωσε περιφρονητικά τούς ώμους του.

— Αύτ'όν η άλλον, τί μέ νοιάζει; άπάντησε μέ τόνο πικρό και κουρασμένο. Κι' όσο σκέπτομαι πώς μάς έκανε πάντα τήν άβωά!... Μα τώρα τελείωσε πιά, δε θέλω να μου τήν άναφέρω... ούτε και τήν άλλη! Τό μόνο που μέ στενοχωρεί, είναι πώς πρέπει να μιλώ άκόμα μέ τόν Φράντς... Τό καίμενο τόν παιδί! Τί χτύπημα γι' αύτόν!... Και μου μοιάζει τόσο στο χαρακτήρα!

Ο Φράντς τόν είχε έπισκεφθ', τήν άλλη μέρα, φέρνοντας τόν χειρόγραφο τής μητέρας του. Δέν έκανε λόγο σ' τή θεία του. Άφηνε να τής τ' άφανέρωθ' όλα, όταν η Έλβινα θα δεχότανε να γίνη γυναίκα του.

Ο Τζούλιο τόν υποδέχθηκε μ' ένα χαμόγελο που σπάρανε τήν ψυχ'.

— Καίμενο παιδί! έπρε, παίρνοντας άπ' τ' ά χέρια του τόν χειρόγραφο. Οά τ' ά διάβασω, γιατί μ' ενδιαφέρει τώρα πιά ό,τι σε άφορά. Είσαι τόν μόνο, πρόσφυγο πού άγαντώ, ύστερα άπ' τήν άδελφή μου.

Ο Φράντς άνασκήκωσε. Ένα άγωνιώδες προαισθημα τού έσφιξε τήν καρδιά. Κύτταξε μ' άνησυχία τόν γιάτρο.

— Όλα σ' αύτό τόν κόσμο είναι ψέμμα, ύποκρισία, συνέχισε εκείνος. Δέν πρέπει να πιστεύω κανείς τίποτα. Έγω και συ ήμαστε πάντα πολύ εύπιστοι, κι' άλλο τόσο δυστυχισμένοι.

Τό αίμα χτυπούσε στα μελίσγία τού φράντς...

— Μιλήσατε στην Έλβινα; πρόσφερε μέ κόπο. Άρνείται;

— Κάτι περισσότερο. Έφυγε άπ' τόν σπίτι, μάς έγκατέλειψε.

Μία σπασματική τρεμούλα συγκλόνισε όλο τόν κορμ' τού νέου.

— Έξ αίτίας μου... τραύλισε μέ βροχή φωνή.

— Όχι, παιδί μου. Έσύ έπιτάχυνες άπλάς μία άπόφαση που είχε πάρει, πώς ξέρε άπό πόσον καιρό. Η Έλβινα έφυγε μέ κάποιο φίλο της. Τέτοιοι είναι οι γυναίκες, άκόμα κι' αυτές που φαίνονται άδώς!

— Εμείναν γιά μερικές στιγμές άμυλντοι, κατάλαμποι κι' οι δύο, κυττάζοντας ο ένας τόν άλλο μέ τραγικό ύφος.

Ο Φράντς ήξερε πώς η κοπέλλα άγαπούσε άλλον — κάποιον άγνωστό του, που τόν μισούσε, μ' όλο που η Έλβινα τού είχε κρύψει πάντα τ' όνομά του. Θυμόταν τήν πρώτη συζήτησή του μαζί της, στη σέρρα, όταν τού είχε άνοίξει τήν καρδιά της και τού είχε ζητήσει να είναι άδελφός της, χωρίς να φαντάζεται πόσο τόν πλήγωνε μέ τήν άποκάλυψή της.

Μιά άλλη φορά όμως, που τήν είχε βρ' να ύπνερη κι' είχε προσπαθήσει να μάθ' κι' άλλες λεπτομέρειες γιά τήν καρδιά της, η Έλβινα τού είχε π'ι:

— Μή μου μιλάτε πια γι' αύτόν. Εγώστε τις έκμυστηρεύσεις μου...

Ήταν ένα όνειρο που διαλύθηκε.

Και είχε φαν' π'ι στοργική, π'ι διαχτυμένη άπέναντί του, τόσο που τού δημιούργησε μία έλπιδα πού μεγάλωσε όλοένα, και που ο νέος πίστευε πώς θα γινόταν μεθυστική πραγματικότητα, μετά τή συνομιλία του μέ τόν Τζούλιο.

Τό χτύπημα ήταν, λοιπόν, άκόμα π'ιό όδυμνο γι' αύτόν. Όλα είχαν τελειώσει πιά! Η υώρα δέν έπαινε να τόν κατατρέχει.

Μιά φοιχτή ελπίδα τόν βασάνιζε — έζέρετε τόν άνθρωπο, πού έπλάνεψε έτσι τήν Έλβινα και τήν έκανε να έγκαταλείψη τόν σπίτι της, να ξεχάση κάθε εύγνωμοσύνη γιά σ' και τήν κυρία "Αννα; ρώτησε.

Ο Τζούλιο χαμογέλασε πικρά.

— Γιατί μιλάτε γιά εύγνωμοσύνη; πρόσφερε. Έχει π'ιθάνει κι' αύτό, σάν τήν άρετή και τήν άδωότητα.

— Όλα είναι λάσπη, βρωμιά!

— Όχι, δέν έρω τόν φίλο της Έλ-

βινας. Μα, κι' άν άκόμα είχα μία ύποψια, άν ήξερα ποιος είναι, δε θα πήγαινα να τού τήν πάρω πίσω, άφου έφυγε μέ τη θέλησή της. Οά μου πής τώρα; Μα ο κόσμος θεωρεί κόρη σ' αυτήν Έλβινα, κι' έχετε τόν δικαίωμα και τόν καθήκον να τήν ξαναφέρετε στόν ίσιο δρόμο, να τιμαλώσετε τόν άνθρωπο που τήν ξεμυάλισε, και να τόν άναγκάσετε να τήν παντρευθ'. Μα σ'ό άπαντά πώς λίγο μέ μέλει γιά τά λόγια τού κόσμου. Όποιος μέ γνωρίζει, ξέρε πώς η Έλβινα δέν είναι παρά μία όρφανή, που τήν περιμαζέψα άπό οίκο. Έχει όη τις θυσίες που κάναμε, έγω κι' η άδελφή μου, γιά να τήν άναβρώμε, να τήν κάνουμε μία τίμια κοπέλλα. Οά μάς λυπηθ', λοιπόν, και θα π'ι π'ι η Έλβινα είχε κληρονομήσει τά κακά έντοκτικά τού πατέρα και τής μητέρας της και π'ις ήταν φυσικό να τήν κατέλαξη.

— Άλλ' η πουμένη έκπληξή του, η άγανάκτηση κι' η αγωνία τόν φαινόταν τόσο είλικρινείς, ώστε η μητέρα του ένοιωσε άνακούφισι, ένώ η "Αννα ζήτοσε συγγνώμη γιά τις ύποψίες της.

Κι' όπως ξέρομε, οι δύο γυναίκες πήγαν στην κάμαρα τού νέου, γιά να τόν ρωτήσουν.

— Άλλ' η πουμένη έκπληξή του, η άγανάκτηση κι' η αγωνία τόν φαινόταν τόσο είλικρινείς, ώστε η μητέρα του ένοιωσε άνακούφισι, ένώ η "Αννα ζήτοσε συγγνώμη γιά τις ύποψίες της.

Γυρίζοντας στο σπίτι της, η "Αννα έπρε στόν άδελφό της πού είχε π'ι. Έκείνος ζάρωσε τά φρύδια του.

— Έκανε άσχημα! τόνισε. Άν τ' έβρα άπό π'ιν, θα σου τ' άπαγόρευα... Νάτσος, καλύτερα έτσι! Ύποφερα σ' τή σκέψη πώς ο γυιός τού φίλου μου ήταν ίκανός γιά μία τέτοια κακή πράξη.

— Μα η Έλβινα τόν άγαπούσε, και θάταν δικαιολογημένη άν έφηνε μαζί του, άφου δε μωρέσες άλλoίς να τόν παντρευθ'. Έγω τούλάχιστον θα τή συγχωρούσα. Ένώ τώρα... που να π'ιγε, άραγε;

Ο γιάτρος κατσούφιασε.

— Μα θα τόν άπασχολούσε τώρα η Έλβινα μονάχα; Δέν είχε τόσα άλλα σοβαρά πράγματα να σκεφθ' ;

Τό ίδιο βράδυ, έπρόκειτο να πάη στην ταβέρνα, που τού είχε υποδείξει η Τζέμμα. Έπρεπε, λοιπόν, να έπιστρατεύσει όλη τήν ένεργητικότητα του, να προσπαθήσει να σκεπασ' τόν σπαραγμό της καρδιάς του και να σκεφθ' πώς είχε να έκπληρωση μιά άλλη άποστολή.

Είχε, άλλωστε, κοντά του τη Τζέμμα, γιά να τόν ύποστηρίξει. Ά, αύτή ήταν μία άγνή κι' εύγενική κοπέλλα, άξια γιά άληθινή λατρεία.

Ο γιάτρος, που μιλούσε γι' αύτήν μέ τέτοιο πικρό σαρκασμό, θάρρεπε γονατιστός μπροστά της, αν μύθαινε τήν άλήθεια. Οά ξαναέβρισκε τότε τή χαμένη πίστι του στην άρετή.

Μά έπρεπε να τού τ' άκούσουν όλα. Έτσι ήθελε η Τζέμμα...

Ο Τζούλιο μάντευε ένα μέρος άπ' τις σκέψεις που στριφογυρίζαν μέσα τόν μυαλό τού νέου, αλλάζοντας κάθε στιγμή τήν έκφραση τής φυσιογνωμίας του. Τού έπιασε τά χέρια και τού σύστησε:

— Κουράγιο, παιδί μου. Ο' άληπατηρημένος π'ι. Η μοναδική μας άγάπη πρέπει νάναί στο έξης η έπιστήμη μας.

Τή στιγμή εκείνη, άκούστηκε ένα έλαφρό χτύπημα στην πόρτα τού λατρείου.

Ο Τζούλιο κύτταξε τόν ρολόι.

— Με είδοποιούν πώς έφτασε η όρα των έπισκεπτών, έπρε. Θέλεις να μ' άφίσης τόν χειρόγραφο σου, παιδί μου;

— Ναι, ναί... γιατί, όταν τ' άμάθετε όλα, θα μωρέσετε ίσως να μου δώσετε μία καλή συμβουλή.

Ο Τζούλιο χαμογέλασε μελαγχολικά φύλαξε τόν χειρόγραφο σ' ένα συρτάρι και πήγε ύστερα ν' άνοίξη τήν πόρτα.

Ο θάλαμος άναμωής ήταν γεμάτος κόσμο. Ο γιάτρος έξανηπρε τόν σοβαρό ύφος του κι' άρχισε να έξετάζη τούς άρρώστους, μέ τη βοήθεια τού Φράντς.

Δ'.

Ο Τζούλιο δε θέλησε να φανερώση σ' όλους τή δραπετεύση της Έλβινας. Άκολουθώντας τή συμ-

βουλή της άδελφής του, έπρε σ' ότους ύπνερτες πώς η όρφανή είχε έαναβρη τόν άληθινό πατέρα της κι' είχε πάει να μείνη μαζί του.

Κανείς δέν τόν πίστεψε. Άλλά και κανείς δέν έπρε λέξι. Οι ύπνερτες τόν άγαπούσαν και δε θέλανε να τόν πικράνουν. Άρχισαν μάλιστα να δείχνουν άκόμα περισσότερα σεβασμό σ' αύτόν και άφοσίωση στην "Αννα.

Ο γιάτρος είχε ύποπτευθ' άμέσως πώς η Έλβινα είχε φύγει ίσως μέ τόν Βιττόριο. Μα δέν έκανε καμμία ένέργεια γιά να βεβαιώθ'.

Η "Αννα, άπειναντίας, πήγε κλαίγοντας, άπελπισμένη, στην κυρία Ντίτα. Έκείνη δέν ήξερε στην άρχή πώς να τήν παρηγορήσει. Ύστερα άνησυχησε, όταν έμαθε τις ύποψίες της γιά τόν Βιττόριο.

Κι' όπως ξέρομε, οι δύο γυναίκες πήγαν στην κάμαρα τού νέου, γιά να τόν ρωτήσουν.

— Άλλ' η πουμένη έκπληξή του, η άγανάκτηση κι' η αγωνία τόν φαινόταν τόσο είλικρινείς, ώστε η μητέρα του ένοιωσε άνακούφισι, ένώ η "Αννα ζήτοσε συγγνώμη γιά τις ύποψίες της.

Γυρίζοντας στο σπίτι της, η "Αννα έπρε στόν άδελφό της πού είχε π'ι. Έκείνος ζάρωσε τά φρύδια του.

— Έκανε άσχημα! τόνισε. Άν τ' έβρα άπό π'ιν, θα σου τ' άπαγόρευα... Νάτσος, καλύτερα έτσι! Ύποφερα σ' τή σκέψη πώς ο γυιός τού φίλου μου ήταν ίκανός γιά μία τέτοια κακή πράξη.

— Μα η Έλβινα τόν άγαπούσε, και θάταν δικαιολογημένη άν έφηνε μαζί του, άφου δε μωρέσες άλλoίς να τόν παντρευθ'. Έγω τούλάχιστον θα τή συγχωρούσα. Ένώ τώρα... που να π'ιγε, άραγε;

Ο γιάτρος κατσούφιασε.

— Στοιχηματίζω, έπρε σαρκαστικά, πώς ήταν συνεννοημένη με τη φίλη της, τη Τζέμμα. Άφου χ' άσασσε τά δικά της σχέδια, η δε σποινίς Τόσκα θέλησε ν' ακολουθήσει κι' η Έλβινα τήν ίδια τύχη...

— Δε σε πίστευα τόσο κακό! άπάντησε αύτοπρά η "Αννα, πειραγμένη άπ' τούς προσβλητικούς εκείνους ύπαινιγμούς. Δέν είσαι άξιος γι' αύτή τήν κοπέλλα, που έχει τήν περήφανη ψυχή τής μητέρας της και που έγω τή θεωρώ σκυοφαντημένη!

— Πώς τά κατάφερε να σε γε- γελάσει!... Μα η άλήθεια είναι πώς ήσουν πάντα εύπιστη.

— Καλύτερα νάμει εύπιστη, παρά ν' άμφιβάλλω γιά όλους και γιά όλα... Και συ όμως θα μετανοιώσας μία μέρα.

— Όχι! άπάντησε ζωηρά ο γιάτρος, μ' ένα έλαφρό τρεμούλασμα σ' τή φωνή του. Δέν κάνω ποτέ συμβιβασμούς μέ τις ήθικες άρχές μου.

Η "Αννα θεώρησε φρονιμώτερο να σωπάση. Ένα έλαφρό όμως σύννεφο είχε σχηματισθ' άνάμεσα σ' αύτήν και τόν άδελφό της. Γιά μερικές μέρες μάλιστα, δε μιλούσαν σχεδόν οι δύο τους.

Η "Αννα έβγαине συχνά έξω, γιά να ψάξη τήν Έλβινα. Έτσι, δε συναντούσε τόν άδελφό της, παρά μόνο τήν ώρα τού φαγητού.

Άφου τελείωνε τις έπισκέψεις του, ο γιάτρος κλεινόταν μόνος στο γραφείο του. Ο Φράντς τού είχε γράψει, ζητώντας του συγγνώμη, πού δ' άπουσίαζε μ' άρκες ή-ρες, γιατί είχε να κανονίση κάτι σπουδαίες δουλειές του, και παρακαλώντας τον να φυλάξη καλά τόν χειρόγραφο.

Ο Τζούλιο δέν είχε σκεφθ' να τόν διαβάση άμέσως. Τόν άπασχολούσαν άλλες φροντίδες. Μολοντί

προσπαθούσε έπίμονα να διώξη άπ' τού νου του τήν εικόνα της Τζέμμας, αύτή τού τάρανε συχνά τη σκέψη. Τώρα είχε προστεθ' και τόν μαρτύριο της άνησυχίας τού γιά τήν τύχη της Έλβινας, που τήν είχε άγαπήσει πάντα σάν παιδί του.

Πώς μωρέσες να τήν είχε άποπλάνησει, άν όχι ο Βιττόριο;

Ο Τζούλιο προσπαθούσε να πείσ' ό τόν έαυτό τόν πώς δέν ένδίαφερότανε να τόν μάθ' . Νάτσος, πλημμύριζαν τόν μυαλό του οι π'ιό παράξενες ιδέες, και καταριόταν αύτό τόν κόσμο, όπου βουιμάδευε τόν κακό, ένώ τόν καλό και η τιμιότης ύποκίπνουνε πάντα...

Περνούσε ώρες όλόκληρες, έσπαζόμενος στην πολυθρόνα τ' αυ, μπροστά στο γραφείο, σ' ένα είδος νάρκης. Έπειτα έμπνυνσε ξαφνικά και προσπαθούσε ν' άσχολήση μέ τις άγαπημένες του μελέτες. Όπου να κοιμασθ'.

Σ' αύτή τήν ξεχωριστή ψυχική κατάσταση βρισκόταν μία μέρα, όταν, άνοίγοντας ένα συρτάρι τού γραφείου του, άντίκασε τόν χειρόγραφο τού Φράντς. Άνασκήκωσε τότε άδελτά.

Τά χαρτιά εκείνα, που περιείχαν τήν ιστορία της γυναίκας, πού είχε βρ' τέτοιο οίκτρο θάνατο, τού φέρνανε ένα είδος θρησκευτικού τρόμου... Τά κύτταξε μέ μάτια ένσταμένα, δίχως να διακρίνει καί' άκαλή τις λέξεις...

Άρχισε να διαβάση σιγά-σιγά. Ύστερα, όσο προχωρούσε, κυριεύθηκε άπό αγωνία. Τό πρόσωπό του έγινε τώρα κατάχλωμο, έτρεψε νευρικά και τόν μέτωπό του βρεχόταν άπό κοινές στάλες ιδρώτα.

Η φίλενάδα τού πατέρα τού Φράντς, η κακούργα γυναίκα που είχε σπρώξει τόν Λορέντζο Φαρίνα ν' άπαλλαγ' άπ' τη σύζυγό του μ' ένα φοιχτό έγκλημα, λεγότανε Λάουρα Μπινιά. Είχε τόν ίδιο όνομα μέ τήν μητέρα της Τζέμμας. Κι' έπρεπε να νάνη η κόρη της Μπαρέτα, η Σουζάνα, που είχε φύγει μαζί μέ τόν Τόσκα και που δέν ήξερε κανείς τί είχε άπογίνει!

Όσο συνέχισε τόν διάβασμα, ένα τρομερό προαισθημα έσφιγγε τήν ψυχ' του... Μήπως η γυναίκα εκείνη, που είχε φύγει μαζί μέ τόν παιδί της γιά να γλυτώσει άπ' τήν τιμωρία που άξίζει, ήταν, άραγε, η ίδια που τόν είχε σπρώξει στην αυτοκτονία — η μητέρα δηλαδή της Έλβινας;

Ένωσε τή γραβάτα του, μέ σπασμαδικές κινήσεις, γιά τόν φαινόταν πώς πνιγότανε, και τινάχτηκε βίθιος.

Ο πέπλος έσκιόζοτανε, όλα ξεκαθάρizan μπροστά στα μάτια του, στο νου του! Η Νινέττα, η υμσπνιωμένη γυναίκα τού τόν είχε ξετρελλάνει κάποτε, ήταν η Σουζάνα, που είχε προκαλέσει τόσο όπτα και δάκρυα στο δρόμο της! Όταν έγινε δική του, ήταν γιά να ίκανοποίηση ένα καμπίσιο τόν αίσθησ' σ' αύτ' , στο δάστημα πού ο φίλος της, ο Τόσκα, φρόντιζε να πουλήσει τα ύποφροντά του γιά ν' άνταποκριθ' στην απαιτήσεή της, να τής προσφέρει μία πλούσια ζωή.

Κι' όταν ο Τόσκα γύρισε στο Τούρινο, αύτή πήγε και τόν βρήκε, γιά να φύγη μαζί του. Περνούσε γιά γυναίκα του. Κι' ίσως ο θάνατός του να ήταν συνέπεια κάποιου άλλου κρυφού έγκλήματος της.

Ύστερα, όχι μόνο συνέχισε τήν αίσχρη ζωή της, αλλά είχε γίνει ο κακός δαίμονας μίας καλής και τίμιας οικογένειας — τού Φράντς.

Τώρα καταλάβαινε ο Τζούλιο γιάτί, στο παραλήρημά της, αύτή η άθλια μιλούσε γιά τόν ίκρίαμα, όπου είχε π'ιθάνει τόν θάνατό της, και ίκέτωνε να σώσουν τόν παιδί της...

Πώς τήν είχε βοηθήσει, άραγε, να δραπετεύσει άπ' τόν τόπο τού έγκλήματος της;

Καταλάβαινε έπίσης ο Τζούλιο πώς είχε βρεθ' αύτή η άθλια στο Κολένιο. Μέσα σ' τις τρομερές σκιές, που είχαν σμιθ', σ' τή σύγχυση τού μυαλού της, σ' τή λαχτάρα της να σώση τόν παιδί της, η Σουζάνα είχε θυμηθ' τήν μητέρα της. Καταλάβαινε πώς μόνο κοντά σ' εκείνη τή δυστυχισμένη, που τής είχε δείξει τόσο έπιείκεια κι' είχε κάνει τόσες θυσίες, θάταν άσφαλισμένες

ΘΑ ΘΕΛΑΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ;

ΑΦΟΥ ΓΡΑΦΕΤΕ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ!

ΕΝΑ ΣΥΣΤΗΜΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ!

Η Σχολή Α.Β.Ε.Α., η μεγαλύτερη Σχολή Σχεδίου του κόσμου που ίδρύθηκε στο Παρίσι το 1913, με ίδρυμα τώρα από 16 χώρες και με πάνω από 200 χιλ. μαθητές, θα προσαρμόσει τη διδασκαλία της προς την περίπτωση σας (μαθητή από 8 έως 68 ετών) προς τις επιδιώξεις σας, τη μεθοδολογία σας, τόν διαθέσιμο χρόνο σας κλπ.

Εν τ.Α.Β.Ε.Α. θα βρ' τη ν'

αυτή κι' η κόρη της. Άλλα τὸ πεπρωμένο της ἦταν πιά χαράγ-
μένο...

Ἐνῶ ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὁ
γιατρός πηγαίνονταν σὰν τρελ-
λὸς μέσα στὸ γραφεῖο του, σκονι-
τάοντας στὰ ἐπιπλά, σφίγγοντας
κάθε στιγμή τὰ μελίσσια του, ποὺ
χιτυοῦσαν πονεμένα. Τοῦ φαίνονταν
πὼς ἔδρανε ἐνῶ ἐφαλκίζοντο...
Ὅλα ὅσα τοῦ εἶχαν συμβῆ, ὁδηγοῦ-
σαν στὸ συμπέρασμα πὼς εἶχε ἐξα-
πατηθῇ πάντα, πὼς κάθε καλωσύνη
τοῦ εἶχε πληρωθῇ μὲ ἀχαριστία καὶ
ἀπάτη.

Ύστερα ἔνοιωσε οἶκτο γιὰ τὸ
Φράντς... Ὡ, ἂν ἦξερε ὁ νέος πὼς
ἡ Ἑλβίνα ἦταν ἀδελφὴ του, κόρη
ἐκείνης τῆς καταραμένης, ποὺ τὴν
ἀναζητοῦσαν ἀδικοῦντα ἡ βία του
κι' αὐτὸς γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ!...

Μιά λέξι τοῦ γιατροῦ ἀκούσε,
γιὰ νὰ ὁδηγήσῃ τὸ Φράντς ὡς τὴν
ἀλήθεια. Θὰ τὴν πρόφερε, λοιπόν...
Ἀνατρίχισε, συγκοπήσας. Ὅση
ἀχαριστία κι' ἂν τοῦ εἶχε δώσει ἡ
Ἑλβίνα, ἦταν πάντως ἡ κόρη του
ἐπὶ τόσα χρόνια, τὴν εἶχε λατρεύ-
ει! Μὰ κι' ἐκείνη, ἡ ἀδῶα κοπέλα,
λίτσα, τὸν εἶχε ἀγαπήσει πολὺ, εἶ-
χε μεγαλώσει πάνω στὰ γόνατά
του, λεγοντάς τον «παμπά», μ' ἓνα
τρύφερό τόσο ποὺ ἔφτανε βα-
θυὰ στὴν καρδιά του.

Μονάχα ἐκείνη τὴ στιγμή, τοῦ
φάνηκε πὼς εἶχε δημιουργηθῇ ἓνα
μεγάλον κενὸ γύρω του, δίχως τὴ
μικρὴ του Ἑλβίνα. Ξανάπεσε στὴν
πολυθρόνα του, ἐξαντλημένος.

Ἡ Ἄννα ἀνησύχησε, γιατί δὲν
τὸν εἶχε δῇ ἀκόμα τὴν ἡμέρα αὐτή.
Πατώντας τὰ νύχια, πλησίασε
στὴν πόρτα τοῦ γραφείου, τὸν ἄ-
νοϊξε σιγά-σιγά καὶ κύτταξε μέσα.

Ὁ Τζούλιο καθόταν πάντα στὴν
πολυθρόνα του, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμ-
πισμένο στὴ ράχη τῆς, χωρὶς νὰ
κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνηση. Δάκρυα
χοιτῶν κυλούσανε ἀργὰ στὰ μάγου-
λά του. Φαινόταν τόσο θλιμμένος,
ὥστε ἡ Ἄννα τρώμαζε, ἔτρεφε κοί-
τά του καὶ τὸν σφίχταγκάλιασε,
τραυλιζόντας.

— Τζούλιο! Ὑποφέρεis, ἀδελφέ
μου.

Οἱ ματιές τους συναντήθηκαν, κι'
ὁ γιατρός ψιθύρισε, κρατώντας ἀγ-
καλισμένη τὴν ἀδελφὴ του:

— Πρέπει νὰ ψάξουμε γιὰ τὴν
Ἑλβίνα... νὰ τὴν ξαναβροῦμε ὁ-
πωσδήποτε!

Ἡ Ἄννα ἔβλεπε τὰ χέρια τῆς καὶ
φάνησε, μέσα ἀπ' τὴν ψυχὴ τῆς:

— Τόξερα ἐγὼ πὼς δὲ θὰ μπο-
ροῦσα νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτὴν!...
Ποῖος μὰς τὴν πήρε, ἀγαγε!... Ἐ-
ψαξα τόσο!... τοῦ κακοῦ ὅμως. Δὲν
ἔχω πιά ἐλπίδες.

— Ὅα τὴν βρῶ ἐγώ! δῶλῶσέ
σταθερὰ ὁ Τζούλιο, ἀνασκοπώντας
περιφραγὰ τὸ κεφάλι του. Κι' ἂν
καίτοι ἄλλως μοῦ τὴν ξεμυάλει,
ἀλλοιμονό τοι!

Τὸ ἄλλο πρωτὶ, ἐνῶ ἐτοιμοζότανε
νὰ βῇ, ρίχνοντας μιὰ ἀφορμὴν
ματιὰ στὴν ἀλληλογραφία του, εἶ-
δε ἓνα κομμὶ φακέλλο, μὲ τὴν τα-
χυδρομικὴ σφραγίδα τοῦ Λέβικο.

«Μοῦ γράφει ἡ κόμισσα Γκάσκα
— σκέφθηκε ὁ γιατρός, παίρνοντας
ζωηρὰ τὸ γράμμα. Ἀς δοῦμε τί εἶ-
χει νὰ μοῦ πῇ»

Ὁρθὸς δίπλα στὸ γραφεῖο του.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΡΙΑΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΤΥΠΩΝ

εἰς χαμηλὰς τιμὰς
καὶ μὲ εὐκολίαν πληρωμῆς

• ΚΟΛΙΜΠΡΙ
• ΚΟΜΕΤ
• ΠΡΟΤΑΡΙ
• ΣΤΕΛΛΑ
• ΠΕΡΟΕΤΤΑ

Ὅλα παραδίδονται μὲ
3 βελόνια αὐτόματα
ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ, μὲ φωτι-
σμοὺς 3 ἐτῶν ἐγγύησιν.
Δωρεάν ἐκμύθησις.

ΔΙΟΝΙΣΙΟΝ ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ ο.ε. Θμιστοκλέους 4 (ἑσπ.)

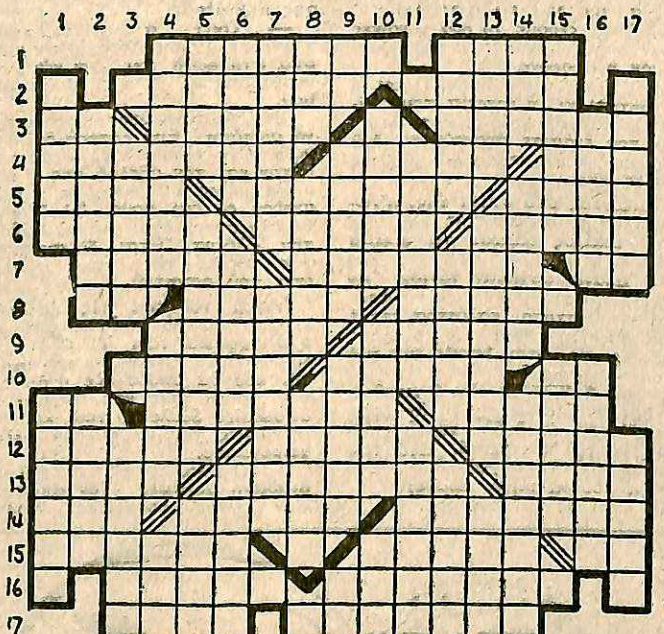
Θ/ΝΙΚΗ: Κ. ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ Τ. Ν. 114 α 12

ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΩΔΙΟΝ ΤΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 863

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Εἶναι πάντοτε ἀνάλογος μὲ
τὴν ἐργασία. — Ἡ μητέρα τοῦ
Ἑρμοῦ.
- 2) Οὐράνια σώματα ποὺ δὲν
τὰ ἐλέπομε καθημερινῶς. —
Σημεῖο τοῦ σώματος κοντὰ
στὴ μέση.
- 3) Ὅμοια σύμφωνα. — Φλύαρος.
— Ἑλληνικὸ πέλαγος.
- 4) Μεγαλοπόλεις τῆς Ἰταλίας.
— Ἀρρώστια, ποὺ βάζει σὲ κίν.
- 5) Μονὰς θάρους. — Ὄνομα πέντε
παπῶν τῆς Ρώμης.
- 6) Τόπος τιμωρίας. — Πτηνὸν πιδ
γνωστὸ ὡς καρκάξαι. — Πρόδε-
σις.
- 7) Ἀνατολίτικο ἐπιφώνημα. —
Μουδιασμα. — Μάχη ποὺ δόθηκε
γιὰ νὰ ἐπιτύχωμε κάποιο σκο-
πὸ.
- 8) Μιά τῶν Κυκλάδων. — Ἐθνι-
κὸς εὐεργέτης. — Ἀκάθαρτα.
- 9) Μὲ κάνει ἀπρόθυμους γιὰ

- δυνατὴ ζωὴ μας. — Σπὸρ.
- 5) Θεὰ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτί-
ων. — Μυστικὸς θαυμάσιος τῆς Κο-
ρίνθου, ὁδὸς καὶ πανοῦργος.
— Χωρὶς ταῖρι (οὐδ. πληθ.).
 - 6) Προορίζονται γιὰ πειναμέ-
νους. — Ἀδελφὸς τοῦ Μωυσῆος.
— Δὲν ἔχουν περιεχόμενο.
 - 7) Κατάργησις. — Σταθερὸ, ἀ-
μετακίνητο. — Στοιχίζον συ-
χνὰ τὸ σταυρολέξο μας.
 - 8) Κτητικὴ ἀντανύμια (πληθ.).
— Θὰ σὰς θυμίσῃ τὴν Ἀριάδνη.
— Χῶρος μὲ πρασιναδὰ καὶ Λου-
λούδια.
 - 9) Γεωμετρικὸ σχῆμα. — Ναυτι-
κὴ βασὶς τῆς Ν. Ἰταλίας.
 - 10) Τὸ χρυσάφι κατάνησε γι'
αὐτὸν πραγματικὴν συμφόρα. —
Βουρὸ τῆς Δ. Μακεδονίας.
— Ἀπλώνει κάποιο διαταγμὸ.
 - 11) Πρόβες. — Ντουφέκι τοῦ
18ου αἰῶνος. — Συμβάλλει ἀπα-
ραιτήτως στὴν καθαρότητα.
 - 12) Τρομερὴ ἀρρώστια. — Προγόν
τῶν μελισσῶν. — Ποταμὸς τῆς
Μ. Ἀσίας μήκους 350 χιλιομέ-
τρων.
 - 13) Πρώτη ὤ- γιὰ μερικὲς θιο-
μηχανίες (πληθ. καθαρ.). — Ἐ-
νοικισμένο ἀκίνητο. — Ενδύ-
ματα ποὺ ἐμπνέουν σεβασμὸ.
 - 14) Χορὸς. — Εὐλοία. — Βγάζει
πολλοὺς ἀπὸ οἰκονομικὸ ἀδιέ-
ξοδο.
 - 15) Δὲν ἔχουν κατοικία (οὐδ.).
— Ἀριθμός. — Νότα.
 - 16) Φρούτο. — Δέντρο οἱ καρποὶ
τοῦ, ἀλλὰ καὶ γυναικεῖο ὄνο-
μα.
 - 17) Βιβλικὸ θεοῦ. — Τέντωμα,
ἀλλὰ καὶ μέγεθος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Ἀναθυμίασις ἀερίων ἀπὸ
ρωγμῆς. — Ζῶο, ἀπὸ τὰ πιδ
μεγαλόσωμα.
- 2) Ρήτορ, διδάσκαλος τοῦ Γορ-
γία καὶ τοῦ Ἰσοκράτη. — Βα-
σιλεὺς τῶν Περσῶν, ἀλλὰ καὶ
λαχρῶς.

Ἡ λύσις τοῦ 862
στὴ σελ. 69

ΟΙ ΚΕΔΡΟΙ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ

Ἐκφράζονται φόβοι ὅτι οἱ κέ-
δροι τοῦ Λιβάνου, τὰ μεγαλοπρεπῆ
αὐτὰ δέντρα ποὺ ἀναφέρονται καὶ
στὴν Ἄννα Γραφί, πλησιάζουν νὰ
λείψουν ἀπ' τὴν πατρίδα τους.
Ἄλλοτε, στὴν ἐποχὴ τοῦ Σολομῶν.
τὸς, ἀποτελοῦσαν βάση ἀπεραντά.
Τώρα ὅμως δὲν ἔχουν ἀπομείνει
παρὰ ἐλάχιστοι ἀπ' αὐτοὺς.

ἔνοιε μ' ἓνα λεπτὸ χαρτοκόπτη τὸ
φακέλλο κι' ἔδραλε ἀπὸ μέσα ἓνα
φύλλο χαρτί μὲ οἰκίσμιο. Ὁ γρα-
φικὸς χαρακτήρας ἦταν λεπτὸς καὶ
κανονικὸς. Ὁ Τζούλιο ἄρχισε νὰ
διαβάξῃ, προσεχτικὰ καὶ μὲ καρ-
διοχτύπι:

«Γιατρέ μου, μὴν ἐκπλαγῇτε ποὺ
σὰς γράφω τόσο γρήγορα. Σὰς
χρειάζομαι. Πρέπει νὰρθεῖτε ἐδῶ καὶ
νὰ προσπαθήσετε καὶ σὲς μαζί μου
νὰ ἀνακαλύψετε ἓνα μυστήριον, ποὺ
σὰς ἀφορᾷ ἐν μέρει. Μὴ ζαρώνετε
τὰ φρυδιὰ σας... Σὰς ξέρω, γιὰ-
τρέ, περισσότερο ἴσως ἀπ' ὅσο ἔξε-
ρετε σὲς ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸ σας.
Ἐγώ, ὑπάρχει μέσα σας μιὰ θέλημα πα-
θῶν. Ἀναζητᾷτε τοῦ κακοῦ τὴν εὐ-
τυχία. Ἰσως, λοιπόν, νὰ σὰς βρῶ-
λω στὸν καλὸ δρόμο, γιὰ νὰ τὴ
βρῇτε.

«Δὲ μὲ καταλαβαίνετε, ἔ; Λοι-
πόν, θὰ ἐξηγηθῶ καλυτέρα. Ὅταν,
ἀκολουθώντας τὴ συμβουλὴν σας,
δέχθηκα νὰρθῶ γιὰ μιὰ κούρα ἀε-
ροθεραπείας στὸ Τρεντίνο καὶ θέλη-
σα νὰ πάρω μαζί μου τὴν χθρὰ Μπα-
ρέτα, εἶχα κάποιο μεγάλο σχέδιον
στὸ νοῦ μου: Νὰ βρῶ τὰ ἴχνη τοῦ
κ. Τοάσκα, νὰ μῶθο θετικὰ ἀν εἴ-
η πέθανε, ποὺ τὸν θάψανε καὶ τί
ἀπογινε ἡ Σουζάννα, ἡ ἀνῆξία ἐκεί-
νη κόρη μιᾶς καλῆς γυναικὸς σὰν
τὴν Μπαρέτα. Ὑστερα, νὰ γυρίσω
στὸ Τουρίνο, μ' ἄλλες τὶς πληροφο-
ρίες ποὺ θὰ εἶχα συγκεντρώσει, νὰ
ἐπισκεφθῇ τὴν κ. Τοάσκα καὶ τὴν
κόρη τῆς, νὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστο-
σύνην τους καὶ νὰ μῶθο τὴν ἀλήθεια
γιὰ τὴ Τζέμπα, ὥστε νὰ σὰς ἀπο-
δείξω τὴν ἀθωότητά της καὶ νὰ εὐ-
λογῶ ἐγὼ ἡ ἴδια τὴν εὐτυχία
σας.

«Μὲ καταλαβαίνετε τώρα; Στὸ
πρῶτον μέρος τοῦ σχεδίου μου, στά-
θηκα τυχερῶ. Ἐμαθα πὼς ὁ πατέ-
ρας τῆς Τζέμμης, ὁ κ. Τοάσκα, ἔ-
μενε στὸ Ροβερέτο μαζί μὲ τὴν Σου-
ζάννα, ποὺ περνούσε γιὰ γυναῖκα
τοῦ κι' εἶχε πάρει ξεδιάντροπα τὸ
ὄνομα τῆς κυρίας Λάουρας Μπορ-
νιά-Τοάσκα, τῆς περφηανῆς κι' εὐ-
γενικής κυρίας, ποὺ τὴν ἐκτίμω καὶ
τὴν ὑπολήπτομαι ἀκόμα περισσό-
τερο ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποκά-
λυψιν.

«Ἐμαθα ἐπίσης, ὅτι ἡ Σουζάννα
ἡ Λάουρα — ὅπως τὴν ἔξερνε στὸ
Ροβερέτο — μετὰ τὸ θάνατον τοῦ
Τοάσκα, εἶχε γίνῃ φιλενάδα ἐνὸς
καλοῦ καὶ τίμιου ἀνθρώπου, κάποιου
Λορέντζο Φορίνα, ποὺ ἦταν σκύ-
λος μιᾶς ἁγίας γυναικὸς καὶ πα-
τέρας ἐνὸς ἀγοριῦ ὁμορφοῦ σὰν
ἀγγελοῦδι.

«Αὐτὴ, λοιπόν, ἡ σειρήνα, αὐτὴ
ἡ ὀχιά, κατάνησε δολοφονοῦ τὸν τέ-
λειον ἐκείνου σκύλου καὶ πατέρα. Τὸν
ἔκανε νὰ βῇ γιὰ τὴν γυναῖκα
τοῦ, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὴν
καὶ νὰ μεταβῇ νὰ παντρευθῇ τὴ
φιλενάδα του, ποὺ εἶχε ὀφθαλμίσῃ
μιὰ κόρη μαζί της. Τὸ ἐγκλημα ἀ-
νακαλύφθηκε κι' ὁ ἐνοχὸς καταδικά-
σθηκε σὲ θάνατον. Ἡ Σουζάννα, ἡ
συνένοχος τοῦ καὶ ἥθικῃ αὐτοῦργος,
κατάρθωσε νὰ ξεφυγῇ, μαζί μὲ τὸ
παῖδί της, μὲ τὴ βοήθεια κάποιου
κατασκόπου, ὀνόματι Γκόρια, ποὺ
λέγεται ὅτι ζῇ ἀκόμα στὸ Ροβε-
ρέτο.

«Ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορίαν, δὲν
ἀνέφερα οὔτε λέξι, στὴν Μπαρέτα.
Ἐσπευσα μονάχα νὰ γράψω σὲ σας,
γιὰτὶ μοῦ πέρασε μιὰ ὑπόψια.

«Ἐγὼ, λοιπόν, ἡ σειρήνα, αὐτὴ
ἡ ὀχιά, κατάνησε δολοφονοῦ τὸν τέ-
λειον ἐκείνου σκύλου καὶ πατέρα. Τὸν
ἔκανε νὰ βῇ γιὰ τὴν γυναῖκα
τοῦ, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὴν
καὶ νὰ μεταβῇ νὰ παντρευθῇ τὴ
φιλενάδα του, ποὺ εἶχε ὀφθαλμίσῃ
μιὰ κόρη μαζί της. Τὸ ἐγκλημα ἀ-
νακαλύφθηκε κι' ὁ ἐνοχὸς καταδικά-
σθηκε σὲ θάνατον. Ἡ Σουζάννα, ἡ
συνένοχος τοῦ καὶ ἥθικῃ αὐτοῦργος,
κατάρθωσε νὰ ξεφυγῇ, μαζί μὲ τὸ
παῖδί της, μὲ τὴ βοήθεια κάποιου
κατασκόπου, ὀνόματι Γκόρια, ποὺ
λέγεται ὅτι ζῇ ἀκόμα στὸ Ροβε-
ρέτο.

«Ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορίαν, δὲν
ἀνέφερα οὔτε λέξι, στὴν Μπαρέτα.
Ἐσπευσα μονάχα νὰ γράψω σὲ σας,
γιὰτὶ μοῦ πέρασε μιὰ ὑπόψια.

«Ἐγὼ, λοιπόν, ἡ σειρήνα, αὐτὴ
ἡ ὀχιά, κατάνησε δολοφονοῦ τὸν τέ-
λειον ἐκείνου σκύλου καὶ πατέρα. Τὸν
ἔκανε νὰ βῇ γιὰ τὴν γυναῖκα
τοῦ, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὴν
καὶ νὰ μεταβῇ νὰ παντρευθῇ τὴ
φιλενάδα του, ποὺ εἶχε ὀφθαλμίσῃ
μιὰ κόρη μαζί της. Τὸ ἐγκλημα ἀ-
νακαλύφθηκε κι' ὁ ἐνοχὸς καταδικά-
σθηκε σὲ θάνατον. Ἡ Σουζάννα, ἡ
συνένοχος τοῦ καὶ ἥθικῃ αὐτοῦργος,
κατάρθωσε νὰ ξεφυγῇ, μαζί μὲ τὸ
παῖδί της, μὲ τὴ βοήθεια κάποιου
κατασκόπου, ὀνόματι Γκόρια, ποὺ
λέγεται ὅτι ζῇ ἀκόμα στὸ Ροβε-
ρέτο.

«Ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορίαν, δὲν
ἀνέφερα οὔτε λέξι, στὴν Μπαρέτα.
Ἐσπευσα μονάχα νὰ γράψω σὲ σας,
γιὰτὶ μοῦ πέρασε μιὰ ὑπόψια.

«Ἐγὼ, λοιπόν, ἡ σειρήνα, αὐτὴ
ἡ ὀχιά, κατάνησε δολοφονοῦ τὸν τέ-
λειον ἐκείνου σκύλου καὶ πατέρα. Τὸν
ἔκανε νὰ βῇ γιὰ τὴν γυναῖκα
τοῦ, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὴν
καὶ νὰ μεταβῇ νὰ παντρευθῇ τὴ
φιλενάδα του, ποὺ εἶχε ὀφθαλμίσῃ
μιὰ κόρη μαζί της. Τὸ ἐγκλημα ἀ-
νακαλύφθηκε κι' ὁ ἐνοχὸς καταδικά-
σθηκε σὲ θάνατον. Ἡ Σουζάννα, ἡ
συνένοχος τοῦ καὶ ἥθικῃ αὐτοῦργος,
κατάρθωσε νὰ ξεφυγῇ, μαζί μὲ τὸ
παῖδί της, μὲ τὴ βοήθεια κάποιου
κατασκόπου, ὀνόματι Γκόρια, ποὺ
λέγεται ὅτι ζῇ ἀκόμα στὸ Ροβε-
ρέτο.

«Ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορίαν, δὲν
ἀνέφερα οὔτε λέξι, στὴν Μπαρέτα.
Ἐσπευσα μονάχα νὰ γράψω σὲ σας,
γιὰτὶ μοῦ πέρασε μιὰ ὑπόψια.

«Ἐγὼ, λοιπόν, ἡ σειρήνα, αὐτὴ
ἡ ὀχιά, κατάνησε δολοφονοῦ τὸν τέ-
λειον ἐκείνου σκύλου καὶ πατέρα. Τὸν
ἔκανε νὰ βῇ γιὰ τὴν γυναῖκα
τοῦ, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὴν
καὶ νὰ μεταβῇ νὰ παντρευθῇ τὴ
φιλενάδα του, ποὺ εἶχε ὀφθαλμίσῃ
μιὰ κόρη μαζί της. Τὸ ἐγκλημα ἀ-
νακαλύφθηκε κι' ὁ ἐνοχὸς καταδικά-
σθηκε σὲ θάνατον. Ἡ Σουζάννα, ἡ
συνένοχος τοῦ καὶ ἥθικῃ αὐτοῦργος,
κατάρθωσε νὰ ξεφυγῇ, μαζί μὲ τὸ
παῖδί της, μὲ τὴ βοήθεια κάποιου
κατασκόπου, ὀνόματι Γκόρια, ποὺ
λέγεται ὅτι ζῇ ἀκόμα στὸ Ροβε-
ρέτο.

«Ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορίαν, δὲν
ἀνέφερα οὔτε λέξι, στὴν Μπαρέτα.
Ἐσπευσα μονάχα νὰ γράψω σὲ σας,
γιὰτὶ μοῦ πέρασε μιὰ ὑπόψια.

«Ἐγὼ, λοιπόν, ἡ σειρήνα, αὐτὴ
ἡ ὀχιά, κατάνησε δολοφονοῦ τὸν τέ-
λειον ἐκείνου σκύλου καὶ πατέρα. Τὸν
ἔκανε νὰ βῇ γιὰ τὴν γυναῖκα
τοῦ, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὴν
καὶ νὰ μεταβῇ νὰ παντρευθῇ τὴ
φιλενάδα του, ποὺ εἶχε ὀφθαλμίσῃ
μιὰ κόρη μαζί της. Τὸ ἐγκλημα ἀ-
νακαλύφθηκε κι' ὁ ἐνοχὸς καταδικά-
σθηκε σὲ θάνατον. Ἡ Σουζάννα, ἡ
συνένοχος τοῦ καὶ ἥθικῃ αὐτοῦργος,
κατάρθωσε νὰ ξεφυγῇ, μαζί μὲ τὸ
παῖδί της, μὲ τὴ βοήθεια κάποιου
κατασκόπου, ὀνόματι Γκόρια, ποὺ
λέγεται ὅτι ζῇ ἀκόμα στὸ Ροβε-
ρέτο.

«Ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορίαν, δὲν
ἀνέφερα οὔτε λέξι, στὴν Μπαρέτα.
Ἐσπευσα μονάχα νὰ γράψω σὲ σας,
γιὰτὶ μοῦ πέρασε μιὰ ὑπόψια.

«Ἐγὼ, λοιπόν, ἡ σειρήνα, αὐτὴ
ἡ ὀχιά, κατάνησε δολοφονοῦ τὸν τέ-
λειον ἐκείνου σκύλου καὶ πατέρα. Τὸν
ἔκανε νὰ βῇ γιὰ τὴν γυναῖκα
τοῦ, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὴν
καὶ νὰ μεταβῇ νὰ παντρευθῇ τὴ
φιλενάδα του, ποὺ εἶχε ὀφθαλμίσῃ
μιὰ κόρη μαζί της. Τὸ ἐγκλημα ἀ-
νακαλύφθηκε κι' ὁ ἐνοχὸς καταδικά-
σθηκε σὲ θάνατον. Ἡ Σουζάννα, ἡ
συνένοχος τοῦ καὶ ἥθικῃ αὐτοῦργος,
κατάρθωσε νὰ ξεφυγῇ, μαζί μὲ τὸ
παῖδί της, μὲ τὴ βοήθεια κάποιου
κατασκόπου, ὀνόματι Γκόρια, ποὺ
λέγεται ὅτι ζῇ ἀκόμα στὸ Ροβε-
ρέτο.

«Ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορίαν, δὲν
ἀνέφερα οὔτε λέξι, στὴν Μπαρέτα.
Ἐσπευσα μονάχα νὰ γράψω σὲ σας,
γιὰτὶ μοῦ πέρασε μιὰ ὑπόψια.

«Ἐγὼ, λοιπόν, ἡ σειρήνα, αὐτὴ
ἡ ὀχιά, κατάνησε δολοφονοῦ τὸν τέ-
λειον ἐκείνου σκύλου καὶ πατέρα. Τὸν
ἔκανε νὰ βῇ γιὰ τὴν γυναῖκα
τοῦ, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὴν
καὶ νὰ μεταβῇ νὰ παντρευθῇ τὴ
φιλενάδα του, ποὺ εἶχε ὀφθαλμίσῃ
μιὰ κόρη μαζί της. Τὸ ἐγκλημα ἀ-
νακαλύφθηκε κι' ὁ ἐνοχὸς καταδικά-
σθηκε σὲ θάνατον. Ἡ Σουζάννα, ἡ
συνένοχος τοῦ καὶ ἥθικῃ αὐτοῦργος,
κατάρθωσε νὰ ξεφυγῇ, μαζί μὲ τὸ
παῖδί της, μὲ τὴ βοήθεια κάποιου
κατασκόπου, ὀνόματι Γκόρια, ποὺ
λέγεται ὅτι ζῇ ἀκόμα στὸ Ροβε-
ρέτο.

«Ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορίαν, δὲν
ἀνέφερα οὔτε λέξι, στὴν Μπαρέτα.
Ἐσπευσα μονάχα νὰ γράψω σὲ σας,
γιὰτὶ μοῦ πέρασε μιὰ ὑπόψια.

«Ἐγὼ, λοιπόν, ἡ σειρήνα, αὐτὴ
ἡ ὀχιά, κατάνησε δολοφονοῦ τὸν τέ-
λειον ἐκείνου σκύλου καὶ πατέρα. Τὸν
ἔκανε νὰ βῇ γιὰ τὴν γυναῖκα
τοῦ, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὴν
καὶ νὰ μεταβῇ νὰ παντρευθῇ τὴ
φιλενάδα του, ποὺ εἶχε ὀφθαλμίσῃ
μιὰ κόρη μαζί της. Τὸ ἐγκλημα ἀ-
νακαλύφθηκε κι' ὁ ἐνοχὸς καταδικά-
σθηκε σὲ θάνατον. Ἡ Σουζάννα, ἡ
συνένοχος τοῦ καὶ ἥθικῃ αὐτοῦργος,
κατάρθωσε νὰ ξεφυγῇ, μαζί μὲ τὸ
παῖδί της, μὲ τὴ βοήθεια κάποιου
κατασκόπου, ὀνόματι Γκόρια, ποὺ
λέγεται ὅτι ζῇ ἀκόμα στὸ Ροβε-
ρέτο.

«Θυμώσατε ἐκείνη τὴν ἀγνωστὴ,
ποὺ βρῆκατε ἀναίσθητη πάνω στὰ
χιόνια, κοντὰ στὸ φανοκομειο τοῦ
Κολένιο, μ' ἓνα κοριτσάκι δίπλα
της: Τὴ δυστυχισμένη, ποὺ πέθανε
τρελλὴ καὶ ποὺ μοῦ διηγηθήκατε τὰ
λόγια, τὰ ὅποια πρόφερε πάνω στὸ
παραμυθιὸ τῆς γιὰ φοβητὸ θάνατον,
γιὰ κρεμάλα, γιὰ φυγὴ!... Δὲ μπο-
ρεῖ νὰ τὴν ἔχετε ξεχάσει ἀφοῦ υἱοθε-
τήσατε τὴν κόρη τῆς.

«Ἀποκλείεται λοιπὸν νάταν ἡ Τ-
δία ἡ Σουζάννα Μπαρέτα, ἡ γυναι-
κα ποὺ δημιούργησε τόσα θύματα;
Ἰσως ὁ Θεός, γιὰ νὰ τὴν τιμωρή-
σῃ, τὴν καταδίκασε νὰ πεθάνῃ
τρελλὴ στὸ ἴδιο μέρος, ποὺ ἔχστε
τὸ πρῶτον αἷμα!

«Ἐλάτε ἐδῶ, νὰ κουβεντιάσουμε
καὶ νὰ πάμε ὕστερα μαζί στὸ Ρο-
βερέτο: Δὲ μπορεῖτε νὰ ἐμπιστευ-
θῇτε γιὰ διὰ βδομάδες τοὺς ἀρρώ-
στους σας σὲ κάποιο συνάδελφό
σας; Σὰς περιμένω στὸ Λέβικο,
στὸ «Ξενοδοχεῖο τοῦ Στεμμάτος». Ἡ-
μὴν κάνετε λόγο σὲ κανένα γιὰ
ὅσα σὰς γράφω. Σὰς σφίγγω φι-
λικὰ τὸ χέρι.

«Κόμισσα Γκάσκα».

Τὴν προηγούμενη μέρα, ἓνα τέ-
λειον γράμμα θὰ τάραιε τὸ Τζού-
λιο. Μὰ τώρα ἔμεινε ἥσυχος. Ἐ-
πειτα ἀπ' τὴ λογομαχία τοῦ μὲ τὴν
ἀδελφὴν του, ἔνοιωσε τὴν ψυχὴν
τοῦ πὺν ἀνακουφισμένη. Τοῦ φαίνονταν
πὼς εἶχε ξαναβρῇ τὴν ἐνεργητικό-
τητά του.

Δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ πῇ στὸ Λέ-
βικο, γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ κάτι,
γιὰ τὸ ὅποιο ἦταν πιά βέβαιος:
Ναί, ἡ Νινέττα, ἡ Σουζάννα, ἡ
Λάουρα ἦταν τὸ ἴδιο πρόσωπον, ἡ
ἴδια πανάθλια γυναῖκα!

Μὰ αὐτὴ εἶχε πεθάνει, κι' ὁ
Τζούλιο τὴν εἶχε συγχώσει. Τὸ φρι-
χτὸ ἐκεῖνον μυστικὸ ἔπρεπε νὰ μεί-
νῃ θαμμένο στὸν τάφο τῆς, μαζί
μὲ τὶς κατάρες τῶν θυμάτων τῆς.
Μή

Ο φακίρης έριξε μία χούφτα ρύζι μέσα στη μπρούτζινη χύτρα, που συγκρατούσε κάποιο μυστηριώδες υγρό. Η Νάρα, η μικρή μπαγινιά, κάθισε και η Τότα, η θετή μητέρα της, ήτασαν καθισμένες σταυροπόδι και κύταζαν το μάγο με άγωνία. Όταν ο φακίρης κατέβασε από τα πυρωμένα κάρβουνα τη χύτρα και την άφησε να κατασταλάξει πήρε μία ξύλινη κουτάλα, την ανακάτεψε κι' είπε με υποβλητική φωνή στις γυναίκες:

— Η Τότα έσφιξε με τρόμο το χέρι της μικρής.

— Τι είναι αυτή η σκιά; ρώτησε άλαφιασμένη.

— Δεν ξέρω, αν είναι ανθρώπου ή ζώου. Προσέχτε. Ο άνθρωπος μπορεί ν' αποφυγή ένα κακό όταν έχει τη δύναμη να επέλθει στον εαυτό του...

Η Νάρα ήταν τόσο όμορφη, που μπορούσε να ξεπνήσει την τρέλλα στους άντρες και στις γυναίκες τη γηέναια. Το στρογγυλό μελαγχρόνιο πρόσωπό της θυμίζει τη θαμνη χλωμάδα της μοναχίας. Τα σκοτεινά μεγύλα μάτια της πλασιωνόνταν μέσα σε μακρά και καμπύλα ματωσίνοια. Το υγρό στόμα της φάνταζε σαν ένα μισανιγμένο κόκκινο τριαντάφυλλο.

Κι' όμως η μικρή αυτή γόσησα ήταν μόλις δεκάεξη χρονών. Η μητέρα της πέθανε αφήνοντας την στα χέρια της Τότας, που ήταν μπαγινιά. Πατέρα δεν είχε. Ίσως να ήταν κανένας περσικός από εκείνους που φιλοξενούσε τη νύχτα η φτωχή μητέρα της στην καλύδα τους.

Μόλις ξεπετάχτηκε η Νάρα, στάθηκε αντίξια της βασίλισσας της. Μέσα σε τρία χρόνια έγινε μία ασυνήθιστη χορεύτρια. Τότε η ανήλικη φαντασία της Τότας, άρχισε να πλά-

— Περίμενε ν' αντικρύσω ένα διάβολο, είπε γελώντας στην κοπέλα, και να που έβρισκα μία νεράιδα! Η Νάρα κατέβασε τα μάτια της. Το παλληκάρι αυτό με το χάλκινο κορμί της άρσε. Ήταν ο άντρας που όνειρευόταν.

— Σίγουρα, μικρή μου, θα πέσεις κατά λάθος από τον Παράδεισο. Ποιά σύννεφο σ' έφερε στον τόπο μας;

— Μ' έστειλαν οι θεοί, του άποκρίθηκε παιχνιδιάρικα η κοπέλλα.

Μία φωνή φρίκης ξέφυγε από τα χείλη της Νάρας...

Η μαύρη βκιά

Θη μεγάλη δνεαρά για το μέλλον της μικροκόρης της. Είχε ακούσει στα παζάρια της Πουντζάμ από τους ταξιδιώτες που έφταναν από το νότο πως στη Ράβντοπυ βασίλειε ένας μαχαραγιάς θαυμάσιος και γενναίος. Ο μαχαραγιάς αυτός, που τον έλεγαν Βαρτρίχαρι, είχε ένα θρόνο στολισμένο με μαργαρίτες και διαμάντια. Το άρμα που ταξίδευε ήταν όλο χρυσό και το τραπέζι του έβλεπε πελώριοι ελέφαντες. Για λίγη διασκέδαση μπορούσε να σκορπίσει ένα πύθρο χρυσάφι!

Αυτά είχε ακούσει η Τότα, κι' ο νους της πήγε άμεσως στη Νάρα. "Αν είχε την τύχη να κατακτηση την καρδιά του μεγάλου μαχαραγιά θα σωζόντουσαν κι' οι δυο από τη φτώχεια..."

Πήρε λοιπόν, τη μικρή ψυχοκόρη της, κι' ύστερα από πολλές περιπέτειες έφτασαν στην πρωτεύουσα του μαχαραγιά. Εκεί έμειναν σ' ένα μεγάλο χάνι που έβλεπε πάνω στην πολυθρόνη αγορά. Την τρίτη μέρα, την ώρα που ηλιογένετο, ένα καροτσάκι από ελέφαντες φάνηκε στην άκρη του δρόμου. Μπροστά πήγαινε περφόνας. Ένα παλληκάρι με τη γαλαζομαυρή στολή των σωματοφυλάκων του μαχαραγιά.

Καθώς περνούσε κάτω από τα χαγιάτι του χανιού η Νάρα, για να τραβήξει την προσοχή του όμορφου σωματοφυλάκα, πήρε ένα κομμάτι τουφλο και το τ' έβαλε. Το κομμάτι τουφλο έβρισκε στα ρουθούνια το μαύρο αλογό του που έσταυσε και σημάδισε άφριμένο στα πίσω του πόδια. Το παλληκάρι κύτταζε ψηλά με θυμό να δη τον άναυδο που τόλμησε να τον προσβάλει και άπαικρσε μ' έκπληξη το άραιο πρόσωπό της Νάρας να του χαμογέλει. Ο Άζιτ Σένγκις— όπως έλεγαν το νέο— στάθηκε μαγεμένος.

τη μικρή αντίζηλη που τόλμησε να διεκδικήσει το θαυμασμό του μαχαραγιά.

Ξάφνου το πορφυρένιο παραπετάσμα που σκέπαζε την πορτίερα έπαισε και η λεπτή σιλουέτα της Νάρας φάνηκε στη λαμπρή αίθουσα. Η μικρή χορεύτρια προχώρησε μ' ελαφρά έηματα ως το θρόνο του μαχαραγιά κι' έτοιμαζόταν να φιλήσει την άκρη της πορτίερας του, όταν το βλέμμα της αντίκρυσε τον Άζιτ Σένγκις που στεκόταν δίπλα στο θρόνο.

— Κόρη μου, είπε ανήσυχη η Τότα στη ψυχοκόρη της. Βγάλε από το μυαλό σου τον Άζιτ. Ο έρωτάς του θα μάς φέρη συμφορά. Θυμήσου τα λόγια του φακίρη. Ο νέος αυτός είναι η μαύρη σκιά πάνω στο μαύρο άλογο του θανάτου. Μάτια επίδουλα μάς παραμονεύουν...

Μα όπως όλοι οι έρωτευμένοι του κόσμου, έτσι και η μικρή χορεύτρια δεν άκουσε τις συμβουλές της ψυχομάνας της.

Πήγαινε τις νύχτες κρυφά και συναντούσε τον αγαπημένο της στον κήπο. Σφιχταγκλισμένοι κύτταζαν το φεγγάρι κι' έλεγαν τα πιο τρελά λόγια αγάπης.

Μία νύχτα όμως φάνηκε μία σκιά κι' ένα θρόγμα των θάμνων τους έκαμε ν' ανατριχιάσουν. Ήταν η Ρουκμάνη, που γλιστρούσε μέσα στη νύχτα στα γάτα και πήγαινε με μίσος να μαρτυρήσει το ειδύλλιο στον άρχιευνόχο.

Την άλλη μέρα, την ώρα που η Νάρα καθόταν έσπασμένη στο ντιβάνι της κι' όνειρευόταν τα τρελά φιλήματα του αγαπημένου της, άνοιξε η πόρτα και πρόβαλε το στρογγυλό πρόσωπο του άρχιευνόχου. Της έκανε μία υπόκλιση κι' ακούμπησε μπροστά της ένα μεγάλο κουτί από έλεφαντόδοντο. (Κανένα καινούργιο δωρο από το μαχαραγιά, σκέφτηκε η Ρουκμάνη. Ίσως κανένα στέμμα από μαργαρίτες). Άπλωσε το χέρι της και τ' άνοιξε με άδιαφορία.

Μία φωνή φρίκης ξέφυγε από τα χείλη της. Μέσα στο άραιο κουτί ήταν ένα κεφάλι, ένα άραιο κεφάλι παλληκαριού!

— Άζιτ, αγαπημένο μου σε σκότασαν! στένεξέ.

Μία τρομερή σκέψη πέρασε από το νου της: Να εκδικηθή. Άρπαξε ένα σιελέτο με ρουμπίνια, τόκρωσε στον κόρφο της κι' έτρεξε στη μεγάλη αίθουσα του χορού. Ο βασιλιάς ήταν έσπασμένος στα θελουδένια μαξιλάρια του και κύτταζε απολαυστικά τις αλλητρίδες που έπαιζαν ένα χαρούμενο σκοπό, κι' η Ρουκμάνη χόρευε το χορό της πεταλούδας.

Πρίν προλάβουν οι σωματοφυλάκες να την έμποδίσουν η Νάρα βύθισε το σιελέτο της στα στήθη της εύνομενης.

— Σκοτώστε, με το ίδιο μαχαίρι, τη γυναίκα αυτή, φώναξε ο μαχαραγιάς.

Κι' έτσι, η φοδερή προφητεία του φακίρη βγήκε αληθινή.

1. ΑΝΔΡΟΥΙΔΑΚΗΣ

ΟΙ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΕΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ

— Ένα έρωτημα άσασχολεί μερικούς επιστήμονες, που προσπαθούν να βρουν την απάντησι: Γιατί οι μελαχροίνες έχουν μαύρα μαλλιά, άλλ' όχι και μαύρα... νύχια των ποδιών! Πραγματικά, έχει εξακριβωθεί ότι τα ζωντανά κύτταρα των τριχών και των νυχιών περιέχουν τους ίδιους «γεννητάς». Γιατί λοιπόν τους ίδιους αυτά των κυττάρων ενεργούν στα μαλλιά, δίνοντάς τους μαύρο χρώμα, μένουν όμως άδρανά στα νύχια;

— Ένας Αμερικανός επιστήμων πιστεύει πως διακρίλυνε τον τρόπο με τον οποίο τις χημικές επιδράσεις των «γεννητάς» και πειραματίζε ταίω, σε πάνω σε έκτακτους μελαχρούς, τις κοτέλλες— ποιος τη χάρη του άχρηστα!

Πρέπει να προσθέσουμε, εδώ και κάτι, που εά κατακρίβη ασφαλώς τις έανθες, άλλ' έχει εξακριβωθεί επιστημονικά, ότι οι μελαχροίνες έχουν μεγαλύτερη έξυπνότητα, όργανα, την έγκρασία τους, ενώ οι άσπρες έχουν ζωηρότερη φαντασία και διαίσθησι. Γι' αυτό διακρίλυνε, πολλοί προτάσμενοι, προτιμούν τώρα να παίρνουν μελαχροίνες υπαλλήλους.

Ένας μικρός παράδεισος ΣΤΑ ΠΥΡΗΝΑΙΑ

Η χώρα όπου όργιάζει το λαθρεμπόριο και δεν υπάρχουν φόροι

ΑΝ αποφασίσετε κάποτε να έπισκεφθήτε τις πιο αξιοθέατες χώρες της Εύρώπης, μην παραλείψετε και τη μικροσκοπική Ανδόρρα. Είναι ένα «πριγκηπάτο», με έκτασι 452 τετραγωνικών χιλιομέτρων και με 6.000 κατοίκους.

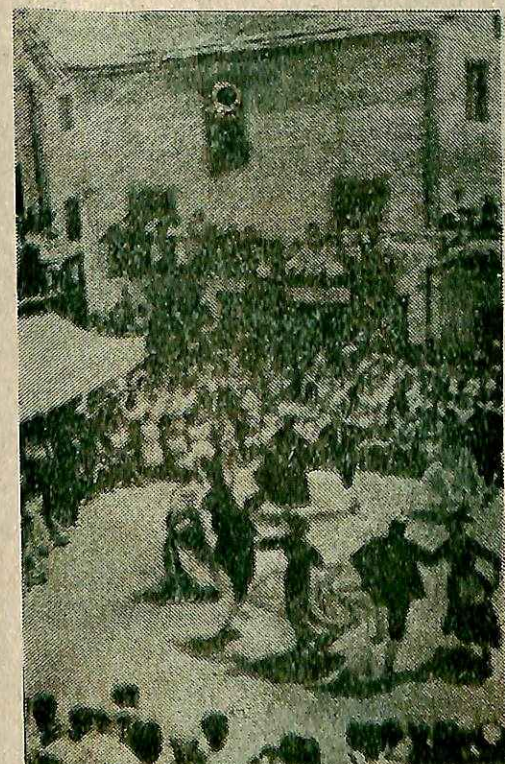
Με το όρεινό έδαφός του, θυμίζει Έλβετία, Σανγκρι-Λά ή παλαιά Ταγγέρη—άναλώς της πλευράς απ' την όποια το βλέπει κανείς: για διασκέδασι, για ήσυχία ή... για λαθρεμπόριο!

Πραγματικά, το λαθρεμπόριο δίνει και παίρνει στην Ανδόρρα, χωρίς στη γεωγραφική θέση που έχει ανάμεσα στην εύπορη Γαλλία και τη φτωχή Ισπανία. Οι περισσότεροι λαθρέμποροι είναι ξένοι, περσαστικοί. Μεταφέρουν καπνό με μουλάρια από τα άφύλαχτα μονοπάτια του βουνού, ή άλλα ακριβώτερα είδη μέσα σε αυτοκίνητα με κρυφάνες. Πάντα όμως κάτι κερδίζει και η Ανδόρρα απ' αυτή την ιδιότυπη... τουριστική κίνησι!

Αν ωστόσο το λαθρεμπόριο είναι κάτι το έντελως συνθησμένο στην Ανδόρρα, συνυφασμένο με τη ζωή αυτής της χώρας, δεν πρέπει να φαντασθούμε κανείς πως είναι λαθρέμποροι όλοι οι 400.000 τουρίστες που την επισκέπτονται κάθε χρόνο, από τη Γαλλία και την Ισπανία! Οι περισσότεροι απ' αυτούς πηγαίνουν για ν' απολαύσουν τα θαμνάσια φυσικά τοπία, να κάνουν σκι, να κυνηγήσουν άγριοκάτσικα, ή να ήσυχάσουν για λίγο καιρό και να περάσουν φτηνά, πληρώνοντας το ούτσικο 40 δραχμές τη μπουτίλια και τα τσιγάρα 2 δραχμές το μεγάλο πακέτο!

Η τόση φτηνία της Ανδόρρας όφειλεται στην απόλυτη έλευθερία του εμπορίου και την έλλειψη φόρων και δασμίων, στη μικρή αυτή χώρα, που έχει τριπλάσια πρόβατα παρά ανθρώπους!

Αν ωστόσο σας γεννηθή η επιθυμία να γίνετε πολίτης και μόνιμος κάτοικος της Ανδόρρας για να πάψετε πιά να πληρώνετε φόρο εισοδήματος, πρέπει να ξέρετε πως δεν εί-

Οι Ανδορρανολο διαβρώνουν λαϊκά πανηγύρια με τοπικούς χορούς, για τουριστικούς λόγους.

ναί τόσο εύκολο να πραγματοποιήσετε αυτό το όνειρό σας. Ο μόνος τρόπος είναι να παντρευτήτε με τη μεγαλύτερη κόρη μίας οικογενείας του τόπου. Απαραιτήτες όμως προϋποθέσεις είναι ακόμη να είσαστε εύσεδης καθολικός και να μιλάτε πολύ καλά την καταλανική γλώσσα της Ανδόρρας—ένα δύσκολο μίγμα από ισπανικά και γαλλικά.

Αν τα πετύχετε όλ' αυτά, θα ζήσετε μία οικογενειακή ζωή ήρεμη και σχεδόν φεουδαρχική, υπακούοντας σε άγραφους νόμους βασιζόμενους μόνο στην παράδοσι.

Η χώρα αυτή έχει μία σχετική ανεξαρτησία, εδώ και πολλούς αιώνες. Ο έθνικός ύμνος της άρχίζει έτσι: «Μεγάλε Καρλουάνε, πατέρα μου, έλευθέρωσέ με από τους Σαρακηνούς...». Και πραγματικά, ο Καρλουάγνος είχε προσθέσει την περιοχή αυτή στην άπειρα αυτοκρατορία του, όταν έδιωξε τους

Όπως δείχνει αυτός ο χάρτης, η Ανδόρρα βρίσκεται σσηνυμένη ανάμεσα στη Γαλλία και την Ισπανία.

Μαύρους απ' τη νότιο Γαλλία και την Ισπανία.

Μετά τη διάλυσι όμως της αυτοκρατίας αυτής, διεκδικούσαν για πολλόν καιρό την Ανδόρρα οι Γάλλοι κόμητες ντε Φουά και οι Ισπανοί επίσκοποι του Σέο ντε Ούργκελ.

Τελικά, το 1278, οι δυο αυτοί αντίπαλοι συμφώνησαν μεταξύ τους και υπογράψανε ένα είδος καταστατικού χάρτη, που αναγνώριζε την Ανδόρρα ως ανεξάρτητη, αλλά κάτω από την έπικυριαρχία και των δυο τους μαζί. Το καθεστώς αυτό συνεχίζεται και σήμερα—μόνο που τη θέση των κομητών ντε Φουά έχει πάρει τώρα ο Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Οι δυο έπικυρίαρχοι εισπράττουν κάθε χρόνο ένα χρηματικό ποσό από τους Ανδορρανούς, σαν είδος φόρου ύποτελείας. Έχει δε καθέναν τους το δικαίωμα του «Βέτο» στις υποθέσεις της Ανδόρρας—άλλά το άσκει πολύ σπάνια. Ο Ισπανός επίσκοπος π.χ. δε θα επέτρεψε ποτέ να λειτουργήσιν στην Ανδόρρα χορευτικό κέντρο ή χαρτοπαικτικό καζίνο.

Κατά τα άλλα, οι έσωτερικές υποθέσεις ρυθμίζονται από μία τοπική Βουλή, που έχει την ονομασία «Συμβούλιον της Κοιλιάδας». Έδρα της είναι, φυσικά, η πρωτεύουσα της Ανδόρρας, η μικρότερη της Εύρώπης: μία «πόλις» με το ίδιο όνομα και με 600 κατοίκους!

Η Λέττυ ντέλ Σενκούρα είναι η νεαρωτάτη εκφωνήτρια του Ραδιοφωνικού Σταθμού των Κοιλιάδων.

Στις φυλακές της Ανδόρρας πολύ σπάνια θα βρή κανείς περισσότερους από 2—3 φυλακισμένους. Όσοι καταδικάζονται να βασίζονται κάπως αδικήματα, κάνουν την ποινή τους στην Ισπανία ή στη Γαλλία.

Η Ανδόρρα έχει δυο μοντέρνους ραδιοφωνικούς σταθμούς. Αρχικά, υπήρχε ένας μόνο, ο «Ραδιο-Ανδόρρα», που μετέδιδε τις εκπομπές του στην Ισπανική γλώσσα. Το 1953 όμως, η Γαλλία έπεμνε να γίνει και δεύτερος σταθμός, με προγράμματα στη γαλλική. Λίγο έλειψε τότε να δημιουργηθή... διπλωματικό έπεισόδιο μεταξύ Γαλλίας και Ανδόρρας, γι' αυτή την επέμβασι στα έσωτερικά της χώρας. Οι Γάλλοι άρχισαν να παρεμβάλλουν παράσιτα στις εκπομπές του «Ραδιο-Ανδόρρα», και συγχρόνως να εισπράττουν 80 δραχμές περίπου για τη θεωρησι του διαδοτηρίου κάθε Γάλλου που ήθελε να έπισκεφθή την Ανδόρρα. Μ' αυτό τον ψυχρό πόλεμο, κέρδισαν την ύποθεσι και ίδρυσαν το δεύτερο ραδιοφωνικό σταθμό «Ραδιό των Κοιλιάδων».

Σ' αυτόν, όλο το προσωπικό είναι νεαροί. Μόνο ο διευθυντής του έχει περάσει τα 21 χρόνια. Τα προγράμματά του—μουσική και ρεκλάμες— μεταδίδονται σε μήκος κύματος 367 μέτρων.

Ένα ακόμη στοιχείο του τουριστικού ενδιαφέροντος της Ανδόρρας είναι οι καταπράσινες κοιλάδες της, που μένουν παράξενα ζεστές το χειμώνα, όταν οι δρόμοι προς τη Γαλλία έχουν σκεπαστή απ' το χιόνι.

Εξ άλλου, οι κοντοί, αδύνατοι και μελαχροίνοι Ανδορρανολο διοργανώνουν συχνά λαϊκά πανηγύρια με τοπικούς χορούς, για να προσελκύουν τους περιηγητές.

Και μία περίεργη και κομική λεπτομέρεια: Η Ανδόρρα, άκολουθώντας το παράδειγμα της γειτονικής της Γαλλίας, είχε κηρύξει τον πόλεμο κατά της Γερμανίας, το 1914. Ύστερα όμως είχε... ξεχάσει να υπογράψι συνθήκη ειρήνης, κι' έτσι εξακολουθούσε επίσημως να βρίσκεται από τότε σε έμπόλεμο κατάσταση με τη Γερμανία!

Μόνο πρό δλίγων έτών ανακαλύφθηκε τυχαίως και διορθώθηκε άμέσως αυτή η παράλειψι.

ΤΑ ΔΕΡΙΣΘΥΟΜΕΝΑ ΕΧΘΡΟΙ... ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Κοντά σ' ένα χωριό της Αγγλίας είναι εγκατεστημένη μία αμερικανική αεροπορική βάση. Ο δαιμονισμένος λοιπόν θόρυβος των αεροπλανώνων είχε μία άπρόοπτη συνέπεια: Τα δυνατά ήχητικά κ' άστα προκαλούσαν σοβαρές ζημιές στους τοίχους της εκκλησίας του χωριού, τόσο ώστε, για να τους συγκρατήσουν, οι κάτοικοι αναγκάστηκαν να τους στήσουν με χοντρά δοκάρια και με σκυλιά.

Για άποζημίωσι, οι Αμερικανοί χιτίζον τώρα στο χωριό ένα θαμνάσιο και υπερμοντέρνο σχολείο που θα κοστίζει 3 εκατομμύρια δολάρια. Συγχρόνως κατασκεύαζαν μπροστά στο αεροδρόμιο τους ένα περαστικό «τείχος» από χόμα, για να ανακατίζη τα έπικίνδυνα ήχητικά κύματα.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ του Ναστραδίν

Η ΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΗ

ΚΑΠΟΙΑ φορά ο Χότζας βρέθηκε στο παζάρι της Προύσας όπου έθιζαν στο σφυρί διάφορες προμήθειες.

— Έδώ πουλείται ένα παλιό καφτάνι, που το φορούσε ένας Ι... μύτης πριν πεθάνη!... φώναζε ο ντελάλης.

Κι' άμέσως ακουγόταν από τὸ πλήθος ἡ πρώτη προσφορά:

— Τρίαντα γρόσια τὸ καφτάνι τοῦ Ιμάμ!...

— Τρίαντα πέντε!... φώναζε κάποιος ἄλλος.

— Σαράντα γιὰ τὸ καφτάνι, φώναζε ἕνας τρίτος.

Κι' ὁ Ναστραδὶν πῆγε νὰ τὰ χάσει μὲ τὴν τρέλλα τοῦ κορμάκι.

— Βαί... Βαί... Μπρέ καλὴ δουλειὰ κι' αὐτή!...

Σαράντα γρόσια γιὰ τούτο τὸ παλιόκαφτάνι... Κι' ἀκόμα ἔχει ὁ Ἀλλάχ!...

Κι' ὡς νὰ τὸ συλλογιστῇ, ἡ τιμὴ πέρασε τὰ ὀγδόντα γρόσια!... Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μ' ἕνα ζουρνά, καθὼς καὶ μ' ἕνα σαμάρι ἀπὸ τ' αὐλογο τοῦ πασά!...

Ἐτοί, ἀφοῦ χάριψε κάμποσο ἀκόμη ὁ Ναστραδὶν, πῆρε ἑαφικά τὴν ἀπόφασιν νὰ πῇ σπιτί του. Ἐκεῖ ἔβριζε καὶ παλαὶα ταμπίδα καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ γύρισε τρέχοντας πρὶν στὸ παζάρι.

Ἀνέθηκε τότε στὴ θέσι τοῦ ντελάλη, κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ μ' ὅλη του τὴ δύναμιν κρατώντας τὴν ταμπίδα:

Πουλίεταί τούτη ἡ ταμπίδα!... Πουλίεταί ἡ ταμπίδα, πού μ' αὐτὴν ὁ Μωῦσῃ ἀνέκαθεν τὴ φωτιά τοῦ τζακί του!...

Καὶ πρόσθετε, κυττάζοντας ἐκείνους πού γελούσαν:

Τούτῃ ἡ ταμπίδα τὸ καλοκαίρι τὴ χρησιμοποιοῦσε ὁ Προφήτης γιὰ νὰ δέρῃ τοὺς ἀπίστους πού δὲν ἀκούονταν τὰ λόγια τῶν ἱμαμήδων καὶ τῶν Χότζδων!...

Μὰ πρὶν τελειώσῃ καλὰ... καλὰ, ἀκούστηκε μιά φωνὴ ἀπὸ τὸ πλήθος:

— Εἰκοσι γρόσια γιὰ τὴν ταμπίδα τοῦ Μωῦσῃ!...

Κι' ἀμέσως δεύτερη:

— Δεκαπέντε γρόσια!...

— Πᾶσι καταστράφηκα!... φώναξε κατακίτρινος ἀπ' τὸ θυμὸ τοῦ ὁ Χότζας.

Καὶ φώναξε δυνατά:

— Ντροπὴ σας, ἀσεβεῖς ἄνθρωποι!...

Ἀλλὰ ἡ ἀπάντησις τοῦ κορμάκι ἦρθε σὲν τοιμιάς στὸ Χότζα:

— Δέκα γρόσια!...

— Ὅχτῳ γρόσια!...

— Τρία γρόσια!...

— Ἐνα γρόσιακι!...

Ὁ Ναστραδὶν τρομοκρατημένος προσπάθησε νὰ κατέβῃ μωρμαυρίζοντας:

— Μπρέ, φωνάχτε ὅσο θέλετε!... Ἐγὼ δὲν τὴν πουλᾶω τὴν ταμπίδα τοῦ Προφήτη!... Μετανοίωσα!...

Ἀλλὰ τότε ὅλοι μαζί χύμηξαν γιὰ νὰ τὸν φάνε:

— Ὅχι, δὲν μπορεῖς...Θὰ τὴν πουλήσεις!...

Καὶ παρ' ὅλο τὸν ἀγῶνα πού ἔκανε, τοῦ ἄρπαξαν τὴν ταμπίδα ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἀφοῦ τοῦρριξαν στὰ πόδια ἕνα γρόσι, ἄρρισαν νὰ γελᾶνε εἰς θάρος τοῦ καὶ νὰ τὸν κοροϊδεύουν.

Ντροπὴ σας!... εἶπε τότε μὲ παράπονο ὁ Ναστραδὶν. Ἐνα γρόσια γιὰ μιά ταμπίδα πού χτυποῦσε ὁ Μωῦσῃ ὅσους δὲν ἀκούσανε τοὺς χότζδες!...

— Ψέματα λέει!... ἀποκρίθηκε κάποιος. Γιατί, ἂν εἶναι ἔτσι πρέπει νὰ τὴν δοκιμάσουμε στὴν πλάτη σου!... Δηλαδή νὰ σὲ χτυπάμε μὲ τὴν ταμπίδα καὶ σὺ νὰ μὴν πονᾶς σὲν χότζας πού εἶσαι!... Ἄν πονᾶς ὅμως, τότε πᾶσι νὰ πῇ πὺς γέλασες...

Ὁ Ναστραδὶν συμφώνησε. Κι' ἄρρισαν τότε ὅλοι μὲ τὴ σειρά τους νὰ τὸν χτυπάνε μὲ τὴν ταμπίδα στὴν πλάτη.

— Πονᾶς Χότζα;

— Ὅχι, δὲν πονᾶ... ἀπαντοῦσε ὁ Ναστραδὶν.

Κι' ἐσφίγγε τὰ χεῖλιά!...

— Πονᾶς, τζάνουμι;

— Ὅχι, δὲν πονᾶ... ἔλεγε ὁ Χότζας καὶ κροτοῦσε τὰ νεφρά του.

Καὶ δὲς τοῦ ἔβλε, ὥσπου θαρρέθηκαν πιά καὶ τὸν ρώτησαν:

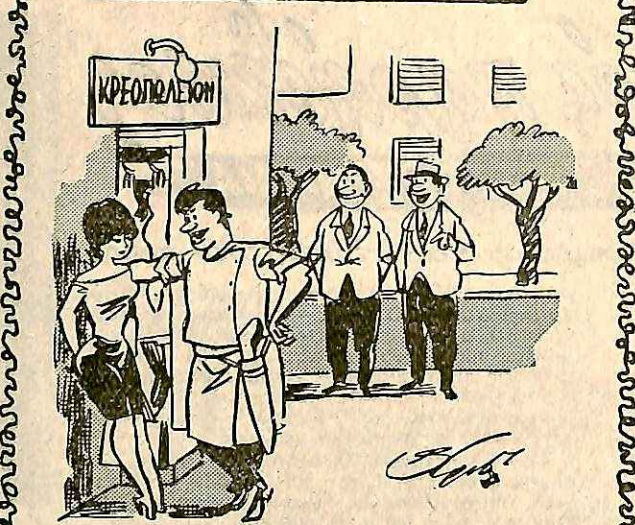
— Νὰ σοὺ δώσουμε κι' ἄλλες;

Ὁ Χότζας, τότε κλαίγοντας ἀπὸ τοὺς πόνους, ἀποκρίθηκε μετανοιωμένος:

— Δώστε μου κι' ἄλλες, μπορὲ παιδιά, γιὰ νὰ βάλω γινᾶσι καὶ νὰ μὴν πονᾶω ἄλλοι φορὰ τὴν ταμπίδα τῆς γυναικας μου γιὰ μοσά τοῦ Προφήτη!...

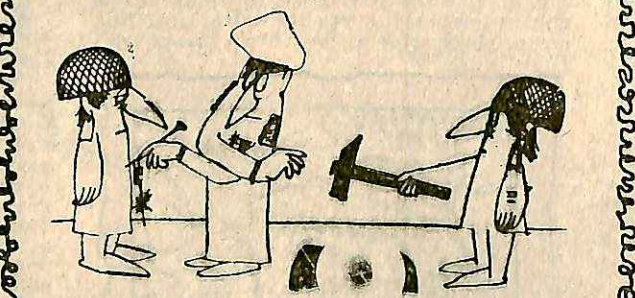
Κι' ἔτσι τὸν λυτήθηκαν καὶ τοῦ δώσανε πίσω τὴν ταμπίδα.

Τὸ χιούμορ δὲ εἰκόνες

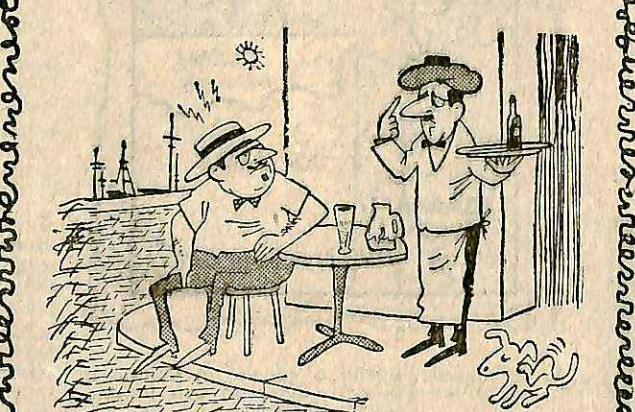

— Νά, αὐτὸ εἶναι πού λένε «ἀνῶνι ἀλὰ γασάπα»!...

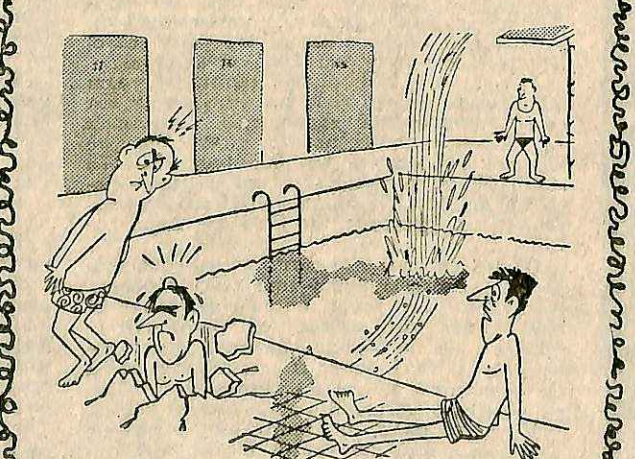
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Χωρὶς λόγια.

— Θέλετε κανένα παγάκι στὸ οὐίσκου σας;

— Ἐβαλες πολλὴ δύναμι, φίλε!...

Οἱ ἰδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Σ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ θερμῶς ἀγαπητέ μου κύριε θανασάκη γιὰ τὴν πρόσκλησιν σου νάρῳ νὰ μὲ φιλοξενήσῃς γιὰ λίγες μέρες στὸ ἐξοχικὸ σπιτί πού νοικιάσες. Ἀλλὰ ἐπιστρέφεται ὡς ἀπαρδὸς, κτλ καὶ ἀπραγματοποιή. Καὶ λυποῦμαι πολὺ πού μὴν ὑπεβλήθῃ προφορικῶς καὶ δὲν γραπτῶς ὁπότε θὰ εἶχα τὴν λαμπρὰν εὐκαιρίαν νὰ γράψω ἀπάνω μὲ κόκκινα γράμματα «ἐπὶ στρέφεται» καὶ νὰ εἶμαι καὶ τυπικῶς ἐν τάξει.

Ἀπορείτε, κύριε θανασάκη! Καὶ ἐνῷ ἐπιστρεφόμενος μὲ τὴν ἀπορία σας. Τί νὰ κάνω κύριε θανασάκη στὴν ἐξοχική σας διαμονή; Νὰ μὲ φιλοξενήσετε, εἰπάτε; Καὶ γιὰ ποῖο λόγο νὰ μὲ φιλοξενήσετε; Πρὸς ποῖον σκοπὸν; Ὅριστε: Γιὰ νὰ πάρω καθαρό ἀέρα, νὰ ξεκουρασθῶ καὶ νὰ ξεναγνηθῶ. Καλὴ τὴ μοῦ λέτε. Καὶ πρῶτον κατὰ τί εἶναι ὁ βέρως καθαρὸς ἀέρας εἰς τὰς ἐξοχάς; Πιστεύετε, λοιπόν, κ' ἐσεῖς τὴν ἀνότητι πρὸς τὴν ὁ ἀέρας πού φυσᾷ εἰς τὰς ἐξοχάς εἶναι καθαρὸς; Γιατί; Τὸν ἔχουν πλύνει μὲ σαπουνάδα ἢ τὸν ἔχουν περάσει ἀπὸ κανένα ἀεροβιολιτήριο; Καὶ γιατί δὲν εἶναι καθαρὸς ὁ ἀέρας, σὸν πέμπτον ὁροφὸ πού κάθομαι; Μήπως, θαυράδῃ, ὁ ἀέρας πού φυσᾷ εἶναι ἀπὸ κανένα ἐργαστάσιον τῆς πόλεως; Κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ ἐρχεται καὶ ὅπως ἐρχεται εὐώνει καὶ πᾶσι ἄλλοι.

Πᾶς εἶπατε: Αὐτὲς εἶναι πρῶτοντες θεωρίαι. Χαιρὼ πολὺ πού τὸ παραδέχεσθε. Διότι ἐγὼ μόνον πρῶτοντες θεωρίαι ὑποστηρίζω. Τί; Πού τις εἰδίασας; Πουθενά κύριε θανασάκη. Εἶναι ἀνάγκη νὰ διαβῶ καὶ, δηλαδή, γιὰ νὰ τὸ πῶ: Μυαλὸ ἔχω, γράμμα λα νυνωρίζω, τὸ μυαλὸ μου λειτουργεῖ καὶ εἰμαι εἰς θέσιν νὰ κοίνω καὶ νὰ ἐξαγνίσω τὰ συμπεράσματά μου. Δὲν εἶμαι ἐπερωτωτὸς ἐνὶ κύριε θανασάκη. Εἶμαι πνευματικὸς ἀνεξαρτητος καὶ αὐτεξουσιος. Καὶ ἐπὶ πλέον, μαθεῖτε παρακαλῶ ὅτι ἐνὶ διδασκίῳ, δὲν διδάσκωμαι.

Πρῶτον αὐτὸ, λοιπόν, περὶ καθαρῶ ἀέρος. Καὶ δεύτερον τὰ περὶ ἔξοχων ἀέρος. Ποῖος σὰς εἶπε ὅτι εἶμαι κουρασμένος; Καὶ γιατί νὰ κουρασθῶ; Δὲς αὐτὸ ὁ θεὸς, οὔτε σκάθω, οὔτε ὀργῶνται οὔτε σπῶνται ὀργῶνται, οὔτε πρὸς τὸν Μαραθῶνι, οὔτε ἀνεδείκνυν σκαλωσιὲς οὔτε γυρίζω κανέναν τραχὺ, γιὰ νὰ κουρασθῶ. Ἡ ἐργασία μου δὲν εἶναι καθόλου κοπιώτικη. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθετῇ ὅτι πεοπίπτα μιά μέρα περισσότερον τοῦ θένοντος ἢ ἐκάρωσα κανένα κάδρο καὶ κουρασθῶκα, ἔχω τὸ ὠραῖο μου κορεσθῶ, νὰ ξεπλῶσῃ καὶ νὰ ξεκουρασθῶ. Γιατί ὁπλοδοῖ, θὰ πᾶς σ' ἕνα ἔξοχο κρεβάτι, στὴ ληνόμην ἐξοχή καὶ θὰ πᾶς καὶ θάρωνται τὴ νύχτα τὸ κοινωπία, οἱ σκνίπες, οἱ σαρναποδοροῦσες καὶ τὰ μολυντήρια, νὰ μὲ ταμπιολογῶν καὶ νὰ μ' ἐνοχλοῦν σὸν ὕπνο μου; Δὲ μὲ παρατάτε, κύριε θανασάκη!

Καὶ ἐξ ἄλλου, κύριε θανασάκη, ἐὰν ὑποθετῇ ὅτι ἀισθανθῶ τὴν ἀνάγκη ὀλίγης ἐξοχίας, εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τὸ πᾶσω μὲ ἴδιας συνέπειας. Νὰ πᾶς σ' ἕνα καλὸ ξενοδοχεῖο, νὰ πᾶσω ἕνα εὐπρεπὲς δωμάτιο καὶ νὰχῶ ἕνα κουδούνι νὰ τὸ θαρᾶω καὶ νὰ δίνω διατάγας. Μὲ τὸν παρὰ μου δὲν σελῶμαι. Μ' ἐννοεῖτε, κύριε θανασάκη!

Ὅριστε; Δὲν φανταζόσαστε ποτὲ ὅτι ὁ ἀπαντοῦσα ἔστι σπὴν εὐγενική σας προσκλησις; Λυποῦμαι πολὺ, πού δὲ μπορῶ ν' ἀπαντήσω κατηγορητικῶς πρὶν, χριστιανῶ μου καὶ πᾶς δὲ μοῦ τύπες. Τὸ δίκαιωμα νὰ θυμῶ καὶ νὰ πῶς ὅτι φιλοξενεῖς τὸν Πελοπίδα, δὲν πρόκειται νὰ στὸ δώσω καὶ βάλω ἀπὸ τὸ νοῦ σου καὶ ἀπὸ τὰ σκεδία σου. Καὶ γὰρ ὅπως εἶπατε νὰ μοῦ ζητᾶς κι' ἐγὼ δὲν ἐξέρω τί ἐναντὶ τῆς υποχρεώσεως πού θὰ νομίζω ὅτι θὰ σοῦ ἔχω. Ἀν σὰς ἔδω ἔσας τοὺς προσκαλοῦντας. Ἄντε, λοιπόν, κύριε θανασάκη, νὰ στὸ κοτεῖται σου, παρῶν τὸν θῶλον σου θῶλον νὰ πῶ καὶ παρῶ μὲ πούχο. Ἄντε καλὸ νάχῃ, νὰ μὴν ἀλλάξω νύχθας καὶ στὰ πῶ κοντροῦτερα.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΔΙΑΚΟΣΙΟΙ ΧΑΒΑΝΕΖΟΙ ΠΕΘΑΝΑΝ ΑΠΟ "ΜΑΓΙΑ"

Τὰ ἄορατα χέρια πού στραγγαλίζουν

ΜΕΣΑ στὰ λίγα τελευταία χρόνια, συνέβησαν τὴν Χονολουλού πᾶν ἀπὸ 200 ἐμφανιζόμενους θάνατοι. Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ἡ ἰατρικὴ βεβαίωσις ἔγραφε: «Θάνατος ἐξ ἀγνώστου αἰτίας, τύπου καχέξιον».

Ὅταν ἄρχισε αὐτὴ ἡ μακαβρία σερὰ τῶν θανάτων, οἱ ἰατροὶ δὲν εἶχαν ὑποψιεθῇ πᾶς ὑπάρχε κάποια σκεῖ καὶ ὁμοιότης μεταξὺ τους, μολογῶν, καὶ καθὲς περιτῶς τὸ θῆμα ἦταν ἕνας ἄνθρωπος νέος καὶ φαινομενικὰ ὑγιής. Πάντως, μὴ μποροῦντας νὰ τοὺς ἐξηγήσουν, τοὺς ἀναφέρανε σπὴν ἀπαιτία, ὅπως εἶχαν καθῆκον.

Ὁ ἰατροδικαστὴς δόκτωρ Ἀλβιν Μαζόκα, πού ἐπαίρει αὐτὲς τὶς ἀναφορὰς, δὲν ἀρνεῖται νὰ ἐνδιαφερόται κι' ἐπεὶ τὰ ἀντιστοιχί.

Παρατήρησα πᾶς τὰ θύματα ἦσαν ὅλα Χαβανέζοι ἢ Φιλιππῖνοι. Δὲν ὑπάρχε ἀνάμεσα τους κανεὶς Εὐρωπαῖος, Ἀμερικανὸς, Γαλλικὸς ἢ Κινέζος. Ἐπίσης δὲν ὑπάρχε οὔτε μιά γυναίκα. Ὅλα τὰ θύματα ἦσαν ἀντρες, ἡλικίας 20-40 ἐτῶν. Πέθαναν δὲ πάντα τὴ νύχτα, ἐκεῖ πού κοιμόνταν ἤσυχά στὰ κρεβάτια τους.

Ὁ δόκτωρ Μαζόκα ἐξακρίβωσε, ὅτι ἐκαστὸ θύμα περὶ πρὶν τὸ θάνατόν του βόηθῃ, ῥοχχοῖ καὶ ἀποπνιγμοῖς, σὰ νὰ παλέυε ἀτελείωτα νὰ τὸ θῆμα μὲ κάποιο ἀόρατο ἀντίπαλο, πού τοῦ ἐσφίγγε τὸ λαιμό! Προσπαθῶν νὰ γλυτώσῃ, ἔδινε γροθιὰς καὶ κλωτσιὰς στὸν ἀέρα κι' ἐπὶ τέλους μελάνιαζε, παρέλυε καὶ ξεψυχοῦσε.

Ὁ ἰατροδικαστὴς διαπίστωσε ἀκόμα, ὅτι οἱ θάνατοι αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἀγνωστοὶ καὶ παλαιότεροι. Οἱ ἱθαγενεῖς τοὺς ὀνομάζανε «ἐμπανγκουκού», πού σημαίνει, ὅτι τὰ θύματα πέθαιναν πάντα σ' ἕνα ἐξαιρετικὸ δνερὸ.

Σήμερα τοὺς δίνουν τὴν ὀνομασίαν «καχέξιον-ἐντ», δηλαδή «βαρκαλὸν» ἢ «κατάρως», καὶ πιστεύουν, ὅτι τὸ θῆμα στραγγαλίζεται σὸν ὕπνο τοῦ ἀπὸ ἕνα πνεῦμα πού ἐστειλε ὁ μάγος.

Ὁ δόκτωρ Μαζόκα οὐτε παραδέχεται οὔτε ἀποκρῶνται τὴν ὑπερφυστικὴν αἰτίαν ἐξήγησι. Περιφρονεῖ, νὰ ἀναγνωρίσῃ, ὅτι ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ βρῇ τὴν αἰτία τοῦ θανάτου.

Πρέπει νὰ σημειώσῃ, ὅτι οἱ τοπικὲς αὐτονομικὲς καὶ ἱατρικὲς ἀρχὲς τῆς Χονολουλού ζητήσαν τὴ βοήθειαν δικαστικῶν ἐπιστημονῶν ἀπο τις ἡνωμ. Πολιτείες γιὰ τὴ διαφώτισιν τοῦ μυστηρίου. Αὐτοὶ, λοιπόν, ἀνάλυσαν λεπτομερῶς κας περιπτώσεις. Μερικοὶ καλὸι εἶχαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρακολουθούσουν οἱ ἴδιοι τὴν σκηνή. Ἡ πάλιν τὸν ὕμνησαν σὸν ὕπνο τους.

Κάνανε κας εἰσὺς ἐξετάσεις καὶ νεφρομῆνες, μεταφράσανε τοὺς ἐγκεφαλούς καὶ ἄλλα ὅργανα μερικῶν θυμάτων στὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰ λεπτομερεστὴν μελέτη. Τελικὰ ὅμως δὲν ἀνακαλύφθη τίποτα!

Ἐἶχαν ἀποφασίσει σπὴν ἀρχὴ τοὺς μυστηριώδεις θανάτους σὲ οὐλητηρίον ἀπὸ κατ', πού ἔφαγε τὸ θυμᾶ. Πάντα ὅμως εἶχαν φρεῖ ἀκριβῶς τὰ ἴδια πράγματα καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, χωρὶς νὰ παθῶν τὸ παραμικρό.

Ἀποκλείστηκε ἐπίσης τελείως ἡ περὶ τὴν τοῦ ὑποστειγμένου ἢ τῆς ἀρρωστίας «μπερί-μπερί» (ἀδισταμίνωσως).

Ὁ συμπέρασμα τῆς νεκροψίας σὲ κατὲ περίπτωση ἦταν τὸ ἴδιο: Ὁ θάνατος εἶχε ἐπέλθει ἀπὸ ἕνα «ἀντανακλαστικὸ σόκ» τοῦ ἐγκεφαλοῦ, προερχόμενο ἴσως ἀπὸ ξαφνικὸ τρόμο ἢ ἀπὸ κάποιο φοβικὸ ἐφίσατο.

Μ' ἄλλα λόγια, οἱ ἐπιστήμονες συμφωνοῦν, ὅτι ἡ μόνη δεκτὴ ἐξήγησις ἦταν ὁ φόβος.

Κατὰ τὸ διακεκριμένον ψυχίατρο Χάρρυ Γουλιερ, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας, πού πῆγε στὴ Χονολουλού γιὰ νὰ ἐρευνῇ τὸ μυστήριον τὸ θῆμα καταλαμβάνεται ξαφνικὰ ἀπὸ ἕνα φόβο ἀκατανίκητο, ὀφειλόμενο φαινομενικὰ σ' ἕνα ἐφίσατο.

Ὁ φόβος αὐτὸς ἐξαφανίζεται τὸν συμπεπληκτικὸν συστήμα του καὶ προκαλεῖ τὸ σπασμὸ τῆς λειτουργίας τῶν ἐπιφανερῶν. Ὁ ὀργανισμὸς μένει τότε χωρὶς τὶς πολυτιμὲς καὶ ἀπαραίτητες ἐκκρίσεις αὐτῶν τῶν ἀδένων, κι' ἔτσι σὲ λίγα λεπτά στὰ ματᾶι ἡ καρδιά.

Ἀλλ' ἡ ἐξήγησις αὐτὴ μετατοπίζει ἀπλῶς τὸ πρόβλημα. Γιατί δὲ μᾶς λέει πού ὀφείλονται οἱ τρομεροὶ καὶ θανατηφόροι φόβοι πού κυριεύει ἔτσι ξαφνικὰ ἀνθρώπους νέους, γερούς καὶ ἰσορροπημένους, πού προέρχονται ἀπ' ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις: ἀ

κάποια δικαιοσύνη και να της ζητήσω συγγνώμη. Μα εκείνη, πριν προφτάσω να της μιλήσω, μου είπε με νλκυεία φωνή: «Ποτέ δε θα ξεχάσω το δ α κ ρ υ σ α σ! Βοίσκειται, εδώ-πρόσθεσε δείχνοντας την καρδιά της. Τώρα είμαι βέβαιη για την ανάθεσή σου... Έσείς μονάχα με νοιώθετε. Πάρτε το χέρι μου. Το θέλετε».

«Αποσβολωμένος από την έκπληξη, χωρίς να καταλαβαίνω τι έκανα, έφιασα το όμορφο της χεράκι και τόφερα στο χέλι μου. Η μητέρα της στο μεταξύ είχε πλησιάσει.

«—Ω, είναι αλήθεια, είπε, ότι σεις μόνο καταλαβαίνετε την κορούλα μου. Μόνο σεις θα την κάνετε ευτυχισμένη...

«Εξακολουθούσα να κρατώ το χέρι της Έως, ενώ συγχρόνως έβριγγα το μουσκεμένο απ' το συνάκι μαντίλι μου.

«Η μητέρα της εξακολουθούσε: «—Είπατε να δροειθ ψυχή σαν τη δική σας για να νοιώσει την ψυχρή της Έως μου. Θα μάς κάνετε την τιμή αύριο ναρόβτε, να γευματίσουμε και να κουβεντιάσουμε...

«Δεν ήξερα τι να πω. Μουρμούρισα ένα «ευχαριστώ», καληνύχτισα κι' έφυγα.

«Τι μπορούσα να κάνω; Την άλλη μέρα πάλι στο σπίτι της Έως. Και ύστερα από δεκαπέντε μέρες... παντρεύομαι! Κι' δλ' αὐτά, γιατί έτυχε να είμαι συνωμωμένος και γιατί υπήρχαν ψυχές που παύονταν τα δάκρυα... της μύτης για δάκρυα των ματιών...

Κι' έτσι πού λέτε, παντρεύτηκε ο φίλος μου ο Μάριος... Και στα δικά σας!... ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ΦΥΣΙΚΟΘΕΡΑΠΕΙΑ — ΦΥΣΙΑΤΡΙΚΗ —

Εκκυκλοφόρησε το νέο βιβλίο του μοναδικού καθηγητού και θεμελιωτή της Επιστημονικής Φυσικοθεραπευτικής εν' Ελλάδα:

ΜΙΧΑΗΛ ΣΠΑΝΟΥ

φυσιάτρου — φυσικοθεραπευτού. Μα πλούσιο και σπάνιο περιεχόμενο, αποκαλύπτει φυσιοθεραπευτικές συμβουλές — διαιτες — αποτοξινώσεις κλπ.

ΝΕΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

των σπογγουσαρθρίτιδων, ρευματισμών, αρθριτισμών, πονοκεφάλων κλπ. Πωλείται αντί 20 δραχ. εις την διεύθυνσιν του συγγραφέως, Ευρίπιδου 29 ΙΑΤΡΕΙΑ, Τηλ. 26.239.

ΕΝΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΗ

PASSAR

ΠΛΕΚΟΥΝ ΧΩΡΙΣ ΒΑΡΙΑΙΑ Μονόπλακες, δίπλωκες, τριπλάκες από 3.950 μέχρι 11.800 ΚΟΛΟΚΟΙΡΗΝΗ 15 ΑΘΗΝΑΙ ΕΙΝΑΤΙΑ 130 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Επισκεφθείτε μας.

ΕΥΚΟΛΟ ΠΛΕΙΣΙΟ... ΟΜΟΡΦΟ ΠΛΕΚΤΟ... ΠΛΕΚΤΟ...

ΡΟΥΣΑ ΠΑΛΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' έκάστην 9-3. Τα άπογεύματα μόνον επί συνενόψεως. Χαρ. Τριχομή 113. — Τηλ. 613.610. Ολ. κία 70.752.

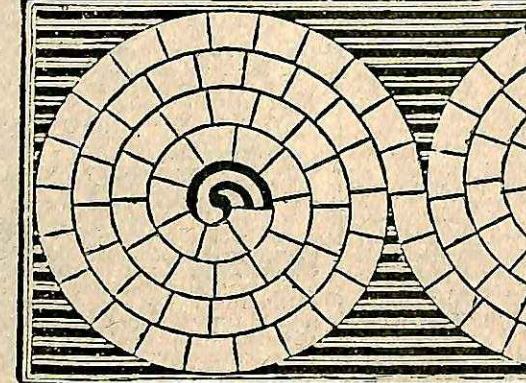
1 ιά μικρούς

ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝΤΑ

Διπλός κοχλίας

Εκκινώντας από το κέντρο του άριστερου κοχλίας, θα συμπληρώσετε το σχέδιο αυτό με 26 λέξεις, των οποίων σάς δίνουμε πώ κάτω τις σημασίες. Αν έρθει τη σωστή λύσι τότε, διαβάζοντας τα γράμματα αντίστροφως, δηλαδή με άφεττηρά το κέντρο του δ ε ξ ι ο υ κοχλίας, θα σχηματιστεί 25 νέες λέξεις, των οποίων επίσης σάς δίνουμε τις σημασίες.

Ο αριθμός μέσα σε παρένθεσι, που βρίσκεται στο

τέλος της κάθε εξήγησως, αντιπροσωπεύει τον αριθμό των γραμμάτων της κάθε ζητούμενης λέξεως.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

- 1) Ένθουσιασμός (8).
- 2) Πρόθεσις, μπροστά σε δασυνομένη λέξη (2)
- 3) Μέρος του υποδηματός (4).
- 4) Νόμισμα (δεν.) (6).
- 5) Γυναικείο όνομα (4).
- 6) Δίδεται σε άνδραγαθήσαντα (9)
- 7) Άνθη (2).
- 8) Άπαλά (6)
- 9) Μοιάζει με νημάτιο (2).
- 10) Άρρητο, πληθυντ. (2)
- 11) Πείνα (5).
- 12) Τμήμα πολυκατοικίας (6).
- 13) Βραχύνω όπλο (6).
- 14) Αποθήκη σιτηρών (4).
- 15) Μας προκαλούν κατάπληξι (8).
- 16) Βυζαντινή νότα (2).
- 17) Συναθισμένος άνδρικό όνομα (5)
- 18) Ζωοτροφή στον πληθυντικό (4).
- 19) Μεταφορικά σημαίνει διάθεσις (5).
- 20) Πρωτεύουσα ομώνυμου νομού (4).
- 21) Πόλις της Θωάκιδος (5).
- 22) Βιολικό θούνο (4).
- 23) Διαταράσσει τον ύπνο μας (7)
- 24) 100 τετραγωνικά μέτρα (2).
- 25) Άνέπαφα (3)
- 26) Προορίζεται για νεκρό (5)

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΔΕΞΙΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

- 1) Πολύ μορφωμένο (4)
- 2) Άπο τα ώριμότερα πτηνά (4).
- 3) Προορίζονται για ιερώνμενους (4)
- 4) Αφιέρωμα (4)
- 5) Σώζει ναυαγούς (5)
- 6) Κυκλοφορεί έφ' όρου ζωής (4)
- 7) Έργασία της νοικοκυράς (5)
- 8) Νότα (2).
- 9) Σωστός διάβολος (7)
- 10) Υπερβολικά τολμηρό (5).
- 11) Όλοκληρον (4).
- 12) Μία από τις φάσεις του ζα. ρισό (5).
- 13) Έχει αρκετές χιλιάδες κατοίκων (5).
- 14) Θεός των Ίνδιαν (4).
- 15) Ιερωμένος (9)
- 16) Λόγος (6).
- 17) Ναυτικό παράγγελμα (3).
- 18) Πόλις της Πελοποννήσου (7)
- 19) Τόπος βοσκής (4).
- 20) Η σύζυγος του Άδραμ (4).
- 21) Τυλιγονται μ' αυτή τά θρέψη (5).
- 22) Άγγλική ναυτική βάση, στα Ν. της Αραβίας (4).
- 23) Δεν παρουσιάζει άνομοιομορφίες (6).
- 24) Ζούμε μέσα σ' αυτή (5).
- 25) Πρωτεύουσα νησιού άλλα και κράτος της Αμερικής (5).

Ποιά απ' τις δύο;

Άπο τις τρείς άπαντίσεις, που συνοδεύουν καθεμιά από τις κάτωθι έρωτήσεις ή μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να την έρθετε διαγράφοντας τις δύο άλλες:

1) Ποιός επάγγελματίας χρησιμο. ποιεί στη δουλειά του το κολλόδιον;

- 1) Ο ηλεκτρολόγος — ο έυλογός — ο φωτογράφος;
- 2) Ποιό χρόνο έκανε την εμφάνισι της ή πρώτη άτμο. μηχανή;
- 3) Ποιός έδωσε στην Κασσανόρα την Ικανότητα να μαντεύη το μέλλον;
- 4) Ποιό χρόνο μετωνομάστηκε το Βυζάντιο σε Κων. σταντινούπολι;
- 5) Σε ποιά ηλικία ο Έλευθέριος Βενιζέλος έγινε για πρώτη φορά δουλ. λευτής;
- 6) 23 χρόνων — 28 χρόνων — 33 χρόνων;
- 7) Το 1610 ο Γαλιλαίος ανακάλυπτε την Εύρώπη. Τίνος πλανήτη είναι δορυφόρος;
- 8) Ποιό έδωκε το δ. ρος Άραράτ, πάνω στο όποιο κάθισε, κατά την Γραφή, μετά τον κατακλυσμό ή κιάωτος του Νώε;
- 9) Μεταξύ Αραβίας και Χερζάζης — μεταξύ Αφγανιστάν και Ίνδιαν — μεταξύ Τουρκίας και Περσίας;
- 10) Είναι γνωστό πώς ή Αυστραλία είναι το μεγαλύτερο νησί του πλανήτη μας. Ποιά είναι ή έκτασί της;
- 11) 5 με 6 έκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα — 7 με 8 έκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα — 10 με 11 έκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα.
- 12) Σε ποιά κράτος άνήκει το άκρωτήριο του Τρα. φάλγκαρ, που έδωσε το όνομά του στη ναυμαχία, κατά την όποια σκοτώθηκε ο ναύαρχος Νέλσον;
- 13) Στην Αγγλία — στη Σουηδία — στην Ίσπανία.
- 14) Σε ποιάς ευρωπαϊκής χώρας τα παρδάκια έκ. βάλλει ο Ρήνος;
- 15) Της Γερμανίας — του Βελγίου — της Όλλανδίας.

Η κληρονομιά

Έχθρος του γάμου, ο κ. Άγησίλαος, πέθανε και άφησε την περιουσία του (132.000 δραχμές) στα τέσσερα άνήπια του όπο τον όρο να την μοιραστούν ως εξής:

Ο Άνδρέας θα έπαιρνε τα μισά από τον Βασίλη. Ο Γιώργος τα τριπλάσια άπο τον Άνδρέα και ο Δημήτρης όσα ο Βασίλης και ο Γιώργος μαζί.

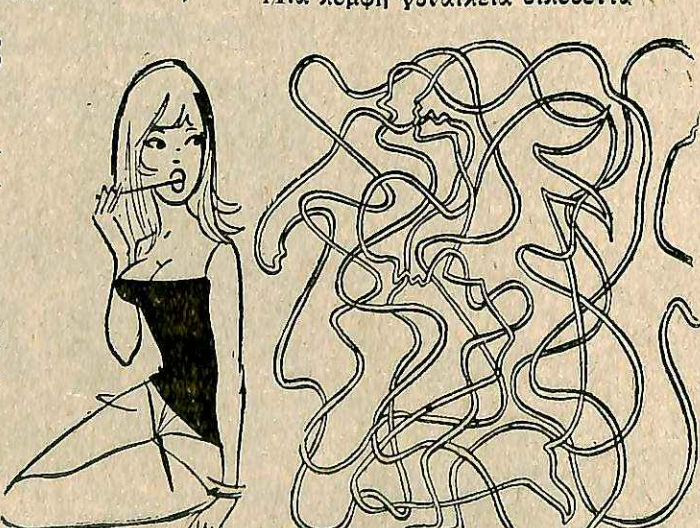
Πόσα χρήματα πήρε το καθένα από τα τέσσερα άνήπια;

Φτερωτές συλλαβές

Παίρνοντας τρία συνεχόμενα γράμματα από καθεμιά των κάτωθι λέξεων, πρέπει να σχηματίσετε, θάζοντάς τα στη σειρά, νομίσματα μικρής αξίας:

ΣΟΠΕΝ — ΑΤΗΚΤΟΣ — ΟΝΤΑΡΙΟ — ΧΑΛΕ. ΠΑΣΣ — ΕΠΤΑΝΗΣΟΣΣ.

Μιά κομψή γυναικεία σιλουέττα

Άν σήσετε ώριμμένες περιττές γραμμές και μαυρίσετε μ' ένα μολύβι μια από τις συνεχόμενες κορδέλλες του σχεδίου μας, θα έχετε τότε να παρουσιάζεται μπροστά στα μάτια σας μιά κομψή γυναικεία σιλουέττα.

Οι λύσεις στη σελ. 69

Βιζαντινοί των Λουσιμμένων

Πώς θα γλυτώσουμε άπο αυτούς

ρουν μιά θάρκα και να κωπλησθουν! Κι' άλλοι, φοβούνται την θάλασσα, όπως ο διάβολος το λιβάνι. Οι άκτές του Σαρωνικού δεν κίνησαν ποτέ το ένδιαφέρον καμίας άρμοδίας ύπηρεσίας. Ποτέ δεν έρέθηκε κάποιος να εποχρεύσει τους δημόσιους και τις κοινότητες να έπισημάνουν τα νερά της περιοχής τους. Να μετρήσουν το βάθος της θάλασσας και να τοποθετήσουν πινα.

Το έργο έκατομμύρια κάτοικοι της Αθήνας και της Πειραιά καταφεύγουν στις άκτές του Σαρωνικού για να πάρουν το μπάνιο τους και να δροσιστούν. Άνθρωποι κάθε ηλικίας και κάθε τάξεως άγωνίζονται να χαρούν τη θάλασσα, που θα τους τονώσει τον οργανισμό και θα τους δώσει νέες δυνάμεις. Κι' έτσι κυριολεκτικώς πλημμυρίζουν οι άμμου. δίες από κόσμο, γεμίζουν το νερό από λουόμενους κι' άρχίζουν τ' άπείργρατα δράματα των άτυχημάτων. Ο Έρωθρος Σταυρός κατά ένα τρόπο έχει μελετήσει αυτό το θέμα και άγωνίζεται με τα μέσα, που διαθέτει, να καλύψη τις άνάγκες αυτών των χιλιάδων των λουομένων. Σε πολλά σημεία των άκτών έχει έγκαταστήσει μόνιμα συνεργεία και Σταθμούς Πρώτων Βοθηθιών με νοσοκόμους, γιατρούς και τραυματιοφύλακες. Έπίσης μέσα σ' αυτό το μεγάλο κύμα της κοσμοπλημμύρας κινούνται ένα σωρό έθελοντές και καλοί Σαμαρείτες πάντα πρόθυμοι να δώσουν ένα σπασμένο κεφάλι, να α. πολυμάνουν ένα πόδι, που τραυματίσθηκε ή να γιατρέψουν μιά ήλωση... Γιατί ο λουόμενος Έλληνας άπο. τελεί έντελώς ιδιαίτερο είδος σ' όλο τον κόσμο: Είναι άπειράχρητος, ξεροκέφαλος, αδιόρθωτος και θεωρεί το μπάνιο στην θάλασσα... ναυμαχία! Έννοεί να παλύνει άγρια και σκληρά με τα κύματα. Να κάνει τρομ. κερή φασαρία. Να άνασκάψη την άμμο του θυθού. Να έρεαζίζση τά έσραγια. Να κάνει κωπλησσία ή έ. πιδείη με το κανύ και τα κρίς. κράφτ στην περιοχή των λουτρών... Τέλος, άν έλγαν να παραβιάσ. σιο κέντρο, έλγαν να πετάξη στην θάλασσα τα πώματα από τις φιλίες της μπύρας ή των άνακουκτικάν, τα κουτιά από τις κονσέρβες κι' άκόμη τα ποτήρια, που έμπασε πάντα στα μεράκι του. Η Ίδέα ότι κάποιος λουόμενος μπορεί να πληγωθή του προέβει μιά... Ιδιαίτερη ευχαρίστη. σι!... Καμιά φορά και τα γκαρ. σόνια των παραλιακών κέντρων πε. τάνε τα σκουπίδια στην θάλασσα!... Έτσι κάθε παραλία είναι άληθινά μιά παγλίδα θανάτου για το παιδί ή τον άτυχο άνθρωπο, που θα θουτή. ξη στη θάλασσα για να δροσι. στή...

Ψαροντουφεκάδες, που έξερουν θαμνάσιο κολύμπι και πού κι' αύτο! υστώσο έχουν τις δυσκόλες στιγμές τους και τ' άτυχήματά τους.

κίδες ή να έπισημάνουν τ' άπόταμα κρεμαστά νερά, τα θράχια, τις ρου. φήχτρες. Όπου υπάρχουν μανιέ. ρες, εκεί μέχρις ενός ώριμμένου σημείου, υπάρχουν μερικές πινακί. δες, που δείχνουν το βάθος των νε. ρών. Όλη ή άλλη περιοχή της θ. λάσσης στην όποια και κολυμπάει ο περισσότερος κόσμος, γιατί δεν

άπο την άκτή του Παλαιού Φαλήρου ή των άλλων άκτών του Σαρων. κού, τόσο το δράμα μεγαλώνει. Έκει πιά θουτάει στην τύχη και ο θεός άς τόν βοηθήση... Δεν κινδ. νευουν όμως μόνο εκείνοι, που δεν έξερουν κολύμπι και που δυστυχώς είναι κι' οι περισσότεροι άπο τους λουομένους. Κινδυνεύουν κι' οι ά.

άπο την άκτή του Παλαιού Φαλήρου ή των άλλων άκτών του Σαρων. κού, τόσο το δράμα μεγαλώνει. Έκει πιά θουτάει στην τύχη και ο θεός άς τόν βοηθήση... Δεν κινδ. νευουν όμως μόνο εκείνοι, που δεν έξερουν κολύμπι και που δυστυχώς είναι κι' οι περισσότεροι άπο τους λουομένους. Κινδυνεύουν κι' οι ά.

άπο την άκτή του Παλαιού Φαλήρου ή των άλλων άκτών του Σαρων. κού, τόσο το δράμα μεγαλώνει. Έκει πιά θουτάει στην τύχη και ο θεός άς τόν βοηθήση... Δεν κινδ. νευουν όμως μόνο εκείνοι, που δεν έξερουν κολύμπι και που δυστυχώς είναι κι' οι περισσότεροι άπο τους λουομένους. Κινδυνεύουν κι' οι ά.

άπο την άκτή του Παλαιού Φαλήρου ή των άλλων άκτών του Σαρων. κού, τόσο το δράμα μεγαλώνει. Έκει πιά θουτάει στην τύχη και ο θεός άς τόν βοηθήση... Δεν κινδ. νευουν όμως μόνο εκείνοι, που δεν έξερουν κολύμπι και που δυστυχώς είναι κι' οι περισσότεροι άπο τους λουομένους. Κινδυνεύουν κι' οι ά.

άπο την άκτή του Παλαιού Φαλήρου ή των άλλων άκτών του Σαρων. κού, τόσο το δράμα μεγαλώνει. Έκει πιά θουτάει στην τύχη και ο θεός άς τόν βοηθήση... Δεν κινδ. νευουν όμως μόνο εκείνοι, που δεν έξερουν κολύμπι και που δυστυχώς είναι κι' οι περισσότεροι άπο τους λουομένους. Κινδυνεύουν κι' οι ά.

άπο την άκτή του Παλαιού Φαλήρου ή των άλλων άκτών του Σαρων. κού, τόσο το δράμα μεγαλώνει. Έκει πιά θουτάει στην τύχη και ο θεός άς τόν βοηθήση... Δεν κινδ. νευουν όμως μόνο εκείνοι, που δεν έξερουν κολύμπι και που δυστυχώς είναι κι' οι περισσότεροι άπο τους λουομένους. Κινδυνεύουν κι' οι ά.

άπο την άκτή του Παλαιού Φαλήρου ή των άλλων άκτών του Σαρων. κού, τόσο το δράμα μεγαλώνει. Έκει πιά θουτάει στην τύχη και ο θεός άς τόν βοηθήση... Δεν κινδ. νευουν όμως μόνο εκείνοι, που δεν έξερουν κολύμπι και που δυστυχώς είναι κι' οι περισσότεροι άπο τους λουομένους. Κινδυνεύουν κι' οι ά.

άπο την άκτή του Παλαιού Φαλήρου ή των άλλων άκτών του Σαρων. κού, τόσο το δράμα μεγαλώνει. Έκει πιά θουτάει στην τύχη και ο θεός άς τόν βοηθήση... Δεν κινδ. νευουν όμως μόνο εκείνοι, που δεν έξερουν κολύμπι και που δυστυχώς είναι κι' οι περισσότεροι άπο τους λουομένους. Κινδυνεύουν κι' οι ά.

άπο την άκτή του Παλαιού Φαλήρου ή των άλλων άκτών του Σαρων. κού, τόσο το δράμα μεγαλώνει. Έκει πιά θουτάει στην τύχη και ο θεός άς τόν βοηθήση... Δεν κινδ. νευουν όμως μόνο εκείνοι, που δεν έξερουν κολύμπι και που δυστυχώς είναι κι' οι περισσότεροι άπο τους λουομένους. Κινδυνεύουν κι' οι ά.

άπο την άκτή του Παλαιού Φαλήρου ή των άλλων άκτών του Σαρων. κού, τόσο το δράμα μεγαλώνει. Έκει πιά θουτάει στην τύχη και ο θεός άς τόν βοηθήση... Δεν κινδ. νευουν όμως μόνο εκείνοι, που δεν έξερουν κολύμπι και που δυστυχώς είναι κι' οι περισσότεροι άπο τους λουομένους. Κινδυνεύουν κι' οι ά.

άπο την άκτή του Παλαιού Φαλήρου ή των άλλων άκτών του Σαρων. κού, τόσο το δράμα μεγαλώνει. Έκει πιά θουτάει στην τύχη και ο θεός άς τόν βοηθήση... Δεν κινδ. νευουν όμως μόνο εκείνοι, που δεν έξερουν κολύμπι και που δυστυχώς είναι κι' οι περισσότεροι άπο τους λουομένους. Κινδυνεύουν κι' οι ά.

άπο την άκτή του Παλαιού Φαλήρου ή των άλλων άκτών του Σαρων. κού, τόσο το δράμα μεγαλώνει. Έκει πιά θουτάει στην τύχη και ο θεός άς τόν βοηθήση... Δεν κινδ. νευουν όμως μόνο εκείνοι, που δεν έξερουν κολύμπι και που δυστυχώς είναι κι' οι περισσότεροι άπο τους λουομένους. Κινδυνεύουν κι' οι ά.

άπο την άκτή του Παλαιού Φαλήρου ή των άλλων άκτών του Σαρων. κού, τόσο το δράμα μεγαλώνει. Έκει πιά θουτάει στην τύχη και ο θεός άς τόν βοηθήση... Δεν κινδ. νευουν όμως μόνο εκείνοι, που δεν έξερουν κολύμπι και που δυστυχώς είναι κι' οι περισσότεροι άπο τους λουομένους. Κινδυνεύουν κι' οι ά.

ριστοί κολυμβητές, γιατί παρουσι. αζονται σε κάθε στιγμή χιλιά άπρό. οπτα. Πολλοί άπο αυτούς δεν ύπο. λίζουν καλά την άντοχή τους. Βγαίνουν στ' άνοιχτά, κουράζονται και δεν έχουν πιά δυνάμεις να γυ. ρίσουν. Κι' αν μέν διατηρήσουν την ψυχραιμία τους, μπορούν να ξεκου. ραστούν στην έπιφάνεια κι' ύστερα πάλι να συνεχίσουν το κολύμπι. Μα συνήθως τα χάνουν, δάζουν τις φωνές, τρομοκρατούνται κι' αν εί. ναι κοντά τους άλλοι και τους αντί. ληφθούν τους διασώζουν. Μα τις περισσότερες φορές πνίγονται. Χά. νουν άδικα τη ζωή τους.

Συχνά επίσης οι κολυμβητές πα. θαίνουν κράμπια, πνίγονται τα νε. ρα των ποδιών τους και δεν μπο. ρούν να κάνουν καμιά κίνησι. Έτσι κινδυνεύουν να πνιγούν.

Οι καλοί κι' έμπειροι κολυμβη. τές έχουν πάντα στην άκρη του μα. γιά τους μιά καρφίτσα. Μόλις πά. θουν κράμπια, τρποούν με την καρ. φίτσα το πιασμένο πόδι, που άμέσως συνέρχεται μ' αυτόν τον κλονισμό κι' έτσι γλυτώνουν τον κίνδυνο να πνιγούν.

Μά όταν κολυμπάνε τόσες χιλιά. δες άνθρωποι παρουσιάζονται έκα. τοντάδες χιλιάδες περιπτώσεις. Ό. ένας ύποφέρει άπο την καρδιά του και έσπινάκι νοιώθει να κυριεύεται άπο φόβηρο δυσφορία και να πα. ραλύη. Άλλος έκανε την άπρονή. σια να γεμίση το στομάχι του και να πέση στην θάλασσα μ' άποτέ. λεσμα να κινδυνεύη να πάθη συγκο. πη. Τρίτος έμεινε παρισσότερο άπο. όσο πρέπει στην θάλασσα και άσχι. σια να νοιώθη ελγή και φοβηρή άγ. ω. νια. Τέλος σε κάθε λουόμενο μπορεί να συμβη κάτι, και να κινδυνεύη να πνιγ. Πώς οι άρμόδιες άρ. χες αντιμετώπιζουν το πρόβλη. μα της διασώσεως του; Με τι μέ. σα;

Με τίποτα! Άν άντιληφθή τον άνθρωπο πνιγμένο, ο λιμενοφύ. λιας θ' άγανισθή να έρθη καμιά θάρκα ή ένα πλωτό μέσον και θα προσπαθήση να φτάση εγκαίρως στο σημείο, που κινδυνεύει αυτός ο δυ. στυχής. Άν δεν έρθι μέσον, τότε άγωνίζεται να κίνηση το ένδια. σφέρον των κολυμβητών για να σπύ. σουν να τον βοηθήσουν!... Κι' ύ. στερα, μετά ή διάσωση του άτυ. χου λουομένου, άρχίζει άλλη πε. ρπέτεια: της μεταφοράς του στον Σταθμό Πρώτων Βοθηθιών ή στο Νοσοκομείο. Ποιός θα τον μεταφέ. ρη; Ποιός θα πάρησθι το αυτοκί. νητο; Άρχίζει τότε το κυνηγη. τών διαφόρων τρωφόρων. Οι πα. ρακλήσεις, οι καυγάδες κι' οι δια. πληκτισμοί. Καί τέλος ο άνθρωπος μισοπεθμένος μεταφέρεται!...

Όσάσο ενώ ζοδεύουμε τόσα χρή. ματα για ν' αξιοποιήσουμε τις θα. μάσιες άκροαλιές μας, όλη αυτή τη μαγευτική πράγματι, παραλία του Σαρωνικού, δεν έχουμε όργανα λουομένων. Δεν έχουμε μιά κρατική ύπηρεσία, που να ύπάγεται στο Λι. μεναρχείο κι' ή όποια να διαθέτη μεγάλο αριθμό ειδικευμένων κολυμ. βητών με ταχύτατα πλωτά μέσα. Οι άνθρωποι αυτοί, χωρισμένοι σε μ. κρες ομάδες, θα μπορούσαν να πε. ριπολούν στις περιοχές που πλημμ. ρίζουν από κόσμο και να είναι έ. τοιμοι να δώσουν τη βοήθειά τους. Κάθε πλωτό μέσο μπορεί να είναι έφοδιασμένο με άσυρτόμο σαν τις ποτοσυκίτες της Αστυνομίας, ά. πό δε τους Σταθμούς Διασώσεως να κατεβυθώνονται αυτά τα πλωτά μέ. σα, όπου χρειάζεται να δώσουν τη βοήθειά τους.

Οι λιμενικοί κάνουν ό,τι είναι άνθρωπίνως δυνατόν. Μα τί μπο. ρούν να κάνουν, όταν δεν έχουν στη διάθεσή τους όχι δευτενάρια, αλ. λά ούτε θάρκα για να κληθούν; Έτσι συμβαίνουν τακτικά ένα σωρό τραγικά δυστυχήματα και θά συμ. βαίνουν ως την ήμερα, που θ' άπο. πασσουν οι άρμόδιαι να ζωνή. σουν.

Θ. Α.

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ του είπαν πως έπρεπε να πάν στην έσοχή κι' εκεί να μείνι όσο μπο- ρούσε, ώπου να εύρισκε μία καλλιτέρεψη για την υγεία του.

Μία τέτοια θεραπεία, θα ήταν προτιμώτε- ρη από τα γαστρικά.

Έτσι, ο Μίμης αποφάσισε να φύγη από την 'Αθήνα. Μα δεν ήθελε να πάη στο χωριό του, κοντά στους δικούς του και να τους ανηπου- χήση, μία και δεν έξερανε τίποτα για την αρ- ρώστια του.

Θα διάλεγε κάποιο άλλο χωριό και θα ζού- σε εκεί, τρεις μήνες τουλάχιστον, μέσα σε απόλυτη ηρεμία, ανάμεσα στα δέντρα κάποι- ου δάσους.

Ο Μίμης ήταν ένας από τους καλλίτερους υπαλλήλους της εταιρίας, όπου εργαζόταν. Κι' ο διευθυντής του, για να τον ενθαρρύ- νη, του υποσχέθηκε, πως η θέσι του θα τον περίμενε πάντοτε κι' ότι ο μισθός του δε θα σταματούσε. Θα του τον έστελναν στο χω- ριό, όπου θα πίναινε, όσο καιρό κι' αν έμε- νε εκεί.

Παιχνίδια του έρωτα

Αυτή η ανάγκη και το ενδιαφέρον του διευ- θυντού του, συγκίνησε πολύ το Μίμη και του, φερε δάκρυα στα μάτια, τη στιγμή που τον αποχαιρετούσε και τουσφιγγε το χέρι.

Δεν άρνησε να δη το χωριό, που του χρειαζόταν. Είχε κάνει κάποτε μία έκδρομή με άλλους προς τα εκεί και το ήξερε καλά. 'Ηξερε την καλωσύνη και τη φιλοξενία των κατοίκων του. Κι' ήξερε και το δρόμο, που περνούσε μέσα από ένα ξερόκαμπο κι' έ- θβαινε στον πυκνό πευκόνα του μοναστη- ρίου της θανερωμένης.

Πάντα νοσταλγούσε να ξαναγυρίση σ' αυ- τή τα μέρη και νά, που του δινόταν η ευκαι- ρία, τώρα, να μείνη εκεί για πολύ καιρό.

Έτσι νέμισε μία θαλίσα με ρούχα, μία άλλη με βιβλία πήρε και μία σαίζ - λόνγκ κι' έφτασε ένα απόγευμα σ' αυτό το χωριό, όπου νρήγορα δρ'ηκε ένα μοναχικό σπίτι κι' ένκαταστάθηκε.

Μία ηλικιωμένη γυναίκα, η νοικοκυρά, που τα παιδιά της δουλεύαν στην 'Αθήνα, ανέ- λαβε να τον περιποιείται και να του μαγει- ρεύη τα φαγητά που ήθελε αυτός.

Είχε πη πως είχε πάθει ένα ψυχικό κλο- νισμό κι' ότι είχε έλθει να ξεκουραστή. Δεν μαρτύρησε την αρρώστια του, γιατί φοδόταν μήπως δεν τον δεχτούν.

Έτσι άρχισε η θεραπεία του σ' εκείνη την πλαγιά του βουνού, όπου περνούσε τις ώρες του, ξεπλωμένος στη σαίζ - λόνγκ, κά- τω από ένα τεράστιο πεύκο, που βρισκόταν στην αλλη του σπιτιού, διαβάζοντας κανένα βιβλίο ή κάνοντας περιπάτους στο δάσος, προς το μοναστήρι της θανερωμένης.

Δυό μήνες πέρασαν ήρεμα κι' ο Μίμης έ- γαιωσε πως ξανάβρισκε τις δυνάμεις του κι' έδωκε στον καθρέφτη τα μάγουλά του να ροδοκοκκινίζουν.

Ένα πρωί είχε φορτώσει σ' ένα γαϊδου- ράκι τη σαίζ - λόνγκ, πήρε ένα δεματάκι με πράγματα και πράχθηκε σιγά, σιγά για το δά- σος του μοναστηριού. Θάμενε εκεί δυό τρεις μέρες και το βράδυ θα κοιμόταν στον ξενώ- να, σ' ένα δωμάτιο περιποιημένο, που του εί- χε προσφέρει η ήγουμένη, με την οποία εί- χε ννωριστή.

Έφτασε, λοιπόν εκεί, μπήκε στην αλλη του μοναστηριού π'ηγε στην έκκλησία και προσκύνουσε. Έπειτα ήπιε τον καφέ και έ- φανε τα φρούτα που του πρόσφεραν. Και κρατώντας κατόπιν με το ένα χέρι ένα δι- θλίο και με τ' άλλο την σαίζ - λόνγκ βγήκε κι' ένκαταστάθηκε στο πυκνό δάσος.

Ήταν χαρά Θεού εκείνο το πρωί!

Τα πουλάκια πρώτα, κι' έπειτα τα τζίτζι- κια έδιναν στο Μίμη μία άνεκαρστη χαρά, που τον πλημύριζε μαζί με το άρωμα του θυμαριού.

Θάταν ένγνια η ώρα, όταν διέκοψε το διά- δασμα κι' έριξε τη ματιά του προς το θά- θος στο δρόμο. Είχε ακούσει το θορύβο αυ- τοκινήτων. Πραγματικά, δυό πουλίαν πλησι- αζαν προς το μοναστήρι. 'Εκδρομείς, φαίνε- ται, που στο δρομολόγιό τους είχαν συμπερι- λάβει και το μοναστήρι της θανερωμένης.

Ακούμπισε χαμω το βιβλίο του, φόρεσε τα μαύρα γυλιά του και άρχισε να κυττάζη τώρα τον κόσμο της πολιτείας, που έρχόταν προς τη μοναζή του.

Μία κουροίτσα συνώδευε τα πουλίαν, και δ'όπως της ήταν μία ξανθή νέα, που τα μαλ- λιά της άνέμ- ζαν ολόχρυσα μέσα στον ήλιο. Τα πουλίαν, έφτασαν μπρος στη μεγάλη πόρτα του μοναστηριού, κι' ο κόσμος κατέ- βηκε και προκίωρησε για να προσκυνήση.

Κατέβηκε και η νέα από το αυτοκίνητάκι

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

της. Πόην μπή στην αλλη του μοναστηριού έριξε μία ματιά γύρω της προς τον πευκό- να, ανάντευσε θαθεία κι' ήταν έτοιμη να ά- κολουθήση τους άλλους, όταν αντίκρουσε το Μίμη, ξεπλωμένο στην πολυθρόνα του, που την κυττάζε περιεργά.

Ένα χαμόγελο φάνηκε στα χείλη της και χωρίς να το καταλάβη πως το είπνε, του φώ- ναζε:

— Είστε ευτυχισμένος άνθρωπος!

Χαίρετ'πνε κατόπιν από μακριά με το χέ- ρι και μπήκε στη μεγάλη αλλη.

Από τη στιγμή εκείνη, ο Μίμης δεν ξεκά- ρωσε τα μάτια του από τη μεγάλη πόρτα του μοναστηριού.

Σε λίγο οι έκδρομείς ξαναβγήκαν, τα πουλίαν έφυγαν, μα η ξανθή νέα δεν φάνη- κε, δεν πήρε κι' αυτή την κουροίτσα της να φύγη.

Η περιέργεια του Μίμη, έπειτα η άγνοια της άναμονής να την ξαναδη να θβαινη και

προσέννισι και ένα μεγάλο έρωτα.

Από την ημέρα εκείνη η Εύανθία πήνε πολλές φορές στο χωριό, που έμενε ο Μίμης και περνούσαν μαζί μία ευχάριστη ημέρα, κουβεντιάζοντας για το μέλλον τους.

— Είσαι νέος και νρήγορα θα γίνης καλά. Κι' όταν γυρίσης στην 'Αθήνα, θα πάμε πάλι στους γιατρούς και θα δης πως θα σου πο- νε ότι μπορείς να παντρευτής! τούλεγε έ- κείνη.

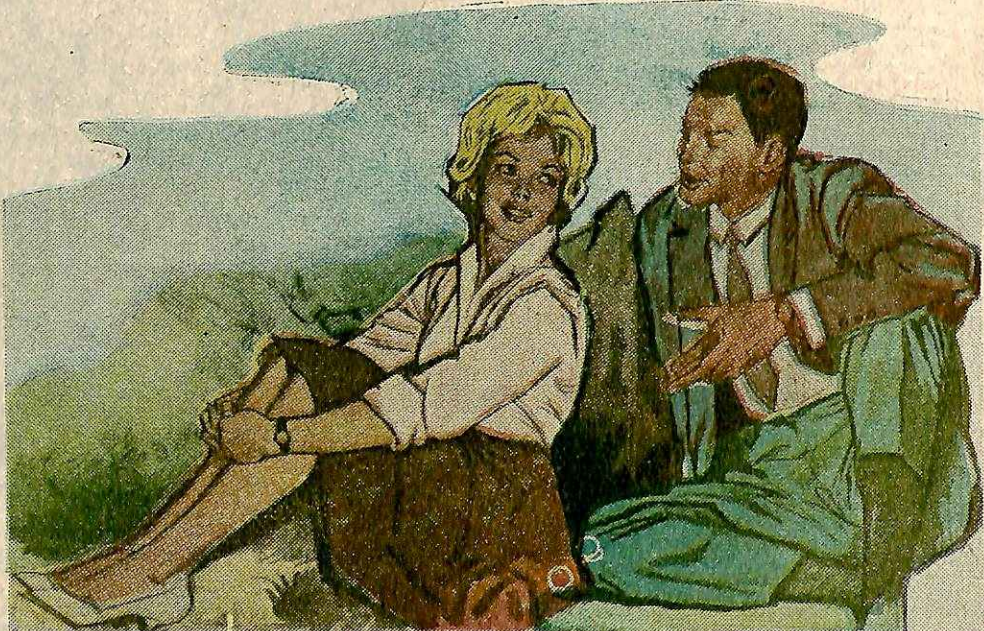
Ο Μίμης της χαμογελούσε και της έσφι- νε τα χέρια. Κι' έκεινη έσφινε με την υπό- σχεσι να ξαναγυρίση νρήγορα. Κι' όταν ξα- νανύριζε, τον εύρισκε όλο και πιο καλά και τον άγκάλιαζε ευτυχισμένη.

Πολλές φορές ο νέος συλλογίστηκε την κατάσταση του κι' αναλογιζόταν αν θα έπρεπε να συνεχίση τις σχέσεις του με την Εύανθία ή αν θα ήταν προτιμώτερο να διακόψουν τα όνειρά τους.

Δεν της είχε μιλήσει, ποτέ για την κατα- γνή του από κάποιο χωριό, για τα θάνατα του με την οικογένειά του, την παράλυτη μητέρα του, και τη γεροντοκόρη αδελφή του, που τις συντηρούσε αυτές, κάνοντας οικονομίες από το μισθό του. Δεν της είχε πη καν το επίθετό του, ούτε ήξερε το δικό της. 'Ο έρως είχε πνίξει όλες αυτές τις μι- κροεπιτηυερίες της ζωής τους.

Κι' πρθε ο καιρός να φύγη ο Μίμης από το χωριό.

Ήποσχέθηκαν ο ένας στον άλλο να βλέ- πανται στην 'Αθήνα, και εκείνη του εί- πε ότι θα τα κανόνιζε όλα με τον πατέρα της να τον προσλάβη στα γραφεία του και να του δώση μία θέσι διευθυντού, κι' έπει- τα να παντρευτούν.

Περνούσαν μαζί ευχάριστες ημέρες, κουβεντιάζοντας για το μέλλον τους...

να φύγη, δεν τον άφηναν ήρεμο να ξανα- ρχισθ το διάβασμα.

Η ώρα περνούσε, κι' έφτασε μεσημέρι. 'Ο Μίμης σπρώχθηκε γιατι ήξερε πως η ήγουμέ- νη θα τον περιμενε για το τραπέζι, που τον είχε προσκαλέσει να φάη στο κοινόβιο μαζί της.

Και πήνε. Μα εκεί με άλλες δυό καλονγη- ές και την ήγουμένη, θροσκόταν και η νέα με τα χουρά μαλλιά. Οι συστάσεις ήταν τυ- πικές και με τα μικρά ονόματα: 'Ο κύριος Μίμης, η δεσποινίς Εύανθία».

Στο τραπέζι οι κουβέντες ήταν λίγες, μα όταν θνήκαν στον κήπο για τον καφέ, ο Μί- μης δεν κρατήθηκε και την ρώτησε:

— Πως δεν φύγατε με τους άλλους συντρό- φους σας;

— Συντρόφους μου; Έννοείτε αυτούς που ήρθαν με τα πουλίαν; Δεν είχα καμμία σχέ- σι μαζί τους. Τυχαίως φτασαμε μαζί. Η ή- γουμένη είναι συγγενής της υπέρρας μου και με είχε καλέσει να περάσω μία μέρα στο μοναστήρι.

Οι καλόνηρες τους έφεραν γλυκό, φρούτα και κρασί νερό.

Η κουβέντα περιστράφηκε γύρω από τη φιλολογία, γιατί και η ήγουμένη, όπως ή- μολόγησε, κάποτε, ένωρσε ποιήματα και συ- νέχιζε να γράφει και να δημοσιεύη με ψευ- δώνυμο, σε περιοδικά του Κατηχητικού μι- κροά διηγήματα.

Η νέα ήταν ένήμερη για τη φιλολογική κί- νησι της 'Αθήνας κι' ο Μίμης βόηκε ευκαι- ρία να πη μερικά λόγια για τα βιβλία, που είχε διαβάσει.

*

Έτσι άρχισε η γνωριμία και το ειδύλλιο του Μίμη και της Εύανθίας. Γιατι η νέα είχε πληροφορηθή για την αρρώστια του Μίμη και η συμπόνια, μαζί με την άγάπη έφεραν την

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΟΙ ΣΤΑΜΠΑΤΕΣ ΜΟΥΣΕΛΙΝΕΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ στους διαφόρους νεωτερισμούς της έφτεινής περιόδου, ίσως να μ'ην τονί- σαιμε αρκετά πόσο μεγάλη είναι η μόδα της σταμπάτης μουσελίνας. Το ωραίο και λεπτε- πύλεπτο αυτό υλικό έμφανίζεται κυρίως σε σχέδια τόσο ανάστικτα, ώστε να μ'η υποδη κά- νεις να ξεχωρίση το φόντο από το σταμπάσι- σμα.

Τις ωραιότατες αυτές μουσελίνας τις βλέπο- με τόσο σε απαλούς γραμματισμούς, όσο και σε συνδυασμούς ζωικών γραμμάτων, που έχουν κι' αυτοί την γάση τους.

Φιγουράρουν ιδιαίτερα οι μουσελίνας σε ά- κούλαφες τουαλέτες, όπου τα ντραπαριστά κορσάς, άφ' ενός και οι σουρακτές φούστες άφ' έτέρου προσδίδουν μία πλούσια άετη γραμ- μή στη σιλουέττα. Επί πλέον, στις φορεβίες φούστες θα βλέπωμε πολλά δολάν, άλλοτε τοί ίδιου μήκους και άλλοτε διαφορετικού τό καθένα. Ωστόσο, κοντά στην έβαζέ αυτή γραμμή, που μάς προσφέρει η σταμπάτη μουσελίνα, ένομε και μία άλλη γραμμή, άσ- κητά ποικιλότυπη για το είδος του ύφασμα- τος. Θα είναι η ίσια γραμμή, που δεν συνήθί- σαιμε να την βλέπωμε σε ανάλαφρα ύφασμα- τα.

ΤΑ ΦΟΥΡΑ

Το φουρά έγει έδώ το λόγο.

Αυτό αποτελεί την βάση του συνόλου. Εί- ναι φοδραρισμένο με μεταξωτό μονόχρωμο σε τέτοια άκως άπ'όνοασι, ώστε να μ'η γαλήη την έμφάνισι της σταμπάτης μουσελίνας. Το φουρά αυτό μ' ένα μικρό άνοιγμα στο λαιμό και γαρίς μανίκια, μπορεί να φοριέται και μό- νο του με μία φορεβιά μονόχρωμη ντραπαρι- στη ζώνη, στη μέση κι' ένα πλούσιο δέσιμο στο ένα πλάι. Έέ άλλου άκως μπορεί να συμ- πληρώνεται με μία μακρική τουνίκ άκατά τ'ιδί- όρουθμη στην κόμη της. Τότε, φυσικά, το φου- ρά δ'έν ένει ζώνη. Η τουνίκ έγει φορδύ μανίκια κιμινά σε άκωρος τρουάκω και κλείνει δια- γωνίως στο έπάνω μέρος ως κάτω από την μασγάλη. Από κεί και κάτω η τουνίκ πέφτει νοικτή κι' έλεύθερη.

Ένα μονόχρωμο μεταξωτό φοδράρει και την τουνίκ και μία φάσα από άκωιο ύφασμα περί- βάλλει το λαιμό, το διαγώνιο κλείσιμο και το κάτω μέρος τριγύρω.

Είναι ένα πολύ κομμά μαντέλο, που άσφα- λώς θα σας άρέση πολύ.

ΟΙ ΟΑΘΛΕΥΚΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Το λευκό χρώμα έδρακολουθεί να έχη την με- γάλη έννοια της μόδας ίδίως στα άσηπγιέ φο- ρέματα. Μας παρουσιάζει πράγματι έξαιρετι- κά κομμάς τουαλέτες, που έχουν μία νεανική και άνάλαφρη γάση τόσο ταιριαστή με τη έ- πογη.

Το κεντημένο όργαντί άφ' ενός κι' η λευκή δαντέλλα άφ' έτέρου έχουν και τα δυό την γα- ραιστηριστική άμορφία τους.

Άν προτιμάτε τη δαντέλλα, θα έπιδιώξε- τε ένα κορσάξ έφοριστό, γαρίς μανίκια και με μεγάλο άνετο άνοιγμα λαιμού μπροστά και στην πλάτη.

Η φούστα είναι έβαζέ, άλλω γαρίς ύπερβο- λή σηματούζοντας κάτω από το έφοριστό

Ντε... π'έες με π'έρεςβιτη φούστα και ριχτή θέστα

κορσάζ έλευθερες πέντες. Καταλήγει σ' ένα φαρού στρίφωμα από κρέπ σατέν. Από το ίδιο κρέπ σατέν δένει πίσω στη μέση ένας φιόγκος.

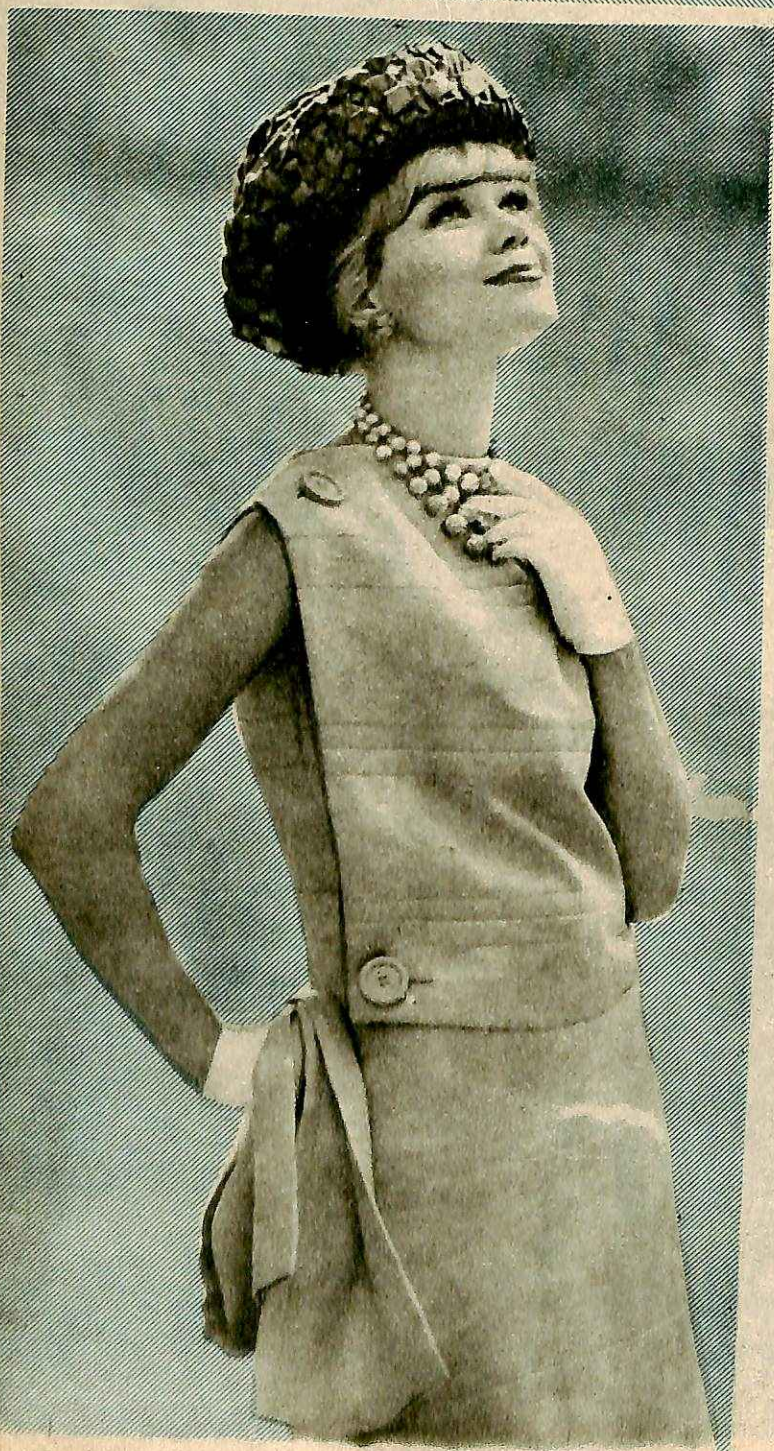
Ας δούμε τώρα κι' ένα άλλο ωραίο μοντέλο από κεντητό όγκαντί, του οποίου τα πλάγια, που τελειώνουν με φαστόνι θα σγυματίζουν βολάν.

Το κορσάζ είναι καμωμένο σε τύπο μπυστιέ και σγυματίζεται ολόκληρο από βολάν με κλίσι προς τα επάνω. Το ίδιο γίνεται και στο επάνω μέρος της φούστας που σγυματίζει τάν μια έφασμοστή ζώνη γύρω από τους γοφούς. Αμέσως κάτω απ' αυτό πέφτει όλη η φούστα σουρωτή, καταλήγοντας σε τρία βολάν, εκ των οποίων τα δύο θα κλείνουν προς τα κάτω και το ένα προς τα πάνω. Ένα κόσμημα τοποθετημένο πλάγιως στο επάνω μέρος του μπυστιέ συμπληρώνει την έξαιρετική αυτή εμφάνιση.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΣΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τα καθημερινά φορέματα με δ-

Σκεπτόζικο φόρεμα από χοντρό λινό με το κορσάζ σε τύπο καζάκας

λη τους την απλότητα κατορθώνουν πάντα με το ένα ή το άλλο σκέοτσο να εμφανίζουν κάτι το χαρακτηριστικό, που τα κάνει να διαφέρουν το ένα από το άλλο και να αποκτούν μία ιδιαίτερη προσωπικότητα. Έτσι μια σκεπτόζικη κόψι είναι αυτή που μας παρουσιάζει ένα φόρεμα με την πλάτη τελείως μονοκόμματη, σγυματίζοντας τη μέση με παρσιμιο τών πλαινών ραφών, οι οποίες λοξεύουν άκετά προς τα κάτω ώστε να κάνουν τη φούστα εδω-ζε.

Αντίθετα από την πλάτη, το μπροστινό του κορσάζ σαν έξω-γυρο, πέφτει πάνω από τη φούστα, άκετά γαυηλότερα από τη μέση. Έτσι δίνει την εντύπωση καλ-Κουμπώνει μ' ένα κουμπι στο κάθε πλάι.

Ένα κουμπι σπολίζει επίσης το κορσάζ και στον ώμο. Για την κόψι αυτή μπορεί να χρησιμοποιήσετε τα καθα-λινά της μόδας, που έχουν την ιδιότητα να στέκουν κάπως και ταιριάζουν έτσι ιδιαίτερος σ' αυτή τη γοαυμή. Ένα άλλο στόλι-σμα επί πλέον θα προσθέσει γά-

Καπέλλο υπηρετών από μπακού.

αι στο ωραίο φόρεμα. Να ποιά είναι το στόλισμα αυτό: Σγυματίζετε σε απόστασεις τρεις δακτύλι-ες νερό ή κάτι ακόμη απλού-στερο: έξωτερικά γαζιά, τόσο στο πάνω μέρος του φορέματος, όσο και στη φούστα. Το φόρεμα αυτό μπορεί να έχει, επί πλέον, ως συμπλήρωμα και μία ριγτή θέστα, γαυνησιωμένη κι' αυτή με τον ίδιο τρόπο, όπως το φόρεμα.

ΠΑΝΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΤΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

Όσο προχωρεί το καλοκαίρι

τόσο, μπορούμε να πούμε, ότι τα ντέ-πιές κοοδίζουν κάθε μέρα έ-δοφος στη γυναίκα γκαυταρού-πα.

Πότε σε μία κόψι, πότε σε άλ-λη, ευθύγραμμη ή έβαζε, έχουν πάντα την ιδιαίτερη γάυι τους και είναι όλα έξυπναετικά.

Η μεγάλη μόδα της πιέττας βοίσκε, βέβαια, κι' εδώ την θέ-σι της, αν προτιμήσουμε την έ-βαζε γοαυμή. Σ' ένα τέτοιο, λοιπόν, ντέ-πιές, θα έχουμε μία φούστα πλάσε και κατά προτί-ησι με όλες τις πιέττες να κυτ-

Α) Τοναλέττα δαντελένια με μπρετόν ντεκαλέ. Β) Τοναλέττα από κεντητό όγκαντί με μπυστιέ

Καπέλλο από δαντελένια κρένο.

τάζουν προς το ίδιο μέρος. Όσο για τη θέστα, είναι τελείως ρι-γπή και άκετά άνετη, με μανί-κια επίσης άνετα, σε μακρος τουα κάα. Στο λαιμό της θέστας έχουμε μία λοθή φάσα, που συ-νίζεται μπροστά για να δένει.

Η θέστα θα κλείνει μόνο με το δέσιμο και θα πέφτει έλευθερη μπροστά. Δύο τσέπες έξωτε-κές την συμπληρώνουν. Μέσα ά-πό τη θέστα μπορείτε να φορά-τε μία ριγτή καζάκα, σε διαφο-ρετικά γοάα από το ντέ-πιές.

Αυτό το σύνολο μπορεί να γί-νη από λεπτό λινό. Θα έχετε τό-τε μία ωραία καθημερινή εμφά-νιση. Αν γοαυσιωποιήσετε όμως ένα μεταξωτό ύφασμα, τότε το φόρεμα γίνεται άμείσως άμυγιέ και είναι κατάλληλο γι' άπογευ-ματινή συγκέντρωσι στο υπαι-θρο.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΣΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Μπορούμε να πούμε φέτος πως δεν υπάρχουν υλικά που να μην το γοαυσιωποιήσουμε στα κα-πέλλα. Αυτό άλλωστε συντελεί και στις τόσο ιδιότροπες εμφάνι-σεις τους, που πολλές φορές μας εενίζουν.

Χρησιμοποιούνται όλων τών ειδών οι κοτονάντ, μονόγραμες ή φαυταζί και μάδες όλων τών εί-δων. Όσο για τα σχήματα, σω-στή επανάστασι! Κάθε ιδιορρυθ-μία είναι δεκτή. Μεγάλοι τεπέ-δες υψηλοί και σγεδόν άγναυμοί, υπάρ άνάμολα, με κάποιο σκε-πτόζικο σήκωμα εκεί, που δεν το περιέμενομε.

Σας μιλήσαμε για τα μπρε-τόν, που λανσάρισε φέτος η μό-δα, από γοαυτρές μάδες. Δεν σας είπαμε όμως, ότι η μόδα θέλει κάποτε τόσο σπικατά τα μπόρ, ώστε να κρούουν σγεδόν τους τεπέ-δες και άα είναι πελώριοι σε ύ-ψος. Επί πλέον, αυτά τα μπρε-τόν φοριούνται τελείως προς τα πίσω άφύηνοντας έσκέκταστο άγι μόνο το πρόσωπο, άλλα και το μέτωπο και μέρος του κεφαλιού.

Κοντά στα καθαά αυτά καπέλ-λα έχουμε και την μάθα κρένο, που μας δίνει πολύ έλαφρά καπέλ-λα.

Η λεπτή αυτή μάθα μας πα-

ρουσιάζει γαυτωμένες φόρες με μεγάλους στρογγυλούς τεπέ-δες και με μάλακά μπόα, άκε-τά ριγτά, που παίρνουν την κλίσι, που θα τους δώσωμε: μπροστά, πλάι, πίσω. Αυτό έξασ-τάται, μπορούμε να πούμε, από τη διάθεσι της στιγμής.

Η ΨΑΘΑ ΜΠΑΚΟΥ

Αυτή συγκαταλέγεται ανάμε-σα στις έξωτικές μάδες και άπο-τελεί ένα είδος πηλίσματος, που το φομαίρετε όπως θέλετε. Σγυ-ματίζει συνήως μεγάλες φό-μες στάν τύπο καπλίν ή και άλ-λα σχήματα, με το μεγάλο μπόο άπότομα σπικωμένο μπρο-στά ή το ίδιο σπικωμένο πίσω. Ο καθρέπτης σας θα το κανονίσι. Αυτός θα σας πη τι σας πάει πιο καλά.

Τα γαυνησιώματα αυτών τών καπέλλων είναι, μία κοοδέλλα κι' ένα λουλούδι ή ένα φουτό. Το στόλισμα, φυσικά, κανονίζει και τον ποσοισμό του καπέλλου, όπ-λαδη το κάνει λιγώτερο ή περισ-σότερο άμυγιέ.

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Τα ζωαρά γοάωματα συνηθί-ζονται πολύ στα κοστούμια του υπάνιου. Η μόδα τα θέλει έφε-τος μονοκόμματα και τα συμπλη-ρώνει με μία ριγτή θέστα για την πλάι.

Βλέπουμε και συνδυασμούς μω-νόγραμων και σταυμάτων ή ρι-γτών και μονόχρωμων.

Βέβαια υπάρχουν και τα μπι-κίνι, άλλα και αυτά συνοδεύον-ται από μία ριγτή θέστα, έτσι ώστε η εμφάνισι της γυναίκας στην παρόλνι να είναι κάπως πιο έυπρεπής.

ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ ΠΛΕΧΤΑ

Τα πλεχτά δεν γάνουν ποτέ την επικαιρότητα τους και πο-δ πάνταν στα παιδιά έφ' όσον γοα-σιωποιούν αντί του μωλλιού το νήμα. Έτσι, άγναάκια και κο-πελλιτσες παίρνουν πάντα μαζί τους στην έξοχή διάφορα βαμβα-κερά πλεντά.

Είναι πολύ πρακτικά τα πλε-γτά, που σγυματίζουν ένα είδος γιλέκου-πουλόδεο. Φοριούνται ά-

Σύνολο φουα - τουνικ από σταυμάτι μωαλίνα.

Η πιτζάμα της μεγάλης κοπελλίτσας και της μικρούλας.

πό το κεφάλι και δεν έχουν μανίκια. Το άνοιγμα του λαιμού είναι αρκετά μεγάλο όδελ ή τετραγώνιο ή ορθογώνιο. Τα γιλέκα-πουλόδε φοριούνται με φουστίτσες πλισσέ ή ευθύγραμμες για τις κοπελλίτσες και με παντελονάκια κοντά για τ' αγόρια.

Αυτό του είδους τα πλεονά συνδυάζουν φασόνες πλέξης.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΦΟΥΣΤΑΝΑΚΙΑ

Οι σταμπάτες βατίστες είναι οι πιο κατάλληλες για παιδικά φουστανάκια της έξιτης. Έχουν απλά γράμματα για φόρτο και στολισμένα με αντάκια, και άλλα παιδικά σχέδια.

Η κόμυ που είναι πολύ απλή: "Ένα κοντό κιμονό υποστάκι και μία φουστίτσα σουα-τη και πεταχτή. Αν θέλετε στολίζετε το φουστανάκι με μονόχρωμο σε ζωικό γράμμα σε λάκι.

ΤΑ ΚΑΡΡΩ

Τα παιδικά φορεματάκια γίνονται ως επί

το πλείστον από καροδάτα ζωόρια. Είναι πολύ κατάλληλα υφάσματα και για μικρές κοπελλίτσες και για μεγαλύτερες.

Μία όμορφη κόμυ είναι αυτή που σχηματίζει ένα είδος φορέματος-ποδιάς. Έχει ελαστικό υποστάκι, που συγκρατείται στους ώμους με ιμάντες. Το ευθύγραμμο άνοιγμα του λαιμού τελειώνει με φετόνι ή κεντόνι γαλόνι.

ΠΥΤΖΑΜΕΣ ΠΑΙΔΙΚΕΣ

Αν προτιμάτε τις πιτζάμες από τα νυχτικά, ακολουθήστε γι' αυτές την κόμυ της βέστας, χωρίς κομψίωμα. Είναι πιο πρακτική για παιδιά. Ένα κουμπί στο λαιμό κλείνει τη βέστα. Έχει κοντά μανίκια και δύο τσέπες στο πάνω μέρος.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

✱✱

«ΑΓΟΡΑΣΕ» ΕΝΑΝ ΣΥΖΥΓΟ

Όλες οι άνωπαιτες κόρες της Εδας έχουν δ. πως έρωμα, για ιδανικό τους τον γάμο. Και δ. λες είνε κανείς να μηχανεύουν, πολλά, για να φορέσουν στεφάνι και ν' αποκτήσουν τον πολυπόθητο τίτλο της κυρίας. Καμιά, όμως, δεν σκέφτηκε ποτέ ένα τέχνασμα σαν αυτό της 'Ιταλίας Λίνας Βακαρέτσι, που, μολοντί κατόλησε σε δυσάρεστες συνθήκες για την ίδια, δεν παύει ν' αποτελεί ένα επικίνδυνο προηγούμενο για όλους τους άνωπαιτους άντρες του κόσμου.

Επειτα από μία ζωή αλλεπαλλήλων ασάφια, τικών άπογοητεύσεων, που την φιλοδούρασαν, άνωπαισε στ' άλλα, και με μία έξοκλη κόρη, η Λίνα Βακαρέτσι πλίστηκε πώς έρχηκε, στα 30 της χρόνια, τον άνθρωπο που θα δεχόταν να την κάνει γυναίκα του και να δώσει ένα όνομα στο παιδί της, υιοθετώντας το. Για να υπερνικήσει και τις τελευταίες επιφυλάξεις του εκλεκτού της, ενός Τζουζέπε Τακέλλα, η Λίνα προσφέρθηκε άσκη και να του εξασφαλίσει το μέλλον του. Αγόρασε ένα πλυντήριο και τον έκανε συμεταίχο της, θέλοντας όλα τα κεφάλαια εκείνη και εκείνος μόνο την υποσχέσι γάμου.

Στην αρχή, ο Τζουζέπε φάνηκε ενθουσιασμένος, που άποκτησε τα 50% σε μία επιχείρηση χωρίς ο ίδιος να δώσει δεκάρα, και ο ενθουσιασμός του μεγάλωσε όσο έβλεπε να έρχεται καινούργια πελάτεια και ν' αφήνει το πλυντήριο πλούσια κέρδη. Όταν, ωστόσο, η Λίνα του θυμισε πως καμιά ήταν πιά να σκεφθούν και για τον γάμο τους, εκείνος τ' άγρισε.

Τότε, η Λίνα Βακαρέτσι, μη βλέποντας πιά άλλη λύσι και μην ενόυντας να χάσει την τελευταία έλπιδα που της άπομένε για να γίνει κυρία, κατέφυγε στην απάτη: Μία άπατη εξαιρετικά προνότυπη που θα την έκανε κυρία Τακέλλα, χωρίς ο Τακέλλας να πληρωφώρηθι το παρμικρό.

Έβηκε έναν άντρα στην ηλικία του φίλου της, του έδωσε 30.000 λιρέτες, 1.500 δροχμές — και τον έπεισε να παρουσιάσει μαζί της στον παπιά που θα τους στεφάνωνε, ως Τζουζέπε Τακέλλα. Ο γάμος έγινε, χωρίς ούτ' ο παπιά, ούτε άλλος κανείς να υπομιαστή την πλαστοπροσώπεια, και η Λίνα, γυρίζοντας από την έκκληση, πήγε κατευθείαν, στον Τζουζέπε και του άνοιξε γέιλε πώς είχε γίνει γυναίκα του, φυσικά, αυτός την κτύπησε όπως θα κτύπησε μία τρελή, αλλά εκείνη, ψυχρακωτότατα έβγαλε το στεφανοχάρτι από την τσέπη της και του το έβειξε.

Δυστυχώς, όμως, ο Τζουζέπε, δεν τ' ήπιε απόφασι πώς (έγινε ότι έγινε). Και, αντί να άνωπαιση το τελεσμένο γεγονός, την κατάνυγχε στην δικαιοσύνη, που την κτεβεόχισε, την περασμένη εβδομάδα, σε φυλάκιση 8 μηνών με άνωπαιση, αλλά ακόμη χειρότερο είνε πως ο γάμος της, σύμφωνα με όλες τις πιθανότητες, πρόκειται να άκυρωθί.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Αγγουραλοιφή για το δέρμα

Θέλετε να φτιάσετε την τόσο όφελιμη και δημοσιτική για το δέρμα αγγουραλοιφή; Βάλτε να βράση νερό σε μία κασαρόλα. Σε δεύτερη, μικρότερη, ρίχνετε 150 γραμμάρια έλγυκι. Τη βάζετε μέσα στη μεγάλη, κι' όταν λιώσει το έλγυκι, προσθέτετε, ανακατεύοντας καλά, φέτες αγγουριού 250 γραμ., άριμο πεπόνι 300 γραμ., χυμό λεμονιού 60 γραμ., 1 μήλο και 30 γραμ. γάλα άβραστο. (Έχετε άφαιρέσει, φυσικά, φλούδες και κουκούσια). Αφίετε να σιγοβράσουν όλα μαζί επί 6 ώρες, σε σιγανή φωτιά. Ύστερα τα κατεβάξετε άπ' τη φωτιά, τ' αφίετε λίγο να κρυώσουν και τ' αperiάτε από φίλο τουλάνι. Η άλοιφή αυτή ποτεία να διατηρήται σε δροσερό μέρος.

Στυπτική πομάδα

Για όσες έχουν λιπαρό δέρμα, συνιστάται η έξης στυπτική πομάδα με άγγουρι: Βάζετε μία κασαρόλα σε πολύ σιγανή φωτιά και ρίχνετε μέσα 100 γραμ. έλγυκι και 30 γραμ. λίπος από νερό βροδίου. Ανακατεύετε καλά άσπου να λιώσουν, κι' ύστερα προσθέτετε 75 γραμ. χυμό άγγουριού. (Για να φτιάξετε αυτό το χυμό, ψιλοκόβετε 10 άγγουρι και το σιύθετε σε ένα σουρωτήρι, άφαιρώς όπως τις πατάτες όταν κάμνε παυρέ, μαζεύοντας το υγρό που τρέχει). Αφί, να ντε 10 μίγμα ως την άλλη μέρα, ύστερα το νεο ξαναετοιμάτε σε σιγανή φωτιά, με καλό άνωπαιση, και ρίχνετε μέσα άλλα 75 γραμ. χυμό άγγουριού και 8 γραμ. άμυλο σε σκόνη (άπ' το φαρμακείο).

Άλοιφή για τις λειχήνες

Μία απλή, αλλά θαυματουργή άλοιφή για λειχήνες είναι η έξης: Παίρνετε 25 γραμ. βαζελίνη και 15 γραμ. λανολίνη. Τ' ανακατεύετε καλά σ' ένα κεσεδάκι, άρκετη ώρα. Προσθέτετε ύστερα σιγά-σιγά, ανακατεύοντας συνεχώς, μισό γραμμάριο δούλιτ ντε ζέιν. Ανακατεύετε πάλι, άσπου ν' άπορτήνι η άλοιφή. Αλείφετε μ' αυτήν τις λειχήνες δυο φορές την ημέρα. Σε 3-4 μέρες θα χαθούν. Συγχρόνως όμως πρέπει ν' άποφεύγετε τ' άλμυρά και τ' ποτά.

Οι καλοί τρόποι

Άπ' τα μεγάλα γεύματα, δε λείπει ποτέ, ως πρώτο πιάτο, ζουλι από κρέας, σούπα πιά άραη από χόρτα ή άφρι. Σεβήρεται σιά πιάτα στην κουζίνα. Τα πιάτα γεμίζονται ως τη μέση μόνο.

Δε ζητάτε ποτέ κι' άλλο άπ' το ίδιο, ούτε μαζεύετε και την τελευταία σταγόνα άπ' το πιάτο σας. Γιατί, για να γίνει αυτό, πρέπει να γείρετε το πιάτο, πράγμα που άπογοητεύει.

Πρακτικές συμβουλές

Αν καταπιήτε κάτι μυτερό, φάτε άφθονη ψίχα ψωμιού βρεμένη, ή πομπί πατάτα.

Αν σφηνώθι ψαροκόκαλο στο λαιμό σας, αλείψτε τον βαβάκι με λυκερήνη και καταπιήτε ύστερα ένα αλγό άμω.

Ένα λαμπρό αντίστικτο για γαργάρες είναι το έλξ: 12 σπογγινες βράμια λιδίου σ' ένα ποτήρι βρασμένο νερό.

Αν έχετε φαγούρα του δέρματος, θά σας άκακωφίσουν χλιαρές πλύσεις με έζδι και νερό και πουντρίνιωμα με τάλκ μετά το άκούπισμα.

Ο ύπνος των παιδιών

Τα παιδιά πρέπει να κοιμούνται 10-12 ώρες το λιγότερο, για νάχη άναρχή ο άργανισμός τους στις διάφορες άρρώστειες. Ένα παιδί 4-6 ετών χρειάζεται 10 ώρες ύπνου, 7-9 ετών 9-10 ώρες, 10-20 ετών 8 ώρες το λιγώτερο.

Λεκέδες στο τραπέζι

Το τραπέζι του φαγητού καθορίζει άπ' τους λεκέδες και τ' ατύχηματα, άν τ' τρίψετε μ' ένα πανάκι βουτηγμένο σε κρύο γάλα. Ύστερα τ' αperiάτε με μία πανέλλα. Αν έχη χάσει τη γυαλάδα του, χρησιμοποιείτε στο τέλος κερι και νερό.

Για τα λουστρινένια παπούτσια

Τα λουστρινένια παπούτσια πρέπει να διατηρούνται, μαλακά, για να μη σκάσουν. Για να τ' πετύχετε, τα πλησιάζετε σε σιγανή φωτιά, ώστε να ξαναβρίθι το δέρμα τη μαλακότητά του. Τους κάνει, έπισης, καλό το τρίψιμο με λίγο καϊμάκι από γάλα.

Για τα παπούτσια

Για να γυαλίζετε τ' παπούτσια σας χωρίς πολλά έξοδα, λυώστε άσπου κερι, κατεβάστε το άπ' τη φωτιά, βουτήξτε μέσα μία βούρσα, κι' ύστερα γυρίστε την άνωπαισα, με τις τρίχες στον άέρα, για να κρυώσι. Μ' αυτήν μπορείτε να τρίψετε επί μίτης τ' παπούτσια σας κι' ύστερα να τ' άκούψετε μ' ένα βελούδο.

Η γυναίκα-φάντασμα

7ον

— Σκεφθήτε, δι, θέλετε άγαπήτ' κίριε...

— Ύστερα γυρίσατε στο σπίτι σας. Βρίσκατε αυτό το σημείωμα. Είδατε εκείνο το λεκέ πάνω στο χαλί. Και καταλάβατε τότε γιατί έφυγε ο Σίγκ... και γιατί σας έγραφε να μην άνησυχήτε πιά. Αφού σκεφθήκατε λίγο, κρίνατε πως το καλλίτερο θά ήταν να τ' οκάσετε και σεις.

— Αν ήταν έτσι, θά φύγαμε πιδ γρήγορα, παρατήρησε η Λού.

— Είσατε άληθινά κουραστικός, κύριε Τσάρτς, είπε η Άννα. Με γιατί έπιμένετε να μ' άς κατατρέχετε έτσι;

— Αυτή είναι η δουλειά του, φώναξε η κ. Ταλιαφέρο, νευριασμένη. Να βασανίζη τις δυστυχισμένες γυναίκες.

— Άς υποθέσωμε πως ο Σίγκ σκότωσε πραγματικά αυτό τον κύριο, που του χρωστούσε λεφτά η μαμά, είπε η Λού. Τ' ευθύνη έχουμε έμεις για τις δικές του πράξεις;

— Δεν είπα εγώ πως έχετε τέτοια εύθυνη απάντησε ο Τζόννυ.

— Μα τότε τι θέλετε από μ' άς, κύριε; διαμαρτυρήθηκε η Άννα. Τι ζητάτε;

— Τη Μίρα.

— Τι να την κάνετε; Ρώτησε η Λού.

— Να την δώ και να της μιλή- λήσω. Αυτό μονάχα ήθελα, άπ' την αρχή άκόμα.

— Γιατί λοιπόν, μαμά, δεν τόν άφισες να τ' ή; Αυτό έπρεπε να κάνεις. Δεν καταλαβαίνω γιατί τ' άποφύγετε...

— Γιατί δεν ήξερα πού να την βρώ! άπάντησε ζωνά η κ. Ταλιαφέρο. Άλλωστε ήταν άρρωστη... και είναι άκόμη. Μην τ' εχθώτε... Κι' ύστερα, ήταν τόσοον τρομαγμένη με κείνη την ιστορία της φωτογραφίας! Δεν ξέραμε τι συνέβαινε, ούτε τί ήθελε αυτός ο άνθρωπος.

Δίχως να χάσει την ήρεμία του, ο Τζόννυ έπείνε:

— Σας τ' ξαναλέω, κυρία. Άν δεν μου την παρουσιάζετε τώρα άμέσως, σε δέκα λεπτά θάχετε να έξηγηθήτε με την άστυνομία, για ένα έγκλημα που έγινε στο σπίτι σας.

— Η κ. Ταλιαφέρο τόν κτύπησε.

— Κι' άν σας την παρουσιάσω, τι θά γίνει τότε; Θά μ' άφίσετε να φύγωμε με την ήσυχία μ' άς; Ο ντέκτιβ κούνησε το κεφάλι του.

— Δεν πρόκειται να παζαρώω μαζί σας, δήλωσε κοφτά. Θά μου τ' δείξετε, άλλωώς...

— Άς τ' ή, μαμά, άφού έπιμένει τόσο, σύστησε η Άννα.

— Μα είναι άρρωστη! έπεσε η κ. Ταλιαφέρο. Δεν τ' ήσκωσε το κλίμα, έδω. Πρέπει να την πάμε κάπου άλλου, μακριά...

— Θά μπορούσε να τ' ή για λίγο λεπτά, είπε η Άννα. Είμαι σίγουρη πως θά μ' άφίση ύστερα να έτοιμάσουμε τις βαλίτσες μ' άς και να φύγωμε για το βουνό.

— Θέλει να τ' ή κι' ο κ. Μπρόφτ, ο δικηγόρος της. Περιμένει έζω, στ' αυτοκίνητό μου.

— Ά, όχι κι' αυτός!... φώναξε η κ. Ταλιαφέρο.

— Θά κάνη φασαρία, άν δεν τ' ή.

— Τι πειράζει μαμά; έπεσε πάλι η Άννα.

— Έχει έρθει έπίσης άπ' το Σαν Φρανσίσκο ο πελάτης μου, ο κ. Σπράγκ. Θέλει να τ' ή κι' αυτός.

— Όχι! Όχι! Δόγγησε η κ. Ταλιαφέρο.

— Σας συνιστώ, για το συμφέρον σας, να τού τ' επιτρέψετε.

— Ναί, μαμά, άς γίνει έτσι, έπεσε η Άννα.

— Είν' έδω κι' ο κ. ο κ. Ούτνευ, συνέχισε ο Τζόννυ. Ήρθε σήμερα άεροπορικά άπ' το Σικάγο, για να μιλήση λίγο μαζί της... Ποιάς έρε; — Ίσως να της δώση και μερικά λεφτά. Και, για να τελειά- νουμε, θέλει να τ' ή κι' ο Μίτς Μπάρρυ.

— Θαυμάσια! φώναξε η Λού.

— Ύστερα ρώτησε γρήγορα το Τζόννυ:

— Μήπως τυχόν βρίσκαται στο δεύτερο αυτοκίνητο ο Μπάρρυ;

— Όχι, άπάντησε εκείνος. Με την άδεια σας άμω, κυρία, θά τηλεφωνήσω σ' αυτούς τους κυρίους ναρθούν έδω.

— Η κ. Ταλιαφέρο έμεινε άμίλητη για λίγο. Κτύπησε το ντέκτιβ με τέτοιο μίσος σαν νάθελε να τόν κατακεραυνώσει.

— Πολύ καλά, είπε επιτέλους. Τηλεφωνήστε τους... Θά τ' ή δите άλοι. Δώστε της άμωσ τουλάχιστον δέκα λεπτά καιρό για να έτοιμασθή. Είναι στο κρεβάτι τώρα.

Μικρή ιστορία

Διπλοτουφεκία

Ο ΠΑΥΛΟΣ Λαυρίδης, ήταν υπάλληλος στα γραφεία των μεγάλων ναυτικών επικήρειων του κ. Άντρεά Καραβόκυρη. Μία μέρα ο προϊστάμενός του τόν έστειλε στη Ρόδο να διαπραγματευθί με έμπορική υπόθεσι με τόν νυνμ, στο τραπέζι Άρνυρη Άρνυρη.

Από την πρώτη μέρα άμωσ ο Παύλος έρωτευθηκε την κόρη του τραπέζι.

Πήρε, λοιπόν, το θάρρος και έήτησε το χέρι της, άπ' τόν πατέρα της. Ο Άρνυρης άμωσ δεν τόν έρθε και τάλληλο για τήν κόρη του. Τότε ο Παύλος που σκεφθηκε να έπαυση το προσόντα του, τού έειπε:

— Ίσως, κύριε, να μην ξέρετε ότι πρόκειται να γίνω συντάκτος του κ. Άντρεά Καραβόκυρη.

— Ά! Τότε τ' άπαιτάτε, άλλάζουν, άναγνήτ' μου, τού λέει ο άλλο τόνος πιά ο τραπέζι.

Ο Παύλος, όταν γυρίσε στον Πειραιά κατόπιν, ζήτησε άπό τόν Καραβόκυρη, ούτε πολύ, ούτε λίγο, να τόν κάνη συντάκτη του! Εκείνος άμωσ, τού το άπέκλεισε, φυσικά, και μάλιστα με πολύ ειρωνικό τρόπο.

— Ίσως να μην ξέρετε, κύριε, ότι παντρεύομαι τήν κόρη του τραπέζι Άρνυρη! τού έπεσε άπαθεότατα ο Παύλος.

— Ά! Τότε τ' άπαιτάτε, άλλάζουν, άναγνήτ' μου! τού άπάντησε ο κ. Καραβόκυρης σε έντελώς άλλο τόνος.

Ετσι, άρκεσι η έμπορική σταδιοδρομία του Παύλου Λαυρίδη, που σε λίγες μέρες ήταν σύζυγος της πολυέφυρης κόρης του τραπέζι Άρνυρη.

στο Μπρόφτ. Ύστερα, με τήν έλπιδα πως ο Σίγκ, φεύγοντας διασπικα, θά είχε άφίσει κάποια ένοχοποιητικά ίχνη στην κάμαρά του, πέρασε μπροστά άπ' τ' αυτοκίνητο του Μπρόφτ — στο άποίο βρίσκονταν οι δυο άνθρωποι γαμ — και μπήκε στο γκαράζ.

— Άναψε τ' άφω και είδε μισανυχτή τήν πόρτα της σκάλας.

Στην αρχή της σκάλας βρίσκονταν ένας διακόπτης. Τόν γύρισε, κι' άναψε τ' άφω στο άποάνω δωμάτιο. Άνέθηκε προφυλακτικά, με το δρεβόλο στο χέρι.

Βρήκε άμωσ άδειαν τήν κάμαρα. Ή επίπλωσί της ήταν μέτρια: ένα κρεβάτι, μία καρέκλα, ένα τραπέζι κι' ένα φηνω χαλάκι.

Το δίπλανο λουτρό ήταν κι' αυτό άπλωστατο.

Άνοιξε ένα μικρό ντουλάπι τού τοίχου, μ' άνοιξε τ' άφω. Γενικά, είχε κάνει τη σκέψι ότι το μπάνιο μπορούσε εύκολα να μεταβλήθι σε σκοτεινό θάλαμο, για τήν έμφάνισι φωτογραφικών φιλμ. Δε βρήκε όμως εκεί μέσα τίποτ' άλλο άπ' ένα μεταχειρισμένο ξυραφάκι κι' ένα κομμάτι σαπούνι.

Κύτταξε μέσα στο καλθί των χαρτιών, κάτω άπ' το νιπτήρα... και είδε τήν πετσέτα.

Ήταν ύγρη άκόμα κι' είχε πάνω της ίχνη άραιού σήματος και μερικές τρίχες άπ' το χαλί. Μ' αυτή τήν ελπίδα έπαιτα άπ' το λεκέ, στο χαλί τού σαλονιού.

Ή πετσέτα αυτή τού θυμισε πως είχε βρεθί επιτέλους η γυναίκα-φάντασμα και πως θά τήν ξαναβλέπανε έπειτα άπ' δέκα λεπτά, στη ρόξ δίπλα, πήγαν να τρελλασθόν άπ' τη χαρά τους.

Τήν ίδια χαρά ένοιώθε κι' ο Τσάρτς. Άλλά τόν στενοχωρούσε τ' ότι έμενε άσφαρτίστη άκόμη η υπόθεσι τού έκδισμου — αυτή που άποτελούσε ίσως το σπουδαίτερο στοιχείο, και τή μόνη άληθινή παρνομία σ' όλη εκείνη την ιστορία. Τουλάχιστον η προσπάθειά του να τήν άποδώση στο Σίγκ, έίπε με τή συνεργασία της κ. Ταλιαφέρο, έίπε χωρίς αυτήν, είχε άποτυχία, γιατί τού λείπανε οι άποδείξεις.

— Άφού έκαμε τ' άφω τηλεφώνηματα, ξαναγύρισε στ' αυτοκίνητό του και έξηγησε τήν κατάσταση.

— Δεν τελείωσα μαζί σου, μικρέ μου, τού έπεσε εκείνος. Θά πληρώσεις τώρα αυτό τοίκανες στον Έντ!

Ο Τζόννυ σταμάτησε, με το πόδι στο τελευταίο σκαλοπάτι, κτυπώντας τον. Ή φωνή του τού είχε φανί φανικά σαν γνωστή. Χρειάστηκε άμωσ λίγη ώρα, για να θυμνήθι...

Προχώρησε ένα δέμα, έβγαλε το σακκάκι, τ' άπ' το δρεβόλο του και τ' έφισε πάνω στο τελευταίο σκαλοπάτι.

— Κάνετε καλή δουλειά, στο μόντε, έπεσε. Μου τις βρέσατε γενναία!

— Ά Τσάρλν χαμογέλασε σαρκαστικά.

— Ά, σ' άρρεσε, μικρέ μου;

— Πώς να μην άναγνώρισα τήν άξία σου;

— Τώρα θά δοκιμάσουμε Έν' άλλο κόλπο, δήλωσε ο Τσάρλν.

Και θέλησε να καταφέρη μια γερή γροβιά στην κοιλιά τού ντέκτιβ. Άλλά εκείνος πρόφτασε να τόν άρπάξη άπ' το πόδι, να τού το στρώση και να τόν πετάξη χάμω, άσπικα.

Τόν άφισε να ξανασηκωθί, για να τόν σαρώση πάλι, πάνω στο μπρετόν, με μία φοβερή γροβιά...

Όταν ξαναένοιξε ο Τσάρλν τ' άφω...

χουμε μια κουβέντα πολύ ενδιαφέ-

ρουσα.
— Είσαι καλά; ρώτησε μ' ανη-
συχία η κ. Ταλιαφέρο.
— Πολύ καλά!

Ο Τζόννυ προχώρησε προς το
λουτρό, σαν παραχαλιμένος.

— Που πάτε; μουμούρισε η Μί-
ρα, νευριασμένη. Έλατε πίσω!

— Πρέπει να πλύνω τα χέρια μου.
— Άνοιξε την πόρτα και διέσχισε
την τουαλέτα. Είδε τότε πως η
πόρτα του μπάνιου ήταν λίγο ανοι-
χτή και το δωμάτιο φωτισμένο.

— Απ' τη χαραμάδα, διέκρινε τη
Λού δόγυμνη, καθισμένη μπροστά
στον καθρέφτη, να δάζει κρέμα στο
πρόσωπό της.

— Η Μίρα πήδησε απ' τη σαιζ -
λόνγκ, ώρμησε και τον άρπασε απ'
το μπράτσο. Έκείνος έκλεισε την
πόρτα και στράφηκε σ' αυτήν.

— Η Λού ήθελε να δει το Μπάρ-
νυ! του ψιθύρισε.

— "Α, Έτσι;...
Μια ιδέα ξεκαθάριζε όλοένα πε-
ρισσότερο μέσα στο μυαλό του. Μα
δεν μπορούσε ακόμα να την πιστέψει.

— Αφίστε την, αυτήν! Πάρτε με
στην αγκαλιά σας! τον έκτεψε η
Μίρα.

Σφίχτηκε πάλι πάνω του και ρού-
φηξε τα χείλη του...

Μείνανε έτσι σφιχταγκαλιασμέ-
νοι λίγη ώρα. Η νέα γυναίκα βογ-
γούσε απ' το πάθος...

— Υστερα, το χέρι του Τζόννυ χά-
ιδεψε τη ράχη της, ανέθηκε σιγά -
σιγά προς τους ώμους, σταμάτησε
μια στιγμή στο στήθος, προχώρησε
έπειτα στα μούρα και γυάλισέ τα
μαλλιά. Κι' όταν, με μια κίνηση ή-
ρεμη, αλλά αποφασιστική, τα τρά-
βηξε, όλα τα μαλλιά μείνανε στο
χέρι του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Έκείνη ήταν ευθυμμένη σε τέτοια
έκσταση, απ' το ήδονο αγκαλια-
σμά, ώστε δεν καταλάθε άμέσως τί
είχε συμβή... Όταν το αντιλήφθηκε
επιτέλους, τραβήχτηκε απότομα πί-
σω και τον κύτταξε, με τα μεγάλα
γκρίζα μάτια της, να κρατάει στο
χέρι του τη μαύρη περρούκα.

— Υστερα, σαν νάθελε να βεβαιω-
θή, πέρασε τα δάχτυλά της ανάμε-
σα στις καστανές μπούκλες της.
Και είπε, — αλλά με τη φωνή της
"Αννας τώρα πιά:

— Μαντέψατε λοιπόν!

Ο Τζόννυ θέλησε μια στιγμή να
τη χαστούξει, αλλά κρατήθηκε,
γιατί υπήρχε σ' αυτήν κάτι που προ-
καλούσε τη συμπόνια του.

Τώρα είχαν αποκαλυφθεί όλα! Α-
πλετο φώς είχε χυθεί ξαφνικά στο
μυστήριο...

— Έβγαλε απ' την τσέπη του τα
τσιγάρα του και κάθισε στη σαιζ-
λόνγκ. Η "Αννα έπεσε στα γόνα-
τα, μπροστά του, δακρυσιμένη.

— Δεν ξέρετε πως λυπάμαι,
Τσόρτς! είπε. Άλλα, από μια ά-
ποψη, προτιμούσα να μάθετε την α-
λήθεια... γιατί σάς έχω έρωτευθί!

— Πότε συνέβη αυτό; τη ρώτησε,
κυττάζοντάς την.

— Σήμερα τ' απόγευμα, μέσα σ'
αυτόκινητο, που πηγαίναμε στην έ-
ρημο. Δεν ήθελα να ριζέτε μια μα-
τιά στον τάφο κι' ύστερα να φύγε-
τε, να χαθήτε. Γι' αυτό προσπάθη-
σα να σάς δώσω να καταλάβετε τί
συνέβαινε.

— Όταν μιλήσατε για τους άν-
τικατοτριμισμούς στην έρημο;

— Ναί. Σας κύτταζε τότε όπως
η Μίρα και μιμήθηκε τη φωνή της...

— Αποψε όμως, δεν έπαίσα κωμωδία
μαζί σας... Βέβαια, δε μπορούσα
ν' αφήσω έτσι άμεσως το ρόλο της
Μίρας. Όταν την έναρκαλώνα, γί-
νομαι αυτή... η Μίρα!

— Και τότε ζήτε αληθινή τη ζωή
σας;

— Ναί, Μ' όλο που η μητέρα μάς
δάζει πάντως να τα φτιάχνουμε με
γάριους.

Από το ερχόμενο τεύχος του «Θησαυρού» αρχίζει το συγκλο-
νιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα του δημοφιλούς Αμερικανού
συγγραφέως

ΤΖΕΙΜΣ ΤΣΕΙΖ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗ!..

Ο Μάλλορυ, ο δάμαστος ήρωας, λύγισε απ' τα βασανιστή-
ρια και πρόδωσε τους συντρόφους του; Αυτό πιστεύουν όσοι επι-
ζησαν από την ομάδα του, και τον αναζητούν με πείσμα, απο-
φασισμένοι να εκδικηθούν για τους νεκρούς των. Στο δραματικό
αυτό ανθρώπινο δράμα, εμφανίζεται κάθε τόσο μια σκιά, μια φω-
νή, για να σπείρη το θάνατο στο πέρασμά της. Και το άπρόσ-
πτο τέλος έρχεται ξαφνικά, σ' ένα έρημο και άγριο νησί της
Σκωτίας, όπου ο ένοχος βρίσκει την τιμωρία του.

— Κι' ο Μπάρνυ;

— Μ' αυτόν έγινε μια εξαίρεση.

— Εγώ είχα τότε το Σπράγκ. Άλλ'

η μητέρα είχε επείγουσα ανάγκη
από λεφτά. Ήταν η σειρά της Λού
να παραστήσει τη Μίρα, κι' έπρεπε
να κάνει γρήγορα...

— "Α, καταλαβαίνω. Η Λού έ-
γινε Μίρα για το Μπάρνυ, τον
Ουίντνυ και το Μπάρνυ. Αυτή θα
ζητούσε το διαζύγιο, κι' έπρεπε να
μείνει έξω δδωμάτιο σε κείνο το δια-
μέρισμα.

— Ναί, παίζουμε κι' οι δυο τη
Μίρα, με μικρές διαφορές. Πάν-
τως, η Λού ήταν εκείνη, που γνω-
ρίστηκε με το Μπάρνυ. Και δε με-
τάνιωσε, καθώς έζησε...

— Ο Τζόννυ θυμήθηκε το ενδιαφέ-
ρον, που είχε εκδηλώσει η Λού για
το δεύτερο αυτόκινητο και για το
Μπάρνυ...

— Ήταν έτοιμος τώρα να κάνει τη
σπουδαιότερη ερώτησι:

— Που είναι η αληθινή Μίρα;

— Πέθανε, ψιθύρισε η "Αννα.
Πέθανε από φυματίωση κι' από ά-
πειτησία, εδώ κι' όχτω χρόνια, σ'
ένα έλβετικό σανατόριο. Άμέσως
αφού την παράτησε ο Τσώρτς.

— Και πώς σάς ήρθε η ιδέα
να παίζετε σεις το ρόλο της; Πι-
στεύατε πως αυτό θα την ευχαρι-
στούσε;

— Μα φυσικά! Δεν καταλαβαί-
νετε πως είναι ένα είδος θάνα-
σας; Δεν κάνουμε τίποτα για το
όποιο θα μπορούσε να ντραπή έ-
κείνη. Δεν αφήνουμε ποτέ έναν άν-
τρα... να προχωρήσει. Ποτέ! Ακό-
μα κι' αν θα μάς ευχαριστούσε,
αυτό... Ποτέ, όταν είμαστε η Μί-
ρα. Την αγαπούσαμε, τη Μίρα μας,
τη λατρεύαμε τόσο, ώστε να τη μι-
μούμαστε διαρκώς. Της μιούσαμε
σε όλα, εκτός απ' τα μαλλιά και
τα μάτια. Τα δικά της ήταν μαύ-
ρα, όπως το πατέρα μας.

— Μετά το θάνατό της, μια μέρα
που είχα βαλδή από τη μιμησιά, μό-
νο και μόνο γιατί μου έλειπε τό-
σο και θέθελα να τη δω να ξανα-
γυρίζει, η μητέρα είχε αυτή την
εμπνευσι...

— Σταμάτησε και χάρειψε ελαφρά
το γεγδαμένο χέρι του Τζόννυ.

— Μα πως μαντέψατε;... τον
ρώτησε.

— Παρατήρησα πρώτα πως έβλε-
πε...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

— Πολλοί ένοχοι αντρώπων... Κανείς
δεν κατορθώνει να
τους χωρίσει!...

μειλίκατε δήμπε, έκαρδο λαγωνικό!

Πώς χτύπησε η καρδιά μου, όταν
σας ξαναείδα!...

Τον κύτταξε και του ψιθύρισε,
χαϊδεύοντάς του το χέρι:

— Σας άρεσαν τα φιλιά μου.
Τσόρτς;

— Ναί, βέβαια.

— Το ξέρω, σας άρεσαν... για-
τί νομίζατε πως σας φίλαγε έ-
κείνη! Μα όχι...

— Έμένα σφιγγα-
τε στην αγκαλιά σας! Τα χείλη,
το κορμί, ήταν τα δικά μου... Για-
τί, Τσόρτς, ν' αγαπάμε όλοι τη Μί-
ρα; Κανείς λοιπόν δε μπορεί ν' α-
γαπήσει έμένα;

— Δεν είχατε ποτέ τρυφερούς
φίλους, όλο δικούς σας;

— Όχι. Πρώτον, η μητέρα δεν
το επιτρέπει. Κι' ύστερα, πως να
χω δικούς μου φίλους, αφού περ-
νάω τον καιρό μου παριστάνοντας
τη Μίρα;

— Την κύτταξε με συμπόνια. Ση-
κώθηκε και την έσφιξε πάλι στην
αγκαλιά του.

— Τσόρτς, σας παρακαλώ... α-
γαπήστε με! του ψιθύρισε ικετευ-
τικά.

— Ναί, της είπε εκείνος.

Κι' όταν ξανάρχισε να τη φιλάει,
κατάλαβε πως δεν ήταν καθόλου η
περρούκα, που τον είχε κάνει α-
βρή τόσο μεθυστικά τα φιλιά της.

— Άλλωστε, τώρα που δεν είχε πιά
να σκεφθώ το ρόλο της, μπορούσε
να δοθή ελπίδα στην αγάπη της...

— Τη στιγμή εκείνη ξαναχτύπησε
η πόρτα, και φώναξε απ' έξω η κ.
Ταλιαφέρο.

— Η "Αννα ξαναγύρισε Μίρα για ένα
λεπτό κι' έπαυσαν ξανά στη μητέ-
ρα της, με τον τόνο της Μίρας,
να την αφήσει ήσυχη.

— Έπειτα από μερικές στιγμές,
ψιθύρισε στο Τζόννυ:

— Τσόρτς, αγάπη μου, πάρε με
μαζί σου, στο Σάν Φραντσκο!

— Δεν τής απάντησε άμέσως. Σκε-
πτόνατο.

— Σέ ικετεύω!... πρόσθεσε η
"Αννα.

— Όχι. απάντησε επιτέλους ο
Τζόννυ. Δε θα ώρελούσε σε τίποτα!

— Γιατί;

— Αν τήν είχατε αληθινά θά-
ψει εκεί, στην έρημο, πιστεύω πως
θα σ' έπαιρνα μαζί μου.

— Τί θες να πής;

— Θέλω να πω πως η Μίρα εί-
ναι όλη σου η ζωή... το ξέρεις κα-
λά! Δε θα μπορούσες ποτέ να ζή-
σης δίχως αυτήν. Κι' εγώ δε θα
μπορούσα ποτέ να την ξεχάσω, δι-
πλά σου.

— Θάθελες να την ξεχάσεις;

— Ο Τζόννυ έφραξε. Βρήκε το δια-
κόπτη, άναψε το φώς και σηκό-
θηκε.

— Θάθελα να διατηρήσω την α-
κρίβειά της όπως την είχα φαν-
τασθή.

— Απρόσιτη;

— Ναί, κάτι τέτοιο... Άντιό,
"Αννα!

Και διευθύνθηκε απότομα προς
την πόρτα.

— Άντιό, Τσόρτς! ψιθύρισε η
κοπέλλα, με δάκρυα στα μάτια.

Ο Τζόννυ στράφηκε προς την
πόρτα.

— Θα μπορούσε, νομίζω, να μου
πη κι' έκει νη αντίο...

— Άκουσε την "Αννα να πλησιάζει,
πίσω του. Κι' η άλλη φωνή, η ά-
ξέχαστη, πρόφερε γλυκά και με πά-
θος:

— Τσόρτς!

Γύρισε πάλι προς το μέρος της
και την ξαναείδε έτσι όπως την εί-
χε όνειρευτεί, γεμάτη χαρά. Αύ-
τη τη φορά όμως, τον κύτταζε με
μια λωπή δριμύνη στα μάτια.

— Δε θα με ξεχάσετε ποτέ, του
είπε σοβαρά. Ποτέ δε θα με ξεχα-
σετε. Και δε θα με κενέτε ποτέ
δική σας! Ποτέ, ποτέ, Τσόρτς!

— Την κύτταξε πιά ένα λεπτό. Κι'
όταν βρήκε επιτέλους, καταλάβαι-
νε πως ήταν αλήθεια αυτό που του
είχε πη...

ΤΕΛΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο αιδεσιμώτατος Σύριλ Σπρήτ
γύριζε με το τραίνο από ένα
γειτονικό χωριό. Έφερε μαζί του
ένα μεγάλο καλάθι, γεμάτο γλά-
στρες με φυτά.

Κάνιζε μακάρια το τσιγάρο του
και κύτταζε τον αντικυνο του. Ο
ελευταίος είχε νεανικό πρόσωπο, αλ-
λά χαλαγμένο βαθειά από πρόωγες
ρυτίδες. Τα μάτια του μένανε κορ-
ρωμένα στο καλάθι του παπᾶ.

— Τουλίπες, είπε ο τελευταίος χα-
μογελώντας. Κόκκινες τουλίπες...

Μα το χαμογέλο του έδωσε μονο-
μιάς. Ο νέος είχε χλωμώσει κι' ελ-
χε σωριαστή στο κάθισμα, μισολιπό-
θυμος.

Ο παπᾶς ανασήκωσε το κεφάλι
του, με συμπόνια, και τ' ακούμπησε
στα γόνατά του.

Ο αγνώστος τινάχτηκε κι' άνοιξε
τα μάτια του, γεμάτα φρίκη.

— Είμαι καλά τώρα... ψιθύρισε.
Μα ο παπᾶς, που δεν είχε συνέλ-
θει ακόμη απ' τη συγκίνησή του, του
είπε μαλακά:

— Τι σάς συμβαίνει; Παθαίνετε συ-
χνά αυτή την κρίσι;... Έχετε βάσα-
να, στενοχωρίες; Έμπιστευθήτε σε
μένα τον πόνο σας, για ν' ανακου-
φισήτε.

— Ναί, θά σάς διηγηθώ την ιστο-
ρία μου, απάντησε ο άλλος. "Αν ο
ποτέ μου, είναι γιατί δε μπορώ να έμ-
πιστευθώ σε κανένα το μυστικό μου...

Φοβάμαι πως και σεις δε θα μπορέ-
σετε να κρατήσετε κρυφά ό,τι θα σάς
πω. "Ας βοηθήση όμως ο Θεός την
"Εμύλν και τα παιδιά!...

— Είμαι κηπουρός κι' εργαζόμουν
άλλοτε στο Μάρστον Χώλλ στο σπίτι
του Τσάρλι Τρένερ. Ήμουν 23 χρο-
νών τότε...

— "Εξέ μνηες αφού με
προσέλαβε, ήρθε εκεί η "Εμύλν. Ή-
ταν 18 χρονών. Την ήπνασε κωμωδι-
α... Ήταν οργητευτική με το μαύ-
ρο φουστάνι της και την άσπρη πα-
λι... Ήταν λιγάκι γλωσσού... Ως-
τόσο, φαινόταν πως δεν είχε αντίε-
ρησι να παντρευτή, να νοικοκυρευτή.

Τελος πάντως, είχα πολλές ελπίδες...
— Σαφνικά όμως, προσελάμβανε για
σώφρη το Μπόμπ Πάκετ. Αυτός ήταν
έξ 25 χρονών, συμπαθητικός και θρα-
σύς. Έκανε έντύπωση στις γυναίκες,
με το προσεχτικό ντύσιμό του και την
ακαταβία του. Κορτάριζε μ' όλα
τα κορίτσια. Υστερα συνδέθηκε με
την "Εμύλν. Τι της έλεγε όταν ήταν
μόνοι; Δεν ξέρω... Μα αυτή τον κύ-
τταζε, σαν μαγεμένη...

— Όλ' αυτά με σύγχιζαν πολύ, δεν
έλεγα όμως λέξι σε κανένα. Πως
μπορούσα να έπείσω; Η "Εμύλν δεν
ήταν άφραδανισιαστικά μου...

— Αλήθι φαινόταν πολύ ενοχισμένη,
τους τέσσερις πρώτους μήνες. Δεν
την έβλεπα με το Μπόμπ, ήξερα ό-
μως απ' τα κουτομιοπλιά πως συ-
ναντινόνταν κρυφά οι δύο τους... και
πως πολλές φορές η "Εμύλν έκλαιγε
μπροστά του. Τι να συνέβαινε άραγε;

— Μία καλοκαιρινή βραδυά, περι-
ποιόμουν τη σέρρα όταν μπήκε ο
Μπόμπ.

— Τζώρτζ, είμαι πολύ στενοχωρη-
μένος, μου είπε. Έκανα δική μου
την "Εμύλν.

— Και τώρα τί σκοπό έχεις; τον
ρώτησε, ταραγμένος.

— Θα την παρατήσω. Ένας άν-
τρας σαν και μένα είν' εύκολο να βρή
άλλο δουλειά. "Αν παντρευθώ σ'
αυτό το διαβολόποτο, θάνασι σαν να
πληρώνω πολύ ακριβά μια κουταμά-
ρα, ένα καπρίτσιο μου!

— Θα την παντρευτείς του είπα
κατηγόρηματικά.

— Καλλίτερα να πέσω να πνι-
γώ!... Άκουσε. Δανείστε μου μερικά
λεφτά, για να μπορέσω να το σπρί-
ψω, απόψε κι' όλας! Θά σου τα έπι-
στρέψω ταχυδρομικά...

— Δέ φοντάζομαι να κατάλαβε ο
Μπόμπ για ποιο λόγο τον σκότασα!

Το τασιό που κρατούσα, λες κι' έπε-
σε μονάχοι που πάνω στο κεφάλι του.

Ο συμπαθητικός και θρασύς Μπόμπ Πάκετ. Έκανε έντύπωση με το προσεχτικό ντύσιμό του...

Τό' κόκκινο λουλούδι

Το πρόσωπό του γέμισε αίματα. Και
σωριάστηκε χάρω, νεκρός!

— Άν και έχουν περάσει 10 δώδεκα-
ρα χρόνια από τότε, θαρρώ πως κρα-
τάω ακόμη από χέρια μου το τασιό
και πως βλέπω το Μπόμπ να σωριά-
ζεται στα πόδια μου...

— Υστερα κατάλαβα τι είχα κάνει
και σε τι κινδύνους είχα έκτεθ. "Ε-
πρεπε να σκεφθώ την "Εμύλν, να τη
βοηθήσω...

— Σ' κέπασα με άχυρα το κεφάλι του
νεκρού, το τυλίξα μ' ένα τσουβάλι
και τον τράβηξα σε μια γωνιά της
σέρρας. Κεϊτόταν με το κεφάλι πά-
νω σε κάτι βλαστάρια από λευκές
τουλίπες, που θ' ανθίζανε σε δυό βδο-
μάδες... Τον σκέπασα με κερόχαρτο,
από φόβο μην έβρη κανένας, και πε-
ρίμενα να σκοτεινιάση. Τον φάρμακα
τότε σ' ένα καροτσάκι και τον πή-
γα στο λειβάδι. Δε με είχε δη ψυχή
ζωντανή...

— Αφού τ'α κανόνισα όλα, γύρισα
στο σπίτι. Το άλλο μεσημέρι, βρέθηκε
το πτώμα. "Ηρθε η αστυνομία, έφα-
ξε, ρώτησε. Μα δε μπορούσε να βρή
τη λύσι του μυστηρίου. "Όλοι λέγα-
νε πως ο Μπόμπ δεν είχε έθροους.

— Η ανάκρισι προσπάθησε ν' ανακαλύ-
ψη αν είχε φιλενάδες, άλλ' ο υπη-
ρέτης είπαν όχι-κι' έτσι γλύτωσε η
μου.

— Σάβηκα σαν άπολιθωμένος, ενώ
ο ντέτεκβις μου έλεγε:

— Καλά. Δέ θέλω τίποτ' άλλο.
— Τότε κατάλαβα πως δεν ήταν κη-
λίδα από αίμα αλλά λουλούδι! Ελ-
χε ανθίσει μια κ ό κ κ ι ν η τουλίπα,
ακριβώς στο μέρος που είχε άκουμ-
πήσει το κεφάλι του Μπόμπ!...

— Το έγκλημα έμενε ανεξιχνία-
στο... Παντρεύτηκε την "Εμύλν, και
τώρα έχωμε δυο παιδιά... Πάντα ο-
νειρευόμουν να την κάνω γυναίκα
μου, μα δε φανταζόμουν πως θαμ-
παινε ένας νεκρός ανάμεσα μας!...

— Έχομε κι' οι δυο το μυστικό μας.
Η "Εμύλν δεν ξέρε το δικό μου...
ούτε φαίνεται πως έχω προσέξει ό-
τι τα μαύρα και προκλητικά μάτια
του μεγαλύτερου παιδιού μας δε
μοιάζουν με κανενός απ' τους δυό
μας!...

— Τώρα τελείωσα την εξομολόγησι
μου.

— ΚΑΛΑ. ΔΕ ΘΕΛΩ ΤΙΠΟΤ' ΑΛΛΟ.

— Τότε κατάλαβα πως δεν ήταν κη-
λίδα από αίμα αλλά λουλούδι! Ελ-
χε ανθίσει μια κ ό κ κ ι ν η τουλίπα,
ακριβώς στο μέρος που είχε άκουμ-
πήσει το κεφάλι του Μπόμπ!...

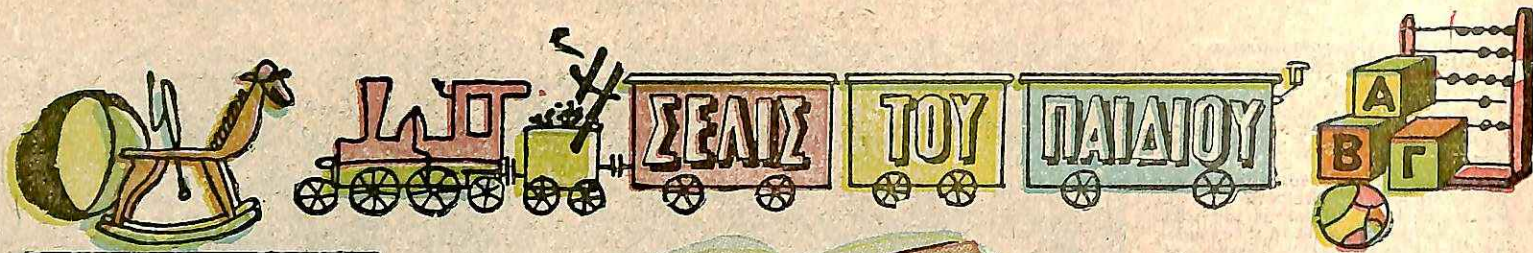
— Το έγκλημα έμενε ανεξιχνία-
στο... Παντρεύτηκε την "Εμύλν, και
τώρα έχωμε δυο παιδιά... Πάντα ο-
νειρευόμουν να την κάνω γυναίκα
μου, μα δε φανταζόμουν πως θαμ-
παινε ένας νεκρός ανάμεσα μας!...

— Έχομε κι' οι δυο το μυστικό μας.
Η "Εμύλν δεν ξέρε το δικό μου...
ούτε φαίνεται πως έχω προσέξει ό-
τι τα μαύρα και προκλητικά μάτια
του μεγαλύτερου παιδιού μας δε
μοιάζουν με κανενός απ' τους δυό
μας!...

— Τώρα τελείωσα την εξομολόγησι
μου.

— ΚΑΛΑ. ΔΕ ΘΕΛΩ ΤΙΠΟΤ' ΑΛΛΟ.

— Τότε κατάλαβα πως

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ
Η ΚΟΥΠΑ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΜΙΑ φορά ζούσε ένα όμορφο κοριτσάκι, που το λέγανε Μαρία.
Η Μαρία ήταν όμορφη κι' απ' την ημέρα που πέθανε η μητέρα της, πορ' δυο που ήταν έντα χρόνια, είχε αναλάβει το νοικοκυριό του σπιτιού τους.
Ο πατέρας της την καμάριζε και κάθε φορά που πήγαινε στην πολιτεία για δουλειές του, της έφερνε τότε καραμέλλες, τότε καμμία σοκολάτα, τότε κανένα δαχτυλιδάκι.
Μια μέρα της αγόρασε και της χάρισε μία ασημένια κούπα.
Πριν όμως τη δώσει στη Μαρία, παρακάλεσε το χρυσόχο, να του χαράξει πάνω, αυτά τὰ λόγια:

«Πιές, Μαρία!»

Φανταστήτε τώρα τη χαρά της Μαρίας, όταν πήρε στα χέρια της την κούπα κι' άρχισε να πίνει μ' αυτή νερό και να διαβάει πάνω γραμμένο τ' όνομά της!
Το σπίτι της Μαρίας θρικούσαν στην πλαγιά ενός βουνού. Ήταν χωριάτικο σπίτι, αλλά όμορφο και καθαρό πάντα, γιατί το σιγούριαν τὰ χερράκια της.

Μια μέρα, λοιπόν εκεί που καθόταν κι' έπλεκε κάλτσες του πατέρα της, είδε να παρουσιάζεται στην αυλόπορτα ένας ξένος, κουρελιάρης με μεγάλη άσπρα γένεια, που της είπε:

— Καλό μου, κοριτσάκι, μου δίνεις σ' παρακαλώ λίγο νερό;
— Νά σου φέρω και λίγο ψωμάκι; τού είπε η Μαρία.

Την εύλογια του Θεού να δεις κοριτσάκι μου. Έρχομαι από πολύ μακριά. Πεινώ και δίψω...

Η Μαρία μπήκε στο σπίτι, έκοψε μισό καρτέλι ψωμί κι' ένα κομμάτι τυρί και γέμισε την κούπα της κρασί.

— Πού νά πάω να καθίσω για να φάω και να ξεκουραστώ λιγάκι, κοριτσάκι μου; τη ρώτησε πάλι ο ξένος.

Η μικρούλα τότε, τούδειξε λίγο παρά, πέρα από το σπίτι τους στην πλαγιά ενός βουνού, ένα δάσος από καστανιές.

— Εκεί πάνω, είπε στο γέρο, έχει μία δροσερή πηγή. Είναι και μία στάνη με πρόβατα. Ο Γιωργαράς, ο τσοπάνος, είναι καλός άνθρωπος. Θά σ' αφήσει να πλαγιάσεις στην καλύβα του και θα σου δώσει μία κούπα γάλα.

— Σ' ευχαριστώ, κοριτσάκι. Η εύλογια του Θεού να σ' φυλάει!...

Ο ξένος πήρε το ψωμί το τυρί και την κούπα με το κρασί και τράβηξε για τη στάνη του Γιωργαρά.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

«Έτοιμοι κι' οί δυο

ΟΙΚΟΚΛΗΡΗ η οικογένεια του Σάκη έφυγε στην εξοχή για να παραθερίσει. Μονάχα ο μεγάλος του αδελφός έμεινε στο σπίτι για να δώσει εξετάσεις.

Και ο Σάκης άπορούσε:
— Όταν μεγαλώσω θα μένω κι' εγώ μόνος στην Αθήνα για να δίνω εξετάσεις;
— Βέβαια, παιδί μου. Έτσι μονάχα θα προοδεύσεις!... του άπαντούσε γελώντας ο πατέρας του.

Μά ο Σάκης λυπάται τον αδελφό του, που χάνει τον εξετασών χάνει τὰ μπάνια τὰ παιχνίδια και την εξοχή.

Σαν να μην έφτανε όμως αυτό, δώτερα από δυο μήνες ο Σάκης παίρνει το έξης σημείωμα απ' το μεγάλο του αδελφό:

«Απέτυχα στις εξετάσεις μου. Σε παρακαλώ, προετοιμάσε τον μπαμπά».

Ο Σάκης θάζει τὰ κλάματα κι' ο πατέρας του διαβάει το σημείωμα που τού το παίρνει από τὰ χέρια. Είναι έξω φρενών και περιμένει το μεγάλο του γιού με...κακές διαθέσεις.

Επί τέλους ο μεγάλος αδελφός καταφθάνει στην εξοχή και τον πρώτο που θέλει είναι ο Σάκης.

— Ε, τι έκανε με τον μπαμπά; τον ρωτάει μ' αγανάκτηση. Τον προετοιμάσεις;

Κι' ο Σάκης, κουνώντας το κεφάλι του άπαντάει:

— Έννοια σου, ο μπαμπάς είναι έτοιμος. Έτοιμάσουν τώρα και πύ...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

— Πού νά πάω να καθίσω για να ξεκουραστώ λιγάκι, κοριτσάκι μου; την ρώτησε ο νέος.

— Θα μού φέρη την κούπα πίσω, σκέφτηκε η Μαρία, όταν θα πih το κρασί του.

Επειτα όμως, σκέφτηκε και κάτι άλλο η Μαρία:

— Μήπως, ο κουρελιάρης αυτός γέρος ήταν ο Χριστός;

Είχε ακούσει, πως ο Χριστός για να δοκιμάση τους ανθρώπους, αν είναι καλοί, μεταμορφώνεται πολλές φορές σε ζητιάνο...

Μά ο γέρος δεν ξαναγύρισε κι' έτσι η Μαρία έχασε την κούπα της.

Ο πατέρας της όταν τ' έμαθε, πήγε την άλλη μέρα και βρήκε το Γιωργαρά τον τσοπάνο. Ο τσοπάνος τότε του είπε ότι ο ξένος έφυγε την αυγή δίχως όμως να του αφήσει την κούπα της Μαρίας.

— Φοίνιαaaaaa!...

Ο πατέρας της, για να την παρηγορήσει της είπε:
— Έσύ νά είσαι καλά, Μαρία μου, κι' εγώ όταν θά πάω στην πολιτεία ξανά, θά σου πάρω μία άλλη κούπα.

Πέρασαν χρόνια πολλά από την ημέρα εκείνη. Στο μεταξύ, πέρα από τις καστανιές και κοντά στη στάνη του Γιωργαρά, είχαν έρθει πολλοί άνθρωποι ξένοι από την πρωτεύουσα.

Ήρθαν μηχανικοί και τεχνίτες κι' άνοιξαν λακκούς και πηγάδια με κάτι μεγάλα μηχανήματα.

Έχτισαν σπιτάκια, έφεραν ζώα, κάρρα αυτοκίνητα, κι' έσκαβαν και κουβαλούσαν τις πέτρες για την πολιτεία.

Το χωριό κέρδιζε κι' αυτό πολλά χρήματα, γιατί εκτός που αυτοί οι ξένοι ψώνιζαν και έδωσαν τὰ λεφτά τους πολλοί από τους χωρικούς πήγαν για εργάτες να βοηθήσουν στο σκάψιμο.

Η Μαρία είχε μεγαλώσει, είχε γίνει δεκάοχτώ χρόνων κοπέλλα κι' έδωκε να πηγαίνει εργατά από το μεγάλο δρόμο και να περνάει μπρός από το σπίτι της ένας νέος με το αυτοκίνητάκι του.

Μια μέρα ο νέος σταμάτησε και της ζήτησε νερό.

Έτρεξε να τού φέρη τη στάνη. Τον κύτταξε. Εκείνος χαμογέλασε κι' εκείνη ντράπηκε και κοκκίνισε.

Κάθε μέρα η Μαρία έδωκε από το παράθυρό της το νερό να περνάει με το αυτοκίνητάκι του, αλλά δεν της ξαναζήτησε νερό...

Ήταν παραμονή της Παναγίας κι' η Μαρία γιόρταζε την άλλη μέρα.

Έτσι είχε σιγούρισε το σπίτι, είχε φτιάσει γλυκά κι' ετοίμαζε μισό άρνι που της είχε φέρει ο πατέρας της να το θάλη την άλλη μέρα στο φούρνο, με πατάτες.

Χτύπησε η πόρτα κι' ο ταχυδρόμος της έδωσε ένα δειγματάκι. Το πήρε ο πατέρας της και το άνοιξε. Και τι νομίζετε, ότι βρήκε μέσα, παιδιά μου!

Την κούπα που είχε δώσει η Μαρία, όχτώ χρόνια πριν, ο' εκείνο το γέρο κουρελιάρη. Η κούπα όμως, είχε μέσα ένα θελυδένιο κουτάκι μ' ένα όμορφο δαχτυλίδι, γεμάτο μπριζάντια.

Ούτε γράμμα, ούτε τίποτ' άλλο!

Την άλλη μέρα, λίγο μετά τη λειτουργία, μάλεις γύρισαν από την εκκλησία η Μαρία κι' ο πατέρας της. Είδαν να σταματάει έξω από την πόρτα τους ένα όμορφο, μεγάλο αυτοκίνητο κι' απ' αυτό να κατεβαίνουν ένας κύριος ηλικιωμένος, ντυμένος άρχοντικά, με λευκά γένεια κι' ένας νέος.

Η Μαρία γνώρισε στο πρόσωπο του νέου εκείνον, που της είχε ζητήσει μία μέρα νερό.

Ο πατέρας της προχώρησε για να τους δεχθι στο σπιτικό του.

— Καλώς άφιστε, τού είπε. Πιούν γυρεύετε;

— Ήρθα να χαιρετήσω τη Μαρία είπε ο ηλικιωμένος κύριος.

Πατέρας και κόρη κύτταξαν μ' έκπληξη το γέρο. Δεν έμοιαζε με γνωστός τους.

— Μην παραγευέστε, πρόσθεσε ο γέρος μ' Ε. να χαμογέλει, όταν μπήκαν στο σπίτι. Πριν όχτώ χρόνια, μία μέρα η Μαρία μου έδωσε ψωμί, τυρί και κρασί. Μούδωσε και την κούπα της που έγραφε απ' έξω: «Πιές, Μαρία». Την κούπα δεν την έδωσα πίσω. Την κράτησα, για να μού φέρη τύχη.

Σας την έστειλα όμως χτες, μαζί μ' ένα δαχτυλίδι. Το δαχτυλίδι είναι δικό μου δώρο. Το έστειλα στη Μαρία και σήμερα φέρνω και το γιού μου να σας τον γνωρίσω και να ρωτήσω έσένα, Μαρία, και τον πατέρα σου, αν τον θέλετε για γαμπρό...

Ο πατέρας της Μαρίας τάχασε μ' αυτό το εαφικό.

Ο ηλικιωμένος όμως, κύριος δεν άφησε κανένα να μιλήσει και συνέχισε:

— Όταν η κόρη σου μ' έστειλε στη στάνη του Γιωργαρά, εκεί πέρα από τις καστανιές βρήκα ένα δακτύλιο θησαυρό. Βρήκα ένα μεταλλείο!

Πήρα, λοιπόν, κομμάτια πέτρες, τις πήγα στην πρωτεύουσα, τις έβειξα, κι' από τότε σκάβα και κουβαλώ τις πέτρες στην πολιτεία και γεμίζω τις τσέπες μου λεφτά.

Τότε ήμουνα πολύ φτωχός, σήμερα όμως είμαι πολύ πλούσιος. Κι' αυτό το χρυσάφι στη Μαρία, που μούδωσε την κούπα, το ψωμί και το τυρί και μ' έστειλε πίσω από τις καστανιές. Έτσι, γάρεις στα πλούτη σου, τά, σπουδάζει ο γιός μου μηχανικός. Λοιπόν; Θέλει η Μαρία να γίνει γυναίκα του γιού μου του Θύμιου;

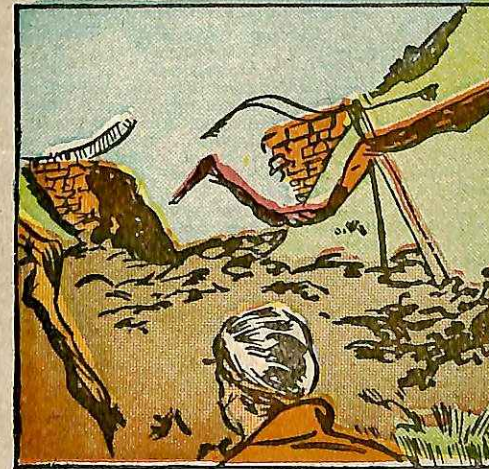
— Έτσι, η Μαρία παντρεύτηκε το Θύμιο κι' έζησαν αυτοί καλά κι' έμεις καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

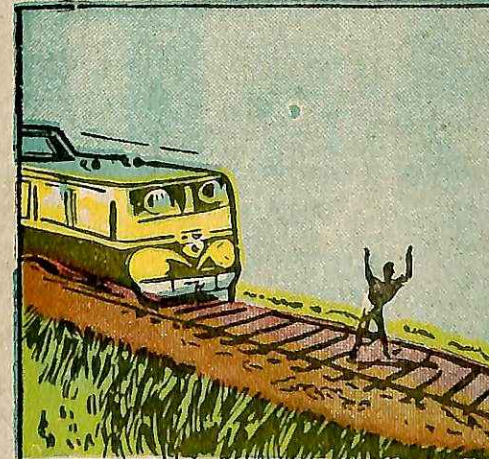
45 ναλ ήρωας 13 χρόνων

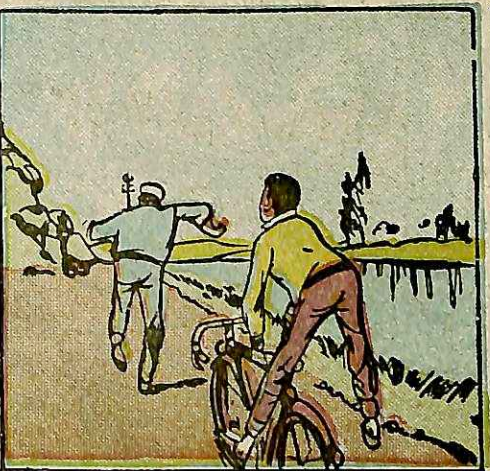
Στις 2 Νοεμβρίου 1960, στο Ριβέν, ένα μικρό χωριό των Αρδεννών, κοντά στα σύνορα της Γαλλίας και του Βελγίου, ένα μιάομάδα εργατών ασχολείται με την εγκατάσταση ενός νέου υδροσπληννα, ακουγεται ένας υπόγκωφος θόρυβος. Είναι φανερό πως πρόκειται για σεισμό και άμεσως ένας λόφος από σκουριά αρχίζει να γκρεμίζεται.

Το θέαμα, που προσφέρεται μπροστά στα μάτια του είναι προμερό.
Εκείνο όμως που του κάνει άμεσως εντύπωση, είναι ότι έχει καταστροφή ή γέφυρα του τριάνου.
— Θέε μου!... φωνάζει. Σε λίγο θα περάσει η ύπομοτρη και ο όδνός της, που δεν ξέρει τίποτα για την καταστροφή...

... θέλοντας να φτάση το τριάνο όσο το δυνατόν πιο μακριά από τον τόπο της καταστροφής. Και για ν' αναγκάσει τον όδνόν να τον προσέξη και να σταματήσει, μένει πάνω στη γραμμή ως την τελευταία σιγνή, με κίνδυνο της ζωής του.
Ο όδνός, που τον είδε να στέκεται μέσ' στη μέση, νομίζει πως πρόκειται για κανένα τρολλό χαμίν.

Ενώ προσπαθούν να ξεφύγουν, οι εργάτες, βλέπουν ξαφνικά να έρχεται προς το μέρος τους ένας νεαρός ποδηλάτης. Είναι ο Γκυ Ρεντέ 13 χρόνων που προσπαθούν με κάθε τρόπο να τον σταματήσουν, γιατί δεν είδε το τεράστιο κύμα της σκουριάς, που κατ'απορροίει όλοταχώς, προς το μέρος του. Ο Γκυ παρατώντας το ποδηλάτο του...

... θα συνεχίση το δρόμο με όλη του την ταχύτητα... Το τριάνο αυτό είναι γεμάτο και οι περισσότεροι από τους επιβάτες, που θα βρουν φοβερό θάνατο. Προέει με κάθε τρόπο να έμποδίσουν αυτή την καταστροφή.
Ο Γκυ άρχισε να φωνάζη μ' όλη του την δύναμη, γιατί κανείς δεν τον άκουει. Όλοι έχουν φύγει μακριά.

Πατάει όμως το φρένο, τη στιγμή ακριβώς, που ο Γκυ τινάζεται χωρίς να πάθη τίποτα έξω από τις γραμμές.
— Τώρα θά σε μάθω εγώ, παλινόπαιδο, να παίζεις πάνω στις γραμμές του τριάνου! τού φωνάζει απειλητικά ο όδνός τρέχοντας προς το μέρος του.
Ο Γκυ τού λέει τότε λαχανιασμένος, δείχνοντας προς το νεφούρι.

... τρέχει να κρυφθι πίσω από ένα μικρό θύψωμα, μα η σκουριά δεν άρνει να φτάση εκεί και να τον σκεπάση ως τη μέση. Ο Γκυ με υπεράνθρωπες προσπάθεις, καταρθώνει να κρατήση το κεφάλι του έξω από τη σκουριά κι' όταν τέλος το κακό σκεπαστεί, ο Γκυ άνοιγει τὰ μάτια, παραζαλιούμενος, και κτυπάει γύρω του.

Ο Γκυ άκούει από μακριά το σωρύ...α του τριάνου. Μία νέα υπεράνθρωπη προσπάθεια, να τινάξεται από τὰ κλαδιά ενός δέντρου, καταρθώνει να πλησιάση τη γραμμή και άρχίζει να τρέχη προς την κατεύθυνση από την οποία έρχεται η ύπομοτρη. Παρά την εξάντληση που νοιώθει τρέχει με όση δύναμη τού απομένει...

— Σε άποτάει εκατό μέτρων, η σκουριά, που γκρεμίστηκε με το σεισμό, κατέστρεψε τη γέφυρα!...
Ο όδνός διαπιστώνει πως τού λέει την αλήθεια και άγκαλιάζοντάς τον τον πιναίνει προς την ύπομοτρη.
— Κυρίες και κύριοι! λέει στους επιβάτες, ο μικρός αυτός ήρωας με την έτοιμότητα του και την αυτοθυσία του, μάε έσωσε τη ζωή...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΒΓΑΙΝΟΝΤΑΣ από το μετρό, στο σταθμό του Ουέστμινστερ, ο Όλεγκ Κέλλερ, έβλεπε το χέρι στην τσέπη του σασκασιού του, για να πάρει τα τσιγάρα και τον αναπτήρα του. 'Αλλά, μαζί μ' αυτό, έβγαλε κι ένα κίτρινο χαρτί με μία κόκκινη ρίγα. Αυτό το χαρτί ήταν μία απόδειξη από το τμήμα άποσκευών του σταθμού Βικτωρίας. 'Επρόκειτο για ένα μπουλού, που είχε κατατεθεί έ. κεί στις 12.30. 'Ο δικαστικός έπρεπε να το παραλάβει την ίδια ημέρα. Διαφορετικά, θα πλήρωνε φύλακτα.

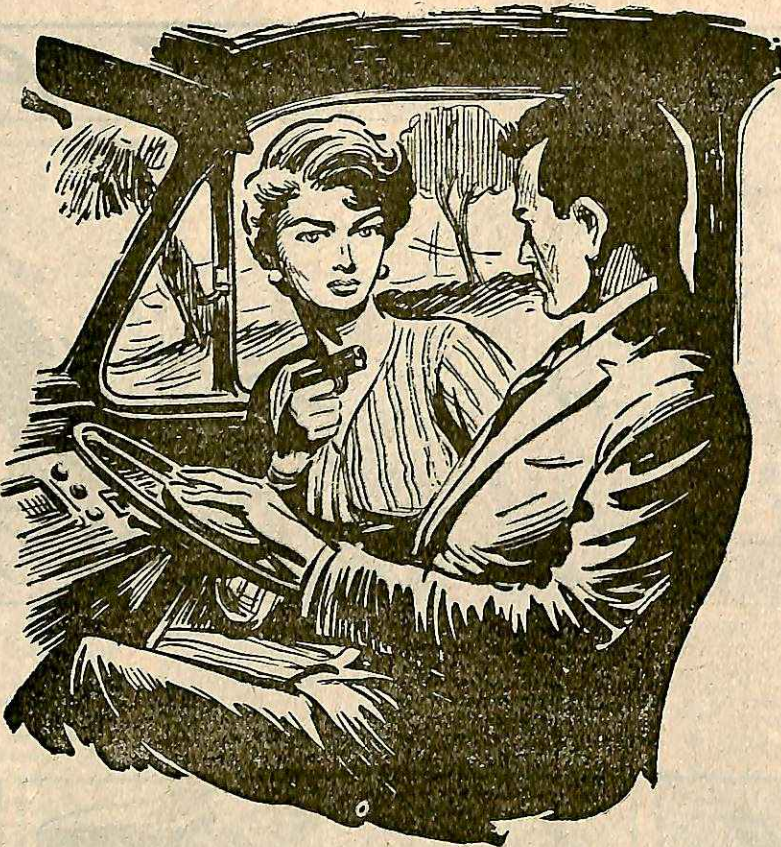
Ο Όλεγκ Κέλλερ θυμόταν, ώστοσο, καλά πως δεν είχε αφήσει κανένα μπουλού στο σταθμό της Βικτωρίας. 'Αλλά δεν είναι άνθρωπος που μπορούσε να σκεφθεί για παρόμοια μικροπράγματα. Αυτό το μπουλού, μ' όλο το περιεχόμενό του, που λ' ύως είχε κάποια αξία, έπρεπε να το κάνει δικό του.

Σταμάτησε άμέσως το μετρό και έβηκε στο σταθμό της Βικτωρίας. 'Εκεί παρουσιάσε την απόδειξη και πήρε το μπουλού, με τη βοήθεια ενός άθροφφρου, το φρότωσε σ' ένα ταξί και το πήγε σπίτι του.

Ο Κέλλερ ήταν άσος στις διαρρίξεις. Καί δεν δυσκολεόθηκε ν' ανοίξει την κλειδαριά.

Κάτω από το σκέπασμα θριοκόταν μία μάλλινη κουβέρτα. Ο Κέλλερ την πράθηκε κι' άμέσως έχασε το χρώμα του... Δυό μάτια χωρίς ζωή στύλωθηκαν την ίδια στιγμή πάνω του. Αυτά τα μάτια άνήκαν σ'ε μία πολύ όμορφη νέα 22 - 23 χρόνων, που το πτώμα της έρισκόταν μέσα στο μπουλού, τυλιγμένο με την κουβέρτα. 'Ανάμεσα σ'α μάτια της έχασκε μία πρύα. 'Απ' αυτήν είχε μπη ή σφαίρα, που την είχε σκοτώσει.

Ο Όλεγκ Κέλλερ είχε περάσει πολλές τραγικές στιγμές στην γε-

Την ίδια στιγμή ο Κέλλερ είδε ένα περίστροφο σ'α χέρια της Μπέττυ

Μπήσαν φαίνεται ότι δίνει έξοφρετική σημασία στο περιεχόμενο αυτού του μπουλού. Μου έλεπε, λοιπόν, να μην αφήσω κανένα να πλησιά σή...

— Δεν ξέρετε τί περιέχει; ρώτησε ο Κέλλερ.

— Όχι...

— Τόσο το καλλίτερο για σ'ας. Καί τί θέλετε απ' μένα;

— Νάρθητε μαζί μου, για να με βοηθήσετε να το καταθέσω στο σταθμό της Βικτωρίας... Είσαστε τόσο καλός!

Ο Κέλλερ άγκάλιασε με μία ματιά το όμορφο κορμί της και χαμογέλασε.

Θα κάω μία σ'ας ό,τι μου ζητήσετε, έλεπε

Σκεφτόταν συγχρόνως:

«'Η δυστυχισμένη όαχη αύριο ή μεθαύριο την τύχη της άλλης... Αυτός ο Μπήσαν φαίνεται ότι είναι δράκος. Πρέπει να την γλυτώσω από τ'α χέρια του... Κι' έπειτα, είναι τόσο όμορφη!»

Το αυτοκίνητο ξεκίνησε άμέσως. 'Η Μπέττυ είχε καθίσει στο δολάν κι' είχε γείρει το κεφάλι προς το μέρος του Κέλλερ, που είχε πάρει θέσι πλάι της. Τα μαλλιά της του χάρειναν το πρόσωπό και το άσώμα της τόν μεθεόσε. 'Ετσι, δεν κατάλαβε πως είχαν έβη από την πόλι.

Σταμάτησαν τέλος σ'ε μία έρημη, κή τοποθεσία. Την ίδια στιγμή, ή Κέλλερ είδε ένα περίστροφο σ'α χέρια της Μπέττυ.

— Θα ήταν καλλίτερο για σ'ας άν είχατε έξαφάνισι το πτώμα, του έλεπε. Δεν το κάνετε καί τώρα πρέπει να πληρώσετε... 'Εγώ σ'ας έρριξα στην τσέπη την απόδειξη του σταθμού της Βικτωρίας την ώρα που μιλούσατε με τον Μπήσαν.

— Είσαστε, λοιπόν, συνεισκόος του;

— 'Η νέα χαμογέλασε.

— Ο Μπήσαν δεν έχει σ'ασι μ' αυτή την ύπόθεση, άπάντησε. Άπλως, δη, δεν έχει σ'ασι με το φόνό της Κάρρη. 'Ολοτερ... Αυτό είναι το όνομα της νέας που έρισκεται μέσα στο μπουλού... 'Εγώ τη σκότωσα!

— Έσεις;

— Ναι... Είχε πλίζει σ'α δέχματα της τόν Μπήσαν, που ήθελε να μ' άπληγή για το χατήρι της. Το κατάλαβα από τίς κάλτσες που της γάρρισε καί που ήταν όμοιες με τίς δικές μου... Της πρότεινα τότε μ' άφήσει τον Μπήσαν ήσυχο, αλλά δ'ε δέχτηκε.

— Έτσι, έρέθηκε στην ανάγκη να τη σκότωσω.

— Κι' έπειτα την κλείσατε σ'ε ένα μπουλού που φροντίσατε νάρθι σ'α χέρια μου...

— Όταν σ'ας είδα στο σταθμό να κουδενιάζετε με το Μπήσαν, σκέφτηκα πως είσαστε ο άνθρωπος που ζητούσα.

— Καί τί σκοπεύετε να κάμετε τώρα;

— Θα σ'ας σκότωσω, με τρόπο που να νομίσω πως αυτοκτονήσατε. Οι άστυνομικοί, έρρικοντας το πτώμα της νέας μέσα στο μπουλού, θα έχουν τί λύσι του μυστηρίου.

— Θα φαντασθούν δηλαδή, πως ή δυστυχισμένη Κάρρη ήταν φίλη μου καί πως, άφου τί σκότωσα, κυριεύθηκα από φόβο ή από τύψεις καί αύ τοκτόνησα. Αυτό δ'ε θέλετε να πείτε;

— 'Ακριδός. Παράξενα να σ'ας πώ ότι το αυτοκίνητο όπου έρισκόμαστε το έκλεμα από τί Φλντ-Στήτ... 'Αν δεν κάνω λάθος, είχατε άσχυρή με κλοπές αυτοκινήτων...

— Τ'α σκαρώσατε όλα περίφημα, έλεπε ο Κέλλερ. Τ'α συγχαρητήρια μου... Νομίζω ότι θα προτιμούσατε να μου φωτέψετε μία σφαίρα σ'ε το φέλι... έδώ, σ'όν κράφα...

— Έσκυψε ταυτόχρονα το κεφάλι του... 'Αλλά, την ίδια στιγμή, ή Μπέττυ δέχτηκε μία τρομερή κεφαλιά κάτω από το σ'αγόγι, που την έκαμε να χάσει τίς αισθήσεις της...

— Όταν συνήλθε, είδε πως ο Κέλλερ της είχε δέσει τα χέρια με τί ζώνη του παντελονιού του. Την είχε σπρώξει ταυτόχρονα σ'ε δ'εξί μέρος κι' είχε καθίσει σ'ε δολάν. Το αυτοκίνητο έπρεπε γρήγορα...

— Οι άστυνομικοί της Σκώτλαντ Γουάντ, της έλεπε, θ' άνοιχουν διάπλατα τα μάτια τους από την κατάπληξη, όταν δούν ότι ένας λοπαδοτής σ'άν καί μένα μπορεί να παίξει μ' έπιτυχία καί το ρόλο ντετέκτιβ!

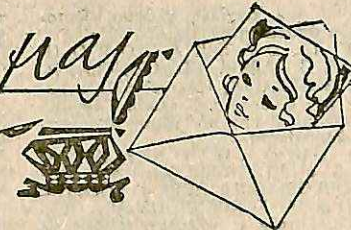
— 'Ηρθα για να πάρω το μπουλού, του έλεπε. 'Εγώ το αυτοκίνητό μου... Θέλετε να με βοηθήσετε;

— Το κατέβασαν όχι χωρίς κόπο, πλάνοντας το από τα γερούλια καί τ'α δολαν σ'ε πίσω μέρος του αυτοκινήτου.

— Κόριε Κέλλερ, μπορώ να σ'ας ζητήσω μία χάρη; έλεπε ή νέα. 'Ο

JIM MORISON

Η ελληνογραφία μας

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Α. Α. άπάντησε ταχυδρομικά σ'ούς: Πασιάν 'Αριστείδη, Καμάρι, Μορφόπουλο Κων/νου, Μέγαρα καί 'Ερσμίαν Κ. 'Ενταύθα. 'Ο «'Αστροτάτομος» να στείλη την διεύθυνσί του.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε ταχυδρομικά σ'ούς: Βλαχοπούλου Κάτια, Πάτρας, καί Χαρούλα Γεωργιάκη, Κόρινθου. 'Η «Μικρή πεταλούδα» να στείλη την διεύθυνσί της.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε ταχυδρομικά σ'ούς: 'Αγαπητήν Γεωργίαν, Μπατούσαν Χρήστον, Νικόλαον Νικόλαον, Γεωργιάδου Μαρίαν. Το 'Εχρυσάβερνον» να στείλη την διεύθυνσί της.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Βάσω Λάμπουρου, 'Αρμενική 'Εκκλησίας 10, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει σ' άλληλογραφία με νέους καί νέες με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Χαραλάμπος Εύαγγελίδης, (17 χρόνων), 'Αρχιμανδρίτου Κυπριακού Νο 9, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει σ' άλληλογραφία με νέες καί προτίμησι από την 'Ελλάδα καί την Κύπρο, ηλικίας 14-18 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής καί σταθερής φίλης.

Ο Άνδρος Παυλίδου, 'Αγία Σοφία, Κύπρος, ζήτη σ' άλληλογραφία με μορφωμένες 'Ελληνίδες ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό τη συνάψι μίας καλής καί σταθερής φίλης.

Ο Στάυρος 'Ελπίδης, Ταχ. Κιβ. 772, 'Αρσινόη Νο 27, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί σ' άλληλογραφία με νέους καί νέες από την Αίγυπτο, που άσχυλονται με την ποίησι καί την πεζογραφία, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψων καί την συνάψι μίας καλής καί σταθερής φίλης.

Ο Βαρνάβας Κωνσταντινίδης, (22 χρόνων), Ραϊκον Νο 5, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει σ' άλληλογραφία με νέες απ' όλον τόν κόσμο, στην ελληνική, αγγλική, γαλλική καί Ιταλική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο Μίκης Κασκανίδης, Γρηγόριος Αυσεντιού Νο 10, Παλλού, Λεωκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, ιδιαίτερας από την 'Αθήνα, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 508 Spence Str, Winnipeg 2, Man., Canada, έπιθυμεί σ' άλληλογραφία με 'Ελληνίδες απ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Νικ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ

Για να εξοικονομήσει πολύτιμο για τούς άναγώστες του χώρο, ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» διακόπτει προσωρινά τη δημοσίευση φωτογραφιών τών ύποψηφίων καί καταργεί τη σελίδα, που άφιέρωνε στον Κινηματογραφικό Διαγωνισμό. 'Επισης δεν θα γίνεται στο εξής δεκτή ή ύπόβολή νέων ύποψηφιοτήτων, τ'α άκπουσι όμως τών ύποψηφίων παραμένουν στη διαθεσί τών σκηνοθετών καί θα συνεχιστούν οι προσκλήσεις, για τη συμμετοχή στο γύρισμα ταινιών, είτε δια τού περιοδικού, όταν είνε γενικού ενδιαφέροντος, είτε δι' επιστολής ή καί τηλεφωνικώς, έφ' όσον έχουμε τόν άδουτο τηλεφώνων τών ύποψηφίων.

Εξ άλλου, συνεχίζεται με έντατικό ουδό ή δεύτερη έπιλογή τών ύποψηφίων, προκειμένου οι καλύτεροι εκπρόσωποι καί τών δύο φύλων να παρουσιασθούν στην Εξεταστική Έπιτροπή.

Λάδα, ιδιαίτερας από την 'Αθήνα, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Χρήστος Χρ. Ψιλλούρας, Πρίαμου Νο 20, 'Αγίος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει σ' άλληλογραφία με νέες απ' όλον τόν κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο C. V. Co POSTE RESTANTE, CAMP CESAR, ALEXANDRIE, UAR, ζήτη σ' άλληλογραφία με μορφωμένους νέους από την Αίγυπτο έγκατεστημένους στην Λευκωσία ή την 'Αμμόχωστο, ηλικίας 27-28 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 508 Spence Str, Winnipeg 2, Man., Canada, έπιθυμεί σ' άλληλογραφία με 'Ελληνίδες απ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Νικ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, με σκοπό την ανάπτυξι μίας καλής καί σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ρολφ Μάγκλις, 2810 W. North Ave, Chicago 47, Ill., USA, ζήτη σ' άλληλογραφία με νέες από την 'Ελλάδα, κατ' προτίμησι από την '

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 17 - 23 Αυγούστου 1961

Δόξα και τιμή ΣΕ 1177 ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Όταν τα γιαπωνέζικα αεροπλάνα σκόρπισαν το θάνατο στο «Αριζόνα»

ΚΑΘΕ πρωί, στις 8 ακριβώς, μία μεγάλη βενζινακάτος σκίζει τα νερά του Πηλ. Χάρμπορ, μεταφέροντας ένα τιμητικό απόσπασμα από αξιωματικούς και άνδρες του Αμερικανικού Ναυτικού.

Δεν πρόκειται να υποδεχθεί κανένα επίσημο, η ομάδα αυτή, αλλά να τηρήσει μία απ' τις πιο παράξενες παραδόσεις της ναυτικής ιστορίας: να υψώσει δηλαδή τη σημαία σ' ένα βυθισμένο πλοίο, μπροστά σ' μια παράταξη από φαντάσματα! Ο προορισμός της είναι ένας από τους ενδοκότερους ύγρους τάφους: το σημείο όπου βούλιαξε το αμερικανικό πολεμικό «Αριζόνα», με τα κανόνια του εναγμένα ακόμα απ' τις βολές που ρίχνανε έναντιον των γιαπωνέζικων βομβαρδιστικών αεροπλάνων.

Μολογόντι το «Αριζόνα» δεν είναι σήμερα, παρά ένας σκουριασμένος σκελετός στο βυθό του Ειρηνικού, μολοντι το ηρωικό πλήρωμά του έχει πεθάνει μαζί με το σκάφος έξω και 20 χρόνια, εξακολουθούν να ζούνε επισημικά. Το πλοίο θεωρείται πάντα «έν ενεργεία» και οι 1177 αξιωματικοί και ναύτες του περιφέρονται ακόμα στους ονομαστικούς καταλόγους του Αμερικανικού Ναυτικού. Οι συμπατριώτες τους δε θέλησαν να τους αφήσουν να πεθάνουν, για να τιμήσουν έτσι το άπλετο θάρρος που δείχνανε, το φρόντο εκείνο πρηνό της 7ης Δεκεμβρίου 1941, όταν οι Γιαπωνέζοι σκόρπισαν προδοτικά ανάμεσα τους το θάνατο απ' τους ουρανούς...

Το «Αριζόνα» βρισκόταν από 9 μήνες στο λιμάνι του Πηλ. Χάρμπορ, την ημέρα της αβιαντιστικής και αεροειδοποιητικής επιθέσεως των Γιαπωνέζων. Είχε 26 ετών προμήθεια. Δυσόμορ, με τα 12 κανόνια του των 350 και με τους 1500 άνδρες του πληρώματός του, αποτελούσε ακόμα ένα αξιόμαχο πολεμικό σκάφος. Γι' αυτό οι Γιαπωνέζοι βόλθηκαν να το καταστρέψουν, κατά την ύπουλη επιδρομή τους.

Ένα Κυριακάτικο πρωί, λοιπόν, πολύ νωρίς, οι ναύτες του ξπνήσαν απ' τις βόμβες, που έρχονε βροχή το πρώτο κύμα των βομβαρδιστικών αεροπλάνων. Μάλιστα ανηλθαν απ' την έκπληξη, τρέσανε στα κανόνια τους. Μία βόμβα όμως τίκασε στον αέρα την πυριτιδαποθήκη της πύρας.

Φλόγες και καπνοί σημάδθηκαν ως τον ουρανό. Τα καταστράματα του «Αριζόνα» στράβηκαν με νεκρούς και έτοιμα δάκρυα. Όσοι ζούσαν ακόμα, σηκώθηκαν και τρέσανε στις θέσεις τους.

Τα κανόνια του πλοίου άρχισαν να βάλουν πάλι, όταν ξαναεπιτέθηκαν οι Γιαπωνέζοι. Τώρα μία βόμβα έπεσε μέσα στην καπνοδόχο κι' έφτασε κάτω στις μηχανές. Τα κανόνια αναπνέθηκαν. Μία τριούλα θανάτου συγκλονισε το καίρια χτυπημένο πλοίο. Οι καπνοί το τύλιξαν, σ' σύννεφο.

Τα γιαπωνέζικα αεροπλάνα συνέχισαν να ρίχνουν τις βόμβες τους. Σ' έληξε το σκάφος φλεγότανε απ' άκρη σ' άκρη. Η θανάσιμη πύλη είχε κρατήσει 10 φοβερά λεπτά. Τέλος το «Αριζόνα» βούλιαξε στα ρηγά νερά. Οι πυργίσκοι του μόνο μέληναν έξω απ' τη θάλασσα. Ωστόσο εξακολουθούσε ν' αμύνεται...

Οι 27 μουσικοί της μπάντας του πλοίου αντικαταστάσαν τους πληρωμένους ή σκοταμένους πυροβολήσαν. Στις 9.30' όλα είχαν τελειώσει. Απ' τους 100 αξιωματικούς είχαν σκοτωθεί οι 47, απ' τους 1411 ναύτες οι 1056, απ' τους 87 πεζοναύτες οι 74. Οι λίγοι που επιζούσαν, διατάχθηκαν να εγκαταλείψουν το σκάφος και να κολυμπήσουν ως την κοντινότερη στεριά. Ύπακούσαν - άλλ' αφού πρώτα ρίξανε μία τελευταία αμφορντία.

Το ηρωικό αυτό έπος συγκλόνισε 'όν κόσμο. Η Αμερική πένθησε τους νεκρούς. Και το υπουργείο Ναυτικών εξακολούθησε να τους θεωρή ζωντανούς.

Πάνω απ' το βουλιαγμένο σκάφος στήθηκε ένας άσημος κοντός. Κι' από τότε, κάθε πρωί, στις 8 ακριβώς, ένα τιμητικό απόσπασμα υψώνει σ' αυτόν την αμερικανική σημαία.

Τα
ωραιότερα
χέρια
χρησιμοποιούν

ROL μέ 07

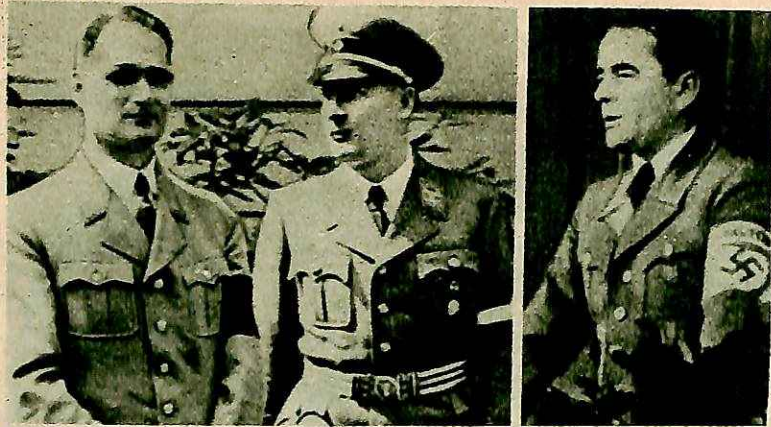
Τα χιονάτα ρούχα
είναι πλυμένα με ROL

Δυο αλήθειες... μαζί με χίλιες εκπλήξεις σε κάθε κουτί του ROL... Ανθοδοχεία - Αυτοκίνητα αγώνων - Κάκτοι, Αναγλυφα παραμύδια... Εκπλήξεις πρωτότυπες, έμπνεύσεις του ROL!

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΟΥΤΙ ΤΟΥ ROL

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Η απέναντί σας στάσις συγγενικού προσώπου θα σας βάλει σε δύσκολη θέση από επαγγελματικής πλευράς. ★ Μην αφήσετε τους άλλους να σας επηρεάσουν και προχωρήσετε στην πραγματοποίηση των σχεδίων σας.	★ Σας περιμένουν τις ημέρες αυτές μεγάλες χαρές αισθηματικής φύσεως. ★ Οι σχέσεις με το άλλο φύλο πιθανόν να φτάσουν στα πρόθυρα της ρήξεως, τελικά όμως όλα θα καταλήξουν σε θεαματική συμφιλίωση.	★ Αν περνάτε την περίοδο αυτή στην έξοχη και ιδίως κοντά στη θάλασσα, απαιτείται αυστηρή των προφυλάξεων. ★ Πρέπει να προσέξετε το φαγητό σας και ν' αποφύγετε ό,τι ζερετε πώς σας πειράζει.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Τα οικονομικά έπηρεάζονται ευνοϊκά από τα άστρα. ★ Δεν πρέπει να περιφρονήσετε τις συμβουλές, που σας δίνει φίλος με πείρα. ★ Μία αγορά σας επιτρέπει να πραγματοποιήσετε σημαντικά κέρδη.	★ Θα κάνετε μία απροσδόκητη συνάντηση και θα δοκιμάσετε μία πολύ ευχάριστη έκπληξη. ★ Όσοι ζουν μακριά από αγαπημένο πρόσωπο, θα λάβουν γράμμα, που θα τους προξενήσει μεγάλη χαρά.	★ Ανακαλύψτε το στομάχι, που οφείλονται, κατά πάσα πιθανότητα, σε υπερκαλωρύδρια. Συμβουλευτείτε ένα γιατρό και ακολουθήστε κατά γράμμα τις οδηγίες του. ★ Τυχερό το 7. Χρώμα σας το κόκκινο.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Όσοι γυρεύουν εργασία, θα βρουν τις ημέρες αυτές πρόσωπο, που καίει σημαντίουσα θέση και που θα προθυμοποιηθή να τους βοηθήσει. ★ Προσέξτε πολύ, προκειμένου να υπογράψετε έγγραφα και συμφωνίες.	★ Οι άντρες και αδέσμευτοι θα γνωρίσουν πρόσωπο, που θα παίξει σημαντικό ρόλο στο μέλλον τους και πιθανόν να γίνει σύντροφος της ζωής τους. ★ Το Σαββατοκύριακο θα σας αφήσει ευχάριστη αναμνήσεις.	★ Πονοκέφαλοι, ζάλες ή πόνοι στις αρθρώσεις. ★ Για ν' αυξήσετε την αντίδραση του οργανισμού κατά των κινδύνων, που τον απειλούν, εξασφαλίστε ένα πολύωρο και ήρεμο όπνο. ★ Το σήμι φέρνει τύχη.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Τα οικονομικά θα παρουσιάσουν αίσθητη βελτίωση, ιδίως αν συνεργάζεστε με πρόσωπο του Λέοντος. ★ Πριν καταλήξετε σε απόφαση, μελετήστε προσεκτικά τις λεπτομέρειες των προτάσεων, που σας κάνουν.	★ Προσέξτε την τακτική, που ακολουθείτε και μην αφήνετε αγαπημένο πρόσωπο να βασανίζεται από ύποπτες και αμφιβολίες. ★ Φανίτε ελκρινής απέναντί του, όπως κι' έσεις απαιτείτε ειλικρίνεια απ' αυτό.	★ Προκειμένου να υποστήτε κάποια ένγληρη, είναι προτιμότερο να την αναβάλετε για το δεύτερο δεκαπενθήμερο του Σεπτεμβρίου. ★ Η ύγεια πάντως σημειώνει αίσθητη βελτίωση και το ήθικ αναπερνάει.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Η τύχη παραμένει με το μέρος σας. ★ Μην διστάζετε ν' αναλάβετε μία δουλειά, που σας αναθέτουν, έστω κι' αν σας τρομάζουν οι μεγάλες ευθύνες, που συνεπάγεται. ★ Ανελλιγκρεια συνδέσφου θα σας πληγώσει.	★ Δύσκολα θ' αποφύγετε μία απογοήτευση στον αισθηματικό τομέα. ★ Ίσως να σας οδηγήσει σ' αυτή μία νέα γνωριμία και ο άδικαιολόγητος ενθουσιασμός, που σας προκάλεσε. ★ Γράμμα μία δωδέσας περιεχόμενο.	★ Η καρδιά και τα μάτια είναι, κατά τις ημέρες αυτές, τα ευάλωτα σημεία του οργανισμού σας. ★ Διατηρήστε την εργασία σας σ' ένα ήρεμο ρυθμό, αν θέλετε ν' αποφύγετε την υπερκόπωση.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Τις ημέρες αυτές τα άστρα υποβοηθούν, την ταχεία πραγματοποίηση αισθητικών επιδιώξεων. ★ Θα συμβάλει σ' αυτό η ευγενική συμπεριφορά και οι ευστοχές ενεργειές σας. ★ Η αλληλογραφία επιφυλάσσει ευχάριστη έκπληξη.	★ Τα άστρα σας κάνουν ανήσυχο, δύσπιστο, απαιτητικό και η αλλαγή αυτή γίνεταί άφορητη ή δυσχερής σε αγαπημένο πρόσωπο. ★ Για τους συζύγους, τα νέφη που είχαν εμφανιστή στον ορίζοντα, διαλύονται.	★ Έχετε ανάγκη από ανάπαυση. Καλύτερα να περάσετε την άδεια σας μακριά από τη θάλασσα, γιατί θα σας κουράσει ακόμα περισσότερο. ★ Φλεγμονή στα έντερα, την οποία δύσκολα θ' αποφύγετε.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Θα βρήτε τη λύσι ενός προβλήματος, που σας απασχολεί από καιρό. ★ Αβέλησι της εργασίας σας αναγκάζει να της αφιερώσετε και πολλές από τις ώρες αναπαύσεως. ★ Δείξτε διαλλακτικότητα. Θα βγείτε κερδισμένος.	★ Δυσμενής επίδρασι των άστρων, προκαλεί αναταραχές στον αισθηματικό τομέα. ★ Την Κυριακή ιδίως υπάρχει σοβαρός κίνδυνος να παρεξηγήσουν τη στάσι και τα λόγια σας. ★ Θα βρεθήτε πρό διλήμματος.	★ Η ύγεια εκείνων, που η εργασία τους έχει σχέση με τη θάλασσα θα διατρέχει, τις ημέρες αυτές, σοβαρό κίνδυνο. ★ Ας αυξήσουν τις προφυλάξεις. ★ Η Σελήνη προκαλεί αβέλησι της νευρικότητας.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Τα οικονομικά απαιτούν, κατά τις ημέρες αυτές, όλη σας την προσοχή. ★ Πρέπει ν' αποφύγετε κάθε σπατάλη και να μη δανείσετε χρήματα, έστω κι' αν οι όροι που σας προτείνουν είναι πολύ δελεαστικοί.	★ Έτερόφυλο πρόσωπο σας κατηγορεί ότι το παραμελείτε. Γρήγορα όμως όλα θα διαφωθούν, γιατί η Σελήνη επηρεάζει ευνοϊκά τις σχέσεις με το άλλο φύλο. ★ Δυσχερής είδησι σας ερχεται από μακριά.	★ Μην χάνετε καμμία ευκαιρία, που σας παρουσιάζεται να επιδοθήτε σε διάφορα σπορά, που θα σας επιτρέψουν να διατηρήσετε την καλή σας ύγεια και να την παρατείνετε καθ' όλο το χειμώνα. ★ Το διαμάντι φέρνει τύχη.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Χρειάζεται προσοχή, για να μη απογοητεύσετε προϊστάμενό σας, ή πρόσωπο με το οποίο συνεργάζεστε στενά. ★ Η τύχη είναι με το μέρος σας και ευνοείται η πραγματοποίηση πολλών σχεδίων.	★ Χαρούμενη και ευτυχισμένη περίοδος, κατά την οποία θα παρουσιαστούν ευκαιρίες να βελτιώσετε και να σταθεροποιήσετε τις σχέσεις σας με το άλλο φύλο. ★ Αποφύγετε τις παρατηρήσεις. ★ Δυσχερήςσιν αγαπημένο πρόσωπο.	★ Τα θαλάσσια λουτρά και το κολύμπι θα σας επιτρέψουν να χάσετε μερικά κιλά και να ξαναβρήτε την παλιά κομψή σας σιλουέτα. ★ Προσέξτε το φαγητό. ★ Υπάρχει κίνδυνος φλεγμονής στα έντερα. ★ Τυχερό το 4.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Μία καθυστέρηση θ' αναστατήσει τον επαγγελματικό τομέα. Χάνοντας όμως το ήθικ σας, θα χειροτερέψετε την κατάστασι, ενώ όλα θα τακτοποιηθούν σύντομα, αν διατηρήσετε την ψυχραιμία σας.	★ Οι νέοι, θα έμπνευσουν τις ημέρες αυτές ένα παράφορο έρωτα σε πρόσωπο μεγαλύτερό τους στην ηλικία. ★ Για τους συζύγους ευκαιρία να διαλύσουν τα νέφη, που είχαν άρχισι να εμφανίζονται στον ορίζοντα.	★ Έρμηξ και Κρόνος σας κάνουν να νοιώθετε κάποια και αυξανόμενη νευρικότητα σας. ★ Οι γυναίκες ας αποφύγουν κάθε ασεληρή διαίτα. ★ Ας τρώουν όμως το βράδυ άφθονα φρούτα. ★ Προτιμάτε σκούρα χρώματα.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Ένα πρόσωπο θα σας βοηθήσει όλικά κι' ένα άλλο ήθικα, βγάζοντάς σας έτσι από ένα αδιέξοδο, που σας φόβισε. ★ Αποφύγετε τις εκκρεμότητες, αν θέλετε να μη δοκιμάσετε μία δυσχερή έκπληξη.	★ Μην πιστεύετε στις υποσχέσεις, που σας δίνει ετερόφυλο πρόσωπο. Τελικά, δε θα τις κρατήσει. ★ Οι φιλικές σχέσεις σας επιφυλάσσουν, κατά την περίοδο αυτή, περισσότερες χαρές από τις αισθηματικές. ★ Ευχάριστο ταξίδι.	★ Κανένας σοβαρός κίνδυνος δεν απειλεί την ύγεια. Αυτό όμως δε σημαίνει πως επιτρέπονται οι τρέλλες και πώς μπορείτε να εγκαταλείψετε κάθε προφύλαξη. ★ Μείνι του όπνου θα έξα σθενήσι τις πνευματικές ικανότητες.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Θα σας δώσουν πολύτιμη, για την εργασία σας, πληροφορία. ★ Η Τρίτη 22 θα παρουσιάσει ένα χειροκρότη ενδιαφέρον. ★ Αποφύγετε πρόσωπο, που σας κάνει να χάνετε πολύτιμο χρόνο. ★ Αλλαγή απόδοσης.	★ Ακολουθήτε μία τακτική, που περιλαμβάνει τα πάντα και σας κάνει να χάνετε κάθε ευκαιρία να χαρήτε τη ζωή. ★ Μη ζητάτε από αγαπημένο πρόσωπο περισσότερα απ' όσα μπορεί να σας δώσει.	★ Αποφύγετε τις ζωηρές συγκινήσεις και τις απότομες αλλαγές θερμοκρασίας. ★ Προσέξτε το φαγητό σας, για ν' απομακρύνετε κίνδυνο τροφικής δηλητηρίασεως. ★ Ο ύπνος παραμένει πάντα για σας το καλύτερο φάρμακο.

Ο Ρούντολφ Ές, ο Μπάλντουφ φόν Σίραχ και ο Άλμπερτ Σπέρ, την εποχή που διοικούσαν στο άποκορύφωμα του άποκορύφωμά τους.

ΤΑ ΖΩΝΤΑΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΠΑΝΤΑΟΥ

Τρεις κατάδικοι και 597 άδειες κελλιά στις «δαπανηρότερες φυλακές του κόσμου».

ΠΑΤΕΡΑ, τα μαλλιά σου άσπρι-σανε...

Ο Μπάλντουφ φόν Σίραχ χαμογέλασε αδύνατα. «Αλήθεια;» ρώτησε. «Αν δεν μου τ'έλεγε, θ' άρχιζα πολύ άκόμη να το μάθω».

Ο διάλογος αυτός, που έγινε άναμεσα στον άλλοτε άρχηγό της Λιττεράκης Νεολαίας και στον μικρότερο γιό του, σε μία από τις τέσσερις επισκέψεις που επιτρέπονται κάθε χρόνο στους συγγενείς των φυλακισμένων του Σπαντάου, είναι από τους πιο χαρακτηριστικούς για την ζωή των τροφίμων της δαπανηρότερης φυλακής του κόσμου.

Ηλικίας 90 ετών, το σφραγιστικό ίδρυμα του Σπαντάου έχει 600 κελλιά, τα 597 από τα όποια είναι σήμερα άδεια. Στά τρία άλλα «φιλοξενούνται» ο Ρούντολφ Ές, ο Άλμπερτ Σπέρ και ο Μπάλντουφ φόν Σίραχ, τρία ζωντανά φαντάσματα, που ο κόσμος έχει λησμονήσει από καιρό και την ύπαρξή τους άκόμη.

Αν ο μικρός γιός του δεν έλεγε στον Μπάλντουφ φόν Σίραχ πως τα μαλλιά του έχουν άσπρισει, ο ίδιος δεν θα το μάθαινε. Όπως κανείς από τους τρεις καταδικασμένους δεν ξέρει ποιές αλλαγές έχει φέρει στο πρόσωπό του ο χρόνος, ποιές βαθιές αλλαγές έχουν αφήσει οι άτέλειες μέρες και νύχτες της φυλακής. Ο καθένας από τους τρεις, που οι κατάδικοι θα μπορούσαν να τον σπάσουν και να κόψουν με τα κομμάτια του τις φλέβες τους, είναι άπογορευμένο είδος.

Για τους φυλακισμένους ο φόν Σίραχ είναι το «νόμισμα», ο φόν Σπέρ το «νόμισμα» και ο Ές το «νόμισμα». Τα άλλα τέσσερα νομίσματα αντιστοιχούν στον Ράιντερ, τον Νταϊντς, τον Φονκ και τον φόν Νάιτ. Και από τους τρεις καταδικασμένους που άπομένουν, δεν θα έσκαπεται εκεί το 1965 παρά μόνον ο καταδικασμένος σε ισόβια Ρούντολφ Ές.

Αν αυτό δεν σμύθη και αν ο Ές, που είναι σήμερα 67 χρονών, έσκαπεί να θριαμβώσει στην ζωή μετά την άποφυλάκιση των δύο συντρόφων του—καταδικασμένων σε έγκλημα 20.ετή—η πόλις του Βερολίνου θα έλαλούσε να πληρώσει για ένα και μόνο φυλακισμένο σχεδόν όσα πληρώνει σήμερα για τους τρεις: 260.000 μάρκα τον χρόνο δηλαδή 1.800.000 δραχμές.

Η διαφορά της δαπάνης, ωστόσο, θα ήταν άσχημη κι αν, αντί για τα τρία, που είναι τώρα, ήταν γεμάτα και τα 600 κελλιά της φυλακής. Γιατί ανεξάρτητα από τον αριθμό των καταδικών, θα έμεινε στά ίδια επίπεδα το ποσό, το προσομοιωμένο για την συντήρηση του κτιρίου, για τους μισθοφορούς του προσωπικού, την μισθοφοροδοσία της στρατιωτικής φρουράς κλπ.

Η φρουρά του Σπαντάου άποτελείται συνολικά από 160 άνδρες. Κάθε μήνα, με την ίδια πάντα άκρίβεια και τάξη, η άποτελούμενη από 40 άνδρες άμερικανική φρουρά παροδίζει τα καθήκοντά της στην ισάριθμη ρωσική, έπειτα η ρωσική στην άγγλική, η άγγλική στην γαλλική, η γαλλική στην άμερικανική κ.ο.κ.

Εκτός από την στρατιωτική φρουρά, στην ίδια άναλογία των τεσσάρων, υπάρχουν και 16 μόνιμοι φύλαροι από κάθε έθνος. Καθώς έπίσης και τέσσερις διευθυντές: Ένας Άμε-

ρικανός, Ένας Ρώσος, Ένας Άγγλος και Ένας Γάλλος.

Το πρόβλημα, πως θα άντιμετωπίσουν την μοναξιά και την πλήξη είναι πάντα το σημαντικότερο για τους καταδικασμένους του Σπαντάου, από τις 6 το πρωί, που άπό τους έξι πύργους, άς τις 10 το θρόνο που άπορουν να ακουθεντιάζουν μεταξύ τους με συστηματικά χτυπήματα στον τοίχο μεσολαβεί άναμεσα στα κελλιά τους, ένα άλλο άδειο κελλί. Και η μόνη στιγμή, που τους επιτρέπεται να άναπαύονται λίγες λέξεις είναι όταν θρίαμβώνται στην διεύδοσή της φυλακής.

Παρ' όλα αυτά οι συνθήκες της ζωής τους έχουν σημαντικά βελτιωθεί συγκριτικά με τα πρώτα χρόνια. Το πρώτο τους σερβίρεται ένα άρκετά πλούσιο «μπρέκφαστ» άποτελούμενο από σούπα, λουκάνικα και αλάτι, το μεσημέρι δέν τους λείπει σχεδόν ποτέ το κρέας και μόνο το βραδινό συσσίτιο άποτελείται άποκλειστικά από φρούτα. Τους επιτρέπεται, έξ άλλου, να διαβάζουν έφημερίδες—τρεις δυτικογερμανικές και μία έκδομένη στο Άνατολικό Βερολίνο,—που τις έξοικονομούν άπό την πρώτη ως την τελευταία γραμμή τους—και να κουθεντιάζουν με τον Όλ-λαντ νουοκόμο που τους ξυρίζει και τους κουρεύει, για τις έξελξεις του λίκου ή της Κούσας. Άπό τις έφημερίδες, το ψαλλίδι της λογοκρισίας των φυλακών δέν κόβει παρά όσα κείμενα άναφέρονται στη ναζιστική περίοδο. Αυτό, όμως, που λίγες έφημερίδες τα έξοικονομούν άποκλειστικά το Σπαντάου, που άγωνίζονται να λησμονήσουν το παρελθόν, ενώ, αντίθετα, άφήνουντα πρόβλημα σε όνειροπολήσεις για το μέλλον.

Την μεγαλύτερη άισιοδοξία για το μέλλον αυτό δίνει ο Άλμπερτ Σπέρ, 56 ετών σήμερα, που φιλοδοξεί, μόλις άποφυλακιστεί, να έσκαπεί γυρίσει στο παλιό του επάγγελμα του άρχιτέκτονα. Με ειδική άδεια της διευθύνσεως των φυλακών, έχει έγκραστήσει στο κελλί του ένα σχεδιαστήριο έχει προμηθευθεί άφθονη γραφική ύλη, κανόνες και διαβήτες, και έργάζεται άκούραστα, σχεδιάζοντας κτίρια και έπαυλεις.

Ο Μπάλντουφ φόν Σίραχ, μόλις νότι δυο χρόνια νεώτερος από τον Σπέρ, δέν δίνει την ίδια ζωτική τιμή. Το γράμμα, που του έστειλε το 1950 η γυναίκα του, η Χένι, άνακοινώντας του την άπόφασή να τον χωρίσει για να «εξαντιάζει» την ζωή της, του στήριξε ένα ισχυρό ψυχικό άκονισμό, άπό τον όποιο δέν κάταφερε να συνέλθει άολοκληρωτικά. Μόνο που, όστόσο, να ύπερικήσει τον κίνδυνο της νευρασθένειας, λύνοντας με μανία σταυρόλεξα. Σήμερα, έχει γίνει τέτοια «άθθεντα» στα σταυρόλεξα, όστε μπορεί να λύσει και το πιο δύσκολο μέσα σε μισό λεπτό!

Το τρίτο από τα «ζωντανά φαντάσματα», ο Ρούντολφ Ές, έσκαπεί να μένει πάντα το μεγάλο αίνιγμα των ψυχιάτρων. Οι περισσότεροι άπό τους τρεις άναμένουν δέχονται πως πάσχει από παράνοια, άλλοι, όμως, έπιμένουν πως ύποκρινεται. Τα γράμματα, όστόσο, που στέλνει στους δικούς του—αν και άρνείται να δειχτεί έπισκέψεις τους, λέγοντας πως θα έλε μόνον έλεύθερος να τους δει—είναι ύποβληματα λογικής και σαφήνειας.

άφοβα
χαρήτε
τόν ήλιο
και την
θάλασσα

Το "SPRAY SUNTAN OIL", και το "SUNTAN OIL".

προστατεύουν άποτελεσματικά το δέρμα άπό τις έπιβλαβείς έπιδράσεις των ήλιων άκτίνων.

Οι άφθονες πρωτεΐνες που περιέχουν άποροφούν τας ώφελίμους άκτίνες και χαρίζουν στο δέρμα γοητευτικό-σοκολατένιο χρώμα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΠΟΥΓΑΔΑ

Bella

ΣΚΟΝΗ
ΠΛΕΝΕΙ ΜΟΝΗ

ΑΔΕΛΦΟ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΚΟΛΛΑΣ

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ με το άεροπλάνο

Μικροενοχλήσεις για τους με-γάλους και τα παιδιά

ΤΑ άεροπορικά ταξίδια έχουν γίνει συνηθισμένα τώρα, τόσο για τους μεγάλους όσο και για τα μικρά παιδιά. Τα σημερινά άεροπλάνα παρέχουν άνεσι και ασφάλεια, μεγαλύτερη ίσως παρά κάθε άλλο μεταφορικό μέσον.

Μόνο που φέρουν κάποτε ναυτία σε άρισμένα ευαίσθητα άτομα. Τα αίτια αυτής της ένοχλήσεως φαίνεται, ότι είναι, πρώτον, ψυχολογικά, δεύτερον, μία προσωρινή διαταραχή του μηχανισμού ισορροπίας του ατόμου μας και τρίτον, μία άνωμαλία στην παρεγκεφαλίδα. Εύτυχως, με τα καινούργια άεροπλάνα, η ναυτία έχει γίνει σχετικά σπάνια. Παρουσιάζεται μόνο σ' ένα μικρό ποσοστό έπιβατών, 1 στους 200.

Αν τυχόν άνηκετε στη μικρή αυτή μειονότητα, μπορείτε να μεταχειρισθείτε χάπια κατά της ναυτίας. Συμβουλευθείτε το γιατρό σας ποιά να προτιμήσετε—άναλόγως της ίδιουσυγκρασίας σας—και με ποιών τρόπο να τα πάρετε. Για τις σοβαρότερες περιπτώσεις, συνιστάται ως προληπτικό 1)100 του κόκκου ύδροδραμικής ύοακίνης. Μπορείτε δέ να έπαναλαμθάτε αυτή τη δόσι κάθε 4 ώρες.

Αν, παρ' όλ' αυτά, σμύθη να πάθετε ναυτία, έσπαυθείτε όσο το δυνατόν άναπαυτικότερα στην πολυθρόνα σας με χαλαρό όλο το σώμα σας, πάρτε βαθιές άναπνοές, γείρτε προς τα πίσω και κυττάεστε ψηλά. Φροντίστε να μην σάς σπλήγγη κανένα σούχο σας. Με τα άπλά αυτά μέσα, γρήγορα θα νοιώσετε καλύτερα.

Αν έξερετε από προηγούμενα άεροπορικά ταξίδια πως το παιδί σας παθαίνει ναυτία, συμβουλευθείτε το γιατρό και δώστε του προληπτικά το φάρμακο, που θα σάς συστήσει αυτός. Πάντως, στα παιδιά η ναυτία είναι άπανώτερη παρά στους ένήλικους.

Κατά τις άλλαγές ύψους πτήσεως του άεροπλάνου, δημιουργείται μία διαφορά πίεσεως μέσα στ' ατμό, που πρέπει να εξουδετερωθεί με τον άέρα, που μπαίνει άπό το στόμα, άπ την έυσταχιακή σάλπιγγα (που βρίσκεται στον ούρακίκο). Αυτό διακο-λύνεται με το μάσημα με το χασμουρητό, κλπ.Νά γιατί οι έπιβάτες συν-οδοί των άεροπλάνων μοιράζουν στους έπιβάτες τσιγκλες, πριν άπό την άπα-γείωσι ή την προσγείωσι.

Ιδίως αυτό το μάσημα και η κα-τάποσι έπιβάλλονται, αν σμύθη να έχετε άκόμα τα ύπολειμματα ενός συ-ναχίου ή άλλης μολύνσεως των άνα-πνευστικών όργάνων.

Για τον ίδιο λόγο, πριν άπό την προσγείωσι, του, ή μία άπλή έπιπλοή, ή έστω και το άαχτυλό σας, αν δέν έχετε τίποτ' άλλο. Πρέπει όπωσδήποτε να βυζάνη κάτι, για να προστα-τευθούν τα ευαίσθητα αυτιάκια του άπό τις μεταβολές της πίεσεως του άέρος.

Μη διατάσσετε να το έμνηστε, αν σμύθη να κοιμάται τότε. Τα ρούχα που φοράτε στο άερο-πλάνο πρέπει να είναι έλαφρά και ά-νετα.

Αν δέ μπορήτε να άναπαυθείτε, στο διάστημα ενός μεγάλου άεροπορικού ταξιδίου, πάρτε ένα έλαφρό κατευνα-στικό (φαινομπραμπίτλ ή νάτριον ά-μυάλ). Εύτυχως, τα περισσότερα φάρμακα κατά της ναυτίας έχουν και καταπραυντική ένέργεια.

Όσο μπορήτε, άποφύγετε το συνά-χι και τον πονόλαμο, πριν άπό ένα άεροπορικό ταξίδι, για να μην άπο-τελήτε ένοχλησι και κίνδυνο μολύν-σεως για τους συνταξιδιώτες σας.

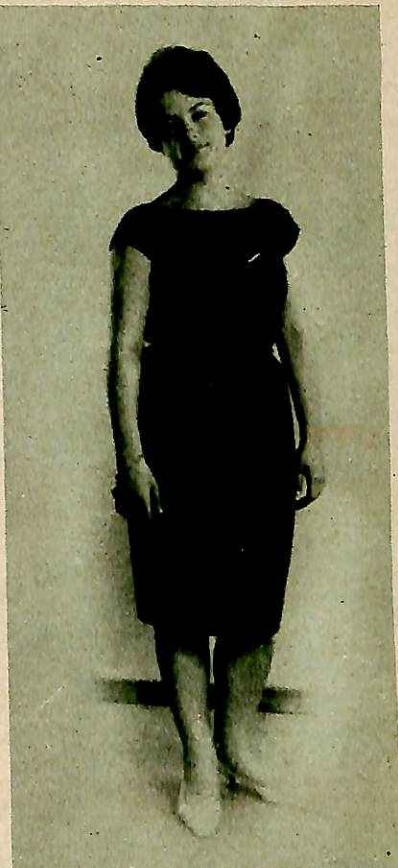
Αν το ταξίδι σας θα είναι συντο-μώτερο άπό 2 ώρες, μη φάτε και μην πιείτε πολύ πριν ξεκινήσετε. Ιδίως άποφύγετε τα πολλά άμυλάδια, τα ρι-ζώδη χορρικά και τις τροφές που δημιουργούν άέρια στα έντερα.

Αν αίσθησθε κακοστομαχία, ζη-τήστε άπό τη συνόδο ένα κατάλληλο φάρμακο. Για τέτοιες περιπτώσεις συ-νιστάται το «Χλαροντόν» (10—15 στα-γόνες σε λίγο νερό) ή το «Έντερο-εξοφόρμ» (1—2 ταμπλέτες, τρεις φο-ρές την ήμερα).

Οι ηλικιωμένοι ταξιδεύουν καλά άεροπορικά, αν είναι όντες. Όποιος όμως έχει περσεί τα 65, πρέπει να ύποβάλλεται σε ιατρική έέταση, πριν έπιχειρήσει για πρώτη φορά ένα μα-κρύν άεροπορικό ταξίδι.

ΠΑΝΤΑ ΠΡΩΤΟΙ

Το έργοστάσιον Πλισσέδων και Γυναικείας Μόδας τής Φίρμας Σ. ΜΑΚΡΗΣ & ΣΙΑ με-τά την καταπληκτικήν έπιτυχίαν τής Μονα-δικής έν Έλλάδι Φούστας πλισσέ TERYLENE-REVE σās προσφέρει τώρα το μοναδικό φό-ρεμα είς πλισσέ REVE και το καταπληκτικό ταγιέρ πλισσέ τα βραβευθέντα είς την τε-λευταίαν έκθεσιν του DIOR είς το Παρίσι.

Το ταγιέρ ή μεγάλη έπιτυχία του DIOR κατασκευασμένο άπό τη φίρμα μας.

Για όλες τις έποχές το φόρεμα REVE που σās κάνει πάντα κοι-ψές και που ποτέ δέν τσαλακώνει!

Η γνωστή σας φούστα που δέν τσαλακώνει ποτέ άκόμη και μετά το πλύσιμο.

Όλα τα άνωτέρω πωλούνται είς τα καλλίτερα καταστήματα τής Έλλάδος.

Διά την γνησιότητα ζητάτε πάντα την σφραγίδα που φέρει άπαραιτήτως το όνομα τής Σ. ΜΑΚΡΗΣ και ΣΙΑ.

Έκθεσις—Πρατήριον έργοστασίου και Άτελιέ Γυναικείας Μόδας. Έρμού 53 και Πλατεία Καπνικαρέας 3, όροφος 2ος. Τηλ. 26.028.

— "Όχι χάδια τώρα, δεσποινίς 'Αλίση! Σοῦ
εἶπα πῶς περιμένω αὐτὴ τὴ στρίγγλα τῆ γυναῖκά
μου!

(Τοῦ Μ. Γόλλια)